

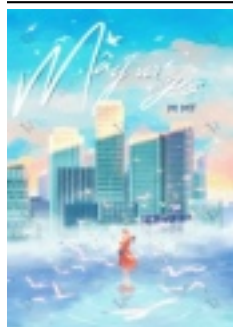
Mây Và Gió

Contents

Mây Và Gió	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	51
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	74
11. Chương 11	83
12. Chương 12	92
13. Chương 13	99
14. Chương 14	110
15. Chương 15	121
16. Chương 16	128
17. Chương 17	136
18. Chương 18	145
19. Chương 19	151
20. Chương 20	158
21. Chương 21	168
22. Chương 22	174
23. Chương 23	182
24. Chương 24	189
25. Chương 25	199
26. Chương 26	207
27. Chương 27	217
28. Chương 28	226
29. Chương 29	236
30. Chương 30	245
31. Chương 31	254
32. Chương 32	260
33. Chương 33	268
34. Chương 34	276
35. Chương 35	286
36. Chương 36	295
37. Chương 37	304
38. Chương 38	306
39. Chương 39	307
40. Chương 40	311
41. Chương 41	311

42. Chương 42	312
43. Chương 43	313
44. Chương 44: Ngoại Truyện - Hết	314

Mây Và Gió

Giới thiệu

Thêm một câu chuyện tình yêu của cặp đôi thanh mai trúc mã, mà nhân vật chính là Tuấn Phong và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-va-gio>

1. Chương 1

 Trong cuộc đời của con người có nhiều mốc thời gian rất quan trọng và đối với Tuấn Phong, quãng thời gian học cấp ba là một trong những cột mốc quan trọng đó. Vương Tuấn Phong năm nay học lớp mười hai, đây là năm cuối của cấp ba, là năm anh sẽ tốt nghiệp ra trường và có định hướng tương lai cho riêng mình.

Hôm nay là một ngày đặc biệt nhưng không phải là việc Tuấn Phong đi học lại, mà là ngày Hoàng Thị Thanh Vân, cô nhóc của anh bước vào lớp mười. Nói đúng ra thì cô nhóc chả phải là em gái của anh.

Ba mẹ của Thanh Vân là bạn thân của ba mẹ Tuấn Phong, trong một lần họ đi công tác thì tai nạn xảy ra. Ba mẹ của Thanh Vân đều qua đời và cô trở thành cô nhi. Chính vì vậy mà mẹ của Tuấn Phong mới mang cô về nhà, nhận cô làm con gái của mình và bà bắt một trong hai anh em của Tuấn Phong phải cưới Thanh Vân làm vợ. Ngay từ lúc đó thì Tuấn Phong đã vô cùng thương Thanh Vân, anh luôn bảo vệ, chăm sóc và yêu thương cô như em gái của mình. Nhưng Thanh Vân thì lại không như thế, ngay từ nhỏ thì cô đã thầm thích Tuấn Phong.

Vì ngày đầu tiên Thanh Vân đến trường, do vậy Tuấn Phong xung phong chở cô đi học. Anh muốn giới thiệu và giúp cô nhóc hòa nhập nhanh chóng với mọi người và trường lớp để khỏi bỡ ngỡ.

Đang ngồi trên ghế thì Tuấn Phong thấy Thanh Vân bước xuống. Cô nhóc mang chiếc áo dài học

sinh màu trắng, gương mặt cô hồng hào, mái tóc đen dài và đôi môi đỏ thắm, cô từ từ tiến đến trong sự ngỡ ngàng của anh.

Thật sự thì Tuấn Phong không ngờ cô nhóc của anh đã lớn như vậy, mới hôm nào anh còn thấy Thanh Vân nũng nịu rồi mít ướt, thì giờ đây cô nhóc đã ra dáng một thiếu nữ xinh đẹp. Nét đẹp của Thanh Vân còn xinh hơn cả người bạn gái của anh.

“Sao anh nhìn em chăm chăm vậy.” Thanh Vân bẽn lẽn cúi mặt xuống, hai má cô đỏ lên. “Bộ trông em xấu lắm sao.”

Tuấn Phong sực tỉnh. “Không phải.” Anh mỉm cười. “Anh thấy cô nhóc của anh hôm nay hơi lạ.” Tuấn Phong ho nhẹ một cái. “Thôi đi học nào.”

Nhanh chóng lao ra sân rồi dắt xe máy ra, chiếc Honda 67 mà Tuấn Phong cưng như cưng trứng. Đội mũ bảo hiểm xong thì anh quay sang đội cho cô nhóc, cả hai người đều mang hai chiếc mũ $\frac{3}{4}$ màu đen giống nhau. Tuấn Phong vẫn không dám nhìn Thanh Vân, thật sự thì nét đẹp của cô nhóc khiến anh phải ngượng ngùng.

“Ước gì chở ba mà không phạm luật nhì.” Tuấn Kiệt em trai của Tuấn Phong nói khía. “Biết đâu anh trai sẽ chở mình đi học cùng.”

Tuấn Phong hiểu ý chọc ghẹo của Tuấn Kiệt. “Im đi thằng nhóc. Lo đi học đi kéo trễ kìa.”

Tuấn Kiệt cười lớn. “Anh trai giỡn hoài.” Tuấn Kiệt hích mũi lên. “Xem ai tới trường trước không.”

“Giỏi thì xách xe ra.” Tuấn Phong chọc em mình. “Anh sợ em chắc.”

“Trời nắng thế này.” Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Thôi tạm tha cho anh đấy.”

Chọc ghẹo Tuấn Kiệt xong thì Tuấn Phong nổ máy lao đi. Em trai anh năm nay cũng vào lớp mười và cũng học cùng lớp với Thanh Vân. Vì hai người bằng tuổi nên đi học, hay làm gì hoặc đi đâu cũng có nhau. So với tình cảm dành cho hai anh em, thì ba mẹ Tuấn Phong còn thương Thanh Vân nhiều hơn gấp mấy lần. Anh và em mình cũng chả buồn, mà ngược lại, hai anh em còn thấy vui nữa là đằng khác.

Một lúc sau thì Tuấn Phong tới trường, anh nhanh chóng dẫn Thanh Vân đi tìm lớp rồi hướng dẫn sơ đồ trường học cho cô nhóc. Về lại lớp của mình, lớp 12/2, người đầu tiên mà Tuấn Phong muốn tìm là Phương Nhi, người bạn gái xinh đẹp của anh.

Tuấn Phong và Phương Nhi quen nhau lúc năm lớp một. Trong một lần học thể dục, anh vô tình va chạm

với cô khi đang nô đùa với bạn. Nhanh chóng xin lỗi, anh phải chở Phương Nhi về để tạ tội. Kể từ đó thì anh và cô bắt đầu quen nhau. Những lần chở nhau đi học, những ánh mắt hay cử chỉ thân mật trong những lần nói chuyện với nhau, đã khiến mọi người trong lớp phát hiện.

“Phong.” Phương Nhi vậy tay.

Tuấn Phong khẽ cười bước tới. “Có gì không Nhi.” Anh giả vờ.

“Năm nay Phong định ngồi ở đâu.” Phương Nhi khẽ cười.

Tuấn Phong chỉ tay về phía cuối lớp. “Bàn cũ, chỗ cũ.”

“Phong ngồi hoài ở đó mà không thấy chán sao.” Phương Nhi chau mày lại.

Tuấn Phong gãi đầu. “Phong thích ngồi ở cuối lớp nên không thấy chán.”

“Người ta có ý bảo ông lên ngồi cùng. Chứ ai thèm quan tâm ông thấy chán hay không.” Nhật Thanh chen vào. “Bình thường thông minh lắm mà. Sao mỗi lần gặp bà Nhi lại ngu ngơ như vậy.”

Phương Nhi đỏ mặt. “Bà Thanh, bà nói gì vậy.”

Nhật Thanh hứ lên một tiếng. “Còn nói gì nữa. Bộ điếc hay sao mà đi hỏi.” Nhật Thanh quay sang Tuấn Phong. “Chúng ra vẫn ngồi cùng chứ.”

“Đúng rồi.” Tuấn Phong khẽ cười.

Nhật Thanh thở dài rõ tiếng. “Ông Phong chỉ thích những người như tôi thôi.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn Phương Nhi. “Bà Nhi, bà không có cửa đâu.” Nhật Thanh hứ một tiếng rồi đánh mông bước đi.

Tuyết Vân nhìn Tuấn Phong. “Bốn chúng ta lại ngồi với nhau sao.”

Tuấn Phong ngồi xuống bàn của mình. “Vui mà.” Anh mỉm cười.

“Nghỉ hè có gì vui không Phong.” Như Ý ngồi cạnh Tuyết Vân quay xuống.

Tuấn Phong lắc đầu. “Cũng bình thường Ý.”

Trò chuyện chưa được bao lâu thì tiếng trống vang lên, báo hiệu giờ học bắt đầu. Chủ nhiệm năm nay của

Tuấn Phong là thầy Hữu Quang, một thầy giáo dạy văn nổi tiếng của trường và là môn học mà Tuấn Phong thích nhất.

Sau khi sắp xếp lại ban cán sự lớp, Ngọc Quỳnh tiếp tục làm lớp trưởng, Phương Nhi làm lớp phó học tập, Nhật Thanh làm lớp phó văn thể mỹ, thì các chức vụ khác đều bị thay đổi. Tuấn Phong vẫn không nắm giữ bất cứ chức vụ nào, một nụ cười mãn nguyện nở trên môi của anh. Nhật Thanh quay sang thấy được nên liền hứ lên một tiếng.

Về chỗ ngồi thì thầy Hữu Quang ưu tiên cho mọi người chọn chỗ ngồi mình thích. Do vậy thì cả lớp vẫn ngồi yên, vì mọi người đều đã chọn sẵn từ trước. Những tiết học đầu tiên của năm lớp mười hai bắt đầu, Tuấn Phong ngoài việc chép bài thì anh ngồi mơ mộng và suy nghĩ đến những chuyện khác, rồi anh đột nhiên nghĩ tới Thanh Vân. Đang mơ màng mỉm cười trong vô thức thì một âm thanh vang lên.

“Vương Tuấn Phong.” Kim Liên, cô giáo dạy môn sinh học nói lớn. “Em thấy sự phát triển của loài bò sát có gì đáng cười lắm sao.”

Tuấn Phong giật mình đứng dậy ngơ ngác trong khi cả lớp đang nhìn mình. Anh khẽ thấy Phương Nhi đang nhú mày. Tuấn Phong vội nhanh chóng chống chế. “Em chỉ thắc mắc chứ không có gì hết ạ.”

“Anh thắc mắc cái gì.” Cô Liên chống nạnh nhìn Tuấn Phong.

“Khủng long cũng là một loài bò sát. Vậy tại sao khủng long lại tuyệt chủng, trong khi những loài khác lại được sống.” Tuấn Phong nói nhanh.

Cô Liên tức giận. “Bộ anh không học những bài trước sao. Những phần kiến thức tiến hóa năm ngoái tôi dạy anh đâu rồi. Hay là nghỉ hè xong thì môn sinh học của tôi cũng nghỉ theo.”

Tuấn Phong gãi đầu. “Cô biết là em yếu môn sinh mà.”

“Vậy môn lý anh có yếu không.” Cô Liên liếc mắt.

Cô định gài em sao, Tuấn Phong nghĩ nhanh rồi nói. “Em chỉ giỏi môn văn thôi cô ạ.”

“Vậy sao điểm môn sinh của anh năm ngoái lại cao như vậy.” Cô Liên tiếp tục thắc mắc.

Tuấn Phong mỉm cười, lúm đồng tiền của anh lại hiện ra. “Chắc em giỏi quay cóp nữa.”

“Tôi nhớ là giáo viên coi thi bảo anh nộp bài sớm nhất mà.” Cô Liên khẽ nở nụ cười như vừa bắt được bài. “Anh nói mình giỏi nói láo luôn đi.”

“Em xin lỗi ạ.” Tuấn Phong hết cách nên cúi mặt xuống.

Cô Liên lắc đầu. “Thôi ngồi xuống đi, ngày đầu tiên nên tôi tạm tha cho anh đấy.”

“Dạ em cảm ơn cô.” Tuấn Phong mừng rỡ.

“Mấy bạn nữ nghe kỹ những lời cô nói đây.” Cô Liên liếc nhìn Tuấn Phong. “Sau này cưới chồng thì đừng bao giờ lấy những người sinh lý yếu, văn phong giỏi, lại đẹp trai như Tuấn Phong.”

Quang Bình chen vào. “Vì sao vậy cô.”

“Chả được cái tích sự gì hết. Lấy nó chỉ có mà khổ thôi.” Cô Liên mỉm cười hào hứng. Cả lớp liền ồ lên.

 Nhật Thanh nói lớn. “Vậy mà có người lỡ yêu Tuấn Phong rồi đó cô.”

 “Ai mà vô phúc như vậy.” Cô Liên tò mò.

 Thấy Phương Nhi nhìn mình nên Nhật Thanh liền nói. “Dạ em này cô.”

 Cô Liên bĩu môi. “Cậu thì thôi bỏ đi. Có thằng Phong vô phúc mới dính phải cậu.”

 Cả lớp có một trận cười

no bụng. Tuấn Phong cũng mỉm cười nhưng không phải vì chuyện của Nhật Thanh, mà anh cười vì chuyện khác. Tiết học trôi qua, tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Tuấn Phong nhanh chóng lao ra khỏi lớp, anh nhằm hướng khối mười mà đi nhanh tới.

 Giữa đường anh va phải một nhóm nam lớp mười hai bên cạnh, lớp 12/4. Vội xin lỗi rồi tiếp tục lao đi, những cậu nam lớp 12/4 định lao tới bắt nạt anh nhưng lại đành thôi.

Rồi anh cũng tới được lớp 10/3, nơi Thanh Vân và Tuấn Kiệt học. Vội nhìn vào bên trong, anh thấy Tuấn Kiệt đang đứng bên bàn chờ Thanh Vân. Bước vào trong, tiếng ồ lên của các cô gái trong lớp vang lên, họ nhìn Tuấn Phong trầm trồ vì vẻ đẹp trai của anh.

Tuấn Kiệt liếc nhìn anh mình. “Anh vào đây làm gì.”

“Anh vào dẫn tụi em đi tham quan trường, rồi xuống căn tin uống nước.” Tuấn Phong đáp nhanh.

“Có dẫn đi thì anh đứng ngoài cũng được.” Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Anh vào lớp em như thế này, thì sao em tán gái được nữa.”

Tuấn Phong bậm môi. “Cái thằng nhóc này.”

“Đi thôi anh.” Thanh Vân mỉm cười, đôi mắt cô nhắm tít lại, hai lúm đồng tiền hiện ra.

Tuấn Phong dẫn Thanh Vân và Tuấn Kiệt đi tham quan khắp nơi. Anh hướng dẫn cho hai cô cậu các ban phòng của trường, căn tin ở đâu, khu thể thao có những gì, những học sinh cá biệt nên tránh, ngồi ở đâu là thoáng mát nhất, chỗ nào ở trong trường đẹp nhất.

Tuấn Phong nói nhanh và chỉ giới thiệu sơ qua, vì anh sợ không kịp giờ. Anh giao Thanh Vân lại cho Tuấn Kiệt, bất chấp ánh mắt cậu em mình đang liếc nhìn anh khó chịu như thế nào.

“Của Nhi này.” Tuấn Phong đưa lon nước ngọt cho Phương Nhi.

Phương Nhi khẽ cười. “Cảm ơn Phong nha.”

Tuấn Phong ngồi xuống bên cạnh rồi chống cằm. “Nhi đang làm gì vậy.”

“Nhi đang đọc sách.” Phương Nhi nhìn lại Tuấn Phong. “Tối mình đi nhà sách không.”

Tuấn Phong gật đầu ngay lập tức. “Vậy tối Phong tới chở Nhi nha.”

“Không mời tôi sao.” Nhật Thanh từ đâu xuất hiện chồm tới giữa hai người. “Lại đi chơi riêng nữa chứ gì.”

Phương Nhi khẽ cười. “Tối bà đi với tụi tôi không.”

“Không.” Nhật Thanh bĩu môi. “Tôi chỉ muốn đi với ông Phong thôi.”

“Bà không thích đi với tôi sao.” Phương Nhi xụ mặt xuống.

Nhật Thanh bật cười. “Tất nhiên là có rồi. Tôi giỡn ấy mà.”

“Ai giỡn với bà.” Tuấn Phong liếc mắt. Thấy Nhật Thanh nhìn mình ngơ ngác nên anh liền khẽ cười. “Phong giỡn ấy mà.” Nhật Thanh vừa khẽ cười thì anh liền nói tiếp. “Nhưng mà thật đấy.”

Phương Nhi ngồi bên cạnh che miệng bật cười, hai người liền cười theo. Những tiết học tiếp theo trôi qua nhanh chóng. Giờ tan học cũng đã đến, mọi người ào ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ. Tuấn Phong nhanh chóng dắt xe ra đợi trước cổng trường, anh đang ngơ ngác nhìn thì Phương Nhi đi tới. Giống như mọi lần trước, Phương Nhi muốn Tuấn Phong chở mình về.

Mọi người đang trò chuyện thì Thanh Vân xuất hiện. Cô sững người khi thấy Tuấn Phong đang nói chuyện với người con gái khác, người yêu của anh. Mặc dù đã biết trước Tuấn Phong có bạn gái, nhưng mỗi lần gặp hoặc nghe Tuấn Phong kể chuyện về Phương Nhi, thì Thanh Vân lại thấy tim mình đau nhói. Cô biết ý nên chỉ lẳng lặng bước đi, cô sợ phải làm Tuấn Phong khó xử.

Tuấn Phong thấy Thanh Vân nhìn mình rồi né tránh nên anh liền nói lớn. “Vân, em đi đâu vậy.”

Thanh Vân gượng cười. “Anh đi về trước đi. Em đi về với bác Ba.” Cô không muốn mình cản trở Tuấn Phong đưa bạn gái về.

Nói xong thì Thanh Vân bước nhanh đi, cô thấy mình lạc lõng giữa bao người xung quanh. Gió thổi mạnh tới, cô ngẩng mặt lên mỉm cười rồi đón nhận nó. Thanh Vân vẫn bước bộ trên lề đường, cô cũng không muốn điện cho bác Ba tới đón, cô chả hiểu vì sao nhưng có lẽ cô chỉ muốn đi bộ như vậy, ít nhất thì mặt đất vẫn ở bên cạnh cô.

“Em làm gì vậy.” Tuấn Phong nói lớn.

Thanh Vân ngạc nhiên quay lại. “Anh.” Cô chỉ nói như vậy, cô không biết phải nói gì nữa, cô chỉ biết bặm môi lại rồi cúi mặt xuống đất.

“Sao em lại đi lang thang như vậy. Lỡ nguy hiểm thì sao.” Tuấn Phong nhăn nhó, vì anh biết cô nhóc sợ làm phiền mình, anh biết cô nhóc sợ làm anh ngại vì phải phân vân chọn lựa. Nhưng Tuấn Phong lại khác, anh vô cùng lo lắng cho cô nhóc, anh sợ cô nhóc buồn, sợ cô nhóc lẻ loi. Anh thấy cô nhóc khổ như vậy là đủ rồi.

“Em chỉ muốn đi dạo một chút rồi kêu bác Ba tới chở về.” Thanh Vân vẫn cúi mặt xuống.

Tuấn Phong thở dài. “Nếu em muốn đi dạo thì sao em không nói với anh, hay với Tuấn Kiệt đi cùng.” Anh ra lệnh. “Thôi lên xe anh chở em về.”

Thanh Vân ngược mắt nhìn Tuấn Phong. “Thôi để em điện bác Ba.”

Tuấn Phong biết cô đang nghĩ gì nên liền nói. “Chị Nhi được bạn chở về rồi.”

Không đợi Thanh Vân đáp, anh liền đá chân chống xuống xe. Thanh Vân ngơ ngác nhìn Tuấn Phong đội mũ bảo hiểm cho mình. Sau đó mặc cho anh nắm tay dắt tới.

“Lên xe anh chở về.” Tuấn Phong nổ máy.

Thanh Vân ngồi sau xe nhưng không dám ôm Tuấn Phong như lúc trưa. Cô ngại nên chỉ vịn nhẹ vào cặp anh đeo sau lưng. Tuấn Phong cảm thấy Thanh Vân vẫn còn ngại nên anh liền đưa tay ra sau, anh nắm tay cô ôm lấy bụng mình.

“Em không ôm chặt, lỡ rớt xuống xe thì sao.” Tuấn Phong giả vờ nói lớn.

Thanh Vân khẽ nói. “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì.” Tuấn Phong nói lớn rồi dịu giọng lại. “Đi ăn chè với anh không.” Tuấn Phong biết cô thích nhất là chè chuối.

“Dạ ăn.” Thanh Vân liền mỉm cười.

Thế là anh chở cô đi ăn chè, hai người ăn tổng cộng đến sáu chén thì về. Tắm rửa xong thì hai người xuống ăn cơm với gia đình. Cả hai đều chỉ đựng được vài đĩa là no căng bụng.

“Không ăn chè nên giờ thấy đói dễ sợ.” Tuấn Kiệt lại nói khứa.

Thanh Vân đỏ mặt nên chỉ cầm cái xuống nhìn chén cơm. Tuấn Phong thì thắc mắc. “Sao em lại biết.”

“Đâu phải là lần đầu. Bà Năm thì chỉ bán chè buổi tối. Giờ tan học cũng là vừa lúc bà Năm gánh nồi chè ra. Về tới nhà thì hai người lao vào uống nước như mới ở sa mạc xong.” Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Hình ảnh này quen lắm anh, cũng gần mười năm rồi chứ bộ.”

“Anh con chở Vân đi ăn.” Mẹ anh, bà Kim Xuân chen vào. “Con thấy ghen sao.”

Tuấn Kiệt nói nhanh. “Ghen cái gì vậy mẹ.” Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Mẹ lại nói bậy nữa rồi.”

“Nếu ghen thì con lấy bé Vân làm vợ đi.” Ba anh, ông Tuấn Anh nói một câu xanh rờn.

Tuấn Kiệt thả chén cơm xuống. “Ba mẹ này. Con chỉ xem chị Vân là chị thôi. Chả phải chị Vân thích anh Phong sao.”

Tuấn Phong đứng dậy vỗ vào đầu em mình. “Nói nhiều, lo ăn đi.”

“Anh này, anh không nghe người ta nói câu.” Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn anh mình. “Trời đánh tránh bữa ăn à.”

Tuấn Phong nói lớn. “Anh không phải là ông trời.”

Nói xong thì Tuấn Phong lao lên phòng thay đồ rồi đi đón Phương Nhi đi nhà sách. Sau một hồi xem hết cuốn này đến cuốn khác thì Tuấn Phong chả lựa được cuốn nào. Ngược lại, Phương Nhi lựa được hai quyển, một cuốn văn học nước ngoài và một cuốn sách tuyển tập đề thi tốt nghiệp những năm vừa qua. Thấy Nhật Thanh thì đứng ở quầy truyện tình cảm lựa chọn, Tuấn Phong thấy vậy liền bốc cuốn truyện “*Anh Bỏ Em Đi*” đặt trước mặt cậu ta.

Nhật Thanh điều ngoa trong lời nói. “Cuốn này tôi đọc rồi.” Thấy Tuấn Phong đi một hơi nên anh liền nói. “Mà ông cũng đọc cuốn này sao. Tôi thật không ngờ.”

Sau một hồi lựa sách thì ba người đi tới quán cà phê C gần đó ngồi uống. Mọi người đang trò chuyện thì Tuấn Phong lại bỗng ngơ ngác. Nhật Thanh nhìn qua thấy được nên tò mò.

“Nghĩ gì ngơ ngác vậy ông.” Nhật Thanh vỗ vai Tuấn Phong.

Giật mình thoát khỏi suy nghĩ, Tuấn Phong khẽ cười. “Nhớ lại chuyện lúc tối em Phong nói.” Anh giả vờ nói láo.

“Chuyện gì vui vậy, kể cho Nhi nghe với.” Phương Nhi tò mò.

Tuấn Phong liền lắt léo. “Chuyện nó mới nhập học ấy mà.”

“Mà giờ tôi mới biết.” Nhật Thanh nhếch môi cười. “Không ngờ ông cũng người mê truyện như vậy.”

Tuấn Phong hiểu ý nên khẽ cười. “Bình thường có gì đâu.” Anh quay sang Phương Nhi. “Mà sao Nhi lại mua sách ôn thi sớm vậy.”

“Nhi lo ôn tập trước. Nhi sợ đến lúc đó thì ôn không kịp.” Phương Nhi cầm cuốn sách lên với sự hào hứng trong lòng.

Nhật Thanh lại điều ngoa. “Người ta ham học chứ ai như ông.”

Thế là cả ba người trò chuyện với nhau một hồi thì tính tiền. Tuấn Phong chở Phương Nhi về lại nhà, sau đó thì anh mới quay lại nhà mình. Nhà hai người cách nhau không xa lắm, chỉ khoảng vài km. Tuấn Phong vừa đi về, anh lại vừa nghĩ vu vơ, anh không biết liệu sau này khi tạm biệt nhau thì mọi người sẽ như thế nào. Liệu mọi người có liên hệ để đi chơi với nhau nữa không, liệu mọi người có nhớ đến nhau hay không, hay sẽ mỗi người một phương trời. Gió bắt đầu thổi mạnh, Tuấn Phong thở dài rồi vút xe đi.

2. Chương 2

Sau chuyện của ngày hôm qua thì Thanh Vân cảm thấy ái ngại với Tuấn Phong. Cô không muốn làm anh bận lòng, mặc dù cô chẳng vui vẻ gì khi thấy anh chở người con gái khác.

Vội lao nhanh ra khỏi nhà, Thanh Vân mở cửa xe và ngồi đợi sẵn bác Ba chở mình đi học. Bác Ba cũng ngạc nhiên khi thấy như vậy nhưng bác không nói gì. Trong khi đó Tuấn Phong vẫn chờ Thanh Vân ở dưới nhà. Cảm thấy lâu nhưng anh nghĩ chắc cô lo sửa soạn gì đó nên lại bình tĩnh chờ đợi.

Đến khi Tuấn Kiệt bước ra xe, cu cậu thấy Thanh Vân đã ngồi sẵn ở trong thì vội hiểu ra. Giả vờ quên vở, Tuấn Kiệt bảo bác Ba chở mình một chút rồi chạy vào lại trong nhà.

“Anh.” Tuấn Kiệt nói khi đang đi. “Chị Vân ngồi trong xe ấy.” Tuấn Kiệt sợ Thanh Vân đoán được ý đồ của mình, nên anh không dám nhìn mặt Tuấn Phong mà cứ bước tới.

Tuấn Phong hiểu ý nên vội lao ra khỏi nhà. Mở cửa xe ra, anh nắm tay Thanh Vân dắt đi, mặc cho cô nhóc kêu lên. Tuấn Phong đội mũ bảo hiểm cho cô.

“Em biết là anh chờ em lâu đến mức nào không.” Tuấn Phong quay sang đạp xe nổ máy.

Thanh Vân cúi mặt xuống. “Bác Ba chở em đi học cũng được mà.”

“Không.” Tuấn Phong nói lớn. “Từ nay anh sẽ chở em đi học và đi về. Mặc kệ em có thích hay không.”

Thanh Vân sửng sốt khi nghe thấy Tuấn Phong như vậy. Cô không đáp mà chỉ lẳng lặng leo lên xe ngồi. Thanh Vân sợ Tuấn Phong lại mắng mình nên cô liền ôm anh.

Vậy là từ nay anh sẽ chở em đi học sao, Thanh Vân thầm nghĩ.

Tuấn Phong vẫn đang bực tức vì chuyện Thanh Vân né mình như vậy. Ngày hôm qua khi anh thấy vẻ mặt của cô xịu xuống là anh đã không cam lòng. Bất chấp sự ngạc nhiên của Phương Nhi, khi cô nghe thấy anh nhờ Nhật Thanh chở giúp. Tuấn Phong vội lao đi tìm Thanh Vân, anh không muốn cô nhóc phải buồn tủi, không muốn cô phải cô đơn một mình, không muốn cô hiểu lầm anh, vì anh yêu Phương Nhi nên không thương cô nhóc nữa.

Lúc anh thấy Thanh Vân lủi thủi một mình đi trên lề đường thì anh chợt nhớ lại chuyện xưa. Lúc đó Thanh Vân cũng đi như thế này, cô vừa đi vừa khóc. Khi anh chạy tới hỏi thì cô bảo rằng, ngày mai là ngày diễn văn nghệ, ai cũng có ba mẹ đến cổ vũ, còn cô thì chẳng có ai. Nghe xong thì Tuấn Phong mới ôm cô vào lòng vỗ về, nước mắt anh cũng rơi theo cô nhóc. Anh chẳng biết làm gì nên mới về kể lại ba mẹ mình. Ngay lập tức mẹ anh liền ôm cô vào lòng và không ngừng bảo rằng bà cũng là mẹ cô, tất cả mọi người đều là gia đình của cô. Sau đó ba mẹ anh gác lại mọi công việc để tới dự khán buổi văn nghệ đó. Nhìn thấy mọi người ở dưới khán đài, Thanh Vân liền bật khóc trong sung sướng. Đó cũng là lúc mà anh thấy thương Thanh Vân hơn tất cả mọi thứ.

Tuấn Phong có thể biết rằng, việc anh làm như vậy có thể khiến Phương Nhi buồn, nhưng anh thà xin lỗi Phương Nhi, còn hơn là việc anh nhìn thấy Thanh Vân một mình lặng lẽ như vậy.

Giật mình trở lại với thực tại, Tuấn Phong liền kể cho Thanh Vân nghe nhiều chuyện, anh muốn phá tan không gian buồn bã để cho cô vui lên. Anh kể về chuyện lúc tối mình đi nhà sách, kể về lớp học và thầy chủ nhiệm mới của anh. Rồi anh hỏi về cảm nhận của cô như thế nào.

“Anh ơi.” Thanh Vân khẽ nói.

“Sao em.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân ngập ngừng giây lát. “Mình trễ giờ học rồi.”

Vội lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, Tuấn Phong thấy không kịp nữa rồi. Anh tự trách mắng bản thân, vì mãi nói chuyện với Thanh Vân mà anh quên để ý giờ giấc, rồi lại đi chậm nữa chứ. Thanh Vân ngồi sau thấy anh lăm bắm nên chỉ biết cười.

Tới nơi, lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh, Tuấn Phong đến trễ. Cánh cổng trường đã khép kín trước mặt anh. Một vài người học sinh khác cũng đang lủi thủi đi về và miệng bảo ra quán game. Tuấn Phong biết mình không được vào lớp, anh quay sau nhìn Thanh Vân. Chỉ vài phân nữa là mặt anh đụng mặt cô nhóc, đây là lần đầu tiên anh nhìn mặt cô nhóc gần và rõ như vậy. Khoảng khắc chỉ vài giây nhưng lại khiến tim anh đập mạnh như muốn tung ra khỏi lồng ngực.

Vội đánh mắt đi trong e thẹn, anh mừng thầm vì lúc này cô nhóc không biết gì hết, hèn cho anh là Thanh Vân đang nhìn sang nơi khác. Nếu không thì anh chẳng biết mình sẽ chui vào đâu cho hết ngại.

“Anh ơi. Trường đóng cửa rồi. Giờ làm sao.” Thanh Vân nói nhỏ nhẹ.

Cố gắng gắng giọng lấy lại bình tĩnh, Tuấn Phong vội đáp. “Đằng nào cũng không được vào học. Trời lại đang âm u không nắng, thôi để anh dẫn em tới một nơi. Xem như chúng ta hôm nay trốn học đi.”

“Đi đâu vậy anh.” Thanh Vân thắc mắc.

Tuấn Phong nháy mắt. “Bí mật, tới nơi em sẽ biết.”

Nhanh chóng nổ máy, Tuấn Phong chở Thanh Vân đi tới một nơi, một cánh đồng cỏ xanh mướt nằm ngoài trung tâm thành phố H. Cánh đồng trải dài bên dưới những ngọn núi đá nhỏ.

“Em thấy đẹp không.” Tuấn Phong dứt tay vào túi quần nhìn Thanh Vân.

“Đẹp lắm anh.” Thanh Vân liên tục trầm trồ. “Sao anh lại biết được chỗ này.” Nghĩ đến việc anh cũng chở Phương Nhi đi thì cô lại xụ mặt xuống.

Tuấn Phong bước tới cảm nhận khí trời. “Lúc nhỏ anh hay được ông nội dẫn tới đây. Giờ qua bao nhiêu năm nó vẫn như vậy.” Anh quay lại nhìn Thanh Vân. “Anh nói cho em một bí mật. Chỉ mình anh biết chỗ này thôi, Tuấn Kiệt hay những người khác đều không được ông nội dẫn tới.”

“Ông nội thương anh nhất mà.” Thanh Vân khẽ vén tóc của mình lên.

Giây phút đó vô tình Tuấn Phong thấy được, những cơn gió thổi qua, mái tóc đen óng ả của Thanh Vân phảng phất trong gió. Cô vén tóc của mình lên nhìn anh trong lúc hai tà áo dài đang tung bay, hình ảnh khiến Tuấn Phong nghĩ mình như đang được chiêm ngưỡng một nét đẹp thần tiên, một hình ảnh đẹp đến lạ kỳ mà anh không thể biểu đạt được.

“Anh sao vậy.” Thanh Vân thắc mắc khi thấy Tuấn Phong ngơ ngác.

Tuấn Phong giả vờ ho nhẹ một tiếng. “Anh sức nhớ lại ông nội ấy mà.” Xin ông nội tha lỗi cho tội nói láo của con, Tuấn Phong nói thầm.

Sau đó anh dẫn Thanh Vân tới ngồi dưới tán cây xanh già nua hôm nào. Cái cây duy nhất ở đây, mà ông nội hay dẫn anh tới ngồi cùng. Rồi ông kể cho anh nghe những chuyện ngày xưa, chuyện của ông và bà quen nhau như thế nào, tình yêu của ông ra sao, phụ nữ thích gì với nghĩ gì. Anh chợt thấy lòng bồi hồi, vì giờ thì ông nội anh đã đi xa theo mây gió.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Thanh Vân nhanh chóng bắt máy. “Alo.” Cô khẽ nói vào điện thoại.

“Ai điện em vậy.” Tuấn Phong thắc mắc sau khi cô nói chuyện xong.

Thanh Vân khẽ cười. “Tuấn Kiệt không thấy em đi học nên điện hỏi.”

“Em thấy Tuấn Kiệt ở lớp thể nào.” Tuấn Phong khưi chuyện để nói.

Thanh Vân hớn hờ. “Nhiều bạn nữ thích Kiệt lắm. Vừa giỏi lại vừa đẹp trai nữa.”

Tuấn Phong ho nhẹ. “Còn em. Có ai để ý em chưa.”

“Để ý gì. Em có người yêu rồi.” Thanh Vân đỏ mặt cúi xuống.

Tuấn Phong bật cười. “Anh thấy quen quen. Mà thôi anh không nói đâu.”

Thanh Vân ngược mắt nhìn. “Còn anh với chị Nhi thì sao.”

“Cũng bình thường thôi.” Tuấn Phong đáp nhanh.

“Anh chở em đi học.” Thanh Vân ngập ngừng. “Anh không sợ chị ấy buồn sao.” Cuối cùng thì cô cũng nói được những gì mà cô suy nghĩ.

Tuấn Phong thở dài. “Chủ yếu là em thôi.” Anh khẽ cười. “Đối với anh thì em là quan trọng nhất. Còn lại anh không quan tâm.”

“Nhưng chị ấy là bạn gái anh kia mà.” Thanh Vân lẩm bẩm.

Tuấn Phong xoa đầu cô nhóc. “Chị ấy biết em mà. Chị ấy không nghĩ gì đâu. Mà có nghĩ gì đi chẳng nữa thì vẫn vậy. Từ nay anh sẽ chở em đi học.”

Hai người nói chuyện với nhau đến khi trời chập choạng sắp mưa thì đi về. Sau đó anh chở cô đi ăn hủ tiếu. Về đến nhà thì Tuấn Kiệt đã đứng được trước cửa, ánh mắt Tuấn Kiệt nhìn hai người rồi nhếch môi cười, tựa như Tuấn Kiệt muốn nói hai người được lắm.

“Hôm nay đi học vui không anh chị.” Tuấn Kiệt cố tình chọc ghẹo.

Tuấn Phong nhú mày. “Im đi nhóc con.”

“Mẹ ơi, anh Phong mới đi học về.” Tuấn Kiệt quay sau nói lớn.

Tuấn Phong vội bịt miệng em mình lại. “Em muốn gì anh cho.” Thấy Tuấn Kiệt gật đầu nên anh thả tay ra.

Tuấn Kiệt lúc này mới cao giọng lên. “Anh phải dẫn em với chị Vân đi ăn thịt nướng.”

“Ok luôn nhóc. Vậy nha.” Tuấn Phong chạy nhanh lên phòng với cái quần lấm lem.

Tối đó thì Tuấn Kiệt gõ cửa phòng chị mình rồi bước vào. “Cho chị này.” Anh chìa những cuốn vở ra. “Những bài học của ngày hôm nay đó.”

“Cảm ơn Kiệt nha.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Kiệt nhếch môi lên. “Ôn nghĩa gì, chị phải trả công cho em chứ.”

“Vậy Kiệt muốn gì.” Thanh Vân hỏi.

Tuấn Kiệt nhún vai. “Em chưa nghĩ ra. Khi nào nghĩ ra thì em sẽ nói cho chị biết.”

Ngày hôm sau thì Tuấn Phong tiếp tục chở Thanh Vân đến trường. Hôm nay thì cô nhóc không còn né anh nữa. Tới lớp, Tuấn Phong bước vào trong ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thắc mắc của Phương Nhi, mặc dù lúc tối anh đã nói láo cô rằng mình bị đau đột xuất.

“Dám nghỉ học luôn sao.” Nhật Thanh lại đá xéo.

“Phong nói mình bị bệnh mà. Khỏe lại chưa mà đã đi học lại rồi.” Phương Nhi nhú mày.

Tuấn Phong khê cười. “Phong khỏe lại rồi. Cảm ơn Nhi nha.”

“Không cảm ơn tôi sao.” Nhật Thanh chen vào. “Không cảm ơn người đã nói láo với các thầy cô sao.”

Tuấn Phong hiểu ý nên đáp nhanh. “Để Phong dẫn Thanh đi ăn để cảm ơn được chưa.”

“Duyệt. Bản cô nương đây thích điều đó.” Nhật Thanh nói xong thì ngồi xuống ghế.

Tuyết Vân quay xuống. “Những bài vở Phong mượn này.”

“Cảm ơn Vân nha.” Tuấn Phong khê cười.

“Sao ông không mượn bà Nhi.” Nhật Thanh thắc mắc.

Tuấn Phong bĩu môi. “Phong mượn vở Vân quen rồi.”

Đúng thật là anh mượn vở của Tuyết Vân từ xưa đến nay để chép bài, ngay cả sau khi anh quen Phương Nhi cũng vậy. Sau khi ông nội qua đời, anh cảm thấy lạc lõng và trở nên lạnh lùng ít nói hơn. Ngoài Tuyết Vân, Như Ý và Nhật Thanh ra thì anh không thích mở chuyện với những người khác ở trong lớp.

Bữa học tiếp tục trôi qua, giờ ra chơi thì Tuấn Phong lại tìm đến lớp của hai cô cậu em mình. Ba người đang ngồi trên ghế đá trò chuyện thì một đám học sinh nam kéo đến.

“Tụi bay biến đi chỗ khác ngồi nhanh.” Một tên trợn mắt nói.

Tuấn Kiệt nghe vậy thì liền tức giận định đáp trả nhưng Tuấn Phong liền giơ tay cản lại. Sau đó anh ra

hiệu dẫn hai cô cậu đi sang nơi khác.

“Sao anh lại để bọn chúng ăn hiếp như vậy.” Tuấn Kiệt thắc mắc, anh không thích nhìn anh trai mình bị như vậy.

“Một điều nhịn, chín điều lành mà em. Đòi co với tụi nó làm gì, đâu có đáng đâu.” Tuấn Phong khẽ cười.

Tuấn Kiệt vẫn hậm hực. “Vậy là mấy năm qua anh luôn bị ăn hiếp như vậy.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Không.” Anh mỉm cười khoe thành tích. “Là từ khi đi học đến giờ.”

“Vậy luôn.” Tuấn Kiệt há hốc ngạc nhiên.

“Ông nội dạy anh như vậy.” Tuấn Phong nhìn em mình.

Thanh Vân mỉm cười. “Vậy là anh ngoan rồi. Kiệt lúc nào cũng đánh lộn với bạn học hết.”

“Chút ra về mình đi làm vài hiệp đi.” Tuấn Phong nháy mắt với em mình.

Tuấn Kiệt nhích mũi lên. “Em sợ anh chắc.”

Giờ ra chơi cũng kết thúc, mọi học sinh lại bước vào lớp học. Tuấn Phong bắt đầu chăm chú chép bài như mọi hôm. Nhật Thanh thì đang ngồi bên cạnh nhìn ngắm tay mình. Lâu lâu cậu ta lại trầm trở lên bảo tay mình sao đẹp quá trời.

Tiết cuối cùng cũng đã tới, tiết tiếng anh mà Tuấn Phong ghét nhất. Không phải là vì anh ghét anh văn, mà là vì anh thấy nhàm chán. Đang chống cằm nhìn Phương Nhi mỉm cười thì anh bị cô Hồng kêu tên.

“Tuấn Phong, em đang nghĩ gì vậy.” Cô Hồng nhìn anh với vẻ mặt thắc mắc.

Tuấn Phong gãi đầu. “Dạ không có gì hết, thưa cô.”

“Em tưởng tôi không thấy sao.” Cô Hồng nhếch môi. “Em đang che chắn cho Nhật Thanh ăn vụng đúng không.”

Tuấn Phong nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm. Anh quay sang nhìn Nhật Thanh và thấy trên mép cậu ta vẫn còn dính thức ăn trên đó. “Dạ em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì. Bao che cho bạn là coi như đồng phạm. Hai em ra ngoài cửa đứng hết tiết cho tôi.” Cô Hồng nghiêm mặt lại.

Lật đặt bước ra trong tiếng xầm xì của cả lớp. Tuấn Phong vui mừng nên khẽ cười. Nhật Thanh thấy được nên thắc mắc. “Bộ sướng lắm sao mà cười.”

Tuấn Phong giả vờ nhăn mặt lại. “Do ai, do ai mà Phong phải ra đứng như thế này.”

“Tôi xin lỗi được chưa.” Nhật Thanh cao giọng như nói xéo.

“Xin lỗi là xong sao.” Tuấn Phong nhếch môi lên.

Nhật Thanh liếc mắt. “Vậy ông muốn sao.”

“Lần sau phải cho Phong ăn cùng.” Tuấn Phong khẽ cười.

Nhật Thanh đánh mặt đi. “Tưởng gì. Thì ra ông cũng không phải dạng vừa. Đọc truyện ngôn tình, thích ăn vặt và hay mơ mộng trong lớp.” Nhật Thanh quay mặt lại. “Có khi nào ông thích tôi mà giấu không. Giả vờ quen bà Nhi để tiếp cận tôi chứ gì.”

Tuấn Phong há hốc ngạc nhiên. “Bánh đó có bỏ thuốc phê hả.”

“Thứ con trai trắng hoa. Đúng là đời này không nên tin những thằng như ông mà.” Nhật Thanh hứ lên một tiếng.

Cuối cùng thì tiếng trống báo hiệu hết tiết vang lên. Tuấn Phong mừng rỡ vì đã được đi về. Đang đóng cặp xách lại thì Phương Nhi bước xuống. “Hôm nay Phong chở Nhi về được không.”

Tuấn Phong bất ngờ rồi âm ờ. “Phong phải chở Vân về rồi. Xin lỗi Nhi nha.”

“Không sao, để Nhi nhờ Thanh chở về cũng được.” Phương Nhi gượng cười. Cô không tin vào những gì mình nghe được.

“Ai nói là tôi sẽ chở bà.” Nhật Thanh liếc mắt vì bị làm vật thể thân.

Tuấn Phong biết ý nên vội nói. “Xin lỗi Nhi nha. Tối Phong qua chở Nhi đi ăn được không.”

“Cũng được.” Phương Nhi mừng rỡ.

“Ừa mình vô hình hả ta.” Nhật Thanh giả vờ nói một mình.

Tuấn Phong vỗ vai cậu ta. “Sáng mai Phong rủ Thanh đi cà phê được chưa.”

“Quán sang mới chịu. Quán tầm thường thì tôi mắc bận rồi.” Nhật Thanh giả vờ lạnh lùng.

Tuấn Phong khẽ cười. “Quán R được chưa.”

Nhanh chóng chạy xuống lấy xe, Tuấn Phong sợ cô nhóc phải đợi mình. Đội mũ bảo hiểm cho cô nhóc trong sự ngỡ ngàng của nhiều người. Tuấn Phong mặc kệ hết tất cả, vì đó là thói quen trước giờ của anh rồi. Thanh Vân thì khác, cô đỏ mặt e ngại nên cúi đầu xuống. Dù chỉ mới vào trường nhưng Thanh Vân đã nghe rất nhiều lời đồn thổi về Tuấn Phong. Nào là anh đẹp trai, lạnh lùng, rất được nhiều người mến mộ và thậm chí thương trọng như. Nghe xong thì Thanh Vân vừa thấy tự hào về anh, vừa buồn bã vì anh không phải là của cô. Lúc nào anh cũng chỉ xem cô là em gái của mình. Dù vậy nhưng cô vẫn vui, vì ít nhất thì cô còn được ở bên cạnh anh.

3. Chương 3

Sau một thời gian đi học thì Tuấn Phong đã thấy Thanh Vân hòa nhập hơn với mọi người. Cô nhóc đã biết tâm sự với ba mẹ anh về chuyện lớp học vào mỗi bữa cơm. Dường như môi trường cấp ba khiến người ta phát triển hơn về mặt tính cách.

Hằng ngày thì Tuấn Phong vẫn chở Thanh Vân đi học, cũng vì vậy mà khoảng cách giữa anh và Phương Nhi ngày càng lớn lên. Mặc dù Phương Nhi biết chuyện Thanh Vân là em gái của anh, nhưng việc anh không chở Phương Nhi đi học như năm lớp mười một nữa, cũng đã làm dấy lên nhiều điều.

Tối nay anh sẽ lại gặp Phương Nhi, buổi họp nhóm này là dịp để hai người thu hẹp lại khoảng cách. Với thâm cảm ơn cô Tuyết dạy sử, người đã ra bài tập cho nhóm về làm, Tuấn Phong chạy xe qua chở Phương Nhi với sự hớn hở trong lòng.

Chạy tới quán cà phê C, nơi Nhật Thanh và Ngọc Quyên đã ngồi đợi từ trước. Ngọc Quyên, người ngồi chung bàn với Phương Nhi, so với những bạn gái khác thì Tuấn Phong thích tính cách của Ngọc Quyên nhất, cá tính, thẳng thắn và không điệu đà. Ghét của nào, trời trao của ấy nên Tuấn Phong vợ ngay người hay điệu nhất lớp, Phương Nhi.

Gọi món xong thì Tuấn Phong và mọi người bắt đầu thảo luận về bài tập. Môn sử là môn Tuấn Phong thích nhất và giỏi nhất, mặc dù điểm Văn của anh thì luôn cao hơn. Một lúc sau thì cả nhóm cũng làm xong bài tập.

“Ông Phong, cô gái mà ông hay chở đi học là ai vậy.” Ngọc Quyên đóng vở lại.

Nhật Thanh chen vào. “Em gái của ông ấy chứ ai.”

“Sao bà biết.” Ngọc Quyên nhìn Nhật Thanh.

Nhật Thanh bĩu môi như muốn chê bai. “Tôi học với ông Phong đã gần bảy năm rồi còn gì.”

Thật ra thì Tuấn Phong và Nhật Thanh đã học chung với nhau từ năm cấp hai. Lúc đó thì hai người không chơi với nhau, vì ai cũng chơi theo nhóm cả. Sau khi lên cấp ba, với sự ngỡ ngàng lần đầu tiên khi vào lớp thì Tuấn Phong và Nhật Thanh nhận ra người quen của nhau. Hai người bắt đầu làm thân, trò chuyện và thấy hối tiếc khi hồi đó không chơi với nhau sớm hơn.

Ngọc Quyên ầm ừ giấy lát. “Thì tôi không thấy ông Phong chở bà Nhi đi học nữa nên tò mò.”

Phương Nhi sợ Tuấn Phong hiểu lầm nên vội nói. “Phong mắc chở bé Vân đi học nên đâu thể chở Nhi đi được.”

Tuấn Phong hiểu ý của mọi người nhưng anh không giải thích lý do vì sao. Anh mặc kệ ai hiểu gì đó thì hiểu. Anh nhìn qua Phương Nhi thì thấy cô ta đang nhìn mình.

Nhật Thanh thấy không khí như vậy nên liền lên tiếng. “Bà quý kia nghĩ gì vậy. Ông Phong không chở em mình đi học thì ai chở?”

“Tôi có biết đâu. Chẳng qua tôi thấy lạ nên thắc mắc thôi.” Ngọc Quyên giải thích vì sao mình lại hỏi.

Thế là cơ hội của Tuấn Phong tan theo mây khói. Anh chở Phương Nhi đi về với tâm trạng chẳng mấy vui vẻ. Đúng theo những gì anh nghĩ, việc anh chở Thanh Vân đi học đã làm dấy lên nhiều chuyện không hay. Với bản tính của mình, càng như vậy thì anh sẽ càng im lặng mà không giải thích. Mà anh nghĩ cũng chẳng có chuyện gì để giải thích cả.

Sau khi chở Phương Nhi về nhà, thì trên đường Tuấn Phong chợt nhớ đến Thanh Vân và Tuấn Kiệt. Anh biết em trai mình thích ăn bánh bao, còn cô nhóc thích uống sữa đậu nành, do vậy nên anh ghé dọc đường mua về cho hai cô cậu.

Về tới nhà, anh đưa bánh bao cho Tuấn Kiệt, cậu nhóc đang ngồi bấm điện thoại trong phòng khách. Sau đó anh đi lên phòng Thanh Vân. Gõ cửa kêu một hồi thì cô nhóc cũng mở cửa ra. Lúc này thì Tuấn Phong nhìn thấy Thanh Vân đang mang chiếc áo ngủ mỏng, tóc cô xõa xuống hai vai, mắt nhắm, mắt mở nhìn anh thẩn thẩn.

Thanh Vân dụi mắt. “Có chuyện gì vậy anh.”

Tuấn Phong đỏ mặt e thẹn nên cố tình nói lớn để đánh tan không khí. “Anh mua sữa về cho em này.” Anh

giơ bịch sữa lên trước mặt.

“Cảm ơn anh nha.” Thanh Vân khẽ cười. “Anh vào phòng ngồi chơi với em cho vui.”

“Thôi.” Tuấn Phong đáp nhanh. “Anh vào làm gì. Em uống nhanh rồi đi ngủ.”

Thanh Vân năn nỉ. “Anh vào ngồi chơi một chút cũng được.” Cô nắm lấy tay anh. “Đi mà anh.”

Gắng bình tĩnh, Tuấn Phong gạt đầu bước vào. Do ảnh hưởng vụ tai nạn năm xưa nên Thanh Vân rất sợ bóng tối. Lúc nhỏ thì cô ngủ với ba mẹ anh, lớn lên thì cô phải ra ngủ riêng. Do vậy Thanh Vân phải bật đèn ngủ và ôm gấu bông thì mới yên giấc được.

Tuấn Phong nhớ lại chuyện ngày xưa, lúc đó là vào ngày sinh nhật của Thanh Vân. Anh và Tuấn Kiệt muốn làm cô bất ngờ nên giả vờ cúp điện. Anh muốn thắp nến lên bánh kem rồi đem vào chúc mừng sinh nhật cô nhóc. Ánh đèn vụt tắt, Thanh Vân kêu toáng lên nhưng không ai trả lời. Anh tưởng cô nhóc chỉ giật mình nhưng càng ngày thì tiếng kêu càng kéo dài, Tuấn Kiệt thấy vậy liền bật điện lên lại. Lúc đó anh vô cùng hoảng hốt khi thấy bộ dạng của Thanh Vân. Cô nhóc ngồi co ro trong góc phòng, toàn thân run lên, nước mắt chảy dài, gương mặt hoảng sợ đến tột độ. Thấy anh, cô nhóc liền lao tới ôm chặt và liên miện bảo sợ. Anh nghe mẹ mình bảo Thanh Vân sợ bóng tối nhưng anh không ngờ lại đến mức này.

Trở lại với thực tại, ánh đèn vàng phẳng phát khiến cho Tuấn Phong vui mừng. Anh không biết sẽ thế nào nếu Thanh Vân thấy được gương mặt đỏ bừng của anh.

“Anh tìm cái gì vậy.” Thanh Vân ngồi trên giường uống sữa.

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Anh xem thử có cuốn sách nào hay không ấy mà.”

“Vậy để em bật đèn cho sáng.” Thanh Vân muốn anh dễ tìm.

“Thôi em.” Tuấn Phong đáp nhanh. “Anh không xem nữa.”

Thanh Vân ngạc nhiên. “Vậy em bật đèn lên để anh ngồi chơi.”

“Được rồi em, lo uống sữa đi. Đừng quan tâm đến cái đèn làm gì.” Tuấn Phong giơ tay cản lại.

Thanh Vân không dám nhìn Tuấn Phong. “Anh đi chơi với chị Nhi vui không.”

Tuấn Phong ngồi trên ghế xoay tròn. “Anh đi học nhóm với chị ấy. Chứ đâu phải đi chơi.”

“Vây học nhóm vui không anh.” Thanh Vân cảm thấy vui.

“Cũng bình thường. Làm bài tập xong thì anh với mọi người trò chuyện một chút rồi về.” Tuấn Phong nhìn cô nhóc. Anh thấy cô đã uống xong bịch sữa.

Tuấn Phong đi tới. “Để anh vứt cho.” Anh không dám nhìn cô.

Về phòng mình, Tuấn Phong thở phào nhẹ nhõm. Anh thắc mắc tại sao mình không có cảm giác tự nhiên như lúc xưa nữa. Nhanh chóng tắm rửa rồi leo lên giường để ngủ, Tuấn Phong lại nhớ đến chuyện của Phương Nhi.

Những ngày sau Tuấn Phong tiếp tục chở Thanh Vân đi học và ánh mắt của Phương Nhi không còn như trước nữa. Điều đó khiến Tuấn Phong lại thấy mừng. Những buổi học cứ như vậy trôi qua, chép bài xong thì Tuấn Phong lại mơ màng suy nghĩ đến công việc, lâu lâu anh lại sức nhớ đến những văn bản kế hoạch mới đọc được.

Thanh Vân vẫn như ngày nào, cô vẫn ngượng ngùng khi bắt gặp những ánh mắt nhìn mình với Tuấn Phong của những người khác. Nhất là lúc anh đội mũ bảo hiểm rồi cài quai cho cô. Cứ mỗi lần nghe thấy tiếng xầm xì là cô lại muốn mình độn thổ để núp đi. Tuấn Phong biết cô như vậy nên chỉ mỉm cười rồi cộc nhẹ lên mũ bảo hiểm.

Tuấn Phong vẫn hay chở cô đi ăn chè, lâu lâu anh đi chơi với Phương Nhi thì lại mua về cho cô bịch sữa hoặc cái bánh bông lan. Những buổi học thể dục thì anh vẫn chở cô tới trường, rồi khi đi về thì chở cô đi uống nước. Cô vẫn thầm thích anh như vậy, chỉ là cô không dám nói ra, mà cô nghĩ chắc anh cũng biết được. Chỉ là anh luôn thương cô như em gái của mình.

Sau khi nhắc mãi về vụ trốn học thì tối nay là ngày Tuấn Phong phải trả nợ cho Tuấn Kiệt, cu cậu bắt Tuấn Phong phải dẫn mình với Thanh Vân đi ăn thịt nướng. Vì mắc chuyện nên Tuấn Phong đi từ sớm, Tuấn Kiệt thay đồ xong thì ngồi đợi Thanh Vân xuống. Hai người sau đó được anh Bảy chở tới trung tâm thương mại để đi ăn.

Nhanh chóng bước vào trong, hai người đi lên tầng năm, nơi cửa hàng thịt nướng T ở trên đó. Bất ngờ, Thanh Vân thấy Tuấn Phong đang nắm tay Phương Nhi, hai người đang bước ra từ rạp phim C. Tự nhiên Thanh Vân thấy mình bồn chồn rồi hoảng hốt, cô liền nói với Tuấn Kiệt là đi phải đi vệ sinh.

Tuấn Kiệt chưa kịp phản ứng thì đã thấy Thanh Vân lao đi. Anh định kêu nhưng rồi lại thôi. “Nhà vệ sinh ở đây cũng có kia mà.” Anh nói lẩm bẩm một mình.

“Tuấn Kiệt, bé Vân đâu.” Tuấn Phong đi tới thắc mắc.

Bây giờ thì Tuấn Kiệt mới hiểu ra. “Chị Vân bảo đi vệ sinh rồi.” Tuấn Kiệt nháy mắt với anh mình. “Anh đi xem chị ấy thử đi.” Tuấn Kiệt chỉ tay về hướng Thanh Vân mới đi.

Tuấn Phong nhìn nét mặt và cái nháy mắt của em mình thì vội hiểu ra. Anh gạt đầu rồi bảo Phương Nhi chờ mình một chút. Anh nhanh chóng chạy đi tìm Thanh Vân.

Chắc chắn là Vân thấy mình đi với Phương Nhi rồi, Tuấn Phong thầm nghĩ.

Sau một vài phút tìm kiếm thì Tuấn Phong cũng thấy Phương Nhi, cô nhóc đang lủi thủi một mình đi phía trước. Bộ dạng của cô chẳng khác gì lúc trước Tuấn Phong thấy.

“Em đi đâu vậy.” Tuấn Phong chạy tới nắm lấy tay cô nhóc.

Thanh Vân quay lại với cặp mắt đỏ hoe. “Anh.”

“Chẳng phải mình hẹn nhau đi ăn thịt nướng hay sao.” Tuấn Phong giả vờ nói tránh.

Thanh Vân cúi mặt xuống. “Sao anh lại ở đây.” Cô sợ nói láo thì anh sẽ biết.

“Anh không ở đây thì anh ở đâu.” Tuấn Phong vẫn nắm chặt tay Thanh Vân. “Anh phải ở bên cạnh em chứ.”

Anh sẽ ở bên em suốt đời chứ, Thanh Vân nghĩ thầm.

Cô nhóc ngốc nghếch này, Tuấn Phong khẽ cười. “Em hứa với anh một không.”

“Việc gì vậy anh.” Thanh Vân ngược mắt lên nhìn.

Tuấn Phong ầm ừ. “Em và Kiệt vào gọi món rồi nướng thịt ăn trước. Đợi anh chở chị Nhi về rồi quay lại sau.” Tuấn Phong biết chỉ còn cách làm như vậy. Anh sợ cô nhóc sẽ tủi thân khi thấy anh ngồi cùng với Phương Nhi.

“Sao anh với chị Nhi không vào ngồi ăn cùng với tụi em.” Thanh Vân nhìn anh ngơ ngác rồi thắc mắc.

“Anh chỉ muốn ba chúng ta ngồi ăn thôi.” Tuấn Phong xoa đầu cô nhóc. Anh sợ cô nhóc nghĩ vì quen Phương Nhi mà anh bỏ rơi cô. “Được không em.” Mà đúng là từ khi anh quen Phương Nhi thì anh ít quan tâm hẳn đến hai em mình.

Thanh Vân gạt đầu. “Dạ được anh.”

Sau đó Tuấn Phong nắm tay Thanh Vân dẫn đi. Anh nháy mắt với Tuấn Kiệt ra hiệu rồi dẫn Phương Nhi đi về. Trên đường thì Phương Nhi cảm thấy thấy thắc mắc, nghĩ ngợi một lúc thì cô cũng quyết định hỏi

Tuấn Phong.

“Phong ơi, sao Nhi thấy bé Vân lạ vậy.” Phương Nhi nhú mày.

Lạ là lạ thế nào, Tuấn Phong nghĩ bụng rồi nói. “Không có gì đâu Nhi. Chẳng qua bé Vân đang buồn nên mới như vậy.” Anh nghĩ trả lời như vậy là tốt nhất. Trước giờ anh cũng chưa tâm sự với ai về chuyện của cô nhóc. Anh chỉ giới thiệu với mọi người là cô nhóc là em họ của mình.

“Nhi cũng cảm thấy vậy.” Phương Nhi nghĩ ngợi giây lát. “Hay bữa sau mình học nhóm thì Phong rủ bé Vân đi theo cho vui.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Ừa mình học nhóm thì rủ em anh theo làm gì.” Anh muốn biết lý do vì sao.

“Thì Nhi cũng chưa nói chuyện với bé Vân bao giờ, chỉ mới gặp mặt có mấy lần. Với lại Phong rủ bé Vân tới nói chuyện cho đỡ buồn.” Phương Nhi nói rõ mục đích của mình.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Cũng hay, để lần sau Phong rủ em mình đi cùng.” Rồi anh chợt nhận ra. “Ừa nếu Phong chở em mình, thì ai chở Nhi.”

“Thì Nhi đi với Thanh hoặc Quyên cũng được. Có sao đâu Phong.” Phương Nhi khẽ cười. Đẳng nào thì anh cũng đâu có chở cô đi học.

“Ồ ha.” Tuấn Phong ầm ừ. “Nhưng Phong muốn chở Nhi.” Anh muốn nói với cô rằng anh rất thích cô nhưng vì Thanh Vân nên anh không thể chở cô được.

Phương Nhi đáp nhanh. “Thì còn nhiều dịp khác mà. Nhi có chạy đi trốn đâu mà Phong lại lo như vậy.” Cô khẽ cười rồi ôm Tuấn Phong chặt hơn.

Trở lại với Thanh Vân và Tuấn Kiệt, hai người sau khi vào quán T ngồi thì bắt đầu nướng thịt chờ Tuấn Phong tới. Tuấn Kiệt biết chị mình buồn vì bắt gặp chuyện lúc nãy nên anh liền bắt chuyện để phá tan không khí. Hết chuyện này thì anh lại khơi chuyện khác.

“Em nghe thịt nướng ở đây ngon lắm, chị nhớ ăn nhiều vào nha. Lâu lâu mới được anh Phong trả tiền kia mà.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Thanh Vân cũng vui vẻ trở lại. “Vây Vân phải trả nợ gì cho Kiệt đây.”

Tuấn Kiệt nghĩ ngợi giây lát. “Chị phải dẫn em và anh Phong đi ăn lẩu.”

“Nhất trí.” Thanh Vân cười tít mắt.

“Ừa mà bữa trước hai anh chị trốn học đi đâu vậy.” Tuấn Kiệt thắc mắc.

Thanh Vân hớn hờ kể lại. “Anh Phong dẫn Vân đi tới một nơi nằm ngoài trung tâm thành phố. Ở đó đẹp lắm. Rồi anh Phong với Vân kể lại những chuyện xưa.”

“Nơi nào vậy ta.” Tuấn Kiệt nghĩ ngợi rồi tò mò. “Chị nói cho em biết đi.”

Thanh Vân khẽ cười. “Chị cũng không biết nữa. Chỉ biết đó là nơi ông nội từng dẫn anh Phong tới.”

“Ồ vậy thì thôi.” Tuấn Kiệt lắc đầu. “Ông nội dẫn anh Phong đi nhiều nơi lắm. Toàn những nơi nằm ở ngoại ô với núi đồi.”

“Hai cô cậu đang nói xấu gì tôi đó.” Tuấn Phong đi tới nói lớn.

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong mỉm cười. “Anh.” Cô mừng rỡ vì Tuấn Phong quay lại.

Tuấn Phong nhìn xuống đĩa thịt nướng. “Hai đứa ăn hết phần của anh rồi sao. Hai con heo này.” Anh giả vờ nhăn nhó.

Thanh Vân nhanh tay cuộn thịt rồi đưa cho Tuấn Phong. “Của anh này.”

Tuấn Phong há miệng ra. Thanh Vân bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đút cho Tuấn Phong. Tuấn Kiệt nhìn hai người lắc đầu rồi nhếch môi cười.

“Cười gì vậy thằng nhóc.” Tuấn Phong trợn mắt.

“Em có cười gì đâu.” Tuấn Kiệt cũng cuộn thịt với rau, rồi tự đút cho mình ăn, tựa như anh đang nhái lại hình ảnh vừa rồi của hai người họ. Anh nhai ngấu nghiến như đang thưởng thức một miếng thịt ngon bá cháy. Tuấn Phong hiểu ý nên trợn mắt la lối om sòm.

Ba người ăn hết năm đĩa thịt nướng, đây là lần đầu tiên họ ăn nhiều đến như vậy. Tuấn Phong bắt đầu trả tiền và bảo em trai mình về trước. Anh và Thanh Vân sẽ đi dạo một chút rồi sẽ về sau. Tuấn Kiệt đồng ý và để đổi lại thì Tuấn Phong phải mua về cho cậu một cái bánh bao.

Tuấn Phong dẫn Thanh Vân vào khu trò chơi, anh móc tiền ra mua một đồng đồng xu game rồi nhanh chân tiến tới máy gấp thú. Thanh Vân lúc đầu hơi thắc mắc nhưng giờ thì cô đã hiểu vì sao.

Tuấn Phong đặt đồng đồng xu lên trên máy. “Em thích con thú nào. Anh sẽ gấp cho em.”

Thanh Vân khẽ cười rồi chỉ tay vào đồng thú trước mặt. “Em thích con chim cánh cụt này.”

Tuấn Phong mỉm cười và bắt đầu trở tài của mình. Đồng xu đầu tiên. Anh nhìn Thanh Vân. “Lần đầu nên anh hơi run. Em chờ anh một chút.”

Đồng xu thứ hai. “Để anh thử lại.”

Đồng xu thứ ba. “Sao xui vậy ta.”

Đồng xu thứ tám. “Sao kỳ vậy ta.”

Ở bên cạnh Tuấn Phong, một chàng trai cũng đang gấp thú cho bạn gái. Tiếng hét vui mừng liên tục vang lên. Mỗi đồng xu là mỗi con thú được anh chàng kia gấp lên. Trên tay cô gái cầm rất nhiều thú bông, những con thú mà Tuấn Phong chưa gấp được con nào.

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong mỉm cười. Cảm thấy ngượng, anh liền dắt cô lao đi. “Anh xin lỗi nha. Anh vô dụng quá, chả gấp được con nào cho em cả.” Tuấn Phong nói giọng buồn bã.

“Có gì đâu mà anh xin lỗi. Em thấy vui mà.” Thanh Vân nhìn anh an ủi. Dù cho anh không gấp được con thú nào cho cô nhưng cô cũng chẳng cần. Cô chỉ muốn anh ở bên cạnh mình, như vậy là đủ rồi.

Tuấn Phong tò mò. “Em vui thật sao.” Thấy Thanh Vân gật đầu nên anh cũng bớt ngại. “Em vui là được rồi.”

Sau đó anh chở cô về, trên đường đi anh tấp vào một cửa hàng thú bông. Anh muốn tự tay mình gấp cho cô, nhưng nếu không được thì anh đành mua vậy. Tuấn Phong đi quanh cửa hàng ngắm nghía rồi chọn lựa. Tuy không có con chim cánh cụt nào giống như ở quầy gấp thú, nhưng lại có một con đẹp khác đẹp hơn nhiều.

“Tặng em này.” Tuấn Phong đưa túi quà đựng con chim cánh cụt cho cô nhóc.

Thanh Vân đỏ mặt. Cô rất hạnh phúc và vui sướng khi được Tuấn Phong tặng quà cho mình. “Cảm ơn anh nha.” Cô định lao tới ôm anh nhưng liền kìm lại. Anh giờ đây đã có người yêu rồi, anh không phải là của cô như ngày xưa nữa. Cô không còn được tự tiện ôm anh.

Cầm con chim cánh cụt trên tay, Thanh Vân ôm vào lòng mỉm cười trong hạnh phúc. Cô không cần ôm con gấu bông đi ngủ nữa, giờ đây cô đã có con chim cánh cụt thay thế, món quà mà Tuấn Phong tặng cho cô.

4. Chương 4

Sau khi nghe lời Phương Nhi nói thì Tuấn Phong cũng nghĩ nên dẫn Thanh Vân đi gặp các bạn mình. Như vậy thì cô nhóc của anh sẽ vui hơn và không còn buồn rầu nữa.

Sau khi chở cô nhóc đi học thể dục thì Tuấn Phong đi tới quán cà phê C để học nhóm với tụi bạn. Từ sau bữa làm bài tập nhóm môn sử, thì đến nay vẫn chưa có thầy cô nào ra bài tập nhóm nữa. Mọi người tự liên hệ hẹn nhau là chính và chủ yếu là tám chuyện, chứ học hành thì chả được bao nhiêu.

Nhìn đồng hồ đã đến giờ cô nhóc ra về, Tuấn Phong vội chạy tới trường để đón Thanh Vân. Vừa tới cổng thì anh đã thấy cô nhóc đang bước ra. Thấy Tuấn Phong thì Thanh Vân liền hớn hở mỉm cười. Cô bước nhanh tới trong ánh mắt ngưỡng mộ của những cô bạn cùng lớp.

Tuấn Phong vẫn như vậy, anh vẫn đội mũ bảo hiểm lên cho Thanh Vân rồi gõ nhẹ lên đó. Bất chợt thấy dây giày của cô nhóc tuột ra, anh vội cúi xuống thắt lại. Tiếng trầm trồ bắt đầu xì xào vang lên, anh có thể nghe được những lời bàn tán, nào là anh ga lăng, nào là lãng mạn rồi Thanh Vân thật sung sướng. Tất cả đều được đáp trả bởi cái nhếch môi của anh.

“Xong rồi.” Tuấn Phong đứng dậy.

Anh thấy Thanh Vân đang đỏ mặt vì ngưỡng nên liền chở cô về lại quán nước. Bước vào trong, đây là lần đầu tiên Thanh Vân gặp Ngọc Quyên. Phương Nhi và Nhật Thanh thì luôn được Tuấn Phong nhắc đến và đưa hình cho xem.

“Chào Vân.” Nhật Thanh mở lời đầu tiên.

Thanh Vân khẽ cười đáp lại. “Em chào mấy anh chị.” Cô nhìn qua Nhật Thanh. “Em chào anh Thanh.”

Nhật Thanh ngạc nhiên vì sao cô bé biết tên mình nhưng anh liền giả vờ tức giận. “Gì mà anh Thanh.”

Tuấn Phong sợ cô nhóc không biết Nhật Thanh đang giỡn nên liền nói. “Thanh đang đùa với em đó.” Anh thì thầm vào tai cô nhóc. “Em chào là chị Thanh đi.”

Thanh Vân bẽn lẽn. “Em chào chị Thanh.”

Nhật Thanh liền liếc mắt nhìn Tuấn Phong. “Này ông kia, ông bày bé Vân nói bấy gì đó.” Nhật Thanh quay qua nhìn Thanh Vân trêu mếu. “Em dễ thương quá à. Thanh cưng em dễ sợ.”

“Sao Vân biết anh Thanh.” Phương Nhi thắc mắc.

Nhật Thanh tỏ vẻ không thích. “Anh nào kia chứ.”

Thanh Vân liền đáp. “Dạ, do anh Phong nói với em.”

“Anh Phong có nói với em về chị không.” Ngọc Quyên chen vào.

Thanh Vân lắc đầu. “Dạ không.”

Nhật Thanh bật cười ha hả trong sung sướng. “Bà nghĩ bà là ai.” Anh quay sang nhìn Thanh Vân. “Mà sao anh Phong lại nhắc đến Thanh. Anh Phong nói xấu Thanh với em đúng không.”

“Dạ không.” Thanh Vân thanh minh cho Tuấn Phong. “Anh Phong nhắc đến anh lâu rồi. Lúc ảnh học cấp hai á. Anh Phong bảo anh thú vị và cá tính.”

Trong khi Nhật Thanh tiếp tục vui sướng thì Phương Nhi thắc mắc chuyện khác. “Em ở chung với anh Phong, vậy mỗi buổi tối anh ấy thường hay làm gì.”

“Anh ấy đi chơi với chị.” Thanh Vân đáp nhanh. Hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Phương Nhi ngại ngùng trong khi tiếng ồ vang lên. Tuấn Phong thấy thế nên mới lên tiếng. “Mấy bạn kêu Phong chở bé Vân tới chơi. Hay là để khởi chuyện về Phong vậy.”

Ngọc Quyên vội nói. “Do ông kín tiếng quá làm gì. Tụi tôi học với ông bao nhiêu năm mà chả biết nhà ông ở đâu hay ông sống như thế nào.” Ngọc Quyên nhìn sang Thanh Vân. “Em biết không, anh Phong của em bí mật lắm. Lúc nào cũng khiến những người xung quanh tò mò.” Cô chỉ tay qua Nhật Thanh. “Như bà Thanh này nè. Học chung với anh em gần bảy năm, mà bà ta chả biết gì về anh em cả.”

“Bà chê tôi hay chê ông Phong vậy.” Nhật Thanh bĩu môi.

Thanh Vân nghe xong liền khẽ cười. “Anh Phong kể nhiều về mọi người lắm.”

“Kể về ai nhiều nhất vậy em.” Nhật Thanh đã biết trước câu trả lời nhưng anh vẫn muốn chọc ghẹo Phương Nhi.

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong. “Kể về chị Nhi.”

Tiếng ồ lại vang lên. Tuấn Phong gãi mặt rồi nhìn sang cô nhóc. “Anh kể về Thanh cũng nhiều mà. Sao em nói có mình chị Nhi vậy.”

“Anh ấy kể gì về chị vậy em.” Phương Nhi cảm thấy sung sướng.

Thanh Vân nghĩ ngợi giây lát. “Anh Phong nói chị xinh đẹp, học giỏi và hát hay nữa. Rồi có khi kể về những lúc anh và chị đi chơi với nhau.”

“Xem bộ em với anh Phong thân nhau lắm ha.” Ngọc Quyên mỉm cười.

Trò chuyện một lúc thì mọi người ra về để chuẩn bị đi học. Tuấn Phong nhìn Thanh Vân mỉm cười rồi bĩu môi. Anh bảo cô tại sao lại bán đứng mình. Thế là cô liên tục xin lỗi và bảo mình chỉ nói sự thật. Sợ cô hiểu lầm nên anh vội nói mình đang giận.

Vì bận chờ Thanh Vân đi học nên chỉ có những dịp đi học thể dục thì Tuấn Phong mới chờ được Phương Nhi. Môn thể dục năm nay, ngoài chạy bền là bắt buộc thì mọi người có thể chọn thêm một môn tự chọn khác. Trong khi những bạn nam chọn bóng rổ, thì Tuấn Phong lại chọn cầu lông, môn thể thao được nhiều bạn nữ lựa chọn.

Chính vì chọn cầu lông nên anh lại được gần bên Phương Nhi. Thế là hai người được dịp để tập luyện cùng nhau. Nhìn hai người đánh cầu, rồi đưa cho nhau những chai nước, cả lớp đều phải phát ghen vì điều đó. Trong đó thì người ghen dữ nhất và nhiều nhất chính là Nhật Thanh. Những cái liếc mắt của cậu ta sắc bén đến nỗi có thể cắt được cả sắt thép.

Hôm nay là ngày cuối tuần và cả lớp có một tiết sinh hoạt. Sau khi thông báo và giải quyết các vấn đề quan trọng, thì thầy Quang bắt đầu nói về cuộc hội thao sắp tới của trường.

“Có rất nhiều môn thi đấu và cả lớp chúng ta phải cố gắng tham gia hết mức có thể.” Thầy Quang nói lớn. “Ngoài danh sách tự đề cử và thầy chỉ định, thì còn ai xung phong nữa không.”

Hữu Nhân, lớp phó lao động khẳng khái nói. “Thưa thầy, em thấy lớp chúng ta tiếp tục chọn môn bóng rổ làm chủ lực. Nên em không thể đăng ký môn bơi lội được ạ.”

“Thầy đồng ý với em.” Thầy Quang mỉm cười.

Quang Bình hớn hở. “Em xin đăng ký môn bơi lội.”

“Tốt.” Thầy Quang nhìn quang lớp. “Còn những môn khác nữa thì sao. Tất cả mọi người đều phải tham gia nên hãy nhiệt tình lên nào.”

Ngọc Quyên giơ tay lên. “Em xin đăng ký môn bóng bàn.”

“Biết đánh không mà bày đặt xung phong.” Nhật Thanh nói khịa.

Ngọc Quyên quay lại cười khẩy. “Thích thì ra thi đấu.”

Nhật Thanh bĩu môi. “Vậy sao mấy năm trước không đăng ký.”

Ngọc Quyên nở nụ cười nham hiểm. “Thưa thầy, em thấy bạn Thanh cũng giỏi thể thao, thầy cho bạn ấy đăng ký thi đấu đi ạ.”

“Thanh đăng ký thi cầu lông rồi nhé.” Nhật Thanh cười sung sướng khi anh vừa làm Ngọc Quyên bẽ mặt.

Thầy Quang nhìn xuống Nhật Thanh và đột nhiên nảy ý. “Phong, em chưa đăng ký thi đấu môn gì cả. Ai cũng tham gia nên em tham gia chung đi.”

Tuấn Phong thật sự không thích nên anh chẳng muốn tham gia cái hội thao này chút nào. Bao nhiêu năm đi học thì anh đều lánh mặt cả. “Em chẳng chơi môn gì giỏi cả thầy ơi.”

“Vui là chính mà em. Tham gia lấy tinh thần thôi.” Thầy Quang khẽ cười.

Phương Nhi quay lại nhìn anh. “Phong đăng ký tham gia với lớp cho vui đi. Mọi năm Phong đã không tham gia, giờ là năm cuối rồi.”

Cảm thấy phấn khởi nên Tuấn Phong liền nói. “Dạ cũng được thưa thầy.”

“Quyền lực của bạn gái thật đáng sợ.” Nhật Thanh thì thầm rồi giơ tay mình lên ngấm.

Thầy Quang khẽ cười. “Em thích đăng ký môn nào.”

Tuấn Phong gãi đầu. “Em cũng chẳng biết nữa ạ.”

“Em chơi giỏi nhất là môn gì.” Thầy Quang gặng hỏi.

Nhật Thanh nói khẽ. “Môn ngu gái.”

Tuấn Phong nghĩ ngợi giây lát. “Võ thuật, tennis và bowling, thưa thầy.” Cả lớp nghe thấy liền cười ồ lên.

“Đây đâu phải là Sea Games.” Nhật Thanh lại nói khứa. “Mà mấy môn đó cũng đâu có trong danh sách thi đấu.”

“Em làm khó thầy rồi.” Thầy Quang nhìn vào danh sách. “Em còn biết môn nào nữa không.” Thầy Quang đọc tên những bộ môn chưa ai đăng ký. “Cờ tướng, chạy bền và nhảy xa.”

Tuấn Phong hớn hở đáp nhanh. “Cờ tướng ạ.”

Nhật Thanh tò mò. “Ông biết đánh cờ tướng sao.”

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Không, nhưng đỡ hơn hai môn kia.”

Vậy là cơn ác mộng của Tuấn Phong sắp đến. Trong những môn đó thì anh thích nhất cầu lông, nhưng thi đấu đơn hay đấu đôi thì đều đã có người xung phong đăng ký. Giờ anh phải đứng ngoài nhìn Phương Nhi thi đấu, biết trước như vậy thì mấy năm trước anh đã xung phong rồi. Chỉ tại anh quen Phương Nhi quá trẻ.

Sau khi đi học về, vì tối nay là ngày Thanh Vân dẫn mọi người đi ăn lẩu nên cả ba người ngồi vào bàn nhưng chẳng dám ăn nhiều. Ai nấy đều chỉ gắp một vài đĩa thì giả bộ như đang no.

“Tuấn Kiệt, sao tối nay con ăn ít vậy.” Mẹ anh, bà Kim Xuân hỏi.

Tuấn Phong chêm vào. “Lạ quá mẹ ha, bình thường con heo nhà ta đâu ăn ít như vậy.”

“Có anh là heo ấy.” Tuấn Kiệt bĩu môi.

Ba anh, ông Tuấn Anh lạnh lùng buông một câu. “Cả hai đứa là heo cả.” Ông nhìn sang Thanh Vân. “Sao tối nay con gái ba ăn ít vậy.”

“Dạ tại vì chút nữa con đi ăn lẩu với mấy anh.” Thanh Vân khẽ cười rồi bình tĩnh đáp.

“Thì ra là vậy.” Mẹ anh bĩu môi giả vờ hờn.

Tuấn Phong nhanh chóng lái sang chuyện khác. “Hội thao năm nay của trường, hai em có tham gia không.”

Thanh Vân hớn hở đáp. “Có Kiệt tham gia anh.”

“Em không tham gia sao.” Tuấn Phong thắc mắc.

Thanh Vân âm ừ. “Em chả biết chơi môn gì cả nên không đăng ký.” Cô nhìn Tuấn Phong. “Anh có tham gia không.”

“Anh đăng ký môn cờ tướng.” Tuấn Phong khẽ cười rồi nhìn sang em trai mình. “Em thi môn gì vậy Kiệt.”

Tuấn Kiệt dừng đùa. “Em đăng ký môn cầu lông và bơi lội.” Tuấn Kiệt tỏ vẻ ngạo mạn. “Tưởng anh đăng ký cầu lông, ai dè anh lại chọn môn cờ tướng. Cuộc thi năm nay có vẻ nhàm chán với em rồi.”

“Sao con không đăng ký môn cầu lông giống em.” Bà Kim Xuân tò mò.

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Anh Phong sợ mất mặt trước bạn gái nếu bị con đánh bại. Mà thua là cái chắc rồi.”

“Ba nhớ là con đánh cầu lông giỏi lắm mà Vân.” Ông Tuấn Anh ân cần nói.

Thanh Vân cười tí mắt. “Đâu có đâu. Con đánh dở lắm ba.” Cô ngại ngùng.

“Con gái ba mà đánh dở, thì hai anh đứa không ai được đánh hay.” Ông Tuấn Anh nhìn hai anh em Tuấn Phong và Tuấn Kiệt ra lệnh.

Thế là cả nhà cùng phá lên cười. Sau đó Tuấn Phong dắt hai em mình đi ăn lẩu. Ba mẹ anh thì lên phòng nghỉ ngơi. Ông Tuấn Anh đang đọc sách thì dừng lại, ông bỏ mắt kính xuống rồi nhìn sang vợ mình.

“Này mình ơi, chuyện của bé Vân, mình định tính sao.” Ông Tuấn Anh nhíu mày.

Bà Kim Xuân dừng chải tóc. “Chuyện gì của bé Vân hả mình.”

“Chuyện tương lai của nó với mấy đứa.” Ông Tuấn Anh thở dài.

Bà Kim Xuân nhìn sang chồng mình. “Thì em vẫn quyết định như xưa, một trong hai đứa con trai của mình sẽ cưới bé Vân.”

“Anh nghĩ em quên rồi chứ.” Ông nhìn vợ mình khẽ cười.

Bà Kim Xuân bĩu môi. “Quên thế nào mà được.”

Ông Tuấn Anh âm ờ. “Thì anh tưởng em xem Vân như con gái rồi. Nên em sẽ quên đi lời hẹn ước năm xưa.”

“Em vẫn xem bé Vân như con gái mình. Em muốn thằng Phong hoặc thằng Kiệt sẽ cưới nó. Em không muốn bé Vân sống xa mình, em càng không chấp nhận việc gả bé Vân cho người khác.” Bà Kim Xuân nói trong xúc động.

Ông Tuấn Anh lại thở dài. “Anh nghĩ nên để thằng Phong cưới bé Vân làm vợ đi. Vì anh thấy bé Vân rất

thích nó.”

Bà Kim Xuân mỉm cười. “Em cũng nghĩ như anh. Với lại thằng Phong cũng quan tâm thương yêu con bé mà.” Bà thắc mắc. “Nhưng sao tối nay anh lại nói chuyện này.”

Ông Tuấn Anh nói ra suy nghĩ của mình. “Thì chuyện bạn gái của thằng Phong đó. Anh không muốn nó yêu đương người khác sâu nặng rồi quên bé Vân.”

“Em biết nó có bạn gái mà. Nhưng vì nó còn nhỏ nên em mới để cho nó thoải mái. Em vẫn chưa muốn ép buộc.” Bà Kim Xuân chột nghĩ về mình.

“Liệu em có đang nghĩ về việc ép buộc hôn nhân của chúng ta không.” Ông Tuấn Anh bật cười. “Nhớ năm xưa tụi mình cũng bị ép cưới nhau. Không ai trong chúng ta chịu hết. Cả hai người đều có tình yêu riêng của mình, nhưng đâu có ai ngờ, sau khi về sống chung thì chúng ta yêu người kia còn hơn cả bản thân mình.”

Bà Kim Xuân ừm một tiếng. “Em nghĩ tất cả đều do duyên nợ cả.” Bà đi tới ôm chồng mình.

Thật ra thì mối quan hệ của hai người với ba mẹ của Thanh Vân đã có từ lâu. Bà Kim Xuân ngày xưa là người yêu của ba Thanh Vân, ông Quang Hưng. Sau khi bị gia đình ép cưới ông Tuấn Anh, bà Kim Xuân chia tay với người yêu mình. Ông Quang Hưng thất tình và đau khổ, trong lúc đó thì bạn thân của bà Kim Xuân, bà Tuyết Nhung kể đến an ủi. Trải qua thời gian, ông Quang Hưng và bà Tuyết Nhung cưới nhau.

Hai gia đình sau đó đính ước với nhau. Mặc dù không thể sống bên nhau nhưng họ có thể làm thông gia. Rồi hai gia đình ngày càng thân thiết hơn, cứ cuối tuần thì lại tụ họp với nhau. Chưa được bao lâu thì tại nạn xảy ra, ba mẹ Thanh Vân qua đời. Cảm thấy day dứt và đau buồn không nguôi, bà Kim Xuân lợi dụng tiền bạc và gia thế của mình để chiếm lấy quyền nuôi dưỡng Thanh Vân. Bà xem như đó là việc cuối cùng có thể làm cho họ. Kể từ đó thì gia đình bà xem Thanh Vân như con gái của mình. Bà hứa sẽ chăm sóc, nuôi nấng và bảo vệ Thanh Vân bằng tất cả gì mình có.

Lại nói về Tuấn Phong và hai cô cậu em mình. Ba người đang ăn lẩu trong trung tâm thương mại thì vô tình gặp Quang Tùng, bạn học của Tuấn Phong. Cậu ta cũng đi ăn lẩu với bạn mình.

“Chào Phong, không ngờ lại gặp ông ở đây.” Quang Tùng mỉm cười.

Tuấn Phong đáp lại. “Chào Tùng.” Đây là người trong lớp mà anh không thích chút nào. Hễ một chút là lại điều ngoa.

“Cô gái xinh đẹp này là ai vậy.” Quang Tùng nhìn Thanh Vân không chớp mắt.

Tuấn Kiệt nhanh trí đáp ngay. “Đây là chị gái của em.” Tuấn Kiệt sợ anh mình khó xử. “Có chuyện gì không anh.”

“À không có gì, anh chỉ muốn chào hỏi thôi.” Quang Tùng nhìn Tuấn Kiệt. “Nhìn em hơi giống Tuấn Phong. Chẳng lẽ nào em là...”

“Em là em trai của anh Phong.” Tuấn Kiệt cướp lời nói nhanh.

Sau khi thấy Thanh Vân thì Quang Tùng đã có ý muốn làm quen. Chiều hôm sau đi học, Quang Tùng đã mạnh dạn đi tới bàn của Tuấn Phong để tìm hiểu về Thanh Vân.

“Ông Phong, cô bé lúc tối là em gái hay chị gái của ông vậy?” Quang Tùng muốn biết được thân phận thật sự của Thanh Vân.

“Là em họ Phong. Mà sao Tùng lại hỏi.” Tuấn Phong thắc mắc rồi cuộc cậu ta có ý gì.

Quang Tùng khẽ nở một nụ cười. “Ông giới thiệu em họ ông cho tôi đi.”

Ông vừa nói cái gì, Tuấn Phong nghĩ bụng rồi nói. “Tùng cứ đùa với Phong.” Anh giả vờ nói tránh.

“Thật chứ đùa gì. Từ lúc thấy em họ ông là tôi đã thích rồi.” Quang Tùng bày tỏ tình yêu sét đánh của mình.

“Yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Tình yêu sét đánh. Coi phim nhiều quá rồi phải không.” Nhật Thanh xía xói.

Quang Tùng nhếch môi. “Liên quan gì đến bà.”

Nhật Thanh cũng nhếch môi lại. “Sao lại không. Bé Vân là em gái kết nghĩa của tôi. Và tôi không muốn ông چرا cảm nó.”

“Bé ấy tên Vân sao.” Quang Tùng vui mừng vì đã biết được tên. “Ông Phong giới thiệu bé Vân cho tôi đi.”

“Không.” Tuấn Phong lạnh lùng. Từ này giờ anh đã cảm thấy khó chịu nhưng không nói. “Tùng tìm người khác mà quen đi.”

“Sao vậy. Dù gì tôi và ông cũng là bạn bè mà. Ông giới thiệu cho tôi đi.” Quang Tùng năn nỉ.

“Thân không. Bộ là bạn thân hay sao. Mà có là bạn thân đi chẳng nữa thì cũng vậy.” Nhật Thanh lại chêm vào.

Tuấn Phong muốn chuyện này nên kết thúc ngay tại đây. “Em Phong còn nhỏ và gia đình Phong muốn nó

chuyên tâm học hành. Do vậy Tùng dừng năn nỉ vô ích nữa.” Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tiếng trống báo hiệu vào học vang lên, Tuấn Phong vẫn bước đi trong vô thức. Anh chả biết mình đang đi đâu, đến khi sực tỉnh lại thì anh thấy mình đang đi tới lớp của Thanh Vân và Tuấn Kiệt. Anh lẳng lặng đứng bên ngoài nhìn vào, anh thấy Thanh Vân đang cắm cúi ghi chép cái gì đó, khuôn mặt cô chăm chú nhìn rất dễ thương. Rồi anh thấy Tuấn Kiệt ngồi ở sau lưng Thanh Vân, cậu nhóc đang trò chuyện với bạn mình. Cảm thấy yên tâm, Tuấn Phong lao nhanh về lớp vì sợ trễ giờ.

5. Chương 5

Càng ngày thì càng gần đến thời gian hội thao diễn ra. Mọi học sinh đăng ký thi đấu đều lo chăm chỉ luyện tập, chính vì vậy mà khu thể thao của trường lại đông hơn bao giờ hết.

Khác với mọi bữa, giờ ra chơi hôm nay Tuấn Phong dẫn Thanh Vân vào nhà thi đấu để nhìn mọi người tập luyện. Tuấn Kiệt bận đi với bạn cùng lớp nên không thể đi cùng với hai người. Mở nhanh chai nước rồi đưa cho cô nhóc uống, Tuấn Phong tiếp tục chăm chú quan sát bên dưới.

“Sao mấy bữa nay em thấy anh ít đi chơi với chị Nhi vậy.” Thanh Vân nắm chặt chai nước trong tay. Rốt cuộc thì cô đã hồi được thắc mắc mấy hôm nay của mình.

Tuấn Phong khẽ cười. “Chị Nhi mắc bận luyện tập cầu lông để thi đấu.”

Thanh Vân khẽ nhìn sang Tuấn Phong. “Sao anh không đăng ký thi đấu cùng chị ấy.”

“Anh cũng muốn lắm nhưng không được.” Tuấn Phong nhìn sang Thanh Vân. “Em đánh cầu lông giỏi như vậy nhưng sao không đăng ký thi đấu cùng với Kiệt.”

Vì em chỉ muốn đánh cùng với anh, Thanh Vân nghĩ thầm rồi khẽ cười. “Em đánh có hay đâu, anh chọn em hoài.”

“Em đánh hay hơn anh mà.” Tuấn Phong lấy sợi tóc rụng vương trên mặt cô nhóc.

Thanh Vân ngại ngùng vén tóc lên. “Do anh nhường em chứ bộ. Chứ sao em đánh hay hơn anh được. Tuấn Kiệt còn đánh thua anh nữa là.” Cô e thẹn.

“Thật mà, em đánh hay hơn anh đó.” Tuấn Phong bấu nhẹ má cô nhóc.

Hai người tiếp tục trò chuyện rồi về lại lớp học. Tiết học tiếp theo của Tuấn Phong là môn sinh, đang lơ đãng thì anh lại bị cô Liên kêu tên.

“Anh yếu sinh lý lên trả bài.” Cô Liên nói lớn.

Tuấn Phong giật mình rồi nhăn nhó bước lên bảng. Kể từ lúc vụ khủng long thì anh đã bị cô Liên gọi bằng cái biệt danh “yếu sinh lý”. Một cái biệt danh làm trò cười cho cả lớp.

“Đọc đi.” Cô Liên nhếch môi cười.

Tuấn Phong gãi đầu. “Dạ thưa cô, em chưa học bài ạ.”

Cô Liên liếc mắt. “Anh giỡn mặt với tôi hả.” Thấy Tuấn Phong xụ mặt xuống nên cô thở dài. “Học bài thì không, giảng bài thì không chịu nghe, sau này anh định chạy xe ôm kiếm sống sao.”

“Em xin lỗi ạ.” Tuấn Phong thì thầm nói khẽ.

Cô Liên nhìn vào vở ghi chép của anh. “Dù sao thì cũng chép bài đầy đủ. Tôi tạm châm chước cho anh vậy.” Cô đưa vở cho anh. “Anh biết có nhiều thầy cô khen anh lắm không.”

Tuấn Phong đang nghĩ đến những lời khen có cánh, anh tò mò nên khẽ cười. “Khen gì vậy cô.”

“Khen anh giỏi mơ mộng, giỏi nói láo chứ sao.” Cô Liên trợn mắt. Cả lớp lại được một tràng cười hả hê.

Vừa đi về ngồi xuống bàn thì Tuấn Phong thấy Phương Nhi quay lại nhìn mình, ánh mắt cô nhìn anh đầy lo lắng. Vừa mới khẽ cười thì anh lại bị cô Liên rêu bếu.

“Vui lắm sao mà anh còn cười.” Cô Liên đứng dậy nhìn Tuấn Phong. “Giỏi chọc gái quá ha. Để yên cho các bạn khác học.”

“Khủng long ơi, ta với mày có thù hằn gì với nhau không.” Tuấn Phong lẩm bẩm một mình.

Nhật Thanh nghe được nên lại đá xéo. “Anh chỉ được cái mơ mộng là giỏi.” Cậu đánh ánh mắt đưa tình nhìn sang Tuấn Phong. “Mọi ngày anh có mơ đến tôi hay không.”

Tuấn Phong giả vờ giật mình hoảng hốt. “Tía má ơi.” Anh run lên bần bật.

Cuối cùng thì những tiết học cũng kết thúc. Tuấn Phong lại ra về trong bộ dạng hờn hờ. Đứng trước cổng trường chờ cô nhóc, anh khẽ cười trong vô thức rồi suy nghĩ vu vơ, đến nỗi Tuấn Kiệt và Thanh Vân bước tới bên cạnh mà anh không cũng hề hay biết.

“Anh trai có gì mà vui vậy.” Tuấn Kiệt vỗ vai anh mình.

Tuấn Phong giả vờ lắc đầu. “Mới bị cô Liên mắng.”

“Bị mắng làm anh vui lắm sao.” Tuấn Kiệt nhếch môi. “Em giao chị Vân lại cho anh đó. Em đi về với bạn đây.” Tuấn Kiệt dứt tay vào trong túi quần. “Ước gì mình cũng được anh trai chở như người ta nhỉ.”

Tuấn Phong mỉm cười rồi lấy mũ bảo hiểm đội cho Thanh Vân. “Hôm nay học vui không em.”

“Dạ vui anh.” Thanh Vân đung đưa đôi tay. Sau một thời gian thì cô không còn ngại những người xung quanh nữa.

“Anh dẫn em đi ăn chè nhé.” Tuấn Phong đạp nổ xe máy.

Thanh Vân hớn hờ. “Dạ được anh.”

Nhật Thanh vô tình chở Phương Nhi lướt tới bên cạnh. “Hai anh em đi đâu vậy.”

“Đi về.” Tuấn Phong đáp nhanh.

Nhật Thanh ngỏ lời. “Hay mình đi ăn cái gì rồi về đi.”

Phương Nhi chen vào. “Nhi thấy cũng hay. Mình đi ăn kem đi.”

Tuấn Phong quay lại nhìn Thanh Vân. “Em ăn kem được không.”

“Dạ được.” Thanh Vân đáp nhanh. Cô không muốn anh bị khó xử. Mặc dù trong đầu cô đang nghĩ tới chè.

Thế là bốn người chạy xe tới quán kem cách đó không xa. Kêu món xong thì Nhật Thanh kể lại chuyện của Tuấn Phong cho Thanh Vân nghe. Cô nhóc nghe xong che miệng cười tủm tỉm. Phương Nhi thấy Tuấn Phong đỏ mặt cười nên cô liền lấy khăn giấy thấm giúp anh. Nụ cười của Thanh Vân liền vụt mất trong nháy mắt.

“Ba mẹ Vân làm nghề gì.” Nhật Thanh vô tình hỏi.

Tuấn Phong nghe được nên liền nhanh trí. “Ba mẹ Vân đi làm ăn xa ở nước ngoài.”

Thanh Vân nhìn sang Tuấn Phong với ánh mắt buồn bã nhưng không phải buồn vì câu hỏi của Nhật Thanh. Tuấn Phong khi đó lại tưởng cô nhóc buồn vì câu hỏi của Nhật Thanh nên liền vội lái sang chuyện khác.

Nhật Thanh nói móc. “Tụi mình học chung với nhau bao nhiêu năm, mà tôi vẫn chưa biết nhà ông Phong ở đâu. Bà Nhi có biết không?”

Phương Nhi lắc đầu. “Nhi cũng không biết.”

Ánh mắt Nhật Thanh bỗng sáng lên. “Hay là mình tới nhà ông Phong tổ chức ăn uống cho vui đi.”

“Thôi.” Tuấn Phong nhanh nhẩu từ chối. “Nhà Phong nhỏ lắm nên không được đâu. Hay là qua nhà Thanh đi.”

“Ông chơi khăm tôi hả.” Nhật Thanh liếc mắt. “Ông biết nhà tôi sống ở chung cư mà.”

Tuấn Phong biết mình nói hớ nên giả vờ lắc đầu. “Giờ Phong mới biết luôn đó.”

Nhật Thanh hoảng hồn. “Bạn thân của tôi đây sao.” Anh đưa tay lên trán. “Không ngờ vậy luôn.”

“Hay qua nhà Nhi đi.” Phương Nhi khẽ cười. “Nhiều bạn cũng biết nhà Nhi. Với lại sắp ra trường rồi, Nhi cũng muốn tình cảm chúng ta thân thiết hơn và có nhiều kỷ niệm hơn để sau này còn nhắc lại.”

“Được nha.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn sang Tuấn Phong. “Đâu phải như ai kia. Giấu nhà như mèo giấu cục.”

Phương Nhi nhìn Thanh Vân. “Bé Vân cũng qua nhà chị chơi luôn nha.”

Thanh Vân e ngại. “Em cũng được mời hả chị.”

“Em gái cũng Phong thì cũng như là em gái của chị. Có gì mà em phải ngại.” Phương Nhi thản nhiên nói.

Thanh Vân thì lại nghĩ khác, cô nghĩ những lời nói của Phương Nhi giống như là lời nói của chị dâu đối với mình. Cô nắm chặt tay lại với nỗi đau đáu trong lòng.

Tối về đang đọc sách thì Tuấn Phong chợt nhớ lại chuyện lúc chiều. Anh nhớ lại hình ảnh buồn bã của Thanh Vân, đôi mắt cô nhóc sụp xuống như sắp khóc. Thở dài vì lo lắng cho cô nhóc, anh liền chạy xe đi mua chè, anh hy vọng có thể khiến cô nhóc vui.

Đang nằm ủ rũ trên giường, Thanh Vân vừa nhìn con chim cánh cụt, vừa nghĩ đến Tuấn Phong. Nếu sau này anh lấy Phương Nhi thì cô có chấp nhận được sự thật đó không. Cô nghĩ mình sẽ cố gắng chúc phúc cho anh, cô thích anh nên cô muốn anh được hạnh phúc. Anh không thể nào che chở mãi cho cô được. Dù sao thì ít nhất cô vẫn được ở bên cạnh anh.

“Vân ơi.” Tuấn Phong gõ nhẹ lên cửa. “Vân ơi Vân.”

Thanh Vân nghe tiếng của Tuấn Phong nên bật dậy. “Sao anh.” Cô mở cửa ra.

“Anh mua cho em này.” Tuấn Phong đưa bịch chè chuối lên.

Thanh Vân ngạc nhiên. “Anh đi mua cho em sao.”

Tuấn Phong gật đầu. “Xuống nhà ăn với anh.”

Thanh Vân vui mừng theo anh đi xuống. Cô ngồi trên ghế đợi Tuấn Phong đổ ra chén. Vừa ăn, cô vừa cười tí mắt. Tuấn Phong thấy cô như vậy nên rất vui.

“Chiều mắc ăn kem với mọi người, nên anh không dẫn em đi ăn chè được.” Tuấn Phong vừa ăn, vừa nói. “Nên giờ anh mới mua về bù lại cho em.”

Thanh Vân vén tóc mình qua một bên. “Không sao mà anh. Chiều em ăn kem cũng được rồi.”

“Em đâu thích kem đâu. Em bảo anh kem vừa lạnh, vừa làm miệng em ê buốt. Với lại.” Tuấn Phong định nói tiếp nhưng anh chợt nhớ, Thanh Vân không thích kem bởi vì cây kem cuối cùng mà cô ăn, là cây kem ba mẹ mua cho cô trước khi bị tai nạn. Tuấn Phong liền nhanh trí. “Với lại anh hứa với em rồi mà.”

Thanh Vân vui mừng trong lòng. “Anh vẫn còn nhớ những lời em nói lúc nhỏ sao.”

“Nhớ chứ sao không. Anh nhớ hết mọi chuyện của em luôn đấy.” Tuấn Phong mỉm cười đầy tự hào.

Anh có nhớ, anh nói sẽ mãi ở bên cạnh em hay không. Mà anh không nhớ cũng không sao, em sẽ mãi ở bên cạnh anh là được rồi, Thanh Vân chợt nghĩ.

Những ngày tiếp theo thì càng cận kề đến ngày khai mạc hội thao. Đây là dịp thi đấu cuối cùng của mọi người trước khi ra trường, do vậy ai nấy đều chăm chỉ luyện tập. Duy chỉ Tuấn Phong là nhõn nhõn như không chuyện gì.

Trái lại với anh, Tuấn Kiệt đăng ký hai môn cầu lông và bơi lội nên cậu rất chăm chỉ luyện tập với bạn bè. Cầu lông thì Tuấn Kiệt sẽ luyện tập ở nhà thi đấu, còn bơi lội thì cậu sẽ tập một mình ở hồ bơi bên ngoài.

Nói đến khu thể thao của trường thì Tuấn Kiệt lại nhớ, lần đầu tiên bước vào tham quan thì anh rất bất ngờ. Khu thể thao được chia làm hai nơi, một là nhà thi đấu, nơi tổ chức đại hội thể thao, các cuộc thi đấu và một số buổi học thể dục. Các môn thể thao như bóng rổ, cầu lông, bóng chuyền, bóng bàn sẽ được

tổ chức tại đây, nơi có những khán đài rộng lớn ở hai bên.

Bóng đá, kéo co, chạy bền, nhảy xa và những môn khác nữa sẽ được tổ chức ở khu thi đấu ngoài trời, nơi thứ hai của khu thể thao của trường. Bơi lội sẽ được tổ chức ở phòng bơi của trường. Cờ tướng và cờ vua thì tổ chức tại một số lớp học gần khu thể thao.

Chỉ trong một thời gian đi học nhưng danh tiếng của Tuấn Kiệt nổi như cồn, có khi là hơn cả Tuấn Phong. Đẹp trai, ga lăng, thông minh và hài hước, không ít người phải thầm thương trộm nhớ cậu.

Có một lần cách đây không lâu, một hôm Tuấn Kiệt đang ngồi trong lớp nói chuyện với bạn, thực chất là anh đang giữ Thanh Vân như từ trước đến giờ. Đang mải mê cười đùa thì một bạn nữ từ lớp khác đi vào tặng quà cho anh.

Bình tĩnh khẽ cười, Tuấn Kiệt cảm ơn lòng thân thiện của bạn nữ nhưng anh không thể nhận. Sau đó anh tiếp tục nói chuyện với bạn mình như chưa có gì. Bạn nữ đó thấy ngượng nên liền tiếp tục tấn công.

“Sao anh lại không nhận quà của em.” Cô gái tặng quà nhăn nhó.

Tuấn Kiệt tỉnh bơ. “Hôm nay chả phải sinh nhật mình. Mình cảm ơn nhưng mình không thể nhận.”

“Cần gì phải là sinh nhật. Em thích anh nên muốn tặng anh thôi.” Cô gái mạnh dạn tiếp tục tấn công tới.

“Của biểu của lo, của cho của nợ.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Ba mẹ mình dạy như vậy.” Anh muốn kết thúc nên lạnh lùng nói. “Mình nghĩ chúng ta hãy cứ như người chưa từng biết.”

Thanh Vân quan sát nãy giờ nên quay lại. “Kiệt ghê ha. Tối Vân về sẽ nói lại anh Phong.”

“Đừng mà chị.” Tuấn Kiệt vội năn nỉ. Thần thái lạnh lùng của anh đã tan đi nhanh như gió. “Anh Phong sẽ chọc ghẹo em đó.”

Thanh Vân quay người lại. “Chị sẽ nói cho anh ấy biết.”

Giờ Tuấn Kiệt cứ nghĩ đến chuyện này thì lại nhếch môi cười trong đau khổ. Anh phải dẫn Thanh Vân và Tuấn Phong đi ăn để nhằm bịt miệng, thế là rốt cuộc Thanh Vân đã báo được thù.

Cũng chính vì lý do Tuấn Kiệt cứ ở mãi bên Thanh Vân nên nhiều lời bàn tán lại bắt đầu. Mặc dù các bạn trong lớp biết Kiệt với Vân là chị em nhưng những bạn khác lớp thì không nghĩ như vậy.

Nhiều lúc Tuấn Kiệt tạm thời không ở bên cạnh thì Thanh Vân ngay lập tức nhận lấy những cái

liếc mắt, những lời bàn tán không hay, có khi cô còn bị cản đường lại để hù dọa. Cứ mỗi lần như vậy thì Thanh Vân không dám nói với Tuấn Phong và Tuấn Kiệt. Cô sợ hai người sẽ làm lớn chuyện lên. Cứ nghĩ đến việc lúc xưa Tuấn Kiệt đánh bạn xẹt máu mũi, chỉ bởi vì anh chàng kia chọc cô là đồ mồ côi, thì Thanh Vân lại ớn lạnh cả xương sống. Cô không biết bây giờ Tuấn Kiệt sẽ như thế nào, có khi cậu đánh người ta gãy răng cũng có.

6. Chương 6

Điều gì đến cũng đến, sáng hôm nay Tuấn Phong phải lật đặt dậy sớm để cùng Thanh Vân đi dự lễ khai mạc hội thao của trường. Điểm tâm sáng được đem ra, Tuấn Phong không dám ăn nhanh vì sợ ảnh hưởng đến cô nhóc. Thanh Vân thì lại không dám ăn vội, vì sợ Tuấn Phong phải ăn nhanh theo. Duy chỉ Tuấn Kiệt thì vẫn bình tĩnh chẳng nghĩ ngợi, tốc độ ăn điểm tâm của anh vẫn bình thường như mọi bữa.

Vài phút sau thì cũng đã ăn xong, Tuấn Phong nhanh chóng chở Thanh Vân đến trường, may là anh vẫn đến kịp. Buổi lễ bắt đầu, thầy hiệu trưởng với mái tóc bạc đứng trước bục đầy uy nghi đọc diễn văn và tuyên bố khai mạc hội thao.

Vì môn cờ tướng là một môn nhỏ nên phải thi sau, những môn khác sẽ được ưu tiên thi trước, nên Tuấn Phong đành phải ở lại cổ vũ cho lớp với vẻ mặt nhăn nhó chả mấy vui vẻ. Trước giờ anh luôn ghét những dịp như thế này, không phải anh ghét hội thao, mà là anh ghét cái cổ vũ chẳng đúng mục đích này.

Thường thì người ta sẽ cổ vũ cho cả đội tuyển, họ hy vọng đội mình sẽ chiến thắng. Còn bây giờ thì mọi người chỉ cổ vũ cho những chàng trai, cô gái xinh đẹp, những người có nhan sắc nổi bật. Thậm chí họ còn cổ vũ cho cả những đối thủ, hay cho những lớp đối địch. Tuấn Phong thấy chả ra làm sao cả, anh thấy thật bất công cho những người khác, những người chơi thể thao hay, những bạn cống hiến thầm lặng cho đội tuyển, mà họ chẳng được ca ngợi hay nhớ đến.

Sắc đẹp, đôi khi cũng làm tăng thêm sự bất công cho xã hội, Tuấn Phong nghĩ thầm.

“Phong đang nghĩ gì mà trầm tư vậy.” Phương Nhi đứng bên cạnh nhìn Tuấn Phong thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Phong có nghĩ gì đâu. Mà chiều nay Nhi thi đúng không?”

Phương Nhi ừm một tiếng. “Chiều nay Nhi thi. Phong nhớ cổ vũ cho Nhi đó nha.”

“Tất nhiên là có rồi.” Tuấn Phong khẽ cười. “Cố lên nha Nhi.” Anh bặm môi lại và đưa nắm đấm lên ngang ngực như minh họa cho sự quyết tâm.

Buổi chiều đi học mà Tuấn Phong cứ nghĩ lại chuyện lúc sáng. Vào lớp, anh nhanh chóng mượn Nhật Thanh lịch thi đấu của lớp rồi đem xuống căn tin của trường để photo. Anh dùng bút dạ quang tô đậm những ngày thi đấu của Phương Nhi để cho dễ nhớ, anh sợ mình lỡ quên thì lại nguy.

Chiều nay lớp chỉ học có ba tiết đầu. Những dịp hội thao như thế này thì nhà trường luôn ưu tiên cho các lớp có thời gian thi đấu trùng với lịch học được nghỉ. Sau khi hội thao kết thúc thì mọi người sẽ học bù lại những tiết đã nghỉ đó, đây cũng là một nguyên nhân mà Tuấn Phong không thích. Cứ nghĩ đến lịch học bù là anh lại muốn chửi ai đó.

Ba tiết đầu cũng đã trôi qua, cả lớp Tuấn Phong ồ ạt lao xuống nhà thi đấu để dự khán. Chiều nay lớp Tuấn Phong sẽ thi ba môn cùng lúc, cầu lông, bóng chuyền và chạy bền. Cầu lông sẽ thi trước, rồi sau đó sẽ đến bóng chuyền. Vì những bạn nam chỉ đăng ký môn bóng rổ và bóng đá, nên môn bóng chuyền chỉ có những bạn nữ tham gia.

Dưới sân thi đấu thì công tác chuẩn bị đang được tiến hành. Tuấn Phong thấy Phương Nhi đang khởi động bên dưới, bên cạnh cô là Nhật Thanh, hai người sẽ thi đấu đôi như những năm trước.

Cùng lúc thi môn bóng chuyền thì môn chạy bền diễn ra, do vậy lớp anh sẽ chia ra để cổ vũ. Nói vậy thôi chứ Tuấn Phong thừa biết, những bạn chơi với nhau sẽ ra cổ vũ cho nhau, hoặc là những bạn muốn ra ngắm nhìn những người mình thầm thích, những thần tượng điển trai hay xinh gái của trường mà bấy lâu nay họ để ý.

Nghĩ đến đây thì Tuấn Phong lại sực cười, cậu Tuấn Kiệt em trai của anh, dù chỉ mới vào trường nhưng đã được liệt vào danh sách nổi tiếng. Với biệt danh là “hoàng tử lạnh lùng”, Tuấn Kiệt em anh còn có một cả hội fan riêng của mình.

Phương Nhi ở dưới sân vẫy tay chào, Tuấn Phong thấy được nên cũng vẫy tay mỉm cười đáp lại. Anh thấy Nhật Thanh đang nhìn mình bĩu môi nên đành thu dần tay lại.

Cuộc thi đấu bắt đầu, trọng tài thổi còi ra hiệu. Quả cầu được đánh qua hai bên liên hồi, những điểm số nhảy liên tục. Lớp của Tuấn Phong đang dẫn trước với tỷ số cách biệt. Phương Nhi và Nhật Thanh di chuyển liên hồi, những giọt mồ hôi thấm đầy trên áo của họ. Tuấn Phong cảm thấy lo lắng mỗi khi Phương Nhi cố gắng cứu cầu, anh sợ cô sẽ bị trượt ngã.

Trận đấu kết thúc, Tuấn Phong cũng thở phào nhẹ nhõm. Không nằm ngoài dự đoán của mọi người, phần thắng thuộc về lớp của anh. Cầu lông thi đấu xong thì đến lượt môn bóng chuyền. Sân thi đấu được trang bị lại để phù hợp với bộ môn. Nếu như bóng rổ là nơi hội tụ của các bạn nam điển trai, thì đội bóng chuyền của lớp Tuấn Phong là nơi hội tụ của các bạn nữ xinh đẹp.

Tiếng reo hò vang lên liên tục, các bạn nam trên khán đài bắt đầu trở tài huyết sáo. Phương Nhi bước đến chỗ của Tuấn Phong, anh thấy người cô nhễ nhại mồ hôi. Với một chai nước đã mua từ trước, anh khẽ cười đưa cho cô.

“Cảm ơn Phong nha.” Phương Nhi khẽ cười.

Tuấn Phong đáp lại. “Hôm nay Nhi đánh hay lắm.”

Phương Nhi ngại ngần. “Phong chọc Nhi hoài.”

“Phong nói thật, Nhi đánh hay lắm.” Tuấn Phong khẳng định với cô.

“Vậy tôi đánh không hay sao.” Nhật Thanh lên tiếng.

Tuấn Phong khẽ cười. “Không, Thanh đánh không hay. Để Phong đánh cùng với Nhi mới hay.” Anh muốn chọc cậu ta.

“Vậy sao lúc đầu không chịu đăng ký đi. Để rồi giờ nói tôi không biết điều.” Nhật Thanh nói móc.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong bật dậy và chạy nhanh đến trường, hôm nay là ngày anh thi môn cờ tướng. Vội nhìn phòng thi ở trên bảng thông báo, Tuấn Phong lao đi tìm và làm thủ tục đăng ký. Đối thủ vòng đầu tiên của anh là một cậu lớp dưới. Không như mấy môn khác, những môn cờ vua và cờ tướng thì nam nữ đều có thể thi chung với nhau. Lý do là chẳng có nhiều lớp đăng ký thi đấu nên trường cho gộp lại.

Ván đầu đầu tiên trôi qua nhanh chóng, Tuấn Phong dễ dàng đánh bại cậu nhóc mang kính cận. Được nghỉ giải lao một chút trước khi vào vòng tiếp theo, Tuấn Phong đi ra khỏi phòng và tiến về tủ đồ của mình. Mở tủ ra, anh lấy chai nước tu một hơi cho đã cơn khát.

Vòng hai, vòng tiếp theo, Tuấn Phong đấu với một anh chàng học cùng khối. Không như ván đầu, ván này Tuấn Phong mất nhiều thời gian hơn. Vì được ở bên cạnh ông nội nên Tuấn Phong thừa hưởng và được truyền dạy môn cờ tướng ngay từ lúc nhỏ. Anh và ông nội thường xuyên đánh cờ với nhau khi rảnh, có khi anh còn được đấu với những người bạn già của ông nội. Vậy mà mới đó mà đã mấy năm anh không đụng lại những con cờ này. Từ khi ông nội mất thì anh cũng bỏ chơi cờ tướng theo. Mà không, nói đúng ra thì anh bỏ chơi hẳn những môn thể thao và học võ.

Sau nhiều phút căng thẳng, Tuấn Phong tiếp tục đánh bại đối thủ. Bước vào vòng tiếp theo, ván thứ ba, đối thủ của anh là một bạn nữ học dưới một lớp. Tuấn Phong nhìn em đối thủ này thấy rất quen, rồi anh cũng nhận ra đây là cô gái anh hay bắt gặp ở thư viện.

Thực chất thì Tuấn Phong đi thư viện chỉ để lựa sách giúp cho Phương Nhi. Lúc đó anh đang lúi cuí đi tìm thì va phải cô gái này, vội xin lỗi rồi anh tiếp tục lao đi. Chứ thư viện của nhà anh thì chẳng thiếu gì sách, mà nếu anh muốn đọc truyện đi nữa thì chỉ cần nhích điện thoại là có người giao tới.

Những lần tiếp theo thì anh cũng hay gặp cô gái này ở thư viện. Không như những bạn khác, anh thấy cô gái này hay đọc những cuốn sách viết về lịch sử phương tây hoặc triết học phương đông. Anh cảm thấy cô gái rất thú vị và cá tính.

“Anh đẹp trai. Mới chỉ nước thứ hai mà anh có cần suy nghĩ nhiều như vậy không.” Cô gái gọi anh.

Tuấn Phong giật mình ra khỏi suy nghĩ và trở lại với ván đấu. Anh vội chống chế. “Sai một ly, đi một dặm.

Anh cần phải tính toán cho thật kỹ.” Anh liếc nhìn tấm bảng trận đấu bên cạnh và thấy tên cô gái là Đặng Nguyễn Bích Hân.

“Vậy anh tính xong chưa.” Bích Hân khẽ cười.

Tuấn Phong cầm quân tượng di chuyển. “Xong rồi, thưa tiểu thư.”

Bích Hân không nhìn mà đi nhanh quân mã. “Em chả phải là tiểu thư nên anh đẹp trai đừng xưng hô em như vậy.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Học ở trường này thì ai lại không là tiểu thư hay công tử.” Anh đi nước tiếp theo.

“Vậy anh cũng là một công tử.” Bích Hân nhếch môi.

Tuấn Phong biết ý cô ta đang chê trách nên gật đầu. “Anh là một công tử hạng xoàng. Hay nói cách khác là anh học đòi làm công tử.” Anh nháy mắt với cô. “Tối lượt em.”

Bích Hân ầm ừ rồi nhú mồm. “Rất biết cách tự tăng bốc mình. Anh không phải là loại tầm thường như những anh chàng khác.” Cô nháy mắt lại. “Đến lượt anh.”

“Thế anh là loại gì.” Tuấn Phong tò mò muốn biết.

Bích Hân đi nước tiếp theo. “Em nghĩ anh phải tự biết kia chứ.”

“Sao anh có thể biết được em nghĩ gì.” Tuấn Phong nghĩ ngợi giây lát. “Lãng tử hào hoa, ý em nói anh như vậy đúng không.”

“Đúng rồi, anh đẹp trai ạ.” Bích Hân nhếch môi.

Tuấn Phong di chuyển quân xe. “Sao em lại nói anh như vậy.” Anh thật sự rất muốn biết cô gái này nghĩ gì về mình.

Bích Hân nhìn Tuấn Phong bĩu môi. “Vì em thấy anh như vậy.” Cô thấy vẻ mặt Tuấn Phong như không hiểu nên liền thở dài. “Có ai vào thư viện chỉ để ngắm gái không.”

Ý cô nói tới vào thư viện không đọc sách mà lo nhìn gái chứ gì, Tuấn Phong giờ mới hiểu. “Em gái, anh vào thư viện với bạn. Mà bạn anh đọc sách, chứ anh không đọc. Anh không ngắm nhìn xung quanh thì chả lẽ anh ngủ ở đó.” Anh di chuyển quân tiếp quân xe.

“Nếu anh không đọc thì anh đi vào thư viện gì cho mệt. Hay đó là bạn gái của anh.” Bích Hân di chuyển quân pháo rồi mỉm cười.

“Đúng rồi.” Tuấn Phong mừng thầm vì cô đã hiểu. “Tối lượt em.”

Bích Hân nghiêng đầu rồi gật bĩu môi ra. “Xem ra anh có vẻ chiều bạn gái mình nhỉ.”

Tuấn Phong hớn hỏ. “Thật ra cũng không phải như vậy. Anh có tìm sách nhưng không có thể loại anh muốn đọc.”

Bích Hân tò mò muốn biết Tuấn Phong thích đọc loại gì mà thư viện không có. “Anh đọc sách gì.”

“Ừm, kinh tế, luật, hay các thể loại về kinh doanh.” Tuấn Phong nói ra các cuốn mình hay đọc.

Bích Hân bật cười. “Anh đọc sách luật làm gì, định sau này làm luật sư hay sao.”

“Không.” Tuấn Phong khoanh tay lại trên bàn rồi nhìn chăm chăm vào mắt Bích Hân. “Anh học luật để muốn bắt nhốt em vào giam giữ trong trái tim của anh.”

Bích Hân sững người trước câu nói đó. “Em tội gì mà anh phải bắt. Mà muốn bắt người thì liên quan gì đến luật.” Cô chống chế ngay sau khi lấy lại sự bình tĩnh.

Tuấn Phong vẫn như nguyên thần thái như vậy. “Anh học để nắm rõ luật. Để biết em đã phạm luật mà tới bắt em.”

“Em phạm luật gì.” Bích Hân tò mò.

“Cố ý gây thương nhớ và đánh cắp trái tim của anh.” Tuấn Phong di chuyển quân mã.

Bích Hân nhếch môi cười vì Tuấn Phong đã mắc mưu. Anh đã lộ sơ hở khi di chuyển quân mã. “Vậy để em đánh cắp quân xe của anh.” Cô mừng thầm trong lòng vì Tuấn Phong đã mải mê nói chuyện nên không tập trung vào ván đấu.

Tuấn Phong há hốc ngạc nhiên. “Ồ vậy sao.” Anh di chuyển quân pháo. “Chiếu tướng.”

“Vẫn cố ư.” Bích Hân xuống sĩ.

Tuấn Phong lắc đầu sang một bên, một tiếng rắc vang lên. Anh di chuyển quân mã xuống chiếu tướng. Bích Hân lên tướng để thoát. Anh tiếp tục đưa xe xuống chiếu bí. Ván cờ vậy là kết thúc.

Bích Hân đưa tay ôm đầu vì cô không ngờ mình sẽ thua. Trước giờ cô luôn tự hào về môn cờ tướng, mọi bạn trong lớp đều không phải là đối thủ của cô. Chưa kể hội thao năm ngoái cô còn là nhà vô địch. Vậy mà năm nay cô phải dừng lại ở vòng ba. Trước một đối thủ mà cô đánh giá là hạng tầm thường.

Em nghĩ anh là gì vậy. Giả vờ đánh lạc hướng anh sao, lợi dụng sắc đẹp của mình để dụ anh sao. Xin lỗi em nhưng anh rất tiếc, anh có bạn gái rồi, Tuấn Phong đọc thầm trong đầu.

Bích Hân ngược mắt nhìn anh. “Đúng là anh không phải là loại tầm thường.” Cô chống chế cho việc thua trận của mình.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em vẫn chưa trả lời anh. Em có phải là một tiểu thư hay không. Và tại sao em lại hay đọc những cuốn triết học và văn hóa như vậy.” Anh muốn cho Bích Hân biết rằng, anh có thể vừa nói chuyện, vừa tập trung đánh cờ. Đơn giản là bộ não anh có thể làm được nhiều việc cùng một lúc.

“Để khi nào có dịp gặp lại. Em sẽ trả lời cho anh.” Bích Hân đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng. Cô bắt đầu thắc mắc về việc vì sao Tuấn Phong biết cô hay đọc những loại sách nào.

Thế là buổi thi đấu sáng nay của Tuấn Phong tạm chấm dứt. Anh tạm nghỉ một ngày rồi sẽ thi đấu tiếp. Đường đến trận chung kết đang mở rộng ra với anh. Lái xe vì vụ về nhà, Tuấn Phong chuẩn bị ăn cơm rồi đi học.

Một lúc sau đến lớp, vừa ngồi vào chỗ thì Nhật Thanh đã nhìn anh soi mói. Biết rõ ý cậu ta nên anh chỉ khẽ cười đáp lại. Anh lờ lịch thi đấu ra xem, anh muốn biết xem thử ngày mai có những trận đấu nào diễn ra.

“Sáng Phong thi được không.” Phương Nhi quay xuống khẽ cười. “Tại sáng Nhi bận luyện tập nên không thể tới cổ vũ cho Phong được.”

“Bà tới làm gì. Ông Phong chỉ đăng ký thi cho vui thôi.” Nhật Thanh lại nói khịa. “Nhìn mặt ông là biết sáng nay đánh thua rồi.”

Phương Nhi nhăn mặt. “Thanh này.” Cô nhìn sang Tuấn Phong. “Sáng Phong đánh thắng hay thua.”

“Sáng Phong thắng.” Tuấn Phong khẽ cười.

Nhật Thanh chen vào. “Thắng mấy trận.”

“Ba trận.” Tuấn Phong đáp nhanh.

“Có ba trận mà tưởng gì.” Nhật Thanh bỗng giật mình. “Thắng ba trận thì chả phải ông lọt vào gần đến trận chung kết rồi sao.”

Tuấn Phong gật đầu. “Ừm, còn vài trận nữa là vào chung kết.”

Nhật Thanh liếc mắt. “Ông nói thật hay đang giả vờ vậy.”

“Thật.” Tuấn Phong khẳng định.

Phương Nhi vội mừng. “Chúc mừng Phong nha. Phong giỏi quá à.” Cô tỏ vẻ tiếc nuối. “Tiếc nhỉ, sáng Nhi không đi cổ vũ cho Phong được.”

“Ừa mà sao Thanh biết thắng ba trận là gần vào chung kết.” Tuấn Phong thắc mắc.

Nhật Thanh lấy tay vỗ ngực. “Ông nghĩ chức vụ của tôi là gì. Chưa kể tôi còn nằm trong ban tổ chức. Lịch ông đang cầm trên tay là có sự tham gia sắp xếp của tôi nữa đó.”

“Thanh giỏi quá. Giờ Phong mới biết.” Tuấn Phong giả dạng điệu bộ thực nữ của mấy bạn trong lớp.

Nhật Thanh thấy vậy nên không thích. Phương Nhi thì mỉm cười. Tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên. Nghe thấy tiếng trống mà Nhật Thanh càng ghét hơn. Nhật Thanh từ khi vào học đã không thích tiếng trống này, dường dường là một ngôi trường có cơ sở vật chất hiện đại bậc nhất nhưng lại đánh trống báo hiệu. Nhật Thanh thắc mắc tại sao nhà trường lại không cho reo chuông, như vậy có phải là hay không.

Tuấn Phong thì lại nghĩ khác, anh nghĩ nhà trường giữ lại tiếng trống, vì nhà trường không muốn đánh mất bản sắc và truyền thống bấy lâu nay. Trống vừa mang sự báo hiệu, vừa mang một ý nghĩa thiêng liêng và cao cả. Nếu như vào lễ khai giảng, thì các bậc quan chức chính phủ sẽ đánh trống hay là nhấn chuông. Chuông có thể là một phát kiến hay nhưng không thể thay thế được tiếng trống.

Chiều nay lớp Tuấn Phong sẽ thi bóng rổ và bóng bàn. Do vậy lớp anh tiếp tục được nghỉ hai tiết cuối. Mọi người bắt đầu đổ xô về nhà thi đấu, nơi những anh tài và đặc biệt các bạn nam đẹp trai hội ngộ. Cũng giống như một số môn, chỉ có bóng rổ nam, còn bóng rổ nữ thì không được nhà trường tổ chức vì không đủ số lượng lớp đăng kí.

Lúc này thì Tuấn Phong đang ngồi trên khán đài quan sát. Anh nhìn quanh xem thử Tuấn Kiệt và Thanh Vân đang ở đâu nhưng lại không thấy. Chỉ trách cái nhà thi đấu này lớn quá, anh nhìn đến mức lòi cả con mắt nhưng vẫn không tìm được.

Tiếng reo hò vang lên, hai đội thi đấu bắt đầu ra sân. Tình cờ là lớp của Tuấn Phong đấu với lớp của Tuấn Kiệt. Bỗng Tuấn Phong thấy đáng một người rất quen, người đó là Tuấn Kiệt, cậu nhóc đang mặc áo thi đấu.

Tại sao nó lại thi đấu nhỉ. Nó nói với mình là chỉ đăng ký môn bơi lội và cầu lông thôi mà, Tuấn Phong thắc mắc trong lòng.

Anh thấy đội thi đấu của Tuấn Kiệt đang đứng đùa giỡn với những khán giả. Lúc này thì anh mới hiểu thì ra lớp của Tuấn Kiệt ngồi dự khán gần sân thi đấu. Vội mừng rỡ, Tuấn Phong tìm Thanh Vân xem thử đang ở đâu. Rốt cuộc thì anh cũng đã thấy cô nhóc đang ngồi bên đám bạn.

“Phong nhìn gì mà hớn hở vậy.” Phương Nhi ngồi bên cạnh thắc mắc.

Tuấn Phong giả vờ nói láo. Anh chỉ tay xuống sân thi đấu. “Nhi thấy ai đó không.”

Phương Nhi nhìn một lúc thì cũng nhận ra. “Tuấn Kiệt ư. Sao Nhi nghe Phong nói Tuấn Kiệt chỉ tham gia cầu lông với bơi lội thôi.”

“Phong cũng chẳng biết nữa. Phong cũng ngạc nhiên giống như Nhi vậy đó.” Tuấn Phong cũng bất ngờ khi thấy vậy.

Tiếng còi của trọng tài vang lên, hai đội bước vào chào hỏi và thi đấu. Mỗi lần Tuấn Kiệt hay những chàng đẹp trai nhận bóng thì những cô gái lại ré vang. Tuấn Phong chả hiểu vì sao họ lại cuồng như vậy. Anh bất chợt nhìn qua Phương Nhi thì thấy nét mặt của cô cũng hớn hở chả khác gì.

Dáng người của Tuấn Kiệt khá cao so với những bạn cùng lứa, anh chỉ thua Tuấn Phong có vài phân. Với việc hằng ngày đều chăm chỉ tập gym nên thân thể của Tuấn Kiệt khá săn chắc. Mỗi lần cu cậu di chuyển là mỗi lần các cô gái lại hét toáng lên.

Tuấn Phong chợt thấy Thanh Vân, cô nhóc vẫn ngồi im đó, nét mặt thì đối lập lại với tất cả mọi người. Một nỗi buồn chất chứa tràn đầy trong thân tâm. Tuấn Phong chợt nghĩ sẽ xuống gặp cô nhóc vào giờ nghỉ giữa hiệp. Chỉ còn vài phút nữa thôi và lớp anh đang bị dẫn tỷ số, một tỷ số khá chênh lệch. Tuấn Phong nghĩ không biết mình nên vui hay buồn.

Tiếng còi báo hiệu hiệp đấu kết thúc, Tuấn Phong quay sang nói với Phương Nhi một tiếng rồi đi xuống. Anh xin phép trọng tài rồi lao qua khán đài bên kia. Tuấn Phong thấy Tuấn Kiệt vừa uống nước, vừa đang bàn chiến thuật gì đó.

“Thằng nhóc này.” Tuấn Phong vỗ đầu em mình.

Tuấn Kiệt quay lại đây bất ngờ. “Sao anh lại ở đây.”

“Sao em không nói với anh là em có thi bóng rổ.” Tuấn Phong giả vờ nhăn nhó.

“Anh.” Thanh Vân nói lớn.

Tuấn Phong vẫy tay ra hiệu. “Chờ anh một chút.”

Tuấn Kiệt gãi đầu rồi thanh minh cho mình. “Em đâu giấu anh đâu. Chẳng qua một thằng của lớp em bị tai nạn đột xuất nên em phải xung phong vào thế chỗ.”

Tuấn Phong nhìn em mình với ánh mắt đầy hoài nghi. “Em xạo với anh đúng không?”

“Cũng không phải như vậy.” Tuấn Kiệt phì cười. “Bạn em bị tai nạn thật.” Tuấn Kiệt nhìn anh mình. “Sao anh không thi bóng rổ. Lúc nhỏ anh chơi hay lắm mà.”

Tuấn Phong nhếch môi. “Anh đâu có nói láo như nhóc.”

“Anh chọc em hoài.” Tuấn Kiệt nhăn nhó.

Tuấn Phong chợt hiểu ra. “Em tưởng anh thi bóng rổ nên mới giấu đúng không?”

“Em muốn làm anh bất ngờ thôi. Chứ anh chơi sao bằng em được.” Tuấn Kiệt ngẩng đầu nhìn lên như đang tỏ vẻ ngạo mạn.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Vậy sao. Anh thì cũng bỏ chơi lâu rồi. Nhưng nếu chơi lại thì cũng không đến nổi tệ.” Tuấn Phong nhìn em mình. “Em muốn làm thử một ván hay không?”

“Bây giờ luôn sao.” Tuấn Kiệt ngạc nhiên.

Tuấn Phong mỉm cười. “Mắc công em lại nói anh cố tình bào mòn sức em nữa.” Anh muốn bước tới gặp Thanh Vân. “Thôi để bữa khác đi.”

“Anh xạo vừa thôi.” Tuấn Kiệt nhếch môi cười.

Tuấn Phong chỉ vẫy tay ra hiệu mà không quay ra sau. Anh thấy cô nhóc đang nhìn mình mỉm cười. Vì chỗ ngồi bên cạnh đã kín nên Tuấn Phong chỉ có thể đứng trước mặt cô nhóc nói chuyện.

“Nãy giờ em xem vui không?” Tuấn Phong khề cười.

Thanh Vân đáp nhanh. “Dạ vui anh.” Mắt cô nhắm tít lại nhưng vẫn thấy rõ hình bóng của anh.

“Em khát nước không?” Tuấn Phong chả biết phải nói gì.

Thanh Vân lắc đầu. “Dạ không.” Cô gơ chai nước của mình lên. “Anh khát nước không?”

Tuấn Phong nghĩ ngợi một giây. “Có.” Anh lấy chai nước của cô nhóc tu một hơi.

“Anh là anh Phong mà mọi người đồn đó sao.” Cô bạn ngồi bên Thanh Vân lên tiếng.

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh là Tuấn Phong. Anh của Thanh Vân.” Tuấn Phong không muốn nhận mình là người như những lời đồn kia. Anh chỉ muốn là chính anh.

“Anh có người yêu chưa.” Một cô gái khác lên tiếng.

Tuấn Phong nhanh trí. “Anh có người yêu rồi. Cô ấy đang chờ anh tới.”

Những cô gái nghe được liền ồ lên. Một cô chen vào. “Anh cũng ngon tình ghê ha. Những lời đồn quả không sai.”

Tiếng còi lại vang lên. Tuấn Phong chào Thanh Vân đi về lại chỗ của lớp mình. Cô nhóc nhìn anh quỵn luyến chẳng rời. Khi đi ngang qua sân thi đấu, anh vỗ hông của Tuấn Kiệt. Cậu nhóc nhìn anh nhẩn nhó.

“Phong có biết chơi bóng rổ không.” Phương Nhi tò mò.

Tuấn Phong ngồi xuống khẽ cười. “Chỉ biết chút chút à.”

“Vậy sao Phong không đăng ký thi đấu với mấy bạn.” Phương Nhi thấy ngạc nhiên.

Tuấn Phong chỉ biết cười. “Phong chơi đâu được hay nên vào đội chỉ tổ làm phiền thôi à.”

Nhật Thanh ngồi phía sau Tuấn Phong. Anh chồm người xuống. “Phong chỉ giỏi ngu gái thôi.”

“Tưởng Thanh nói Phong ngu trai chứ.” Tuấn Phong quay đầu lại.

“Bí ẩn, quá là bí ẩn. Cần phải tìm hiểu thêm.” Nhật Thanh lắc đầu.

“Nhi có khát nước không để Phong đi mua.” Tuấn Phong khẽ cười.

Phương Nhi lắc đầu. “Nhi không khát. Phong khát không để Nhi đi mua cho.”

Tuấn Phong chưa kịp trả lời thì Nhật Thanh lại chồm xuống. “Tôi khát này.”

“Bà khát thì tự bà đi mua đi.” Phương Nhi đáp lại ngay lập tức.

Ba người tiếp tục trò chuyện với nhau. Rồi trận đấu kết thúc, phần thắng thuộc về lớp của Tuấn Kiệt, lớp Tuấn Phong thua với tỷ số quá cách biệt. Mọi người dần rời khỏi nhà thi đấu. Lớp Tuấn Phong vẫn ở lại, chút nữa họ sẽ tiếp tục thi bóng bàn.

7. Chương 7

Sau một ngày tạm nghỉ ngơi để nhường cho các bộ môn khác thi đấu, hôm nay Tuấn Phong tiếp tục tranh tài với các đối thủ khác. Có mặt ở phòng thi từ sớm, Tuấn Phong ngồi quan sát từng kỳ thủ mà anh có thể đối mặt.

Đối thủ ở vòng bốn mà Tuấn Phong đối đầu là một chàng trai cùng khối. Không vắt vả như cô nhóc thư viện kia, lần này Tuấn Phong chỉ tập trung thi đấu mà không phải san sẻ bộ não của mình cho chuyện khác. Sau ba mươi lăm nước đi thì Tuấn Phong đánh bại đối thủ của mình.

Sau khi đi làm lon nước giải khát, Tuấn Phong quay lại phòng thi và chuẩn bị cho vòng đấu kế tiếp. Vì trận đấu kết thúc sớm hơn những cặp khác nên Tuấn Phong phải đứng ở bên ngoài chờ đợi. Anh không biết do mình đánh nhanh hay những cặp khác đánh chậm nữa.

Kỳ thủ đối đầu với anh cũng là một anh chàng cùng khối. Vẫn như ván trước, Tuấn Phong đi nhanh một loạt nước tấn công đối thủ và anh không quên cố tình bộc lộ sơ hở cho đối phương thấy. Nhanh chóng đạt được mưu đồ, Tuấn Phong chiến thắng ở nước thứ bốn mươi hai. Trận đấu kết thúc và ngày mốt anh sẽ đánh một trận cuối cùng, trận chung kết.

Chạy về nhà vừa đúng giờ cơm, Tuấn Phong lao ngay vào bàn để bù đắp lại những năng lượng đã mất. Anh bắt gặp cô nhóc nhìn mình với ánh mắt buồn bã. Nhớ lại chuyện tối qua khi anh không cho cô nhóc đi theo cổ vũ, Tuấn Phong thở dài rồi dừng đùa.

“Em giận anh chuyện tối qua sao?” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân ngược mắt nhìn anh. “Dạ không.” Cô nói nhỏ nhẹ.

Tuấn Phong biết chắc cô nhóc đang buồn nên liền nói. “Anh nói thật. Không phải là anh không cho em đi theo cổ vũ, mà anh sợ sẽ không tập trung được nếu em ở bên cạnh.”

“Em chỉ đứng yên bên ngoài xem anh thi đấu thôi mà.” Thanh Vân muốn anh hiểu rằng cô sẽ không gây ra bất cứ lỗi nào.

Tuấn Phong đáp nhanh. “Thì đó.” Anh mỉm cười. “Anh không yên tâm em ở bên ngoài một mình nên anh sẽ bị phân tâm trong lúc đánh cờ.”

Thanh Vân cúi mặt xuống. “Dạ vâng.” Cô biết rằng chẳng còn cách nào để xoay chuyển quyết định của anh.

Tuấn Phong cảm thấy chột dạ nên anh thở dài. “Thôi được rồi.” Anh gấp thịt vào chén cô nhóc. “Ngày một anh sẽ chở em đi theo được chưa.”

“Anh nói thật chứ.” Thanh Vân hớn hở lại.

Tuấn Phong gật đầu. “Thật.”

“Vậy là anh vào chung kết rồi sao.” Tuấn Kiệt chen vào. Thấy anh mình gật đầu nên Tuấn Kiệt lắc đầu bĩu môi. “Chỉ tại đối thủ quá yếu thôi. Chứ nếu là em thì anh chắc bị loại ngay từ vòng sơ loại.”

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Hình như có ai thua độ gì đó thì phải.”

Tuấn Kiệt quay sang mẹ mình. “Mẹ, anh Phong ăn hiếp con.”

“Lớn rồi mà như con nít.” Ông Tuấn Anh lạnh lùng nói.

Tuấn Kiệt vội chống chế. “Con đâu phải là ông cụ non như anh Phong đâu.”

“Sao em lại nói anh là ông cụ non.” Tuấn Phong thắc mắc.

Tuấn Kiệt khẽ cười phân tích. “Bộ anh thấy không đúng sao. Anh đâu có được sự ngây thơ hồn nhiên như mọi đứa trẻ khác. Vào thời thơ ấu khi mọi người đang tung tăng vui đùa tắm mưa, thì anh lại đang cùng ông nội nghiên cứu chứng khoán với tiền tệ.” Tuấn Kiệt ngược mặt lên. “Ông nội ơi, xin ông nội tha lỗi cho con. Chứ thật ra ông nội làm hư anh con rồi.” Anh nhìn anh trai mình. “Anh chả có tuổi thơ gì hết.”

“Ít nhất thì anh không cũng không nói láo như mấy đứa nhóc con.” Tuấn Phong châm chọc em trai mình. Anh cố ý nói khịa lại chuyện Tuấn Kiệt giấu anh thi đấu bóng rổ.

Tuấn Kiệt hết cách nên đành cầu cứu qua Thanh Vân. “Chị, chị giúp em đi.”

“Chuyện của anh thì tự anh xử lý đi. Sao anh lại nhờ vả qua con gái của tôi.” Ông Tuấn Anh liếc mắt nhìn.

Tuấn Kiệt đặt đôi đũa lên chén. “Thật sự thì con có phải là con của ba mẹ không vậy.” Anh đưa bộ mặt nũng nịu ra.

“Không.” Ông Tuấn Anh lạnh lùng như băng, ông nói mà không nở một nụ cười. “Cậu là con của bà ăn xin nào đó. Vợ tôi thương tình nên mới đem về nuôi thôi.”

Thanh Vân nghe chuyện này quen rồi nên cô bật cười mà không ái ngại. Tuấn Phong quan sát biểu cảm của cô nhóc như vậy nên cũng yên tâm. Anh chỉ sợ cô nhóc chột dạ vì những ý từ trong lời nói của ba anh. Ăn nhanh chén cơm, anh chạy lên phòng thay đồ đi học.

“Anh.” Thanh Vân hớn hở. “Vậy là ngày mốt em được đi theo cổ vũ cho anh đúng không.” Cô ngồi sau xe nói trong sung sướng.

Tuấn Phong vừa chạy xe, vừa khẽ cười. “Ừm, anh sẽ chở em theo được chưa.”

“Em hứa sẽ không làm anh phân tâm đâu.” Thanh Vân khẳng định.

Tuấn Phong tò mò muốn biết. “Em định làm gì để không làm anh phân tâm.”

Thanh Vân âm ỉ. “Em sẽ đứng yên bên ngoài quan sát anh. Có gì thì em sẽ kêu anh. Nếu em không kêu thì có nghĩa em không có gặp chuyện gì hết. Như vậy anh sẽ yên tâm mà đánh cờ.”

Tuấn Phong cảm thấy cô nhóc thật ngờ nghệch. “Ừm, như vậy anh sẽ không phân tâm. Sao anh không nghĩ ra nhỉ.” Anh muốn cô nhóc vui nên nói vậy.

Tối trường, Tuấn Phong đi tới tủ đồ của mình để lấy một vài thứ vật dụng. Vừa mở tủ ra thì Phương Nhi cũng đi tới, tủ đồ của cô bên cạnh tủ đồ của anh. Tuấn Phong khẽ cười rồi lấy ra một cây kẹo đưa cho Phương Nhi.

“Phong cho Nhi này.” Tuấn Phong khẽ cười.

Phương Nhi mừng rỡ nhận lấy. “Cảm ơn Phong nha. Sáng Phong thi như thế nào.”

Tuấn Phong giả vờ buồn bã. “Tiếc thật. Chỉ xém chút nữa là Phong thua rồi.”

Phương Nhi ngờ ngợ. “Là sao, là Phong thắng ư.”

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Phong thắng.”

“Phong này, chọc Nhi hoài.” Phương Nhi đánh nhẹ vào ngực anh.

“Mình nhớ chỗ này là trường học mà ta. Đâu phải nơi để thả thính hay bày tỏ tình cảm đâu.” Nhật Thanh

bất ngờ ở bên cạnh nói khứa.

Tuấn Phong xía xói lại. “Chơi với nhau gần bảy năm, tưởng đâu sẽ hiểu tính nhau. Ai dè.” Anh chặc chặc mấy tiếng. “Chắc không có thân.”

Nhật Thanh không đáp mà lén tới bóp mũi Tuấn Phong. “Thanh thân với Phong lắm mà.”

Tuấn Phong giật mình nhảy cẫng lên. “Ồ thân, thân lắm.” Anh nói nhanh và lắc người thoát khỏi bàn tay của Nhật Thanh. Sau đó anh chờ Phương Nhi đi tới. “Lúc sáng Nhi đánh thắng hay thua.”

“Nhi thắng, Nhi với Thanh vào chung kết rồi.” Phương Nhi hớn hở kể về thành tích của mình.

Tuấn Phong tiếc nuối. “Tiếc nhỉ, lúc sáng Phong không qua cổ vũ cho Nhi được.”

“Nhi cũng có qua cổ vũ cho Phong được đâu.” Phương Nhi buồn rầu.

Tuấn Phong thở dài. “Ngày mốt Phong với Nhi đều thi chung kết. Vậy là chúng ta sẽ chẳng qua cổ vũ được cho nhau.” Anh nhăn nhó. “Sao nhà trường lại sắp xếp lịch kỳ vậy ta.” Anh chửi lớn.

Chiều nay do thi môn bơi lội nên lớp Tuấn Phong chỉ học có bốn tiết. Sau đó cả lớp đi xuống hồ bơi của trường để cổ vũ cho những bạn thi đấu. Nội dung môn bơi lội rất đơn giản, ai hoàn thành 100m với số thời gian ít nhất thì người đó giành chiến thắng

Quang Bình sẽ thi đấu môn bơi lội dành cho nam và Phương Nhi sẽ thi bên nữ. Đang hớn hở chờ xem Phương Nhi mang đồ bơi thì Tuấn Phong thấy em trai mình đi tới. Tuấn Kiệt vừa mới thi bóng rổ xong thì ra đây thi tiếp môn bơi lội.

Tuấn Phong nhếch môi cười chào em mình rồi đi tới tìm cô nhóc Thanh Vân. Anh thấy cô nhóc đang cùng với bạn đi tới, thấy anh thì cô nhóc liền nhắm tít mắt khẽ cười.

“Anh.” Thanh Vân kêu lớn.

Tuấn Phong chống nạnh nhìn cô nhóc. “Em mới cổ vũ Tuấn Kiệt thi bóng rổ à.” Anh giả vờ hỏi.

“Dạ đúng rồi anh.” Thanh Vân khẽ cười. “Lớp em vào chung kết rồi đó. Anh thấy lớp em giỏi không.”

“Anh thấy em giỏi không.” Tuấn Kiệt bất ngờ khoác vai anh mình.

Tuấn Phong gật đầu. “Tất nhiên là em anh giỏi rồi.” Anh khẽ nói. “Tụi em đánh bại nhà vô địch năm

ngoài ngay tại trận đầu tiên, như vậy không giỏi là gì.” Tuấn Phong thắc mắc. “Ừ mà sao em chưa thay đồ để thi đấu.”

Tuấn Kiệt gãi mặt. “Em thi đợt sau. Bơi lội nữ thi trước.”

Tiếng reo hò vang lên, Tuấn Phong quay lại và thấy các vận động viên nghiệp dư đang dần dần tiến ra. Lần đầu tiên anh thấy Phương Nhi mang đồ bơi, cảm giác trong người anh bắt đầu hừng hực.

“Anh phải quay về lớp đã. Chút nữa gặp lại nha.” Tuấn Phong vội rời lao về vị trí cổ vũ của lớp mình.

Tim Tuấn Phong đập nhanh khi anh nhìn Phương Nhi khởi động. Mặt anh nóng ran lên khi cô nhìn anh vẫy tay chào. Tổ trọng tài bắt đầu tiến tới phổ biến sơ luật cho những người thi đấu. Những người cổ vũ đứng ở hai bên hồ bơi bắt đầu nôn nóng.

Tất cả mọi thứ đều sẵn sàng, tiếng còi vang lên, mọi người đồng loạt nhảy ùm xuống rồi lao nhanh tới hết mức có thể. Tuấn Phong lo lắng khi thấy Phương Nhi không phải là người dẫn đầu, cô hiện đang ở vị trí thứ ba. Những mét tiếp theo, cô dần nhích lên và những mét cuối cùng, cô về đích với vị trí thứ hai.

Tuấn Phong có thể thấy nét buồn trên khuôn mặt của cô. Đợt thi đầu tiên đã kết thúc, những bạn nữ khác bắt đầu tiến ra để thi đợt tiếp theo. Vì có quá nhiều số lượng đăng ký nên nhà trường cho tổ chức thi nhiều đợt. Ai có thời gian ít nhất thì sẽ chiến thắng. Điều đó có nghĩa Phương Nhi về thứ hai thì cô biết chắc mình đã thua cuộc. Người về đầu đợt thi đầu tiên sẽ chờ những đợt thi sau, xem thử thời gian của ai ít hơn. Tuấn Phong lo lắng cho Phương Nhi nhưng anh chẳng biết làm sao. Anh nghĩ chắc tối nay rủ cô đi chơi cho khuây khỏa.

Cuối cùng thì giây phút chờ đợi của mọi người đã đến, môn thi bơi lội dành cho nam chuẩn bị bắt đầu. Tuấn Kiệt mang chiếc quần bơi màu đen tiến ra, thân hình lực lưỡng với những múi cơ hiện ra rõ rệt của anh khiến cho những cô gái rất thích thú. Tiếng reo hò lại vang lên và mọi sự chú ý dồn vào những chàng trai. Tuấn Kiệt vẫn lạnh lùng khởi động, gương mặt anh không một cảm xúc, điều đó lại khiến các bạn nữ phát điên.

Tuấn Phong nắm lấy tay Phương Nhi. “Nhi buồn sao.”

Phương Nhi gật đầu. “Cũng buồn chút xíu.”

“Tối Phong qua chỗ Nhi đi ăn cho đỡ buồn nha.” Tuấn Phong khẽ cười.

Phương Nhi mừng rỡ. “Mỗi lần Nhi buồn là Nhi ăn nhiều lắm đó.”

Tuấn Phong nắm chặt tay cô. “Vậy tối nay chúng ta sẽ ăn hết cái thành phố này luôn.”

Phương Nhi bểu nhẹ bụng Tuấn Phong. “Phong làm như Nhi là heo không bằng. Ăn nhiều như vậy lỡ Nhi béo ra như cái thùng phi thì sao.”

“Thì Phong sẽ vác cái thùng phi đó về nhà.” Tuấn Phong nở nụ cười đắc ý.

“Có thể vác luôn cái điều cày này về luôn được không.” Nhật Thanh bĩu môi. “Từ khi nào mà hai người lại biểu lộ tình cảm giữa chốn công cộng vậy. Không thấy mọi người đang nhìn à.”

Tuấn Phong đảo mắt nhìn quanh. “Mọi người đang nhìn những anh chàng mặc đồ bơi mà.” Anh cố tình chọc ghẹo. “Từ khi nào mà Thanh lại chán nhìn trai đẹp vậy ta.”

“Ông im đi.” Nhật Thanh quay sang nhìn những anh chàng kia. “Anh ấy đẹp trai chưa kìa.” Cảm xúc của Nhật Thanh thay đổi nhanh như chớp.

Tuấn Kiệt bắt đầu tư thế sẵn sàng, tiếng còi vang lên, anh lao xuống nước nhanh như sóc. Tay anh vung liên tục, anh chả khác gì như một kinh ngư đang lao về phía trước. Tuấn Phong nhìn em mình mà cũng phải ngỡ ngàng. Khoảng cách của Tuấn Kiệt với người thứ hai cách nhau một quãng rất xa. Những người cổ vũ đều trầm trồ ngạc nhiên và không tin vào mắt mình. Tuấn Kiệt về đích, chức vô địch đã chắc chắn thuộc về lớp anh. Mặc dù vẫn còn nhiều đợt thi nữa nhưng đến cả trọng tài còn phải mỉm cười.

Vậy là đúng như lời hẹn, sau khi về nhà ăn nhẹ với gia đình, Tuấn Phong thay đồ rồi chạy đi chở Phương Nhi đi ăn. Anh chở cô đi ăn kem mà cô thích, rồi cùng cô đi dạo.

“Lâu rồi chúng ta mới đi bộ ha.” Phương Nhi khẽ cười.

Tuấn Phong nắm chặt tay cô. “Nếu Nhi thích thì mỗi tối Phong sẽ cùng Nhi đi dạo.”

Phương Nhi ngỏ ý muốn dừng lại ngắm quan cảnh. “Phong nói thật chứ.”

Tuấn Phong gật đầu. “Bất cứ khi nào Nhi muốn.” Anh đứng đối diện với cô mỉm cười.

Phương Nhi bắt ngờ ôm Tuấn Phong. “Phong hứa thì phải giữ lấy lời đó nha.”

Gió nhẹ thoảng qua nhưng Tuấn Phong lại cảm thấy rất ấm áp. Anh mỉm cười rồi hôn nhẹ lên đầu Phương Nhi. Có thể ở những bộ môn khác Phương Nhi chơi thua anh, nhưng bù lại, cô có thể dễ dàng đánh bại anh trong bộ môn tình cảm.

8. Chương 8

Cuối cùng sau bao nhiêu ngày tranh tài thì hội thao dần đi đến hồi kết. Hôm nay sẽ là ngày thi đấu cuối cùng và cũng là ngày sẽ bế mạc hội thao. Chấm dứt chuỗi ngày không ưa thích của Tuấn Phong.

Không như hai năm trước, khi lớp của Tuấn Phong nắm giữ chức vô địch nhiều bộ môn, thì năm nay lớp anh hiện tại đang trắng tay. Môn chủ lực của lớp anh là môn bóng rổ, cái môn mà lớp anh đã vô địch hai năm liên tiếp, đã bất ngờ thua ngay trận đầu tiên, thua đúng cái lớp của Tuấn Kiệt.

Kế tiếp là môn bóng đá, mặc dù không mạnh bằng môn bóng rổ nhưng lớp anh cũng đã từng vô địch một năm lớp mười và đứng thứ ba năm mười một, thì năm nay lớp anh dừng chân ngay tứ kết.

Chạy bền, nhảy xa, nhảy cao, kéo co, cờ vua và những bộ môn khác, mặc dù lớp anh không mạnh nhưng những năm trước đều vô địch ở một số môn và tiến sâu vào giải đấu, thì năm nay cũng trắng tay toàn bộ.

Tất cả bây giờ chỉ trông chờ vào ba bộ môn cuối cùng, đó là bóng bàn nữ của Ngọc Quyên, cầu lông đôi nam nữ của Phương Nhi với Nhật Thanh và cờ tướng của Tuấn Phong. Nếu như cầu lông là niềm hy vọng cao nhất của cả lớp, vì cặp đôi này cũng đã từng vô địch hai năm liên tiếp, thì Ngọc Quyên và Tuấn Phong là một sự bất ngờ. Không ai trong lớp ngờ được Ngọc Quyên và Tuấn Phong, những người thế chỗ hay tham dự cho vui, những bộ môn mà được đoán trước sẽ rút dài ngay vòng đầu tiên, thì họ lại nghiêm nhiên ngẩng cao đầu tiến vào chung kết.

Không như Tuấn Phong, ở môn bóng bàn đơn nữ, Ngọc Quyên đã cho mọi người thấy tài nghệ của cô xuất chúng như thế nào, trận nào cô thi đấu cũng đều áp đảo lấy đối phương. Và câu hỏi đặt ra là, tại sao bây giờ cô mới tham gia.

“Anh đang suy nghĩ gì vậy.” Thanh Vân mặc chiếc áo sơ mi xanh dương, quần jean đen đi tới khẽ cười.

Giật mình trở lại với thực tại, Tuấn Phong vội đáp. “Anh đang nghĩ về đối thủ mà anh sẽ gặp là ai.” Tuấn Phong đứng dậy. “Đi thôi nào.” Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen, bộ đồng phục mà bấy bữa nay anh hay mang thi đấu.

Tới trường, Tuấn Phong dẫn Thanh Vân đi tới phòng thi. Đi ngang qua tủ đồ của mình, anh dừng lại mở tủ đưa cho cô nhóc hộp sữa và cây kẹo rồi đi tiếp. Vào phòng thi làm thủ tục, Tuấn Phong lo lắng cho cô nhóc nên liên tục quay đầu ra nhìn. Thanh Vân sợ làm Tuấn Phong lo nên mỗi lần anh nhìn thì cô lại khẽ cười lắc đầu, cô muốn nói với anh là cô không sao.

Rồi trận đấu cũng bắt đầu, đối thủ của Tuấn Phong là một cậu trai khối dưới, anh nghe đâu cậu trai này từng là nhà vô địch năm kia, còn năm ngoái thì vào đến chung kết và thua cô nhóc thư viện.

“Chào anh Phong.” Cậu trai mở lời rồi đi nước đầu tiên.

Tuấn Phong nhìn bằng tên và biết cậu ta là Phúc Tân. “Chào em.” Anh cũng đi nước đầu tiên của mình.

“Anh là người đã đánh bại Bích Hân đó sao.” Phúc Tân ngược mắt nhìn Tuấn Phong với gương mặt lạnh lùng.

Tuấn Phong di chuyển quân tượng. “Thấy lạ lắm hả em.”

Phúc Tân gật đầu. “Lúc đầu em tò mò muốn biết anh là ai mà có thể đánh bại Hân. Khi biết anh rồi thì em càng tò mò hơn.”

Tuấn Phong không hiểu cho lắm. “Anh thì có gì mà phải tò mò.” Anh giả vờ khưi chuyện.

“Đánh bại nhà vô địch năm ngoái, mà lại là.” Phúc Tân mỉm cười. “Lãng tử hào hoa nữa chứ.”

Tuấn Phong thừa biết ý của Phúc Tân là đang chế nhạo mình. “Vì vậy nên em tò mò sao.” Anh nhếch môi.

Phúc Tân di chuyển quân xe. “Bình thường thì anh đã gây tò mò cho người khác rồi. Việc anh đánh bại Bích Hân thì càng gây tò mò hơn thôi.”

“Em thích cô nhóc thư viện sao.” Tuấn Phong nói rõ suy nghĩ của mình.

Phúc Tân khựng lại giây lát rồi tiếp tục di chuyển quân pháo. “Ý anh là Bích Hân sao.” Thấy Tuấn Phong gật đầu nên Phúc Tân khẽ cười. “Anh cũng hay đi thư viện ư. Sao em lại không thấy.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Trong mắt em chỉ có Bích Hân thì làm sao thấy anh được.” Tuấn Phong cảm thấy tò mò. “Em đánh cờ hay như thế này, vậy sao lại thua Bích Hân.” Anh nhìn thẳng vào mắt cậu ta. “Hay là vì Bích Hân xinh đẹp và em thích cô ấy. Nên trong một phút giây mất tập trung, em đã bị cô ta chiếu bí.”

“Lúc đầu em cũng ngạc nhiên khi nghe tin cô ấy bại trận. Sau khi biết đó là anh thì cũng chả có gì lạ cả.” Phúc Tân di chuyển quân pháo sang ngang. “Bích Hân sao đẹp bằng Lê tiểu thư, hoa khôi của trường cho được.”

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Em có vẻ biết kỹ về anh quá nhỉ.”

Phúc Tân tự hào về mình. “Em nằm trong ban đại diện học sinh mà anh.” Phúc Tân khẽ cười. “Mọi điều về anh, em đều nắm rất kỹ.”

Nói đến ban đại diện học sinh thì Tuấn Phong lại thấy mắc mết. Ban đại diện này gồm sáu người, mỗi năm sẽ có một cuộc bỏ phiếu để bầu cử thành viên trong đó. Mỗi người trong ban đều nắm giữ một chức vụ riêng, trong đó nổi nhất là Lâm Quốc An, người đảm nhận về mặt tài chính, nói đúng ra là người giàu

nhất trường. Mặc dù không chạm mặt nhau nhiều nhưng Tuấn Phong vẫn nghe rất nhiều chuyện về việc tiêu tiền hoặc thị uy trước mặt người khác của anh chàng này.

Người thứ hai trong ban đại diện là Ngô Xuân Việt, người đảm nhận về mặt đời sống của học sinh, hơi giống như kiểu bên công đoàn. Xuân Việt là đại diện cho ban để chăm lo đời sống vật chất với tinh thần, giúp đỡ các học sinh mới và cũ hòa nhập với trường. Nhưng điều khiến Xuân Việt nổi tiếng không phải là những việc tốt, mà là những chuyện cậu ta tán tỉnh hàng chục cô gái trong trường, nhờ vào cái mác mà cậu ta làm le với họ.

Người cuối cùng mà Tuấn Phong biết là Trần Thị Ngọc Thảo, người đảm nhận về mặt kỷ luật của học sinh. Lần đầu tiên Tuấn Phong gặp Ngọc Thảo là vào năm lớp mười một, lúc đó anh quyết định lái xe máy đi học và khi vừa tới trường thì Ngọc Thảo đã đứng trước xe anh.

“Cậu có biết pháp luật nghiêm cấm học sinh không có bằng lái đi xe máy tới trường không?” Ngọc Thảo trợn mắt.

Tuấn Phong thản nhiên đáp. “Mình biết chứ. Không những mình vi phạm luật giao thông, mà mình còn vi phạm luật khác nữa.”

“Luật khác là luật gì.” Ngọc Thảo thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Không được bạn cho phép nhưng mình vẫn cố thích bạn.” Anh nháy mắt rồi bước đi trong sự ngỡ ngàng của Ngọc Thảo.

Kể từ lúc đó thì Ngọc Thảo rất ghét anh, hề anh không xuất hiện thì thôi, chứ nếu Ngọc Thảo mà thấy được anh thì dù có làm đúng đi chăng nữa, anh vẫn bị cô gào thét lên này nọ.

Ba người này là ba người tại vị lâu nhất trong ban đại diện học sinh, cả ba người đều học cùng khối với Tuấn Phong. Những còn người còn lại thì được thay đổi vị trí liên tục và cậu Phúc Tân này là nằm trong số đó.

Trở lại với ván cờ, Tuấn Phong đi nhanh lượt đánh của mình. “Trong hàng tá danh sách thần tượng và có rất nhiều chàng trai nổi tiếng. Tại sao anh lại bị lọt hố của em.”

“Anh rất đặc biệt và bí ẩn.” Phúc Tân nhếch môi cười.

Tuấn Phong muốn biết những người khác nghĩ gì về mình. “Anh thì có gì mà đặc biệt.”

Phúc Tân ngã người ra sau dựa vào ghế. “Ai cũng biết ngôi trường này là trường dành cho giới nhà giàu. Nhiều học sinh đều được phụ huynh đánh ô tô chở đi học, rất nhiều trong số đó là siêu xe.” Phúc Tân chồm người tới nhìn Tuấn Phong. “Anh thì lại đi chiếc xe máy cà tàng đi học. Bản tính thì ít nói, lại thông minh và rất đẹp trai. Vậy nếu là anh, thì liệu anh có tò mò về mình không.”

Trời đất ơi, cậu có biết chiếc xe tôi đi giá trị như thế nào không, mà cậu lại dám nói nó cà tàng, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi lắc đầu ngao ngán. “Có vậy mà cũng tò mò. Chắc ít bữa anh đi xe đạp tới trường thì sao nhỉ.” Anh nghĩ trường này có rất nhiều người đi xe máy, sao lại chú ý đến anh.

“Người ta đang nghĩ anh làm màu, chứ chả ai nghĩ tốt cho anh đâu.” Phúc Tân di chuyển quân pháo. “Em cũng không biết vì sao các thầy cô luôn khen anh giỏi này nọ.”

Tuấn Phong nói thẳng. “Thì anh giỏi thật sự mà.” Anh di chuyển quân mã xuống chiếu tướng.

“Thật không ngờ.” Phúc Tân lắc đầu. “Coi bộ anh rất chú tâm đến ván cờ nhỉ. Không sao nhãng chút nào cả.”

Tuấn Phong cảm thấy hết hứng thú về mình rồi. Anh chỉ muốn một cuộc sống đơn giản và thoải mái, trong khi mọi người lại nghĩ khác về anh. Tuấn Phong thở dài rồi nhìn ra cô nhóc. Đây là lần thứ tư mà Thanh Vân nhìn anh khẽ cười lắc đầu. Anh không chỉ sợ cô nhóc cực, mà anh còn sợ cô nhóc đứng như vậy sẽ rất mỏi chân.

“Chiếu tướng.” Phúc Tân nở một nụ cười nham hiểm. “Rất tiếc anh không phải là Bích Hân. Nên kể sách gọi chuyện để em phân tâm không đạt kết quả rồi.”

Cậu nghĩ tôi đang làm cậu phân tâm sao. Bọn nhóc bây giờ thật ấu trĩ, Tuấn Phong cười khẩy. “Em đang tự nói mình đó sao.”

“Ý anh nói em mới là người làm anh phân tâm.” Phúc Tân giả vờ ngạc nhiên.

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Chả phải em luôn tự cho mình là thông minh sao.” Anh di chuyển quân pháo qua chiếu tướng.

Phúc Tân tức giận khi nghe Tuấn Phong nói như vậy nhưng vẫn cố gượng cười. “Anh nghĩ mình là ai, mà lại đi nói người khác như vậy.”

Tuấn Phong biết Phúc Tân đã mắc mưu nên tiếp tục công kích. “Anh chả là ai cả. Nhưng chả phải Bích Hân cũng nghĩ như vậy sao.”

“Sao anh biết Bích Hân nghĩ gì mà lại phán đoán như thần thế.” Phúc Tân nhìn Tuấn Phong với ánh mắt không mấy thân thiện.

Tuấn Phong lại mỉm cười như cố ý chọc tức. “Vì Bích Hân cũng như em, vẫn là chiêu trò cũ rích.” Anh đan hai tay lại với nhau để dưới cằm. “Có khi nào em cũng thích anh không.”

Phúc Tân bật cười. “Anh nghĩ có thể chọc tức em sao. Em đâu dễ gì mà mắc mưu như vậy.”

Tuấn Phong bĩu môi rồi di chuyển quân mã chiếu tướng. “Tôi lượt em rồi đó.”

Lúc này thì Phúc Tân mới sượng người vì ngạc nhiên. Cậu ta không ngờ bị Tuấn Phong chiếu tướng như vậy. Phúc Tân đưa hai tay lên ôm đầu suy nghĩ, cậu không biết mình đã đi sai nước nào.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em tưởng anh làm em phân tâm và cố tình chọc tức để em không chuyên tâm vào ván cờ sao. Do em nghĩ như vậy nên mỗi nước anh đi, thì em đều suy nghĩ cẩn kẽ và lường hết những bước kế tiếp. Chính vì em nghĩ xa quá nên không thể ngờ đến những nước cờ bình thường, hay những nước cờ vô chiêu không có dụng ý gì cả.” Tuấn Phong khoanh tay lại để trên bàn. “Đôi khi nghĩ nhiều quá cũng không tốt, phòng ngừa xa quá cũng không hay. Tất cả cũng chỉ vì em ngạo mạn và tự tin quá vào bản thân của mình thôi. Đâu phải ai cũng như em nghĩ.” Tuấn Phong nhếch môi cười. “Người thông minh không phải là người có thể đoán được người ta nghĩ gì. Mà là người có thể khiến người ta làm theo những gì mình suy nghĩ.”

Phúc Tân vẫn im lặng không đáp, cậu không ngờ mình đã thua. Đúng như lời Tuấn Phong nói, vì quá để ý đến những nước cờ xa xôi nên cậu quên bém đi những nước cờ gần. Mà thật sự cũng không phải như vậy, Phúc Tân biết mình thua Tuấn Phong, là bởi vì Tuấn Phong đi những nước cờ vô chiêu, rồi bất ngờ hợp lại thành hữu chiêu. Cơ bản là vì Tuấn Phong là một cao thủ và Phúc Tân quá tự mạn về mình.

“Sao lại im lặng như vậy. Hai đứa nó không nói chuyện với nhau nữa sao.” Chú trọng tài nói với người bên cạnh.

Chú kia đáp lại. “Chả biết tụi nó đánh cờ hay đánh võ mồm nữa.”

“Năm nào chả vậy.” Chú trọng tài cười ha hả. “Mà tụi nó đánh hay thật mà.”

Cuối cùng thì Phúc Tân cũng chào thua. Tuấn Phong trở thành nhà vô địch của bộ môn cờ tướng. Đứng dậy khẽ cười, Tuấn Phong bắt tay với Phúc Tân và anh bảo hãy cứ vô tư đừng nghĩ ngợi. Bước ra khỏi phòng thi, Thanh Vân chạy đến chúc mừng Tuấn Phong. Anh khẽ cười đáp lại rồi bêu nhẹ má cô nhóc.

“Em mệt không. Có mỗi chân không.” Tuấn Phong lo lắng.

Thanh Vân vội đáp. “Dạ không. Mà sao em thấy anh nói chuyện gì với anh kia suốt buổi vậy.” Cô thắc mắc.

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Chuyện chiến thuật trong thi đấu ấy mà.”

“Anh giỏi quá à.” Thanh Vân lại cười tít mắt.

Tuấn Phong tiếp tục dẫn cô đi tới nhà thi đấu, nơi hai bộ môn cầu lông và bóng bàn diễn ra. Sau khi tới nơi và hỏi chuyện các bạn thì Tuấn Phong đã nắm hết những chuyện vừa qua. Ngọc Quyên xuất sắc vô địch bóng bàn. Bất ngờ là Phương Nhi và Nhật Thanh đang bị đối thủ dẫn điểm và lớp đó lại là lớp của

Tuấn Kiệt.

Tuấn Phong nghe bạn mình kể lại rằng, một mình Tuấn Kiệt cân cả đội lớp anh. Tuấn Phong lại không biết mình nên vui hay buồn. Anh khẽ xin bạn mình chai nước của lớp, rồi anh mở nắp đưa cho cô nhóc uống. Thanh Vân lần đầu tiên ngồi bên khu vực của lớp anh để dự khán.

Một lúc sau, tiếng còi vang lên, hiệp thi đấu thứ hai kết thúc, hai đội vào nghỉ giải lao. Vì là giải thi đấu nội bộ của trường nên phút giải lao giữa các hiệp đã được nâng lên. Tuấn Phong thấy nét mặt của Phương Nhi và Nhật Thanh đang rầu rĩ. Ở hiệp đầu tiên họ thắng thì hiệp thứ hai này lớp của Tuấn Kiệt thắng. Hiệp đấu thứ ba sẽ là hiệp thi đấu quyết định cho chức vô địch.

Tuấn Phong dắt Thanh Vân đi xuống sân, anh định chào Phương Nhi thì thấy cô và Nhật Thanh cùng với thầy giáo chủ nhiệm đang hội ý gì đó. Do vậy nên anh đành thôi, anh chuyển hướng đi qua khu vực của lớp Tuấn Kiệt.

“Thằng nhóc này.” Tuấn Phong vỗ nhẹ đầu em mình.

Tuấn Kiệt quay lại. “Anh, chị Vân.” Tuấn Kiệt uống nhanh ngụm nước. “Anh đánh thắng hay thua.”

“Anh Phong đánh thắng.” Thanh Vân hớn hở chêm vào.

Tuấn Phong bĩu môi. “Sao lớp nhóc lúc nào cũng áp đảo lớp anh vậy.”

“Vì có em.” Tuấn Kiệt giả vờ tự cao rồi lại thở dài. “Mà anh không tham gia thi đấu nhỉ. Tiếc thật.”

Tuấn Phong bĩu môi. “Có gì mà tiếc. Thích thì chiều anh với nhóc đánh.”

“Không chơi với anh đâu.” Tuấn Kiệt lắc đầu. “Tháng này hình như anh với em chưa đánh nhau thì phải. Hay là tối nay, anh với em đánh nhau đi.” Ý Tuấn Kiệt nói đến chuyện đánh võ của hai anh em. Thú vui từ lâu của hai người.

Tuấn Phong gật đầu. “Chúng ta cược gì đây.”

Tuấn Kiệt nhìn sang Thanh Vân. “Ai thua thì dẫn người kia và chị Vân đi ăn thịt nướng được chưa.”

“Ngóatic tay nào.” Tuấn Phong đưa tay ra ngóatic với em mình.

Thanh Vân khẽ cười ngỏ ý. “Giờ đang giải lao, Kiệt cho Vân mượn vợt đánh với anh Phong đi.”

“Để em đi lấy thêm cây vợt khác.” Tuấn Kiệt đưa vợt mình đang cầm cho Thanh Vân rồi đi tới.

Tuấn Phong lắc đầu. “Ấy mà không được. Người ta chuẩn bị thi đấu lại giờ. Hay là anh với em ra góc kia đánh đi.” Tuấn Phong chỉ tay về phía xa, nơi cách khu vực thi đấu một quãng.

Tuấn Kiệt cầm cây vợt đi tới. “Này anh. Cả cầu luôn này.”

Tuấn Phong sực nhớ. “Ừa mà em đưa vợt cho anh thì em đánh bằng cái gì.”

“Em đánh vợt của bạn cũng được.” Tuấn Kiệt mỉm cười.

Tuấn Phong lắc đầu. “Như vậy thì không được. Em đánh quen vợt hiệu L này rồi, đổi vợt khác đánh sẽ không thuận tay. Em mượn cây vợt khác cho anh đi.”

“Thôi được rồi anh. Em đánh hay thì đánh vợt gì cũng được mà.” Tuấn Kiệt nói láo để anh mình chịu nhận vợt.

Tuấn Phong nhất quyết không nhận. “Anh không đồng ý đâu.”

Thế là Tuấn Kiệt phải đi mượn bạn mình cây vợt khác. Tuấn Phong và Thanh Vân hớn hở sang bên góc nhà thi đấu để đánh, nơi cách xa trận đấu đang diễn ra.

“Trận đấu bắt đầu rồi. Hay mình qua xem đi anh.” Thanh Vân gượng cười, mặc dù cô chỉ muốn cùng Tuấn Phong ở đây.

Tuấn Phong lắc đầu. “Trước sau gì thì Tuấn Kiệt cũng thắng thôi em. Anh biết hiệp đầu nó giả vờ thua thôi.”

“Sao vậy anh.” Thanh Vân thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh thấy chị Nhi với Thanh thi đấu rồi. Chị Nhi không được nhanh nhẹn, còn Thanh thì không được khỏe. Lúc nãy anh quan sát thấy Kiệt chỉ cần tăng tốc độ hoặc đánh ra những góc xa thì chị Nhi với Thanh lại mệt với nó.”

“Kiệt tham gia cầu lông vì tưởng anh cũng thi đấu. Đâu ai ngờ anh lại thi cờ tướng.” Thanh Vân khẽ cười, những giọt mồ hôi bắt đầu chảy trên trán cô.

Tuấn Phong hứ lên một tiếng. “Anh đã bảo anh không tham gia hội thao rồi mà.”

“Vì anh chưa quen chị Nhi.” Thanh Vân gượng cười che lấp nỗi buồn.

Tuấn Phong hiểu ý cô nhóc vừa nói. Ai cũng nghĩ anh sẽ tham gia hội thao cùng với Phương Nhi. Hiệp đấu thứ ba kết thúc, lớp Tuấn Kiệt giành chiến thắng áp đảo. Tiếng reo hò vang to nhưng Tuấn Phong chẳng thém để ý, anh đang vui vẻ đánh cầu với cô nhóc.

“Sao anh cứ nhường em hoài vậy.” Thanh Vân xụ mặt xuống không đánh nữa.

Tuấn Phong phải đi tới năm nỉ. “Anh có nhường đâu, là em đánh hay hơn anh mà.”

“Anh nói láo.” Thanh Vân cúi mặt xuống. “Rõ ràng là anh nhường em.”

Tuấn Phong bật cười. “Thế chả lẽ anh lại đi ăn hiếp em.”

Thanh Vân ngược mặt lên nhìn Tuấn Phong. “Em không muốn anh giả vờ như vậy.” Em không muốn tình cảm của anh cũng như thế, Thanh Vân nghĩ thầm.

Tuấn Phong khẽ cười. “Cô nhóc ngốc nghếch này. Anh giả vờ gì chứ.” Tuấn Phong bấu nhẹ má Thanh Vân. “Anh có thể nhường cả thế giới này cho em, huống gì là mấy chuyện khác.”

Em chả cần thế giới này, em chỉ cần anh thôi, Thanh Vân nói thầm rồi ngượng ngùng. “Anh sẽ nhường em đến khi nào.” Cô sợ khi ở bên người yêu rồi thì anh sẽ quên cô.

“Đến khi nào em không cần anh nữa thì thôi.” Tuấn Phong đáp nhanh.

Thanh Vân mừng rỡ trong lòng. “Nếu em cần anh đến suốt đời luôn thì sao.”

Tuấn Phong xoa đầu cô nhóc. “Thì anh sẽ nhường em đến suốt đời.”

“Anh hứa rồi đó nha.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Phong đưa tay ra. “Ngóắc tay nào.”

Hai người tiếp tục đánh cầu với nhau thì Tuấn Kiệt đi tới. Thấy Tuấn Phong chẳng thém quan tâm đến mình nên Tuấn Kiệt đứng chống nạnh rồi nhăn nhó.

“Hai người quên em rồi sao.” Tuấn Kiệt nói lớn.

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh đang bận đánh cầu. Chút nữa về nhà anh em mình tâm sự sau.”

“Em cũng đánh nữa.” Tuấn Kiệt lấy nhanh vợt ra rồi qua đứng cùng phía với Thanh Vân.

Thế là mình Tuấn Phong chấp luôn hai người. Lúc này thì trình độ đánh cầu của Tuấn Phong mới được bộc lộ. Tuấn Kiệt phải vất vả hơn nhiều so với lúc thi đấu. Những đường cầu của Tuấn Phong đánh qua bắt cậu phải di chuyển rất nhiều.

Phương Nhi và Nhật Thanh bất ngờ đi tới và chứng kiến được cuộc giao đấu. Nhật Thanh thì không có gì ngạc nhiên, trái lại thì Phương Nhi đứng sững nhìn Tuấn Phong, mặt cô đầy vẻ u sầu. Phương Nhi ngay sau đó bỏ đi, Nhật Thanh bất ngờ chạy theo để hỏi. Tuấn Phong thì vẫn không thấy gì, anh vẫn ung dung vui vẻ đánh cầu với hai người em của mình.

9. Chương 9

Sau khi hội thao kết thúc thì mối quan hệ giữa Tuấn Phong và Phương Nhi cũng trở nên xấu đi. Tuấn Phong vẫn không biết vì sao Phương Nhi lại xa lánh và hờn dỗi mình những ngày nay. Cho đến ngày hôm qua, khi Nhật Thanh tâm sự thì anh mới ngỡ ngàng ra mọi việc.

Tuấn Phong thắc mắc không hiểu Phương Nhi giận hờn vì anh không cổ vũ cho cô, hay là vì cô phát hiện ra anh chơi cầu lông giỏi. Cứ mỗi lần anh định bắt chuyện thì Phương Nhi đáp lại với thái độ lạnh lùng, hoặc viện cớ đi ra chỗ khác với bạn. Muốn giải thích hay giảng hòa nhưng đều không được, Tuấn Phong đành ngậm ngùi nhìn cô trong sự bất lực của bản thân.

Hôm nay vẫn vậy, Phương Nhi vẫn thờ ơ lạnh nhạt với anh, ngay cả tối qua nhắn tin rủ đi chơi thì cô vẫn không hồi đáp lại. Giờ thì Tuấn Phong chỉ biết chống cằm nhìn tấm lưng và mái tóc của cô, thứ duy nhất mà anh không bị cô tước đoạt. Nhật Thanh thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu thở dài.

Cảm thấy mệt mỏi nên Tuấn Phong gục đầu trên bàn và nhìn ra cửa sổ. Những chú chim đang bay lượn cùng nhau khiến anh nghĩ lại quãng thời gian mà hai người còn vui đùa bên nhau.

“Tuấn Phong.” Bích Ngân, cô dạy hóa nói lớn. “Em lại ngủ trong giờ học sao.”

Tuấn Phong giật mình ngồi thẳng dậy. “Dạ em xin lỗi.” Anh cũng chẳng muốn giải thích nữa.

“Em ra ngoài đứng hết tiết cho tôi.” Cô Ngân nghiêm mặt lại.

Tuấn Phong lúi thúi đi ra trong ánh mắt chăm chú của mọi người. Vừa ngẩng đầu lên thở dài thì anh thấy Nhật Thanh đi ra đứng bên cạnh. Cậu ta nhìn anh khẽ cười.

“Sao Thanh lại ra đây.” Tuấn Phong bắt ngờ.

Nhật Thanh nhếch môi cười. “Ăn vặt trong lớp bị phát hiện.”

Tuấn Phong ngẫm hiểu ra ý của Nhật Thanh. “Cảm ơn Thanh nha.”

“Ôn nghĩa gì. Chẳng qua ông ngồi bên cạnh nên tôi ăn không được. Sợ ông xin, do vậy phải đợi ông đi khỏi mới dám ăn.” Nhật Thanh vui vẻ đáp.

Một lúc sau thì hết tiết và cũng là lúc đến giờ ra chơi. Hai người cũng chưa được vào lại lớp, phải đợi cô Ngân cho phép thì mới được xá tội. Đợi một vài phút thì cô Ngân cũng bước ra và lắc đầu. Nhanh chóng đi vào lớp, Tuấn Phong nảy ý định chạy qua Thanh Vân, giờ ra chơi hôm qua vì muốn giải hòa với Phương Nhi, mà anh đã không dẫn cô nhóc đi dạo.

Đang định bước đi thì Tuấn Phong đã thấy cô nhóc đang thấp thỏm ở bên ngoài nhìn vào. Thấy anh, cô nhóc liền khẽ cười rồi vẫy tay. Tuấn Phong nhanh chân bước ra và dẫn cô nhóc đi xuống căn tin của trường mua nước.

“Sao em lại đi qua lớp anh. Tuấn Kiệt đâu.” Tuấn Phong thắc mắc.

Thanh Vân khẽ cười. “Kiệt dẫn em tới trước lớp anh thì đi chơi với bạn.”

Tuấn Phong gợi lại câu hỏi lúc nãy. “Sao em không chờ anh qua, mà lại một nhóc đi qua lớp anh làm gì.”

Thanh Vân giả vờ nói láo. “Em muốn xem thử lớp anh như thế nào.” Thực chất là cô sợ hôm nay Tuấn Phong cũng sẽ không dẫn cô đi chơi như hôm qua.

Đối với Thanh Vân thì những lúc trên trường là những giây phút cô có thể gần bên Tuấn Phong nhất. Khi về nhà thì hầu như cô rất ít khi gặp anh, lúc ông nội còn sống thì sau giờ học, Tuấn Phong đều ở bên cạnh ông nội, không ở công ty thì cũng ở với ông trong phòng làm việc.

Sau khi ông nội mất thì Tuấn Phong lại cắm đầu vào sách và tài liệu. Hết học thì Tuấn Phong lại ở trong phòng đọc sách, không thì chạy lên công ty. Cô chỉ có thể gặp anh ở mỗi bữa cơm và những lúc đi chơi với gia đình.

“Em uống sữa nha.” Tuấn Phong hỏi.

Thanh Vân giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ. “Em lớn rồi, em không uống sữa đâu.” Cô e thẹn.

Tuấn Phong bĩu môi. “Đối với anh thì em vẫn chỉ là một cô nhóc thôi.”

“Em không muốn làm cô nhóc.” Thanh Vân nhăn nhó. Cô muốn làm một người lớn như anh, như vậy thì cô mới có thể ở bên anh.

Tuấn Phong khẽ cười. “Vậy anh sẽ làm thằng nhóc như em được chưa.” Tuấn Phong lấy hai hộp sữa. “Anh cũng uống sữa như em luôn.”

“Chào anh đẹp trai.” Bích Hân bắt ngờ đi tới.

Tuấn Phong quay lại và thấy đó là cô nhóc thư viện. “Chào cô gái thư viện.” Anh giả vờ hỏi. “Anh nhớ là em học buổi sáng mà.”

“Em đang học bù.” Bích Hân ngược mắt nhìn Tuấn Phong. “Nghe nói anh vô địch môn cờ tướng.”

Biết rồi mà còn bày đặt giả vờ, Tuấn Phong nghĩ ngợi rồi mỉm cười. “Nghe nói em có cảm tình với Phúc Tân.”

“Ai mà thèm để ý hán ta kia chứ.” Bích Hân nói lớn.

“Nhưng hán ta lại để ý em.” Tuấn Phong nháy mắt với cô nhóc thư viện.

Bích Hân lạnh lùng. “Nhưng em lại để ý anh.”

“Để ý anh làm gì kia chứ.” Mặc dù hơi bất ngờ nhưng Tuấn Phong vẫn đáp nhanh lại.

Bích Hân mỉm cười. “Vì em thích anh.”

Đúng là bọn nhóc thời này ghê thật, Tuấn Phong khẽ cười. “Hết đánh cờ rồi em ơi.” Ý anh muốn làm cho Bích Hân nghĩ rằng, đây là cuộc sống thật, không phải là một trò chơi, giả vờ dụ người ta vào bẫy là một điều không tốt.

Bích Hân nhìn Tuấn Phong bước đi nên liền nói. “Chả phải anh thắc mắc về em sao.”

Tuấn Phong sực nhớ lại hai chuyện mà anh thắc mắc ở cô nhóc thư viện. “Tất nhiên là anh thắc mắc. Khi nào gặp lại thì chúng ta hãy trò chuyện về việc đó.”

“Vậy tại sao lại không bắt đầu ngay lúc này.” Bích Hân mỉm cười như đắc ý. “Tối nay anh rảnh không, chúng ta đi cà phê đi.”

Tuấn Phong nghĩ tối nay anh rảnh được hai tiếng. “Vậy tối nay chúng ta gặp lại.” Anh nhanh chóng lao đi

cùng Thanh Vân, anh biết cô nhóc sẽ có cách liên hệ với anh. Phúc Tân nằm trong ban liên lạc, vậy có khi cô nhóc thư viện sẽ mắc nợ cậu ta. Tuấn Phong cảm thấy hình như mình hơi nghĩ xa xôi.

Hai người đi dạo một lát thì Thanh Vân thắc mắc. “Chị ấy là ai vậy anh.”

Tuấn Phong hút một hơi sữa rồi khẽ cười. “Cô nhóc đó là đối thủ mà anh gặp lúc thi cờ tướng.

“Em nghe chị ấy bảo anh thắc mắc gì đó.” Thanh Vân đưa hộp sữa lên hút.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Anh thắc mắc cô ấy có phải là một tiểu thư hay không. Và vì sao cô ấy lại đọc những cuốn sách tư tưởng và văn hóa phương tây.”

Thanh Vân hiểu ý của Tuấn Phong. “Anh cũng như chị ấy mà. Anh cũng đọc mấy cuốn sách đó thôi.”

“Đấy là do anh thích đọc sách sử hay văn hóa.” Tuấn Phong biện hộ cho mình.

Thanh Vân ngược mặt lên. “Thì chị ấy cũng giống như vậy đó. Chị ấy cũng thích đọc thì sao.”

Tuấn Phong bắt ngờ. “Thì anh thắc mắc liệu còn lý do nào khác hay không.” Anh bấu nhẹ má Thanh Vân. “Cô nhóc ngốc nghếch của anh bữa nay ghê nha. Dám đánh lại anh luôn ha.”

“Đâu có đâu.” Thanh Vân cúi mặt xuống. Tự nhiên Tuấn Phong thắc mắc làm gì để tối nay anh phải đi chơi với Bích Hân. Cô không thích chút nào cả, một mình Phương Nhi đã khiến cô đau lòng rồi.

Vài phút sau thì giờ ra chơi kết thúc, Tuấn Phong đưa Thanh Vân về lại lớp rồi lao nhanh về để kịp vào học. Thầy Quang trước khi dạy thì thông báo với lớp một số vấn đề quan trọng.

“Thầy có tin buồn và tin vui. Các em muốn nghe tin nào trước.” Thầy Quang mỉm cười.

“Tin buồn thầy ơi.” Một bạn nam nói lớn.

Thầy Quang chấp ta ra sau lưng. “Vậy thì tin buồn trước nha.” Thầy Quang đảo mắt nhìn quang lớp. “Hội thao diễn ra vừa rồi thì lớp chúng ta chỉ về nhất có hai bộ môn, đó là cờ tướng và bóng bàn. Những môn thể mạnh khác và những môn mà chúng ta đã vô địch hai năm liên tiếp, thì kỳ hội thao lần này chúng ta đều thua tan tác.” Thấy cả lớp xụ mặt xuống nên thầy Quang mỉm cười. “Dù sao chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, nên các em đừng buồn nữa. Chẳng qua là do lớp họ mạnh quá thôi.” Thầy Quang nhìn Ngọc Quyên rồi đảo mắt qua Tuấn Phong. “Nhân tiện đây thì chúng ta tuyên dương hai bạn Quyên và Phong một lần nữa nào. Hai bạn đã vất vả để đem về cho chúng ta hai chức vô địch quý giá.”

Một tràng pháo tay vang lên.

Quang Tùng nói lớn. “Vậy còn tin vui là gì vậy thầy.”

Thầy Quang lúc này mới hớn hở hơn. “Tin vui là lớp chúng ta thu về một khoản tiền không nhỏ từ hai chức vô địch, cộng với tiền quỹ lớp còn khá nhiều. Thầy nghĩ năm nay cũng là năm cuối và thầy muốn các em gắn bó với nhau hơn.” Thầy Quang dừng lại.

“Sao nữa ạ, thầy nói tiếp đi.” Hữu Nhân nôn nóng muốn biết.

“Thầy đề xuất cả lớp chúng ta nên đi chơi xa một chuyến.” Thầy Quang khẽ cười. “Các em thấy thế nào.”

Tiếng reo hò vang lên cùng với tiếng đập bàn.

Thầy Quang đưa ngón trỏ lên miệng như muốn bảo im lặng. “Các em nhỏ tiếng cho lớp khác học nào.” Thầy hạ tay xuống. “Vậy là các em đồng ý đúng không. Ai có ý kiến khác thì giờ tay lên nào.”

Ngọc Quỳnh lớp trưởng giơ tay lên. Cả lớp nhìn chăm chăm vào cô. Thầy Quang hơi bất ngờ nhưng vẫn nói. “Quỳnh có ý kiến gì sao em.”

“Dạ thưa thầy, chúng ta sẽ đi đâu ạ.” Ngọc Quỳnh mỉm cười.

Thầy Quang nghe xong thì tiếp tục mỉm cười. “Thầy định tổ chức cho lớp chúng ta đi chơi ở thành phố Đ hoặc thành phố V. Các em thấy thế nào.”

“Thành phố Đ đi thầy. Mùa này mà đi thành phố Đ là tuyệt nhất.” Hồng Nga phát biểu ý kiến của mình.

Nhật Thanh tiếp tục chen vào. “Em thấy thành phố Đ là đúng nhất ạ.”

Cuối cùng sau bao nhiêu phát biểu thì cả lớp Tuấn Phong đều chọn đi thành phố Đ. Thầy Quang nói với mọi người sẽ xin phép ban giám hiệu nhà trường, rồi sau đó sẽ nói lại thời gian cụ thể. Dự tính sẽ rơi vào cuối tháng mười hai, tức là chỉ còn vài tuần nữa.

Hai tiết học cuối cùng trôi qua, tiếng trống vang lên, đang chuẩn bị đi về thì Tuấn Phong nghe thấy tiếng của Phương Nhi. Anh cũng chẳng dám nhìn mà chỉ tiếp tục công việc của mình.

“Chủ nhật này mọi người qua nhà Nhi chơi đi.” Phương Nhi nói. “Chúng mình làm một bữa tiệc BBQ nho nhỏ như đã hẹn lúc trước.”

Ngọc Quyên vui mừng. “Nhất trí.” Ngọc Quyên mỉm cười. “Quyên cũng muốn biết nhà Nhi trông như thế nào.”

Nhật Thanh chen vào. “Bộ hai bà chưa biết nhà nhau sao?”

Ngọc Quyên quay lại. “Không. Mọi bữa tôi với Nhi chỉ hẹn nhau ở bên ngoài rồi đi chơi. Đâu được như ông Phong, được đưa đón tiểu thư đến tận nhà.”

Tuấn Phong cảm thấy chột dạ nhưng không nói. Anh lẳng lặng bước đi trong sự ngơ ngác của bạn mình, nhất là đối với Phương Nhi. Cô không ngờ trong khi mọi người đang bàn luận về bữa tiệc thì Tuấn Phong lại như chẳng thèm quan tâm.

Vội ăn cơm tối xong, Tuấn Phong lên phòng Thanh Vân để rủ cô nhóc đi cà phê với mình. Thanh Vân ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng thay nhanh quần áo để đi với Tuấn Phong. Cô hơi bị bất ngờ nhưng cô thầm đoán anh không thích chị gái kia như cô nghĩ.

Tuấn Phong chở Thanh Vân tới quán cà phê C ở quận A, nơi Bích Hân đã gọi điện hẹn anh. Bước vào trong thì Tuấn Phong đã thấy Bích Hân ngồi chờ sẵn. Thấy anh và Thanh Vân đi vào, Bích Hân hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đứng dậy chào hỏi.

Sau khi gọi món xong thì Tuấn Phong khẽ cười. “Sao em biết được số điện thoại của anh.” Anh giả vờ hỏi.

Bích Hân nhìn anh chăm chăm. “Đây là bí mật của em.”

“Em xin Phúc Tân đúng không.” Tuấn Phong nói thẳng vào vấn đề mà anh phỏng đoán.

Bích Hân liếc mắt nhìn anh. “Sao tự nhiên anh cứ nhắc đến hân ta hoài vậy.”

“Vậy là có hay không.” Tuấn Phong nhếch môi cười.

Bích Hân nhăn mặt. “Thì có.”

“Vậy là em thừa nhận thích Phúc Tân rồi đó nha.” Tuấn Phong chọc ghẹo cô.

Bích Hân nhanh nhẩu nói. “Em thích hân ta hồi nào mà anh lại nói như vậy.”

Tuấn Phong vẫn thản nhiên. “Chả phải em vừa mới nói có đấy sao.”

“Em nói có, là em có xin hân số điện thoại của anh.” Bích Hân chợt nhận ra mình vừa bị bẫy. “Anh hay lắm.” Bích Hân nhìn qua Thanh Vân. “Bạn gái này là ai vậy. Em nhớ người yêu của anh là chị Nhi mà.”

Tuấn Phong nhìn sang Thanh Vân. “Đây là Thanh Vân, cô nhóc gốc gác của anh.”

Bích Hân định nói nhưng đành khựng lại khi thấy nhân viên đem thức uống ra. Tuấn Phong nhấp nhẹ tách cà phê của mình rồi nhìn Thanh Vân uống ly sinh tố dâu. Cảm thấy thèm, anh lấy thìa của mình múc một chút sinh tố ném thử. Thanh Vân khẽ cười vì chuyện này quá bình thường với cô, ngay từ nhỏ thì Tuấn Phong đã như vậy rồi. Bích Hân thì khác, cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy vậy.

“Em là gì của anh Phong.” Bích Hân gặng hỏi.

Thanh Vân không muốn trả lời mình là em gái. Cô nhanh trí nhái lại lời của Tuấn Phong. “Em là cô nhóc ngốc nghếch của anh ấy.”

“Em trả lời anh đi. Em có phải là tiểu thư hay không.” Tuấn Phong nhắc lại chuyện cũ.

Bích Hân chống cằm khẽ cười. “Anh biết ai học trường đó cũng là con nhà giàu và có gia thế mà. Vậy còn anh thì sao, anh có phải là một thiếu gia hay không.”

Tuấn Phong gật đầu. “Đúng rồi, anh là một thiếu gia. Anh có việc gì đâu mà phải giấu như ai kia.” Anh lại nốc móc cô nhóc thư viện.

Bích Hân hiểu ý nên liếc mắt nhìn anh. “Anh thắc mắc chuyện em có phải là tiểu thư hay không để làm gì.”

“Nếu anh không thắc mắc thì làm sao có bữa cà phê này với em được.” Tuấn Phong bưng ly sinh tố của Thanh Vân hút tự nhiên. Cô nhóc phải nhìn anh uống trong sự thèm thuồng.

Thanh Vân nhìn sang Bích Hân. “Anh Phong thắc mắc tại sao chị lại đọc mấy cuốn sách tư tưởng và văn hóa.” Cô nghĩ khi Tuấn Phong biết câu trả lời thì sẽ hết thắc mắc. Và khi không còn thắc mắc nữa thì sẽ không gặp lại chị gái này.

Bích Hân khẽ cười. “Thì chị thích đọc những thể loại như vậy.”

“Chị cũng giống như anh Phong vậy.” Thanh Vân thích thú khi nói về Tuấn Phong.

Bích Hân hơi ngạc nhiên. “Anh ấy cũng hay đọc sách sao.”

Thanh Vân gật đầu. “Dạ vâng, đọc nhiều nữa là đẳng khác nữa.”

Bích Hân chỉ tay vào Tuấn Phong. “Chị có bao giờ thấy anh ta lên thư viện đọc sách đâu. Toàn lo ngắm gái hoặc nhìn chị Nhi.”

Thanh Vân hơi buồn trong lòng. “Anh Phong đọc ở nhà ấy chị.”

“Trả lại cho em này.” Tuấn Phong đã uống hết ly sinh tố, anh đặt chiếc ly trống không lên bàn.

Thanh Vân nhần nhó. “Anh uống hết của em rồi.”

“Chút anh chở em đi uống sữa bù được chưa.” Tuấn Phong khẽ cười an ủi. Anh quay sang Bích Hân. “Em định học quan hệ quốc tế hay vào học viện ngoại giao.”

Bích Hân ngạc nhiên. “Em định học quan hệ quốc tế. Mà sao anh biết.”

“Anh đoán mò thôi chứ sao anh biết được.” Tuấn Phong giả vờ nói láo.

Bích Hân không tin. “Anh nói xạo. Còn anh thì định thi vào ngành nào.”

“Anh không thi ngành nào cả. Anh học xong thì sẽ đi làm.” Tuấn Phong nói thật ý định của mình.

Bích Hân gặng hỏi. “Anh định làm gì.”

“Nói nghiệp ba mẹ anh.” Tuấn Phong kể về giấc mơ của mình. “Anh định làm nhà văn.”

“Anh làm nhà văn thì đúng nghề rồi. Miệng lưỡi anh như vậy mà.” Bích Hân mỉm cười. Cô quay qua Thanh Vân. “Còn em. Em định sau này học ngành nào.”

Thanh Vân khẽ cười. “Em học xong thì cũng đi làm như anh Phong.”

“Em định làm nghề gì.” Bích Hân thắc mắc.

Thanh Vân âm ừ giây lát. “Ba mẹ anh Phong sắp xếp cho em việc gì, thì em sẽ làm việc đó.”

Lúc này thì Bích Hân mới sững ra. “Em và anh Phong là hai anh em.”

Tuấn Phong chen vào. “Em không hỏi Phúc Tân à.”

“Sao anh cứ lôi hấn ta vào hoài vậy.” Bích Hân cảm thấy khó chịu.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em nghe câu này chưa, ghét của nào thì trời trao của ấy.”

Bích Hân nở một nụ cười nham hiểm. “Vậy thì em sẽ ghét anh.”

Thanh Vân nhìn sững Bích Hân, rồi cô quay sang nhìn Tuấn Phong. Cô muốn biết phản ứng của anh như thế nào.

“Ồ vậy thôi.” Tuấn Phong nhìn Thanh Vân. “Mình đi về em.”

Bích Hân ngạc nhiên nên nói lớn. “Sao tự nhiên anh lại đi về.”

Tuấn Phong bĩu môi. “Thì em ghét anh, vậy anh ở lại làm gì nữa.”

Thanh Vân mỉm cười trong vui vẻ. Cô thấy Tuấn Phong thật nhanh trí khi đối đáp như vậy. Nếu như điều đó đúng, thì cô cũng muốn mình ghét anh, ghét đến vô bờ vô bến, ghét cay ghét đắng luôn.

“Ý em đâu phải như vậy đâu.” Bích Hân phân bua. “Anh hiểu ý em mà đúng không.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Không.” Anh nhún vai. “Đâu phải lúc nào một cộng một thì cũng bằng hai.” Tuấn Phong nhếch môi cười. “Em nghe câu này chưa, hữu xạ tự nhiên hương, vô duyên đối diện bất tương phùng.”

Bích Hân lắc đầu. “Em chưa nghe bao giờ.”

Thanh Vân mỉm cười chen vào. “Làm gì có câu đó đâu chị. Đúng ra là, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.”

Tuấn Phong nhìn Thanh Vân ngạc nhiên. “Cô nhóc của anh cũng giỏi ghê ha.”

“Sao anh cứ lôi em ra làm trò đùa hoài vậy.” Bích Hân giả vờ tức giận.

“Anh lôi hồi nào kia chứ.” Tuấn Phong thanh minh cho mình.

Bích Hân liếc mắt nhìn anh. “Xem ra anh giỏi thơ văn với ca dao tục ngữ nhỉ.”

Tuấn Phong lại muốn chọc tức Bích Hân. “Anh giỏi hồi nào kia chứ, mấy câu đó ai lại không biết.”

Thanh Vân hiểu ý nên liền che miệng cười. Bích Hân thì một vài giây sau mới ngộ ra Tuấn Phong đang chê mình. Cô bực tức trợn mắt rồi la mắng Tuấn Phong các kiểu. Ba người ngồi một lúc nữa thì ra về. Tuấn Phong giữ lời hứa, anh chở Thanh Vân đi uống sữa, cái quán mà hồi nhỏ hai người hay lui tới. Thanh Vân cảm thấy rất vui, mặc dù cô biết trong lòng Tuấn Phong lúc nào cũng chỉ có hình bóng Phương Nhi.

10. Chương 10

Hôm nay là chủ nhật và Tuấn Phong phải đi học bù cho những tiết đã nghỉ khi hội thao diễn ra. Sau nhiều lần gọi điện, nhắn tin hay bắt chuyện với Phương Nhi không thành, thì Tuấn Phong cũng không muốn làm phiền cô nữa. Anh hy vọng sau khi hết giận thì cô sẽ mở lòng lại với anh.

Tuấn Phong vẫn ngồi sau ngắm nhìn tấm lưng và mái tóc của Phương Nhi, mái tóc đen nhánh được búi cao lên bằng sợi dây cột tóc màu nâu. Hết nhìn thì anh lại gục đầu trên bàn nhìn ra cửa sổ. Mấy bữa nay anh cũng chẳng còn hứng thú đọc sách hay chạy lên công ty như mọi bữa nữa.

“Vẫn chưa làm hòa à.” Nhật Thanh thì thầm.

Tuấn Phong nghe thấy nên quay đầu lại nhìn cậu ta. “Vẫn chưa.” Anh nói khẽ.

“Chiều nay bà Nhi mời mọi người tới nha chơi đó. Nhân tiện chuyện này thì ông làm hòa với bà ấy luôn đi.” Nhật Thanh ngỏ ý tham mưu.

Tuấn Phong khẽ cười. “Ừm.” Anh chỉ biết đáp như vậy, anh cũng không biết mình có được mời hay không.

Không phải Tuấn Phong tự mạn hay sĩ diện, mà thật sự những ngày qua thì Phương Nhi cứ trò chuyện về bữa tiệc với mọi người, trừ anh ra. Thậm chí cô còn không thèm nhìn mặt anh đến một lần. Tuấn Phong biết rằng Phương Nhi mời chung mọi người và có thể cô mời anh thông qua Nhật Thanh như lúc này, nhưng Tuấn Phong thấy mối quan hệ hiện tại thì liệu anh có nên vác mặt tới không. Anh không muốn bữa tiệc mất vui, nếu cô muốn mời anh thì có lẽ cô đã ngỏ lời như cái cách mà cô mời mọi người rồi.

Buổi học kết thúc, Tuấn Phong đóng cặp sách nhanh lại và chuẩn bị đi về. Phương Nhi lại lên tiếng mời mọi người một lần nữa. Hít một hơi thật sâu, Tuấn Phong bước ra lớp với đôi mắt đỏ hoe. Chạy xe về nhà, Tuấn Phong nghĩ nếu bây giờ anh và Phương Nhi không giận nhau, thì biết đâu mấy bữa học bù này anh đã đỡ cô đi về.

Bữa trưa với gia đình diễn ra vui vẻ như mọi hôm. Mẹ anh hỏi han mọi người về việc học và những chuyện bên lề khác. Rồi ba anh cũng chen vào hỏi tình hình của mọi người.

“Tuấn Phong, sao mấy bữa nay ba không thấy con tới công ty học việc.” Ông Tuấn Anh thắc mắc.

Tuấn Phong gượng cười rồi giả vờ nói láo. “Dạ con hơi mệt nên mấy bữa nay con nghỉ ở nhà.”

“Con vẫn giữ ý định cũ là đi làm luôn, chứ không học lên cao nữa sao.” Bà Kim Xuân nhắc lại.

Tuấn Phong lắc đầu. “Dạ không. Con nghỉ sau khi học xong thì sẽ đi làm luôn. Đẳng nào công việc ở công ty thì con cũng đã nắm vững từ lâu rồi.”

“Ông nội kèm cặp anh như vậy, thì chẳng lẽ nào anh lại mù mờ.” Tuấn Kiệt chen vào.

“Anh đây, sao anh không chịu lo học việc như anh trai mình đi. Cứ suốt ngày chơi thể thao rồi ca hát này nọ.” Bà Kim Xuân nhìn Tuấn Kiệt chăm chọc.

Ông Tuấn Anh gấp miếng thịt gà to vào chén Thanh Vân. “Con gái ba có muốn tới công ty học việc như anh con không.”

Thanh Vân nghĩ đến việc ở cùng với Tuấn Phong thì cô vội mỉm cười. “Dạ con cũng muốn.” Nhưng cô đâu biết hai người sẽ ở hai công ty khác nhau.

“Vậy để ba sắp xếp cho con gái ba mỗi tuần đến học việc khoảng vài giờ nha.” Ông Tuấn Anh mỉm cười.

Thanh Vân mừng rỡ. “Dạ vâng, con cảm ơn ba.”

Bà Kim Xuân lo lắng. “Nhưng con phải nhớ giữ gìn sức khỏe đó nha. Khi nào mệt thì cứ nghỉ, đừng cố làm gì. Đằng nào thì cũng đang học việc nên con cứ thoải mái đi.”

Tuấn Phong nhìn cô nhóc. “Mấy tuần đầu học việc mệt lắm đó nha em. Phải di chuyển giao nhận văn thư khắp tòa nhà. Rồi photo hay in ấn này nọ.”

“Mẹ nghĩ nên để con gái học việc ở văn phòng mẹ đi. Như vậy mẹ sẽ vừa kèm cặp, vừa có thể chăm sóc cho con.” Bà muốn tốt cho Thanh Vân. Chứ khi nghĩ đến cảnh Tuấn Phong bị ông nội hành hạ thì bà lại không chịu nổi.

Ông Tuấn Anh cũng đồng ý. “Anh nghĩ em quyết định như vậy là đúng. Con gái mình còn nhỏ nên cần phải làm những việc vất vả.”

Tuấn Kiệt lại chen vào. “Vậy sao lúc anh con vào học việc thì ba mẹ lại không nghĩ như vậy.”

“Vì lúc đó anh con bị ông nội quản lý trực tiếp nên ba mẹ đành bất lực.” Bà Kim Xuân đáp nhanh rồi tiếp tục chăm chọc. “Anh nói hay lắm, không thấy mọi người đều đi học việc cả rồi sao, còn ngồi đó mà to mồm.”

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Hai người có phải là ba mẹ của con không vậy.”

“Không.” Hai vợ chồng đồng thanh đáp.

Tuấn Phong bào chữa cho ông nội mình. “Không phải ông nội hành hạ con đâu. Chẳng qua là ông nội muốn tốt cho con, muốn con hiểu rõ tính chất công việc của mọi người, muốn con hiểu để kiếm ra được

đồng tiền không phải là dễ.”

“Ông nội anh thì khỏi phải nói rồi. Anh không cần phải thanh minh cho ba tôi.” Ông Tuấn Anh chen ngang lời.

Bữa cơm sau đó kết thúc, Tuấn Phong về lại phòng và đọc sách. Đang mải mê chăm chú thì anh bất ngờ bị chảy máu cam, những giọt máu nhỏ từ mũi anh rơi xuống trên mặt sách. Vợ nhanh chóng ngẩng đầu ra sau và lấy tay bịt mũi lại, anh lao đi kiếm khăn giấy để lau. Cũng chẳng phải lần đầu bị nên Tuấn Phong thấy rất bình thường, nhét khăn giấy vào lỗ mũi, anh lấy thuốc bổ cho thần kinh ra uống. Những lúc đầu óc căng thẳng hay thức đêm nghiên cứu tài liệu thì anh lại bị chảy máu cam như thế này. Anh chẳng dám nói với ba mẹ, vì nếu anh nói ra thì ba mẹ sẽ không bao giờ cho anh tới công ty học việc nữa. Mà anh lại không thích điều đó.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một chút, khi bật dậy thì Tuấn Phong đã thấy hơn hai giờ chiều, chuẩn bị đến giờ mà Phương Nhi hẹn mọi người. Mở điện thoại ra xem và không thấy tin nhắn hay cuộc gọi nhờ nào, Tuấn Phong buồn bã thở dài. Rồi anh chợt nhận ra một ý, anh đi qua phòng Thanh Vân gõ cửa.

“Em đang làm gì vậy.” Tuấn Phong hỏi ngay khi Thanh Vân vừa mở cửa ra.

Thanh Vân âm ừ giây lát. “Em đang đọc sách.”

Tuấn Phong gãi đầu. “Anh có thể nhờ em một việc được không.”

“Dạ được.” Thanh Vân vội đáp.

Tuấn Phong nói thật. “Thật sự thì hôm nay anh đang buồn, anh muốn đi chơi đâu đó nhưng lại không muốn đi một mình. Em có thể đi cùng với anh được không.”

Thanh Vân khẽ cười đáp ngay. “Dạ được anh.” Cô mừng rỡ trong lòng.

Thế là Tuấn Phong chở Thanh Vân đi chơi, thay vì anh đi đến nhà của Phương Nhi. Hai người mang hai bộ đồ giống hệt nhau, quần đen, áo thun trắng và áo khoác đen bên ngoài, ngay cả đôi giày cũng đen luôn. Thật ra ngay từ lúc nhỏ thì ba mẹ Tuấn Phong mỗi lúc mua áo quần cho con mình, thì họ luôn luôn lựa ba bộ giống y nhau. Không những vậy mà ngay cả những thứ khác, ba mẹ anh đều muốn các con mình đồng bộ với nhau, muốn ba người không có một sự khác biệt nào cả.

Không như Thanh Vân và Tuấn Phong, khi hai người có cùng sở thích và màu sắc giống nhau, thì Tuấn Kiệt lại rất khác biệt, những món đồ Tuấn Kiệt mua cho riêng mình luôn mang đậm dấu ấn của cậu, độc, lạ và đẹp. Nhiều khi nhìn cách ăn mặc của Tuấn Phong và Tuấn Kiệt cách xa cả một trời, một vực. Tuấn Phong chỉ thích cách những thứ đơn giản, không cầu kỳ và không đắt tiền. Tuấn Kiệt cũng thích đơn giản, không cầu kỳ nhưng lại đắt tiền và hợp xu hướng thời trang đang hiện hành.

“Em nhớ là chiều nay chị Nhi mời chúng ta đến nhà mà.” Thanh Vân thắc mắc khi thấy Tuấn Phong đi ra ngoại ô thành phố. “Anh không đến nhà chị Nhi chơi sao.”

Tuấn Phong thở dài. “Không. Anh muốn dẫn em tới cánh đồng hôm bữa.”

Thanh Vân hỏi thật. “Anh với chị Nhi giận nhau sao.”

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Anh với chị ta đang giận nhau.”

“Có phải vì bữa hôm anh đánh cầu với em không.” Thanh Vân phỏng đoán.

“Sao em biết.” Tuấn Phong hơi ngạc nhiên.

Thanh Vân ầm ờ giấy lát. “Thì em đoán như vậy. Em thấy sau bữa đánh cầu đó thì anh có vẻ hơi buồn.”

“Em nhận thấy anh đang buồn sao. Bộ mặt anh buồn lắm à.” Tuấn Phong bất ngờ vì biểu cảm của mình dễ dàng nhận ra như vậy.

Thanh Vân nhanh nhẩu đáp. “Mặt anh buồn lắm luôn. Em định hỏi nhưng lại sợ anh phiền nên đành thôi.”

Hai người tiếp tục trò chuyện với nhau. Trên đường đi tới cánh đồng, Tuấn Phong ghé ngang cửa hàng tiện lợi và mua một chút đồ. Trong đó gồm một cái áo mưa dày, vài lon nước ngọt, bia, hai chai nước suối và một ít thức ăn nhanh.

Tới nơi, vẫn là bãi cỏ mọc cao và rậm rạp, vẫn là cái cây to và những ngọn núi đá. Trời hôm nay âm u nên Tuấn Phong đã dự liệu tất cả. Anh trải chiếc áo mưa mới mua ra dưới tán cây, rồi để tất cả thức ăn và thức uống lên trên đó. Anh muốn cùng Thanh Vân làm một bữa tiệc nhẹ ngoài trời.

Lại nói về Phương Nhi và những người bạn. Mọi người đều đã tới nhà cô, ngôi biệt thự to lớn nằm trong khu biệt thự sang trọng ở thành phố H. Ai nấy đều phải trầm trồ khi bước vào. Mọi người bắt đầu bày soạn bữa tiệc, người thì nhóm lửa, người thì soạn chén đĩa, người thì rửa rau quả.

Tất cả đã đông đủ, ngoại trừ một người đó là Tuấn Phong. Phương Nhi vừa chuẩn bị đồ, vừa nhìn ra cửa, cô cảm thấy buồn khi chưa thấy Tuấn Phong đến. Nhật Thanh nhìn thấy nên liền thở dài.

Đang say sưa nói chuyện cùng cô nhóc thì điện thoại Tuấn Phong reo lên. Anh thấy Nhật Thanh đang điện tới nên liền bắt máy. “Alo.”

“Ông đang ở đâu vậy.” Nhật Thanh nói lớn trong điện thoại.

Tuấn Phong âm ờ. “Phong đang ở ngoài đường.”

“Khi nào ông đến nhà bà Nhi.” Nhật Thanh muốn biết thời gian chắc chắn.

Tuấn Phong đang cảm thấy vui vẻ với Thanh Vân nên anh liền từ chối. “Phong mắc bận rồi nên có gì Phong sẽ tới sau.”

Nhật Thanh tức giận. “Ông nói gì vậy. Cả bữa tiệc chỉ còn thiếu mình ông, mà ông không đến là sao.”

“Phong mắc bận rồi. Mọi người cứ chơi trước đi, có gì Phong sẽ tới sau. Vậy nha.” Tuấn Phong cúp máy. Anh không muốn việc nài nỉ như thế nào.

Thanh Vân hiểu chuyện nên liền nói. “Sao anh lại không đi.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Mình đang ở đây chơi vui mà, sao lại đi được.”

Thanh Vân sợ Tuấn Phong lo cho cô nên liền nói. “Chúng ta tới nhà chị Nhi chơi tiếp cũng được.”

“Anh không thích, mình ở đây đi.” Tuấn Phong thở dài rồi nằm xuống trên tấm áo mưa. “Em không thích ở đây với anh sao.”

“Không phải như vậy.” Thanh Vân quơ tay nói nhanh. “Em chỉ lo cho anh thôi.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Anh nói giỡn mà. Em lại bị mắc lừa nữa rồi.”

Nói về với Phương Nhi, cô đang cùng mọi người bày thức ăn lên trên tấm bạt lớn màu xanh. Mọi người đều đã ngồi xuống, tất cả đều là những người chơi thân và ở chung tổ với cô. Tiếng hò hét bắt đầu vang lên, Phương Nhi biết Tuấn Phong không đến nên cô hơi buồn. Cô không hiểu vì sao anh lại như vậy, hay là anh muốn chia tay với cô.

Trong khi mọi người ở đó đang nói chuyện rôm rả, thì không khí ở bên Tuấn Phong yên ả hơn. Thanh Vân thấy Tuấn Phong uống bia nên cô cũng muốn. Cô mở một lon bia ra và nhấp thử.

Thanh Vân nhăn mặt lại. “Sao bia đắng vậy.” Hai mắt cô nhắm tít lại trông rất buồn cười.

Tuấn Phong nhìn cô nhóc cũng phải lắc đầu. “Bia không đắng thì cái gì mới đắng.” Anh khẽ cười.

“Đắng vậy thì có gì thích thú đâu mà anh uống.” Thanh Vân thắc mắc không hiểu.

Tuấn Phong uống một hơi rồi buông lời. “Lúc đầu em uống thì sẽ cảm thấy rất đắng, uống lần thứ hai thì bớt đắng hơn và những lần tiếp theo thì em sẽ thấy nó không đắng như mình tưởng.” Anh nhìn Thanh Vân. “Thật sự thì bia nó không đắng, chẳng qua nó hút hết cái đắng của người uống vào thôi.”

“Là sao, em không hiểu.” Thanh Vân ngơ ngác.

Tuấn Phong khẽ cười. “Ý anh nói bia không có đắng, khi em uống vào thì nó sẽ lấy đi hết những cái đắng, cái buồn của em. Giống như người ta thường nói, bia là thứ có thể giải được sầu.”

“Nhưng em thấy các anh đang vui cũng uống bia mà.” Thanh Vân thắc mắc.

Tuấn Phong mắt sáng lên. “Đấy là cái hay của bia, vừa giải được sầu, vừa tăng thêm niềm vui cho người uống.” Anh cầm lon bia uống một hơi.

Thanh Vân cũng bắt chước Tuấn Phong, cô nốc một hơi rồi nhăn mặt lè lưỡi. Cô chẳng thấy thú vị gì cả. Tuấn Phong thấy cô như vậy thì liên tục bật cười. Mặt Thanh Vân bắt đầu đỏ lên, đầu óc cô bắt đầu quay cuồng. Cô muốn nằm xuống như Tuấn Phong, cô muốn biết lại cảm giác nằm nhìn anh như thế nào. Đã mấy năm qua cô đã không được nằm cùng Tuấn Phong như lúc nhỏ.

“Em qua đây. Đừng nằm ở đó.” Tuấn Phong bảo cô tới gần mình.

Thanh Vân bèn lên nhích qua, định nằm xuống thì Tuấn Phong giơ tay cản lại. Anh muốn cô gối đầu lên ngực anh. Bất ngờ vì Tuấn Phong nghĩ như vậy, Thanh Vân đỏ mặt ngượng ngùng, hèn là cô vừa mới uống bia nên có thể chống chế với Tuấn Phong. Cô tiếp tục uống một hơi bia nữa, cô bắt đầu cảm thấy thích bia hơn lúc này.

Tuấn Phong lấy hai tay gối sau đầu mình, anh cùng Thanh Vân ngược nhìn lên bầu trời, hôm nay âm u nên hai người cảm thấy trời chẳng có gì đẹp. Chỉ thấy những tán lá khê đung đưa trong gió.

“Em thích gì nhất.” Tuấn Phong muốn biết để tặng quà sinh nhật cho cô nhóc.

Em thích anh, Thanh Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi nói. “Em không nói đâu.”

“Sao lại không nói. Đi, nói cho anh biết đi.” Tuấn Phong nài nỉ.

Thanh Vân mỉm cười. “Em không nói đâu.” Cô hỏi ngược lại. “Còn anh thích gì nhất.”

Tuấn Phong nói thật suy nghĩ của mình. “Anh thích gia đình chúng ta mãi như vậy. Mãi vui vẻ ở bên nhau.” Anh muốn biết cho bằng được. “Em thích gì vậy, nói anh biết với.”

“Không nói đâu. Đây là bí mật của em, sau này em sẽ nói cho anh biết.” Thanh Vân muốn giữ điều này riêng cho mình.

Tuấn Phong đành nói thật. “Chuẩn bị tới sinh nhật em. Anh muốn biết em thích gì để anh tặng.”

“Năm nào anh cũng hỏi em câu này hết.” Thanh Vân quay mặt qua nhìn Tuấn Phong, nhưng cô chỉ thấy mỗi cái cằm. Cô bất ngờ cảm nhận được nhịp tim của Tuấn Phong, cảm thấy thích thú, cô áp tai thật chặt vào ngực anh để nghe cho thật kỹ.

Tuấn Phong cảm thấy mình hơi sai trong chuyện này. “Sao giờ anh mới nhận ra nhỉ. Lẽ ra anh phải tự mua quà sinh nhật cho em mới đúng chứ. Tự nhiên anh lại đi hỏi.”

Thanh Vân biết Tuấn Phong đang hiểu nhầm ý của mình. “Không phải như vậy đâu.” Cô muốn thanh minh với anh. “Anh tặng gì em cũng vui hết. Chẳng qua em thấy anh năm nào cũng hỏi em như vậy, mà em lại chẳng thiếu thứ gì. Ba mẹ mua cho em cả rồi.” Cô lại thích thú áp tai vào ngực anh.

Tuấn Phong đặt tay lên xoa đầu Thanh Vân. Vô tình anh xoa đụng vành tai của cô, cũng cảm thấy thú vị, anh cứ xoa nhẹ lỗ tai cô liên hồi. Hai người tiếp tục trò chuyện, tiếp tục uống bia đến khi trời chập tối thì về. Lúc này thấy Thanh Vân đã say khướt nên Tuấn Phong để cô nằm yên ở đó, còn anh thì lo thu dọn và nhặt rác đem đi vứt.

Kêu Thanh Vân đi về, cô nhóc ngồi dậy dụi mắt rồi loạng choạng bước đi. Cảm thấy không ổn nên anh đành công cô nhóc ra xe. Tuấn Phong có thể cảm thấy từng hơi thở của cô phả sau gáy mình và cô hình như đang cười.

“Em cười gì vậy.” Tuấn Phong thắc mắc.

“Lâu lắm rồi thì em mới được anh công.” Thanh Vân nói lớn, cô đã say quá rồi.

Tuấn Phong chặc mấy tiếng. “Kiểu này thì chết anh rồi. Ba mẹ mà không la anh mới lạ.”

“Ba mẹ phải la em mới đúng chứ. Để em về, em nói với ba mẹ la em.” Thanh Vân vừa nói lớn, vừa cựa quậy hai chân lung tung.

Phải vất vả lắm thì Tuấn Phong mới công cô được ra xe. Sau đó một tay vịn, một tay anh lái xe chở cô về nhà. Lần đầu tiên Thanh Vân được ôm chặt Tuấn Phong như thế này, chặt đến nỗi Tuấn Phong cảm thấy muốn ngạt thở. Dù vậy nhưng Tuấn Phong rất yên tâm, anh không sợ cô phải té ngã ra khỏi xe.

Y như anh dự đoán, Tuấn Phong công Thanh Vân vào nhà và bị ba mẹ mắng tới tấp. Cô nhóc thì say nê nên cứ liên tục nói lớn, cô nhóc bảo ba mẹ cứ mắng cô, đừng mắng anh làm gì cả. Chẳng qua anh bị cô dụ uống bia thôi. Ba mẹ Tuấn Phong nghe xong thì chỉ muốn bật ngửa.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong nhanh chóng bật dậy và chuẩn bị đi học. Cô nhóc và Tuấn Kiệt cũng có lịch học bù như anh. Bước xuống ăn điểm tâm sáng, Tuấn Phong đã thấy cô nhóc đang ngồi uống sữa. Cô nhóc nhìn anh ngượng ngịu mắc cỡ.

“Em thấy đau đầu không.” Tuấn Phong lo lắng cho cô nhóc.

Thanh Vân cúi mặt xuống không dám nhìn anh. “Dạ không.”

“Hay lắm, hai người dám rủ nhau đi nhậu mà không nói với em một lời nào.” Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Không một cuộc gọi nhỡ.” Anh cảm thấy mình như bị bỏ rơi.

Tuấn Phong vội phân bua. “Chiều hôm qua em bảo đi chơi thể thao rồi về đi sinh nhật bạn luôn mà.”

Tuấn Kiệt sực nhớ lại rồi mỉm cười. “Thì anh cứ điện cho em. Khi nào đi chơi về thì em ghé qua.”

“Bộ hay lắm hả. Hại con gái tôi say khướt còn chưa đủ hay sao.” Ông Tuấn Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Tuấn Phong và Tuấn Kiệt.

Bà Kim Xuân chen vào. “Phong, sao con lại bắt Vân uống bia kia chứ. Vân còn nhỏ mà, con cũng đã lớn đầu.”

“Anh Phong uống với ông nội quen rồi mà mẹ.” Tuấn Kiệt biện hộ cho anh mình.

Bà Kim Xuân lại nhăn nhó. “Nói đến đây thì mẹ mới nhớ. Nội con cái gì cũng bày cho anh con cả. Từ việc tốt cho đến cả việc xấu.”

“Em đang mắng ba anh đó.” Ông Tuấn Anh giả vờ ho nhẹ.

Tuấn Phong ăn xong thì chở Thanh Vân đi học. Trên đường đi, cô nhóc cứ ngại về chuyện hôm qua nên chẳng dám mở lời như mọi hôm. Biết ý nên Tuấn Phong liền lên tiếng.

“Bữa sau em có uống thì nhớ uống ít thôi nha. Kẹo say như ngày hôm qua thì không tốt lắm.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân nhỏ nhẹ đáp. “Dạ vâng.” Cô muốn biết hôm qua mình có làm gì quá hay không. “Tối qua em quậy lắm sao anh.”

“Không.” Tuấn Phong nói thật. “Em chỉ nói lớn thôi. Em còn ra sức bảo vệ anh trước ba mẹ nữa.”

Thanh Vân mừng rỡ trong lòng. “Vây là em không làm cái gì sai hết đúng không anh.”

Tuấn Phong ồm một tiếng. “Cô nhóc của anh không làm gì sai hết.”

Tối trường, Tuấn Phong bước vào lớp. Nụ cười trên môi anh dập tắt nhanh chóng và thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng. Phương Nhi đã nhìn anh sau bao nhiêu ngày không thèm để ý, nhưng đó không phải là một cái nhìn thân thiện, mà là một cái liếc mắt sắc như dao. Ngay cả Nhật Thanh cũng nhìn anh đầy khó chịu. Chỉ có Tuyết Vân và Như Ý thì nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

Tuấn Phong biết vì sao nên anh cũng chẳng bận tâm làm gì. Anh vẫn ngồi mơ mộng và nhìn ra cửa sổ. Những tiết học bù trôi qua và đến giờ trưa, Tuấn Phong quyết định ở lại trường mà không chạy về nhà như năm trước.

Tuấn Phong dẫn hai em mình xuống căn tin dùng cơm, đây là lần đầu tiên anh dùng cơm trưa ở đây. Căn tin của trường vô cùng rộng lớn và sang trọng, những chiếc bàn gỗ dài, cùng với những chiếc ghế bắt kèm theo nó. Điều hòa mở liên tục cùng với quạt. Những thức ăn và thức uống được đội ngũ nhà bếp của trường trưng bày ra trông rất đẹp mắt.

Ba người mua ba suất cơm rồi tiến ra bàn ngồi. Tuấn Kiệt muốn xin qua ăn chung với bạn nên Tuấn Phong vội gật đầu đồng ý. Rồi Tuấn Phong thấy Phương Nhi và các bạn mình cũng ăn cơm ở đây.

Thấy Tuấn Phong, Phương Nhi phân vân không biết nên tới ngồi chung hay là ngồi riêng. Cuối cùng cô quyết định ngồi ở một bàn khác. Nhật Thanh cũng ngồi cùng với Phương Nhi và nhìn sang Tuấn Phong.

“Anh đẹp trai.” Bích Hân bắt ngờ tiến tới. “Lại gặp anh ở đây rồi.”

“Chào em.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân cũng mở lời. “Chị.”

“Em học bù sao.” Tuấn Phong ngạc nhiên khi thấy Bích Hân ở đây ăn cơm.

Bích Hân cầm khay cơm mỉm cười. “Em có thể ngồi ăn cùng với anh được không.”

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Đây đâu phải nhà anh. Bàn này là bàn chung mà.”

Bích Hân đặt khay cơm trên bàn và ngồi xuống. “Anh vẫn đánh đá như hôm nào nhỉ.” Bích Hân bắt đầu khởi chuyện. “Sao anh với chị Nhi không ngồi cùng. Bộ hai người giận nhau sao.”

Tuấn Phong thản nhiên đáp. “Đúng rồi, chị ấy giận vì anh đi cà phê với người con gái khác.” Anh muốn

chọc ghẹo cô nhóc thư viện.

Bích Hân tưởng thật nên mỉm cười. “Vậy thì em sẽ rủ anh đi cà phê nhiều hơn.”

“Thấy anh với chị Nhi chia tay thì em mừng lắm sao.” Tuấn Phong ngạc nhiên khi nghe Bích Hân nói vậy.

“Tất nhiên là mừng rồi.” Bích Hân không ăn mà cứ mỉm cười. “Chả phải em nói, em thích anh rồi đó sao.”

“Hết thi cò tướng rồi mà ta.” Tuấn Phong quay sang Thanh Vân. “Em ăn được không.”

Thanh Vân gật đầu. “Dạ được anh.”

Tuấn Phong lo lắng. “Anh sợ cơm ở đây em ăn không quen.”

Thanh Vân khẽ cười. “Em dễ ăn mà anh.”

“Chính vì vậy anh mới lo.” Tuấn Phong bĩu môi.

Nói chuyện một hồi thì Tuấn Phong thấy Quốc An đi tới chỗ Phương Nhi. Hai người vừa cười, vừa nói cái gì đó. Tuấn Phong bất chợt nắm chặt đôi đũa, anh thở dài để lấy lại bình tĩnh. Rồi anh thấy Quốc An ngồi xuống bên cạnh ăn cơm cùng với Phương Nhi.

Tuấn Phong cảm thấy rất bức bối, mỗi lần nhìn qua thấy hai người họ cười với nhau, thì anh lại thấy tim mình như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Mỗi phút giây hai người họ ngồi bên nhau, là mỗi phút giây anh cảm thấy mình như đang ngồi trên đồng lửa.

Cảm thấy ăn không vào, Tuấn Phong ngồi đợi Thanh Vân ăn xong thì dẫn cô lên thư viện của trường. Mọi biểu cảm của Tuấn Phong vừa rồi khiến cho Bích Hân hơi khó hiểu, cho đến khi cô vội đi mua nước để lên thư viện thì bắt gặp Quốc An và Phương Nhi đang ngồi cùng với nhau. Lúc này thì cô đã biết lý do vì sao.

11. Chương 11

Kể từ lúc thấy Quốc An, tên thị tiền của ban đại diện học sinh cười đùa với Phương Nhi thì Tuấn Phong cảm thấy rất bức bối. Người anh giống như đang có một dòng chảy nham thạch luôn muốn tuôn trào ra bên ngoài.

Suy cho cùng thì Tuấn Phong biết tất cả mọi việc đều do anh cả. Nếu như anh tới nhà Phương Nhi tham gia bữa tiệc đó thì mọi chuyện đâu có xảy ra như vậy. Tuấn Phong chợt cảm thấy anh chả có đủ tư cách để buồn bực, chả phải anh cũng hay cười đùa với những cô gái khác đó sao. Vậy thì sao anh phải ghen tuông

khi thấy Phương Nhi trò chuyện với người con trai khác.

Những ngày tiếp theo, nếu có lịch học bù buổi sáng thì Tuấn Phong vẫn vào căn tin ăn cơm, ăn xong thì anh lại lên thư viện ngồi cho đến giờ vào lại lớp. Hôm nay vẫn vậy, Tuấn Phong dẫn Thanh Vân xuống căn tin của trường, còn Tuấn Kiệt thì đi chơi với bạn.

Vừa mới ăn được vài thìa thì Tuấn Phong thấy Nhật Thanh và Phương Nhi đi tới ngồi chung bàn. Hai người họ ngồi cùng hàng với Thanh Vân. Tuấn Phong ngạc nhiên khi những lần trước họ đều ngồi khác bàn, vậy thì có sao hôm nay lại phải ngồi chung.

Nhật Thanh khẽ cười chào Thanh Vân, cô nhóc cũng chào lại cậu ta và nhân tiện chào luôn Phương Nhi. Tuấn Phong vẫn lạnh lùng cắm mặt vào ăn cơm. Khi đang cố gắng dần lòng thì Tuấn Phong liếc thấy Bích Hân đi tới. Cô nhóc thư viện đặt khay cơm xuống và ngồi bên cạnh anh.

“Em chào anh Thanh.” Bích Hân khẽ cười. “Em chào chị Nhi.”

Tuấn Phong vẫn cúi mặt xuống. “Hôm nay em lại học bù nữa sao.”

Bích Hân hớn hở. “Đúng rồi.” Bích Hân nhìn sang Thanh Vân. “Vân, em đọc xong cuốn sách chị nói chưa.”

Thanh Vân vén tóc lên. “Dạ sắp xong rồi chị.”

“Hai người có vẻ thân nhau quá nhỉ.” Tuấn Phong dừng đùa lại.

Kể từ khi Thanh Vân biết Tuấn Phong ngại gặp Phương Nhi thì mỗi bữa cơm cô đều ráng ăn nhanh. Tuấn Phong thấy vậy nên không đồng ý. “Em cứ từ từ ăn đi. Đừng ăn vội làm gì, như vậy sẽ không tốt cho dạ dày đâu.” Tuấn Phong lấy khăn giấy lau miệng cho cô nhóc.

Lúc này thì Nhật Thanh mới lên tiếng. “Sao ông không ăn nữa. Cơm còn cả khay kia.”

“No rồi.” Tuấn Phong lạnh lùng nói.

Nhật Thanh hiểu chuyện nên nhếch môi cười. “Tùy ông thôi.” Nhật Thanh nói khía. “Chắc cơm ở đây tệ quá nên thiếu gia nhà ta ăn không vào.”

“Kệ anh ấy. Anh lo ăn cơm của mình đi.” Bích Hân chen vào.

Nhật Thanh hơi ngạc nhiên. “Xem bộ chưa gì mà em đã bảo vệ cho anh ta rồi sao.”

Bích Hân cười khẩy. “Em muốn lắm chứ nhưng anh ta không chịu thôi.”

Phương Nhi nghe thấy nên ngược mắt nhìn Bích Hân. Thanh Vân thấy nét mặt Tuấn Phong rất khó chịu nên cô nhanh trí buông đũa. Cô nghĩ mình không nên ăn nữa thì Tuấn Phong mới có thể đi ra khỏi đây.

“Em ăn xong rồi.” Thanh Vân nói khẽ.

Tuấn Phong lo lắng. “Em đã ăn gì đâu mà bảo ăn xong rồi.” Anh thấy khay cơm của cô nhóc chẳng khác gì anh.

Thanh Vân giả vờ nói láo. “Em thấy bụng khó chịu nên không muốn ăn nữa.”

Tuấn Phong thở dài vì biết tất cả là do mình. “Vậy thôi mình đi.” Anh dắt cô nhóc đi mua hai hộp sữa rồi lên thư viện ngồi.

Sự khó chịu biểu hiện rõ trên mặt Phương Nhi. Mối quan hệ giữa cô và Tuấn Phong ngày càng xa cách hơn. Đã nhiều ngày trôi qua và Tuấn Phong không còn liên lạc với cô nữa. Phương Nhi đang nghĩ về những về những chuyện có thể xảy ra và tất cả đều mang một hình ảnh chung, chia tay.

Tuấn Phong dẫn Thanh Vân lên thư viện như mọi bữa. Cái thư viện to lớn với hàng ngàn quyển sách và đầy đủ những trang thiết bị tiện nghi để phục vụ cho học sinh. Anh dẫn cô nhóc tới một chiếc bàn trống, thư viện hôm nay có vẻ vắng người hơn mọi hôm.

Tuấn Phong đưa hộp sữa cho Thanh Vân. “Anh xin lỗi nha. Vì anh mà em không ăn cơm được.”

“Đâu có đâu. Tại em chướng bụng nên ăn không được thôi.” Thanh Vân giả vờ nói láo.

Tuấn Phong bĩu môi. “Bữa nay cô nhóc dám nói láo anh luôn ha.”

Thanh Vân đỏ mặt. “Em nói thật mà.” Cô cúi mặt xuống.

“Anh chọc em á.” Tuấn Phong khẽ cười. “Chiều đi học về anh dẫn em đi ăn chè chuối nha.”

“Dạ được anh.” Thanh Vân cười tíu tít khi nghe đến việc ăn món cô thích. Hơn nữa là lại với người cô thầm yêu.

Hai người đang trò chuyện thì Bích Hân đi tới. “Thấy em tới hai người không vui sao.”

Tuấn Phong bĩu môi. “Sao em cứ thích đi theo anh vậy.”

“Vì em thích anh.” Bích Hân đáp nhanh.

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Tự nhiên sao lại thích anh.”

Bích Hân nói thật. “Ai bảo anh đánh cờ thắng em.”

“Thế ai đánh thắng em thì em thích người đó sao.” Tuấn Phong cảm thấy lời nói của cô chẳng đâu vào đâu cả.

“Anh là người đặc biệt.” Bích Hân mỉm cười. “Anh tuyệt vời như vậy thì sao em không thích cho được.”

Thanh Vân chen lời vào. “Chị biết anh Phong có người yêu rồi mà. Vậy sao chị lại còn thích anh ấy.” Cô thấy một mình Phương Nhi là đủ lắm rồi.

“Chả phải anh ấy với chị Nhi đang giận nhau hay sao.” Bích Hân nhìn thẳng vào mắt Tuấn Phong. “Với lại anh có người yêu rồi thì làm sao chứ. Em vẫn thích anh vậy thôi. Biết đâu em giành được trái tim anh về mình thì sao.”

Tuấn Phong cười khẩy. “Anh nhớ là em đâu có đọc mấy cuốn sách ngôn tình.”

“Thích anh đã là một điều ngôn tình. Mỗi ngày trôi qua là mỗi chương em viết lên chuyện tình của chúng ta. Kết thúc có hậu hay không thì tất cả phụ thuộc vào anh, hỡi người em thích.” Bích Hân chậm rãi nói lên những suy nghĩ của mình.

“Khùng.” Tuấn Phong buông một từ xanh rờn. Anh nhìn qua Thanh Vân. “Em thấy tác hại của việc đọc truyện chưa.”

Thanh Vân cố tình chọc Tuấn Phong. “Anh cũng đọc mà.”

“Ờ thì.” Tuấn Phong há hốc không nói nên lời. Anh liếc mắt nhìn cô nhóc. “Em ở phe anh hay phe của cô ta.”

Thanh Vân khẽ cười. “Em là con gái mà, tất nhiên em phải cổ vũ cho chị Hân chứ.” Thật ra thì cô thích những lời nói của Bích Hân, cô cũng đơn phương Tuấn Phong và cô cũng muốn viết nên một cuốn truyện có hậu.

Ba người trò chuyện vui vẻ với nhau rồi lại vào học như mọi khi. Tuấn Phong cảm thấy hết vui khi đặt bước chân đầu tiên vào lớp. Anh hít một hơi thật sâu rồi tiến nhanh về chỗ. Nhật Thanh chống cằm nhìn anh như muốn soi mói đến từng tế bào.

“Ông định lơ tôi đến khi nào.” Nhật Thanh nhú mày.

Tuấn Phong lấy vở ra để trên bàn. “Phong có lơ gì Thanh đâu.”

“Vậy thái độ này là thái độ gì. Mấy bữa nay ông còn chả thèm nói chuyện với tôi.” Nhật Thanh hơi tức giận nhưng vẫn cố nói nhỏ lại.

Là anh không nói chuyện với tôi, Tuấn Phong nghĩ ngợi rồi nhếch môi. “Phong vẫn bình thường mà.”

Nhật Thanh nói thẳng. “Ông vẫn còn giận tôi chuyện hôm bữa sao.”

“Chuyện hôm bữa là chuyện gì.” Tuấn Phong giả ngơ.

“Thôi bỏ qua chuyện tôi đi.” Nhật Thanh chỉ tay lên Phương Nhi. “Ông định như vậy với bà Nhi đến khi nào.”

Tuấn Phong lại giả ngơ. “Như vậy là sao. Thanh nói gì Phong không hiểu.”

“Ông đừng chọc điên tôi lên nha.” Nhật Thanh tức giận trước cách nói chuyện của Tuấn Phong. “Ông định im lặng với bà Nhi cho đến bao giờ.” Nhật Thanh nói toạc ra mọi thứ.

Tuấn Phong quay qua nhìn Nhật Thanh. “Phong im lặng ư. Phong đã nhiều lần gọi điện và nhắn tin cho Nhi. Và rốt cuộc thì sao, Nhi không thèm hồi đáp lại một thứ gì. Vậy là do Phong im lặng sao.”

“Bà Nhi là con gái mà. Ông là con trai mà sao ích kỷ nhỏ nhen vậy. Bà ấy giả vờ giận thôi, ông phải năn nỉ chứ.” Nhật Thanh cảm thấy ngao ngán khi Tuấn Phong nghĩ như vậy.

Tuấn Phong biết là thế nhưng anh cảm thấy mệt mỏi. “Có gì tối cà phê nói chuyện tiếp. Thầy vào rồi.”

Đúng như hẹn, Tuấn Phong chạy tới quán cà phê R để chờ Nhật Thanh. Vào ngồi trước, anh nhân tiện kê nước luôn cho cậu ta. Tuấn Phong vừa lướt mạng xã hội, vừa nhăm nháp tách cà phê sữa. Anh lại vào trang cá nhân của Phương Nhi, vẫn là những hình ảnh Phương Nhi chụp với Quốc An, vẫn những dòng trạng thái viết về những ngày đau buồn và tự hứa với mình phải vui lên. Tuấn Phong vẫn đọc lại tất cả như mọi hôm, anh thở dài mệt mỏi rồi chợt nhớ lại chuyện xưa.

Anh nhớ lại lúc gặp Phương Nhi, lúc đó là vào năm lớp mười. Anh đã thầm thích cô ngay lần chạm mặt đầu tiên, khi cô bắt đầu thống kê danh sách các bạn để vẽ sơ đồ lớp. Kể từ lúc đó thì anh luôn nhìn lén cô và chủ yếu là từ sau lưng.

Những dịp hội thao và văn nghệ diễn ra nhưng vì không thích nên anh không có cơ hội tiếp cận được cô

như những người con trai khác. Vì Phương Nhi xinh đẹp nên cô có rất nhiều bạn nam theo đuổi. Đã không ít lần anh bắt gặp những chàng trai chạy tới xin số điện thoại rồi tán tỉnh cô này nọ. Học kỳ một của năm lớp mười trôi qua nhanh chóng và anh càng ngày thích Phương Nhi nhiều hơn. Trái lại, Phương Nhi chẳng có ấn tượng mấy về một anh chàng lãnh đạm, ít nói và hay ngủ gật trong lớp như anh.

Nói đúng ra thì Tuấn Phong chẳng phải ngủ gật, anh chỉ nằm suy nghĩ về những chuyện khác thôi. Một buổi đi học, buổi còn lại phải đi học việc ở công ty, thời gian rảnh thì chơi thể thao, tối về thì thức khuya đọc sách hoặc tài liệu. Cho nên thời gian trên lớp là quãng thời gian anh có thể chiêm nghiệm hoặc suy nghĩ về những việc mình mới tiếp thu được.

Đến học kỳ hai, Tuấn Phong vẫn tàng hình trong mắt mọi người và đặc biệt là trong mắt Phương Nhi. Anh vẫn thích cô đơn phương như vậy, cái cảm giác đơn phương ấy khiến anh rất thích thú. Anh có thể thoải mái mơ tưởng về Phương Nhi, tưởng tượng ra những cảnh hai người đi chơi với nhau, rồi cười đùa ở một nơi nào đó.

Đơn phương là khi rất thích người ta nhưng lại chẳng dám nói, chỉ muốn giữ sâu trong lòng. Mỗi lần gặp họ thì bên trong muốn nhào tới nói chuyện, cười đùa, nhưng bên ngoài thì lại là một vỏ bọc lạnh lùng và chẳng thêm quan tâm.

Tuấn Phong y như vậy, mỗi lần anh tiếp xúc với Phương Nhi thì luôn giả vờ thờ ơ, thậm chí giả ngơ như kiểu, bạn là ai, chúng ta quen nhau sao, mình rất ghét bạn. Trái lại với anh, Phương Nhi vẫn cư xử với anh như bao người bạn bè khác, điều đó gây cho Tuấn Phong một suy nghĩ, anh chẳng đặc biệt và có một chút ấn tượng nào cả, hình như đẹp trai cũng chẳng có thể cứu vãn được tình hình.

Tuấn Phong bắt đầu tự đi xe máy tới trường. Quãng thời gian này là một cơn ác mộng đối với anh, ông nội mất và cả thế giới của anh như đã sụp đổ. Chiếc xe máy mà anh đang đi là chiếc xe máy của ông nội, chiếc xe mà ông hay chở anh đi dạo khắp nơi và cùng nhau vi vu tới văn phòng làm việc. Nhưng có lẽ mọi người không hiểu như vậy, họ chỉ nghĩ anh là một người muốn làm màu hoặc làm mình nổi bật hơn. Và Tuấn Phong bắt đầu có biệt danh là “lãng tử hòa hoa”, một biệt danh mà các cô gái đặt cho anh.

Đến năm lớp mười một, cuối cùng điều gì đến cũng đến, trong một lần học thể dục, Phương Nhi vì mải mê trò chuyện với bạn nên không chú ý trước mặt, cô chạy đâm sầm vào người Tuấn Phong và bật ngã ra. May lúc đó anh nhanh tay nên đã quay lại đỡ lấy cô, hai người nhìn nhau chằm chằm và tình yêu của hai người bắt đầu chớm nở từ đó.

Vì cú va chạm khiến chân Phương Nhi bị đau nên anh ngỏ ý muốn đưa cô về. Nhân tiện lợi dụng cơ hội để làm quen. Để cảm ơn, Phương Nhi đã mời anh đi uống nước. Vốn dĩ đã thích cô từ lâu nên anh liền gật đầu.

Buổi nói chuyện đầu tiên trôi qua và Phương Nhi cảm thấy choáng ngợp trước vốn hiểu biết của Tuấn Phong. Mỗi lúc anh cười thì tim cô lại đập loạn xạ. Rồi hai người nói chuyện với nhau trên lớp nhiều hơn, đi chơi với nhau nhiều hơn. Mọi người bắt đầu bàn tán về mối quan hệ của hai người khi anh chở cô đi học. Và Tuấn Phong gọi cú va chạm năm đó là, cú va chạm của tình yêu.

Năm lớp mười một của Tuấn Phong trôi qua vui vẻ và hạnh phúc. Tình cảm của anh và Phương Nhi tiến

triển một cách vượt bậc. Anh vẫn có thói quen ngẩng nhìn phía sau cô. Mỗi khi Phương Nhi quay lại thì hai người lại nhìn nhau tằm tằm cười.

“Ông tới lâu chưa.” Nhật Thanh bước tới nói lớn.

Tuấn Phong trở lại với thực tại. “Phong cũng mới tới.”

Nhật Thanh cầm ly nước của mình lên uống rồi đặt xuống. “Ông biết vì sao bà Nhi lại giận ông không?”

Tuấn Phong nhếch môi cười. “Tất nhiên là có thể đoán ra được.”

“Vậy sao ông còn như vậy.” Nhật Thanh trách móc. “Sao ông không làm lành với bà Nhi đi. Ông là con trai thì ông phải mở lời trước chứ.”

Tuấn Phong thở dài. “Phong đã mở lời rất nhiều lần rồi. Là do Nhi không chịu làm lành với Phong.”

“Sao ông biết là bà Nhi không chịu.” Nhật Thanh hỏi vặn lại.

“Vậy sao Nhi không trả lời mà lại im lặng.” Tuấn Phong nói thẳng suy nghĩ của mình. “Nhi im lặng như vậy thì được, còn Phong im lặng thì không được sao.”

Nhật Thanh nhăn mặt. “Nhiều khi tôi không biết ông là con trai hay con gái nữa.” Nhật Thanh nhíu mày. “Ông nói thật cho tôi nghe, vì sao ông lại như vậy.”

Tuấn Phong đành thở dài rồi nói thật. “Phong biết Phong sai, Phong có lỗi. Phong đã nhiều lần xin lỗi Nhi và rủ cô ấy đi chơi để làm lành. Nhưng Nhi chẳng nói gì cả. Thậm chí lên lớp, mỗi lần thấy Phong thì Nhi lại tránh né sang chỗ khác. Phong cũng mệt lắm chứ bộ.”

Nhật Thanh chắc một tiếng. “Vậy sao hôm bữa tiệc ở nhà bà Nhi thì ông lại không đến.”

Phong không muốn Nhi khó xử, Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Phong bận việc nên không thể tới được.”

“Việc gì, có quan trọng bằng việc làm hòa với bạn gái không.” Nhật Thanh liếc mắt.

Tuấn Phong khẽ cười. “Thanh nghĩ sao vậy. Cho dù Phong có tới dự tiệc cũng vậy thôi, đâu phải Phong tới là có thể làm hòa được với Nhi. Nếu Nhi muốn làm hòa thì mọi chuyện đã khác rồi.”

Nhật Thanh lắc đầu ngao ngán. “Nhưng ông không đến thì đồng nghĩa mối quan hệ của hai người sẽ dần xa cách hơn. Ông không hiểu à.” Nhật Thanh chợt nhận ra. “Hay là ông không thích bà Nhi nữa.”

Tuấn Phong giật mình. “Thanh nói bậy cái gì vậy.”

Nhật Thanh hứ lên một tiếng. “Tôi thấy ông với con Hân đó có vẻ hơi thân thiết với nhau.” Nhật Thanh nhớ lại chuyện lúc trưa.

“Thanh nghĩ gì vậy. Chỉ là Phong trò chuyện xã giao với cô nhóc đó thôi.” Tuấn Phong không muốn cậu ta hiểu lầm.

Nhật Thanh bĩu môi. “Trò chuyện xã giao. Tôi quen ông bao nhiêu năm nay, ngoại trừ bà Vân và bà Ý ra thì ông có bao giờ nói chuyện với người con gái khác đâu. Trừ khi là ông thích con nhỏ đó, như bà Nhi.”

“Không.” Tuấn Phong nghiêm mặt lại. “Phong không có thích cô nhóc đấy.”

Nhật Thanh khẽ cười. “Ông làm lạnh lại với bà Nhi đi.”

Tuấn Phong không đáp mà chỉ mỉm cười. Không phải là anh không muốn làm lạnh với Phương Nhi, nhưng những lúc anh cố gắng tiếp cận thì cô lại đẩy anh đi xa. Tuấn Phong đoán rằng, có thể cô chỉ muốn chọc tức anh nên mới giả vờ cười đùa và đi chơi với tên Quốc An, nhưng cô đâu hề biết rằng, cô càng làm như vậy thì càng làm anh tổn thương.

Vì trong tình yêu thì người con trai rất ích kỷ. Khi họ yêu ai mãnh liệt và sâu nặng, thì họ chỉ muốn người đó là của họ và họ không muốn người mình yêu cười đùa, hay có những cử chỉ thân thiết với những người con trai khác.

Ngày hôm sau đi học, Tuấn Phong tiếp tục có lịch học bù và đây là buổi học bù cuối cùng của anh. Vì sợ Tuấn Phong buồn bực nên từ sáng sớm, Thanh Vân đã thức dậy và nấu cơm để mang theo. Tuấn Phong biết được nên hoàn toàn bất ngờ, không phải là vì thấy Thanh Vân nấu ăn, vì cô nhóc ngày nào cũng vào bếp cùng với mẹ. Anh bất ngờ là vì cô nhóc nghĩ cho anh, lo lắng cho anh nên mới làm như vậy. Tuấn Phong cảm thấy mình thật đáng trách, vì anh mà cô nhóc phải dậy sớm, mà anh thì lại không đủ tư cách để đón nhận việc đó.

Tuấn Phong vừa chở cô nhóc đi học, anh vừa tự trách mình. “Anh xin lỗi em nha. Vì anh mà em phải vất vả như vậy.”

“Xin lỗi gì chứ.” Thanh Vân nói nhanh. “Em thích như vậy mà. Với lại đây là buổi học bù cuối cùng rồi. Em đâu còn cơ hội để nấu cho anh ăn nữa.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Phải là anh không còn cơ hội được em nấu ăn cho nữa. Chứ anh phải có phước lắm mới được ăn cơm em nấu.”

Thanh Vân vui mừng hết cỡ. “Vậy thì ngày nào em cũng nấu cho anh ăn hết.”

“Vậy thì anh sướng nhất rồi. Anh là người may mắn nhất cái quả đất này.” Tuấn Phong nói lớn.

Sau khi học xong, Tuấn Phong cùng hai em mình đi tới nhà thi đấu để ăn cơm. Ngoài anh ra thì ở đây cũng có rất nhiều học sinh khác tới đây để nghỉ ngơi hoặc ăn trưa giống anh.

Tuấn Kiệt vừa ăn, vừa tấm tắc khen. “Chị Vân nấu ăn ngon thật ấy. Ngon hơn cả mẹ nấu nữa.”

“Mẹ dạy cho Vân nấu mà.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Kiệt cảm thấy mình khen lỗ, cậu nhìn qua anh trai mình rồi đánh sang chuyện khác. “Sao anh không nói mà cứ ăn hoài vậy.”

“Thức ăn ngon như vậy, em cứ lo nói chuyện đi.” Tuấn Phong nhai ngấu nghiến miếng thịt kho.

Tuấn Kiệt há hốc ngạc nhiên rồi đẩy nhanh tốc độ để ăn nhanh hơn anh trai mình. Thanh Vân thì nhìn Tuấn Phong mỉm cười, cô rất hạnh phúc khi được nấu ăn cho anh. Mặc dù ngày nào cô cũng vào bếp phụ mẹ nhưng ý nghĩa và tính chất của lúc đó không giống như bây giờ.

Trên đường đi về lại lớp thì Tuấn Phong nhìn thấy Phương Nhi đang đi cùng với Quốc An. Thấy hai người đang vui vẻ trò chuyện với nhau, Tuấn Phong liền đổi hướng đi đường vòng, anh không biết vì sợ ngại hay vì lòng đau thắt, mà anh lại né mặt như vậy.

Tuấn Phong nhớ lại chuyện xưa, lúc đó anh cũng hay dẫn Phương Nhi đi dạo khắp trường mỗi lúc ra chơi. Vừa đi, anh vừa chọc ghẹo cô cười, anh phải công nhận một điều rằng, mỗi khi cô cười trông rất đẹp. Nhưng bây giờ thì có lẽ cô không cần anh nữa.

“Trưa nay ông đi đâu vậy.” Nhật Thanh thắc mắc khi Tuấn Phong đang ngồi xuống bàn. “Sao tôi không thấy ông xuống căn tin ăn cơm.”

Tuấn Phong gượng cười. “Phong ăn cơm với em ở nhà thi đấu.”

“Ông mang cơm theo à.” Nhật Thanh tò mò.

Tuấn Phong lắc đầu. “Cơm của bé Vân nấu.”

“Bé Vân biết nấu ăn sao.” Nhật Thanh ngạc nhiên khi nghe xong.

“Rất ngon nữa là đằng khác.” Tuấn Phong nhếch môi cười.

Giờ học lại bắt đầu, tiết đầu tiên là của thầy Quang. Sau khi ổn định lại lớp thì thầy đi ra đứng trước bục giảng. “Thầy thông báo với lớp một tin. Sau khi xin ban giám hiệu nhà trường về chuyến đi chơi của lớp ta.” Thầy Quang giả vờ buồn rầu. “Thì nhà trường quyết định rằng.” Thầy Quang im lặng giây lát. Thấy cả lớp nhón nháo nên thầy liền khẽ cười. “Đã đồng ý cho chúng ta đi chơi.”

Tiếng reo hò vang lên ngập tràn. Tuấn Phong chẳng bận tâm mấy, anh lại chống cằm nhìn ra cửa sổ. Nhật Thanh quay sang thấy được nên lắc đầu ngán ngẫm. Tuấn Phong có cảm giác ai đó đang nhìn mình nên quay lại. Thấy vẻ mặt của Nhật Thanh, anh liền bặm môi rồi giả vờ giơ tay lên như muốn tát mấy bạt tai.

“Vậy thì như kế hoạch dự định mới nhất. Lớp chúng ta sẽ đi chơi trong ba ngày. Thứ sáu tuần sau, chúng ta sẽ xuất phát lên thành phố Đ.” Thầy Quang nói lớn.

Hết tiết, Tuấn Phong đợi thầy Quang đi ra khỏi lớp thì anh chạy theo thưa chuyện. “Dạ thầy ơi.” Tuấn Phong chấp tay phía trước lễ phép. “Dạ em có chuyện muốn xin thầy.”

Thầy Quang khẽ cười. “Vậy thầy trò mình vừa đi, vừa nói chuyện.”

“Dạ, em muốn xin thầy về việc đi chơi với lớp ạ.” Tuấn Phong không biết liệu thầy có đồng ý hay không.

Thầy Quang thắc mắc. “Em muốn xin việc gì.” Thầy ngẫm đoán. “Nếu xin không đi thì thầy không chấp nhận đâu.”

“Dạ không phải như vậy ạ.” Tuấn Phong không muốn thầy Quang hiểu lầm. “Chủ nhật tuần sau em có việc gia đình. Nên em muốn xin thầy, sáng chủ nhật cho em về trước được không ạ.”

Thầy Quang hơi ngạc nhiên nhưng cũng đành đồng ý. “Cũng được nhưng em nhớ phải đi về cẩn thận đó nha.” Thầy tò mò. “Mà em đi xe khách về hay sao.”

“Dạ em đi xe của gia đình về ạ.” Tuấn Phong mừng rỡ.

Tuấn Phong hớn hở về lại lớp. Chủ nhật tuần sau là sinh nhật của cô nhóc và anh không muốn lỡ mất ngày vui đó. Chưa năm nào anh bỏ lỡ cả và năm nay cũng vậy, anh không muốn cô nhóc phải đón sinh nhật với gia đình, mà lại thiếu vắng anh.

12. Chương 12

Đúng như lịch trình, sáng hôm nay cả lớp Tuấn Phong đã tụ tập trước cổng trường từ sớm. Ai nấy cũng đều chuẩn bị hành trang đầy đủ cho chuyến đi chơi ba ngày ở thành phố Đ.

Tuấn Phong được tài xế chở đến, anh kêu bác tài đỗ xe từ xa rồi đi bộ tới trường. Tối hôm qua anh giả vờ

nói lớn với mọi người sẽ đi đến thứ hai mới về, anh thấy mặt cô nhóc xụ xuống rõ, chủ nhật này mà anh bất thành linh xuất hiện thì chắc cô nhóc sẽ ngạc nhiên vô cùng, nghĩ đến đây thì Tuấn Phong lại thấy hờ hở trong lòng.

Mọi người lên xe, Tuấn Phong đi xuống dãy ghế ở dưới cùng. Nhật Thanh thấy vậy nên cũng đi theo. Cuối cùng, hàng ghế bốn người này chỉ có hai người ngồi. Thầy Quang chủ nhiệm bắt đầu căn dặn những quy định và các phép tắc khác cho các học sinh. Sau đó cô Tuyết dạy sử, người được thầy Quang mời đi cùng để nhằm bảo đảm an toàn cho các bạn nữ, cô đứng lên giới thiệu về các địa điểm trong lịch trình mà lớp sẽ tham quan.

Sau nhiều giờ đồng hồ đi xe thì mọi người cũng tới nơi. Thầy Quang và cô Tuyết chọn hostel C là nơi lưu trú của lớp. Xe vừa mới dừng lại thì mọi người hối hả chạy ra la hét ầm ĩ. Không phải là lần đầu mọi người tới đây, mà là lần đầu được đi chung với bạn mà không có gia đình quán xuyến. Chẳng có gì tuyệt vời bằng việc đi du lịch với lũ bạn của mình.

Thầy cô làm thủ tục đăng ký xong thì bắt đầu đến việc mọi người giành nhau khu phòng mình ở. Hostel C được xây dựng rất độc đáo, những chiếc phòng tựa như những chiếc thùng phi gỗ đựng rượu ngày xưa, được sơn phủ lên với nhiều màu khác biệt nằm nối tiếp nhau. Ở trước các ngôi phòng là nơi để mọi người quây quần hoặc nhóm lửa để tụ tập vui chơi ban đêm. Điều đó khiến mọi người rất háo hức.

Tuấn Phong và Nhật Thanh ở chung phòng với nhau. Phương Nhi thì ở cùng với Ngọc Quyên. Phòng hai người cách nhau rất xa, người ở đầu và người thì ở cuối, giống như hoàn cảnh của hai người lúc bấy giờ. Để dễ bề quán xuyến thì phòng thầy Quang với cô Tuyết nằm ở giữa, ngăn cách hai gian phòng nam và nữ ra riêng biệt. Thầy Quang sẽ ở cùng với Hữu Nhân, còn cô Tuyết thì ở cùng với Ngọc Quỳnh.

Sau khi cất hành lý thì mọi người bắt đầu đi tham quan và trước tiên thì sẽ đi ăn lót bụng trước. Tuấn Phong vẫn vậy, anh vẫn nhìn Phương Nhi từ phía sau và cô thì vẫn đang mỉm cười cùng với bạn bè. Sau khi ăn xong thì mọi người đi lên thiền viện T, nơi đầu tiên của lịch trình.

Tuấn Phong rất vui khi lại được đặt chân đến đây, mỗi lần tới anh đều mang một cảm giác chung, đó là an nhiên và tự tại. Anh cảm thấy thoải mái trong lòng, mọi ưu phiền đều tan biến trong thoáng chốc. Không như những bạn khác, người thì đang chụp ảnh, người thì vào chiêm bái, Tuấn Phong chỉ đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào. Đợi bạn mình hành lễ xong thì anh mới vào chiêm bái một mình. Rồi anh đi dọc giữa những hàng thông và anh lại thấy mọi người.

Ở đâu có cảnh đẹp, ở đó có người tự sướng, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Tiếp tục đi thẳng xuống hồ T, nơi làn nước yên ả giữa quan cảnh nhộn nhịp. Xa xa là những chiếc thuyền đang ngang dọc trên mặt hồ, Tuấn Phong khẽ cười trong vô thức.

Anh ước gì mình là mặt nước, để em lướt bên trên mãi chẳng rời, Tuấn Phong suy nghĩ. Anh ước gì em là mặt hồ, để anh nguyện làm bờ bao bọc lấy em.

“Quá đẹp.” Nhật Thanh nói lớn.

Tuấn Phong quay lại và thấy cậu ta đang nhìn vào máy ảnh. Anh ngẫm đoán. “Chụp lên hình Phong đúng không.”

“Ai nói.” Nhật Thanh đành lại. “Chẳng qua là tôi chụp cảnh nhưng dính ông vào thôi.” Nhật Thanh giả vờ. “Tự nhiên dính vào làm xấu cả bức hình.”

Tuấn Phong biết tính của Nhật Thanh nên khẽ cười. “Cho Phong coi với.”

Nhật Thanh nhếch môi cười rồi đưa máy ảnh cho Tuấn Phong. Bức hình chụp anh đang đút tay vào túi quần, ánh mắt thì nhìn xa xăm phía trước, bức hình phải nói thật sự rất đẹp.

“Đẹp vậy ta.” Tuấn Phong khẽ cười.

Nhật Thanh hớn hỏ. “Tôi chụp mà sao không đẹp cho được.”

“Không.” Tuấn Phong giả vờ chọc ghẹo. “Ý Phong nói là Phong làm mẫu quá đẹp.” Anh đưa máy ảnh lại cho Nhật Thanh. “Nhờ Phong mà bức hình mới đẹp như vậy đó.”

Nhật Thanh tức giận vì bị châm chọc. “Trả máy đây.” Nhật Thanh bước đi.

“Không có Phong làm mẫu thì hình Thanh chụp sẽ xấu thôi.” Tuấn Phong đi theo châm thêm một câu nữa.

Nhật Thanh quay lại. “Tôi nhớ là ông thích chụp ảnh lắm mà. Chụp đẹp nữa chứ. Sao ông lại không đem máy ảnh.”

Người muốn chụp đã còn nữa đâu, Tuấn Phong thở dài. “Chụp ai bây giờ.”

Nhật Thanh hiểu Tuấn Phong đang nói về Phương Nhi nên không hỏi nữa. Hai người tiếp tục đi dạo và rồi Tuấn Phong bị Nhật Thanh bắt ép làm phó nháy cho mình. Vui vẻ nhận lời, vừa đưa máy ảnh lên thì ký ức của Tuấn Phong lại tràn về. Anh nhớ lại lúc xưa khi anh chụp ảnh cho Phương Nhi, những buổi rong chơi chụp hình, rồi những lúc ở quán cà phê. Gương mặt Phương Nhi rất ăn ảnh nên vào trong hình thì cô càng đẹp đến xuất sắc không ngờ.

“Ông chụp xong chưa.” Nhật Thanh tạo dáng một lúc thấy mỏi chân nên hỏi.

Tuấn Phong giật mình, anh vội nói. “Chết cha, này giờ quên bấm máy.”

Nhật Thanh hét lớn. “Ông cố tình chơi tôi đúng không.”

“Không, là thật mà.” Tuấn Phong bấm máy liên tục. “Xuất sắc, những lúc Thanh tức giận làm toát lên vẻ nam tính đến lạ kỳ.”

Hai người tiếp tục đùa giỡn rồi lên xe tới địa điểm tiếp theo, nhà thờ C, một nhà thờ cổ kính và đẹp lung linh. Ở đây có rất nhiều khách tới tham quan, trong đó có cả những người tới chụp hình cưới.

Ước gì em là cô dâu, anh làm chú rể, hai ta động phòng, Tuấn Phong nhìn họ thì lại suy nghĩ vẩn vơ.

“Thích thì cưới người ta đi.” Nhật Thanh nói khía.

Tuấn Phong hiểu ý nên liền nói. “Phong đang nhìn nhà thờ chứ có nhìn họ chụp hình cưới đâu.”

Nhật Thanh không tin. “Nhà thờ ấy có gì đâu mà nhìn.”

“Vậy là Thanh không biết rồi. Thanh nhìn đi, để xây dựng lên được cái nhà thờ như vậy thì người ta tốn biết bao nhiêu công sức. Nhà thờ không chỉ biểu trưng cho tôn giáo, mà nó còn biểu hiện cho sự nghệ thuật kiến trúc. Trong đó lại bao hàm thêm nhiều vấn đề khác nữa. Ví dụ như là...”

“Thôi, thôi.” Nhật Thanh giơ tay bảo dừng. “Tôi đang đi chơi, tôi không phải đi học. Làm ơn để đầu óc con thoải mái đi ba.”

Tuấn Phong vui mừng khi đã đánh lừa được Nhật Thanh. “Phong quên mất, thôi mình đi chụp hình đi.”

Điểm đến cuối cùng trong ngày là nhà thờ D, nơi cách nhà thờ C không xa. Với màu hồng chủ đạo, nhà thờ D nổi bật lên so với những nhà thờ cùng thành phố. Tuấn Phong đi lên những bậc thang và lại nghỉ ngơi vẩn vơ trong đầu. Anh khẽ thấy Phương Nhi đang tạo dáng ở đằng trước, nhìn cô cười thì lòng anh lại xao xuyến.

Nếu như anh và Phương Nhi không giận nhau thì có lẽ bây giờ anh đang là người chụp ảnh cho cô. Một nửa trong anh muốn nhào tới nấn nỉ làm hòa, nửa còn lại thì lại muốn buông tay không níu kéo. Anh rất hạnh phúc khi ở bên Phương Nhi nhưng vì một mẫu thuẫn nhỏ, mà giờ anh đã đánh mất hạnh phúc của mình.

Nếu bây giờ anh tới xin lỗi thì anh biết rằng Phương Nhi sẽ quay lại với anh. Nhưng anh lại không muốn làm như vậy, không phải là vì anh hết thích cô, mà là vì lòng tự mạn của anh quá cao, cái tôi của anh quá lớn để không cho phép làm như vậy. Điều mà Phương Nhi vô tình gây tổn thương cho anh, nó quá lớn và khó có thể lành được.

“Nói tôi nghe, nhà thờ này thì có gì đặc biệt.” Nhật Thanh khoác vai Tuấn Phong.

“Phong có nhìn nhà thờ đâu.” Tuấn Phong khẽ cười. “Phong nhìn Nhi mà.”

Nhật Thanh cảm thấy bị hổ nên liền chống chế. “Sao ông phải mệt như vậy. Ông có thể tới xin lỗi rồi làm hòa với bà ta mà.”

“Phong không muốn.” Tuấn Phong nói thật.

Nhật Thanh ngạc nhiên. “Vì sao.”

Tuấn Phong thở dài. “Có gì tồi về mình tâm sự đi. Giờ đang vui mà.” Anh vỗ mông Nhật Thanh. “Đi chụp ảnh nào.”

Tuấn Phong cầm máy ảnh và tiếp tục trở tài chụp ảnh của mình. Việc dụng máy ảnh từ nhỏ và được chính ông nội chỉ dạy, nên tài nghệ của Tuấn Phong chẳng thua gì mấy với những thợ chụp ảnh chuyên nghiệp. Ông nội anh là một trong những người sáng lập ra câu lạc bộ chụp ảnh của thành phố, nhiều phó nháy nổi tiếng hiện nay đều xuất thân từ câu lạc bộ này và ai cũng khâm phục tài nghệ của ông nội anh.

Không gian quanh anh có rất nhiều bức tranh, trong các bức tranh, em luôn là nổi bật nhất, Tuấn Phong thầm nghĩ nhiều câu trong đầu. Bức hình chỉ đẹp khi có em ở trong, đời anh chỉ vui khi em ở bên cạnh.

Sau khi tham quan xong, Tuấn Phong và mọi người về lại hostel. Lúc này trời đã tối, cả lớp đã đặt sẵn thức ăn nên sau khi tắm rửa và thay đồ xong, thì mọi người đều tụ tập ra phía trước để vui chơi. Lửa bắt đầu được nhóm lên, thức ăn và đồ uống được nhân viên hostel đem ra.

Tuấn Phong ngồi đối diện với Phương Nhi, anh nhìn cô qua ngọn lửa đang bùng cháy. Anh thắc mắc rằng, liệu ngọn lửa tình yêu của anh đã dập tắt rồi chăng, hay nó vẫn đang cháy rực mà anh không hề hay biết.

Thầy Quang và cô Tuyết bắt đầu tuyên bố những lý do và kể cho mọi người nghe những câu chuyện vui. Những xiên thịt đang nướng tỏa lên những mùi thơm phảng phất trong gió, khiến cho ai nấy đều cảm thấy đói bụng.

“Đây đã là năm học cuối.” Thầy Quang nói lớn. “Thầy muốn lớp chúng ta mãi đoàn kết và thân thương như thế này. Thầy nói thật, chẳng có quãng thời gian nào đẹp bằng thời cấp ba cả. Các em vừa không ngây ngô như lúc cấp hai và chẳng già dặn hay mưu tính như đại học. Đây là khoảng khắc đẹp nhất của thời học sinh, có thể sau này các em tốt nghiệp, các em có thể gặp lại nhau ở trường đại học, cũng có thể các em sẽ đi du học và xa cách nhau từ đó.” Thầy Quang không muốn không khí chùng xuống. “Vậy nên thầy muốn nói rằng, nhân tiện chúng ta đang quây quần bên nhau, các em hãy tâm sự với xóa bỏ mọi hiềm khích và hiểu lầm với nhau. Hãy để quãng thời gian ngắn ngủi còn lại chìm trong sự thân thương và đoàn kết.” Thầy Quang giơ lên bia của mình lên. “Chúng ta nâng ly lên nào.”

Mọi người đều nâng ly lên, nhiều bạn nam được thầy Quang cho phép uống bia, các bạn nữ cũng vậy, họ cũng muốn chung vui với mọi người. Tuấn Phong khẽ cười giơ ly lên. Nhật Thanh nhìn anh đầy khó chịu khi thấy này giờ anh đã uống hết hai lon.

“Vui thôi, đừng vui quá.” Nhật Thanh nói khịa.

Tuấn Phong mỉm cười. “Uống bia vào thì chúng ta mới tâm sự hết nỗi lòng được chứ.”

“Đừng khóc là được.” Nhật Thanh nhếch môi.

Mọi người bắt đầu tâm sự và kể cho nhau nghe về những niềm vui lẫn nỗi buồn. Ngọc Quỳnh lớp trưởng bị một vài người lên tiếng trách móc khi lãnh đạm khó gần. Phương Nhi thì được nhiều bạn nam tuyên bố thầm thích. Mọi ánh mắt bắt đầu đổ về Tuấn Phong và anh thì vẫn thản nhiên không có gì. Phương Nhi cũng nhìn sang, Tuấn Phong thấy được nên vội đánh mắt đi sang nơi khác.

Quang Tùng bị chê trách quá lạnh nhạt. Quang Bình thì bị mọi bạn nữ nói đùa giỡn quá nhây nên khiến họ cảm thấy khó chịu. Tuấn Phong cũng bị chê quá lạnh lùng và ít nói, khiến nhiều bạn muốn bắt chuyện cũng thấy khó khăn. Lúc này thì thầy Quang mới ra hiệu kêu Tuấn Phong ra chỗ khác nói chuyện riêng.

Thầy Quang châm điếu thuốc phà một hơi. “Em không phiền nếu thầy hút thuốc chứ.”

“Dạ không ạ, đây đâu phải lần đầu thầy trò mình tâm sự đâu.” Tuấn Phong khẽ cười, anh đưa lon bia lên nhấp một ngụm.

“Chỉ sợ em nói, mỗi lần gặp ông thầy là ổng hút thuốc.” Thầy Quang mỉm cười.

Tuấn Phong nhanh nhẩu. “Dạ không có đâu thầy.”

Thầy Quang tiếp tục rít một hơi. “Thật sự thì thầy thương em nhất trong mọi đứa học sinh khác. Em rất chín chắn và tư tưởng của em trưởng thành, già đời hơn so với mọi người cùng trang lứa. Chính vì vậy nên em khó gần với các bạn học, chứ không phải em chê bai hay xa lánh họ.”

“Dạ vâng, thưa thầy.” Tuấn Phong vẫn chưa hiểu thầy mình muốn nói gì.

Thầy Quang khẽ cười. “Đây cũng là năm học cuối rồi. Thầy biết em đã có định hướng tương lai của riêng mình. Thầy chỉ muốn nói em nên cố gắng thân thiết với các bạn hơn, dù gì chỉ vài tháng nữa là mọi người xa nhau rồi.”

Tuấn Phong đã hiểu. “Dạ em biết rồi ạ.”

“Chuyện tình của em với Phương Nhi sao rồi.” Thầy Quang rít một hơi thuốc nữa.

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Sao thầy lại biết ạ.”

“Thầy còn biết em đang học việc ở công ty tài chính V nữa đấy.” Thầy Quang mỉm cười. “Bấy lâu qua giấu thầy không nói ha.”

Tuấn Phong bất ngờ hơn. “Mà sao thầy lại biết được.”

“Con trai thầy đang làm việc ở đó mà. Nó hay về tâm sự với thầy về em. Nó bảo em siêng năng và giỏi lắm. Nó không biết em là con của ai nhưng nó thấy em hết việc này sang việc khác, thậm chí là việc của lao công.” Thầy Quang cũng ngạc nhiên khi thấy học trò mình nhỏ như vậy đã đi làm. “Nhưng sao em lại được gọi vào đó, thầy nghe nói công ty đó tuyển dụng nhân sự gắt lắm mà. Em cũng chưa đủ mười tám tuổi nữa.”

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Dạ em được chú em làm trong đó gọi vào ạ. Mỗi ngày em chỉ học việc có bốn tiếng à.” Tuấn Phong giờ mới hiểu ra. “Vậy té ra thầy biết em đi làm, nên thầy chả bao giờ la em ngủ gật cả, phải vậy không thầy.”

“Có bao giờ em ngủ gật đâu mà thầy la.” Thầy Quang mỉm cười.

Tuấn Phong gãi đầu. “Nhưng em không chú ý đến bài giảng của thầy.”

Thầy Quang rải tàn thuốc. “Em vào làm công ty tài chính thì cần gì phải học văn. Mà điểm văn em bao giờ cũng cao nhất lớp, thì thầy cần gì em phải nghe giảng.”

Tuấn Phong bất ngờ khi thấy phương pháp giảng dạy của thầy mình. “Em thấy thầy chả như những giáo viên khác. Hèn gì cả trường ai cũng thương mến thầy cả.”

“Giờ nói thầy nghe. Tình cảm của em với Nhi như thế nào.” Thầy Quang nhắc lại.

Tuấn Phong bất ngờ khi thầy vẫn còn nhớ. Anh nói thật. “Dạ đang xích mích thầy ạ.”

“Vì Thanh Vân đúng không.” Thầy Quang khẽ cười.

“Ừa tại sao lại vì Thanh Vân. Em gái em thì liên quan gì đến việc này, em không hiểu.” Tuấn Phong thắc mắc khi vì sao cô nhóc dính vào chuyện này.

Thầy Quang rít một hơi cuối cùng rồi vút điếu thuốc. “Phụ nữ mà em, họ hay ghen vợ vẩn lắm. Thầy thấy từ khi Vân đi học thì em không còn chỗ Nhi đến trường nữa.”

Tuấn Phong hết sức thắc mắc khi chuyện gì thầy mình cũng biết. “Sao chuyện gì thầy cũng biết vậy.”

Thầy Quang uống một ngụm bia. “Học trò cưng của thầy, mà thầy không biết sao được.”

“Em thật sự không biết Nhi nghĩ gì. Cô ấy cứ im lặng nên em đành im lặng theo.” Tuấn Phong thở dài.

Thầy Quang nhú mày. “Em làm như vậy là sai rồi. Một số người phụ nữ khi giận thì họ sẽ im lặng. Và khi họ im lặng thì họ muốn người đàn ông tới an ủi và năn nỉ tha lỗi. Em im lặng như vậy thì hèn gì.”

Tuấn Phong uống cạn lon bia. “Em biết mình sai. Nhưng cô ấy cứ không nhẽo rồi cư xử như vậy thì em không thích chút nào.” Anh nói thật. “Chẳng lẽ vì một mẫu thuẫn nhỏ như vậy, mà cô ấy im lặng rồi đi chơi với người con trai khác, thì sau này tụi em cưới về sẽ như thế nào.”

Thầy Quang ngạc nhiên nhưng rồi cũng hiểu ra mọi chuyện. “Phương Nhi khá giống vợ cũ của thầy. Cô ấy cũng giận hờn khi thấy thầy thường xuyên đi với những giáo viên nữ khác. Nhưng cô ấy đâu hiểu rằng, có thể họ đi chơi với người phụ nữ khác nhưng họ không lăng nhăng và trong đầu họ chỉ có duy nhất là vợ mình. Đàn ông chung tình khác với đàn ông phụ bạc ở chỗ đó.” Thầy nhìn sang Tuấn Phong. “Rồi em định cư xử như thế nào.”

Tuấn Phong thở dài. “Em cũng chả biết nữa thưa thầy. Em thích Nhi thật sự nhưng em nghĩ đến cảnh cô ấy như vậy thì lại không muốn làm hòa.”

“Biết đâu Nhi chỉ muốn chọc tức em thì sao. Hoặc Nhi nó vô tư không suy nghĩ thấu đáo như em chẳng hạn.” Thầy Quang đưa ra những ý kiến của mình.

Tuấn Phong cười trong đau khổ. “Đấy là vấn đề của em đó thầy. Sau này muốn chọc tức em rồi lại đi với người đàn ông khác sao. Còn vô tư, có thể cô ấy vô tư thật, nhưng em thì lại ích kỷ. Thầy biết đó, em cũng như bao người con trai khác, em chỉ muốn người yêu mình là duy nhất của mình thôi.” Tuấn Phong hít một hơi thật sâu. “Không phải em không cho cô ấy đi chơi với bạn, em không ích kỷ đến mức như vậy. Nhưng cái gì cũng phải có chừng mực thôi chứ, cô ấy đâu cần nhất thiết phải đi chơi nhiều lần với Quốc An.”

“Phương Nhi đi chơi với Quốc An à.” Thầy Quang ngạc nhiên rồi an ủi. “Không phải thầy xử bậy nhưng nếu đã hai đứa đều có những tính cách trái ngược như vậy, thì sau này như em nói, cưới về sẽ không tốt đâu. Yêu thì phải vì người kia mà nhường nhịn cho nhau, như vậy thì mới bền vững được.”

“Nhưng em vẫn thích cô ấy.” Tuấn Phong cười khẩy bản thân mình.

Thầy Quang vỗ vai học trò mình. “Vậy thì em cứ nhẫn nại mà đi theo tiếng gọi của con tim đi. Biết đâu Phương Nhi sẽ trưởng thành lên thì sao. Có thể sau này em sẽ đau khổ hơn nhưng ít nhất thì em đã cố hết sức và em không phải là người buông tay đầu tiên.”

Tuấn Phong cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm sau khi tâm sự hết nỗi lòng với thầy mình. Anh nghĩ mình sẽ làm như lời thầy nói. Thà làm mình đau khổ còn hơn sau này hối tiếc về một người đã qua.

13. Chương 13

Nắng chiếu nhẹ qua những tán cây, những giọt sương trên các phiến lá khẽ rơi xuống, hàng lớp sương mù mờ ảo vây kín trong không gian, Tuấn Phong cảm thấy buổi sáng ở thành phố Đ thật đẹp.

Không như ngày hôm qua, do vừa mới di chuyển lên nên mọi người chưa cảm nhận sâu sắc thời tiết ở trên này. Giờ sau một đêm thì ai nấy đều khoác những lớp áo khoác dày cộm. Tuấn Phong nhấp nhẹ một chút cà phê sữa nóng hổi mới pha, anh mặc chiếc áo khoác kaki đen, chiếc áo khoác mà cả ba anh em được mẹ mua cho. Bất chợt anh thấy hơi thở của mình phà trong không khí.

Hèn gì mùa này người ta thích lên đây như vậy. Có cơ hội thì mình sẽ dẫn cô nhóc lên đây chơi mới được. Cô nhóc đã biết mùa đông trên này như thế nào đâu. Ước gì mưa nữa thì tốt, Tuấn Phong nghĩ ngợi.

“Hưởng thụ sướng ha.” Nhật Thanh đi tới bên cạnh rồi nhìn anh. “Ông thích màu đen lắm sao.”

Tuấn Phong hiểu ý khẽ cười. “Áo sơ mi của Phong màu trắng mà.”

“Trừ cái áo đó ra.” Nhật Thanh soi mới cả người Tuấn Phong. “Giày đen, quần đen, áo khoác đen. Còn cái gì màu khác nữa không.”

Tuấn Phong nhìn xuống chân mình. “Tất trắng này.”

“Còn gì nữa.” Nhật Thanh nhếch môi.

Tuấn Phong nở nụ cười nham hiểm. “Còn quần lót màu xám.”

Nhật Thanh nhăn mặt. “Cái ông biến thái này. Mới sáng mà đã nói chuyện dở hơi rồi.”

“Ai bảo Thanh hỏi làm gì.” Tuấn Phong nháy mắt.

“Lúc tối ông nói chuyện gì mà ôm điện thoại mãi vậy.” Nhật Thanh thắc mắc.

Tuấn Phong âm ờ. “Thì nói chuyện với bé Vân.”

Những lúc buồn tình, nó hay khiến người ta có cảm giác quan tâm và chăm sóc những người thân mình hơn.

Đang nói chuyện thì mọi người khác bắt đầu ra khỏi phòng. Thầy Quang bắt đầu tập hợp mọi người để lên xe. Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, thầy Quang và cô Tuyết quyết định bắt cả lớp đi chung với nhau, không cho chia tách thành từng nhóm nữa. Vừa không quản lý được, lại vừa không truyền bá những kiến thức tại mỗi điểm cho mọi người.

Sau khi ăn sáng xong thì mọi người được đưa đến đồi chè nổi tiếng của thành phố. Đi dọc theo những lối đi, thầy Quang chỉ giới thiệu sơ qua cho mọi người, vì kiến thức của thầy lẫn cô Tuyết ở điểm này đều không nắm được nhiều. Rồi mọi người được cho tản ra trong bán kính khoảng 20m để chụp hình.

Tuấn Phong vừa giơ máy ảnh lên thì vô tình thấy Phương Nhi, cô đang nghe điện thoại. Anh định chụp cô nhưng nghĩ đây đâu phải máy ảnh của mình nên đành thôi. Trong lúc Nhật Thanh đang tìm cảnh để tạo dáng thì Tuấn Phong lại nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Chè xanh bên dưới bầu trời, em đẹp rạng ngời khi ở bên anh, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Những điểm đến tiếp theo thì cả lớp vẫn đi chung như vậy. Thỉnh thoảng Tuấn Phong thấy Phương Nhi nói chuyện điện thoại với ai đó khá lâu. Mặc dù tự hứa với lòng sẽ làm hòa với Phương Nhi, nhưng khi chuẩn bị chạm mặt thì anh lại vòng đi chỗ khác, hoặc lại kiểm soát đi tụt lùi lại phía sau. Anh tìm đủ mọi cách có thể để không đối mặt với cô.

Cái cảm giác này khiến Tuấn Phong rất khó chịu. Anh cũng chẳng biết tại sao lại như vậy. Anh thích Phương Nhi thật nhưng mỗi lần gần cô thì anh lại bực bội ra mặt, anh chỉ muốn đứng từ xa nhìn tới mà thôi. Tuấn Phong cảm thấy bản thân anh đang rất mâu thuẫn, lòng thì nói thích nhưng ngoài mặt lại biểu hiện một trạng thái cảm xúc khác. Phải chăng là anh không thích Phương Nhi thật sự như anh nghĩ. Cảm giác của anh lúc này, liệu đó có phải là cảm giác của sự tổn thương và bị phản bội hay không. Có khi nào anh ghét Phương Nhi hay không. Tuấn Phong nghĩ mình cần nên tìm hiểu nhanh loại trạng thái cảm xúc này là gì.

Buổi chiều, lớp Tuấn Phong đi làng Đ, một công trình kiến trúc độc đáo và đầy tính nghệ thuật của thành phố. Cô Tuyết bắt đầu giới thiệu cho mọi người trong lúc đang dạo bộ tham quan.

Đang mải mê chụp hình thì bất ngờ Tuấn Phong va chạm với Phương Nhi. Do không biết nên Tuấn Phong định quay lại xin lỗi và anh thấy cô đang nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên. Luống cuống, Tuấn Phong gật đầu khẽ cười rồi quay đi. Anh vẫn cảm nhận rằng Phương Nhi vẫn đứng đó và đang nhìn chăm chăm vào anh. Hít một hơi thật sâu, Tuấn Phong quyết định quay lại để bắt chuyện thì lúc này Phương Nhi đã quay mặt bước đi. Lúc người ta cần thì anh chẳng có. Lúc anh có thì người ta lại chẳng cần.

Tối đến, mọi người được thầy Quang và cô Tuyết cho tự do tham quan chợ đêm, với điều kiện phải về hostel trước 9h và phải bảo đảm tuyệt đối an toàn cho bản thân. Tuấn Phong chẳng hứng thú nên anh về lại hostel một mình. Nhật Thanh biết được nhưng cũng không thể năn nỉ anh đi cùng.

Về tới nơi, Tuấn Phong mua một ít bia và một ít đồ khô để làm mồi nướng. Anh tự đốt lửa lên và ngồi giải sầu một mình. Đang suy nghĩ lung tung thì điện thoại anh khẽ reo lên, là cô nhóc điện cho anh.

Tuấn Phong khẽ cười. “Alo.”

“Anh đang làm gì vậy?” Thanh Vân nói trong điện thoại.

Tuấn Phong thản nhiên đáp. “Anh đang ngồi bên ngọn lửa đang cháy và nướng nháp vài chai bia.”

“Ngày hôm nay anh đi chơi vui không?” Thanh Vân khưi chuyện để nói.

Tuấn Phong ồm một tiếng. “Cũng vui nhưng chẳng vui bằng bữa chúng ta nhậu say.” Anh nhắc lại chuyện đi chơi vừa rồi với cô nhóc.

Thanh Vân nói lớn trong điện thoại. “Anh cứ chọc em hoài.”

“Anh có chọc gì đâu. Anh nói thật mà, bữa đó anh rất vui.” Tuấn Phong khẳng định.

Thanh Vân ằm ở giây lát. “Nếu vậy thì bữa nào chúng ta đi tiếp.” Cô ngại ngừng khi nghĩ ý rủ Tuấn Phong đi chơi.

Tuấn Phong mừng rỡ. “Em nói rồi đó nha. Bữa nào anh rủ, mà em từ chối đi.”

Hai người trò chuyện một hồi lâu thì Nhật Thanh bước tới. Tuấn Phong và Nhật Thanh nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Anh không biết vì sao cậu ta lại về sớm như vậy. Nhật Thanh thì ngạc nhiên nhìn Tuấn Phong như một thằng tự kỷ ngồi nhậu một mình. Để im cho Tuấn Phong nói chuyện, Nhật Thanh tự khưi bia ngồi uống.

Tuấn Phong cất điện thoại sau khi tạm biệt cô nhóc. “Sao Thanh lại về sớm vậy.”

“Chả có ai chụp hình cho nên về.” Nhật Thanh nhếch môi.

Rồi những bạn khác cũng bắt đầu xuất hiện và ngồi chung với hai người. Những câu chuyện rôm rả bắt đầu vang lên, ai cũng có chuyện để kể, riêng Tuấn Phong thì chả có kỷ niệm gì với mọi người nên đành ngồi im một cục. Những tưởng sẽ được yên thân, ai dè anh bị lôi ra làm chủ đề.

“Học với ông ba năm, tôi chỉ nói chuyện với ông được vào hai dịp.” Ngọc Quỳnh nhìn Tuấn Phong bĩu môi. “Một là chuyện của lớp, hay là chuyện tiền quỹ.”

“Bà như vậy còn đỡ. Tôi học với ông ta bốn năm cấp hai. Tôi với ông ấy còn không nói với nhau một lời nào.” Nhật Thanh chê bai Tuấn Phong.

Tuấn Phong vội thanh minh cho mình. “Do mọi người có bắt chuyện với Phong đâu.”

Nhật Thanh nói lớn. “Do cái bản mặt khó ưa của ông nên ai dám tới bắt chuyện. Mà ông cũng có thêm bắt chuyện với những người khác đâu.”

Tuấn Phong cố gắng chống chế. “Phong có nói chuyện với mọi người xung quanh mà.”

“Trừ tôi và hai bà ngồi ở bàn phía trước thì ông có nói chuyện với ai nữa không.” Nhật Thanh nhếch môi cười.

Bích Ly chem vào. “Ly có nói chuyện với ông Phong vài lần này.”

Tuấn Phong được nước. “Thấy chưa.”

“Ừa nếu hồi đó hai người không nói chuyện.” Thúy An thắc mắc. “Thì sao lên cấp ba lại chơi thân với nhau.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Thì hồi mới nhập học, Phong thấy Thanh nên tới bắt chuyện. Rồi hai người chơi thân với nhau từ đó.” Tuấn Phong nhìn sang Nhật Thanh nói khịa. “Phong cũng hòa đồng lắm chứ bộ.”

Một lúc sau thì những người khác đi về. Tuấn Phong thấy Ngọc Quyên đi một mình, anh thắc mắc vì sao Phương Nhi không về chung. Chưa kịp hỏi thì Ngọc Quyên đã lên tiếng trước.

“Ừa Nhi đâu.” Ngọc Quyên khẽ cười.

Thúy An ngạc nhiên. “Nhi đi với bà mà.”

“Đâu có, lúc nãy Nhi bảo có việc nên đi về từ lâu rồi mà.” Ngọc Quyên bất ngờ.

Nhật Thanh thở dài. “Thì mấy bà gọi cho bà Nhi đi. Có gì đâu mà phải um sùm như vậy.”

Ngọc Quyên lấy điện thoại ra điện rồi ngẩn ngơ nhìn mọi người. “Không liên lạc được, bà ấy khóa máy hoặc hết pin rồi.”

“Chắc Nhi đi dạo đâu đó thôi. Mọi người chờ thêm chút nữa xem sao.” Ngọc Quỳnh muốn khuyên nhủ mọi người bình tĩnh.

Đã qua giờ giới nghiêm mà thầy Quang ấn định cho lớp và chỉ còn một mình Phương Nhi là chưa thấy về. Mọi người không dám làm động đến thầy cô nên vẫn giả vờ giấu chuyện. Khi thầy Quang điểm danh thì Ngọc Quỳnh liền lên tiếng bảo Phương Nhi đi mua chút đồ ăn vặt.

Tuấn Phong có cảm giác bất an về Phương Nhi, anh nôn nóng muốn lao đi tìm nên liền bảo mọi người chia nhau ra cho dễ bề hoạt động. Ngọc Quỳnh tới xin thầy Quang và cô Tuyết cho mọi người đi ra đầu đường mua chút đồ về ăn khuya. Thấy đông người nên thầy Quang cũng đành miễn cưỡng chấp nhận.

“Phong.” Thầy Quang kêu Tuấn Phong. “Em nhớ quán xuyến mấy bạn đi lại an toàn nha.”

Tuấn Phong biết thầy đang tin tưởng mình nên liền khẽ cười. “Dạ vâng ạ.”

Thế là sáu người gồm Tuấn Phong, Nhật Thanh, Ngọc Quyên, Ngọc Quỳnh, Thúy An và Bích Ly chia nhau ra đi tìm Phương Nhi. Mọi người sợ thầy cô biết được sẽ không hay nên đành giấu diếm. Tuấn Phong thì nghĩ rằng không nên, hàng chục người đi tìm sẽ nhanh hơn sáu người. Cuối cùng sau một hồi thảo luận ở bên ngoài hostel, thì mọi người hẹn gặp nhau ở tại đây sau ba mươi phút nữa. Nếu lúc đó vẫn chưa tìm thấy Phương Nhi thì mọi người sẽ thông báo cho thầy Quang và cô Tuyết biết.

Tuấn Phong bắt đầu chạy ra chợ đêm rồi tìm những khu vực lân cận gần đó. Sự an nguy của Phương Nhi khiến anh rất lo lắng. Sau một hồi tìm kiếm không thấy, Tuấn Phong liền quay lại vị trí đã định như lúc đầu, anh nghĩ phải báo cho thầy Quang biết thôi. Bất ngờ Tuấn Phong thấy Phương Nhi, cô đang mỉm cười với một chàng trai khác, Quốc An.

Quốc An lên tận trên này để đi chơi với Nhi sao. Thì ra này giờ là Nhi đi chơi Quốc An, chứ không phải là đi lạc, Tuấn Phong đau đớn trong suy nghĩ.

Nắm chặt bàn tay lại để cố kìm lại cơn tức giận, Tuấn Phong hít một hơi thật sâu rồi ngoảnh mặt bước đi. Anh cảm thấy lồng ngực nhói đau và mắt thì cay xè. Nhếch môi cười khẩy, Tuấn Phong cảm thấy chẳng cần thiết để làm hòa với Phương Nhi nữa.

Một lúc sau, Nhật Thanh điện thoại cho Tuấn Phong. “Ông đang ở đâu vậy.” Nhật Thanh nói đầy lo lắng.

“Phong đang ngồi làm chút bia. Thanh cứ đi ngủ trước đi.” Tuấn Phong muốn nói mình vẫn an toàn, anh không có đi lạc như ai kia.

“Ông nhậu ở đâu, tôi ra nhậu cùng.” Nhật Thanh cảm thấy không an tâm.

Tiếp tục nốc bia liên tục, rồi Tuấn Phong cũng thấy Nhật Thanh lật đật bước ra khỏi taxi. Vừa mới ngồi vào bàn thì Nhật Thanh đã cầm ly bia của anh uống cạn một hơi.

“Sao ông lại ra đây nhậu một mình. Đang nhậu vui ở trong kia mà.” Nhật Thanh giả vờ hỏi chuyện khi chủ quán đem ly ra cho anh.

Tuấn Phong khẽ cười. “Nhậu ở đây có cái thú riêng của nó.” Tuấn Phong chỉ tay qua phía quầy thức ăn. “Thanh muốn ăn gì thì tới nói người ta nướng cho. Đủ loại cả.”

Nhật Thanh thở dài. “Ông thấy bà Nhi đi với thằng An rồi đúng không.”

“Nhi về rồi sao.” Tuấn Phong đưa bộ mặt giả ngơ như không biết gì.

“Còn giả vờ nữa ư.” Nhật Thanh liếc mắt rồi nói thật. “Tụi tôi tìm không thấy. Về lại hostel thì thấy thằng An bước vào xe hơi. Bà Nhi thì mỉm cười vẫy tay tạm biệt với nó. Tụi tôi tức giận nên đi tới quán lớn lên.” Nhật Thanh cười khẩy. “Bà ấy nói điện thoại của mình hết pin.”

Tuấn Phong nốc cạn ly bia. “Rồi sao nữa.”

“Câu đó tôi phải hỏi ông mới đúng.” Nhật Thanh cũng nốc cạn ly bia của mình.

Tuấn Phong thở dài trong đau khổ. “Lúc Phong về thì cũng thấy như Thanh vậy đó. Thật may là Phong vẫn chưa mở lời làm hòa với Nhi. Nếu không thì chả biết có đau hơn nữa không.”

“Ông quên bà Nhi đi. Loại người như bà ấy không đáng để ông yêu.” Nhật Thanh tức giận khuyên nhủ.

Tuấn Phong khẽ cười. “Thanh đừng nói Nhi như vậy. Là Phong sai khi cố tình im lặng, Nhi nghĩ Phong muốn chia tay nên quen với người khác thôi.”

“Tôi không phải bệnh ông. Nhưng từ lúc ở căn tin là tôi thấy bà ấy cười đùa với tên An đó rồi.” Nhật Thanh ngao ngán khi nhắc lại chuyện cũ.

“Thế sao Thanh còn bắt Phong quay lại với Nhi.” Tuấn Phong thắc mắc.

Nhật Thanh ừm một tiếng. “Thì tôi muốn ông quen với bà Nhi. Tôi vẫn hy vọng là mọi chuyện còn có thể cứu vãn được.” Nhật Thanh thắc mắc. “Mà đến giờ tôi vẫn không hiểu, vì sao ông lại cư xử như vậy với bà Nhi.” Nhật Thanh mỉm cười. “Hỏi vui thôi nha, thích thì trả lời, không thì thôi.”

“Nhi im lặng nên Phong im lặng theo. Lúc Phong định mở lời thì thấy Nhi cười đùa với An. Rồi đi chơi với hần ta.” Tuấn Phong khẽ cười. “Càng lúc thì càng nhiều hơn, Phong thấy vậy nên đành câm nín. Đến tối hôm nay thì có lẽ Phong nghĩ mình chia tay là đúng rồi.”

Nhật Thanh gặng hỏi. “Vì sao lại đúng.”

Tuấn Phong nói thật. “Phong là một người ích kỷ và rất khó chịu trong tình yêu. Phong không chấp nhận người yêu mình như vậy, hễ một chút là giận rồi đi chơi với người con trai khác.” Tuấn Phong nghiêm mặt lại nhìn Nhật Thanh. “Thay vì giận hờn, Nhi có thể tới mắng Phong hoặc giải bày cho Phong hiểu kia mà. Yêu là phải vì nhau mà sửa đổi, phải chấp nhận tính cách của nhau, phải cùng nhau đi qua mọi khó khăn, giông bão chứ.”

Nhật Thanh mỉm cười. “Vậy thì ông không yêu bà Nhi rồi.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Vì sao.”

“Vì như ông nói đó, yêu nhau phải chấp nhận tính cách của nhau. Ông biết tính bà Nhi như vậy nhưng lại không chấp nhận điều đó.” Nhật Thanh nháy mắt. “Vậy có phải là ông không yêu bà Nhi đúng không.”

Lúc này thì Tuấn Phong mới sức tỉnh, giờ anh mới biết rằng, bấy lâu nay anh không phải yêu Phương Nhi. Vậy tình cảm của anh, cảm xúc của anh giành cho Phương Nhi là gì, phải chăng mới dừng lại chữ thích hoặc là cảm nắng. Hay là anh ích kỷ và chỉ nghĩ về lợi ích với cảm xúc của bản thân.

Khi hai người yêu nhau xảy ra mâu thuẫn và người thứ ba xuất hiện, đó là lúc chuyện tình sẽ vỡ tan. Không, nếu hai người thật sự yêu nhau, thì cho dù người thứ tư, thứ năm xuất hiện cũng vậy thôi. Không có gì có thể thay đổi tình yêu của họ dành cho nhau, trừ khi là chính bản thân họ.

Chỉ có thể là hết yêu hoặc trước giờ chưa yêu, cho nên chúng ta mới có thể thay đổi cảm xúc nhanh như vậy. Chứ nếu yêu thật sự và yêu đậm sâu thì chúng ta phải mất một thời gian rất dài mới quên đi được hình bóng của người kia.

Sáng sớm hôm sau, Tuấn Phong bật dậy và sửa soạn hành lý. Đúng như những gì anh xin thầy Quang, sáng hôm nay anh sẽ về lại thành phố H. Lớp của anh thì nán lại tới chiều rồi sẽ về sau. Nhật Thanh cũng thức dậy và thấy Tuấn Phong đang cầm túi thu xếp đồ đạc.

Vài phút sau thì mọi thứ đã xong, Tuấn Phong sợ đánh thức thầy Quang dậy sớm nên anh đành đi ra pha cà phê uống trước. Vẫn như sáng hôm qua, Tuấn Phong nhắm nháp tách cà phê rồi nghĩ ngợi lung tung. Anh thấy Nhật Thanh cũng đi tới bên cạnh cầm tách sữa nóng. Khẽ mỉm cười như muốn chê bai, Tuấn Phong thấy Nhật Thanh liếc mình như muốn nuốt sống.

Cuối cùng thì thầy Quang cũng dậy, Tuấn Phong mừng rỡ đi tới và thấy Phương Nhi cũng đang từ phòng bước ra. Cố tính làm ngơ, Tuấn Phong tiếp tục tiến thẳng tới thầy mình.

“Dạ em chào thầy. Em muốn báo với thầy một tiếng trước khi đi về ạ.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thầy Quang mỉm cười đáp lại. “Ừm em, nhưng nhớ phải cẩn thận đó nha.”

“Dạ vâng ạ.” Tuấn Phong chào thầy rồi bước vào phòng lấy hành lý.

Phương Nhi nhìn Tuấn Phong đầy ngạc nhiên khi thấy anh đeo ba lô bước đi. Vẫn cố gắng bình tĩnh, Tuấn Phong bước ra khỏi hostel và thở phào nhẹ nhõm. Đút hai tay vào túi quần, Tuấn Phong chờ tài xế của mình tới đón. Anh đã sắp xếp chuyện này trước khi lên đây, tất cả là vì muốn tạo bất ngờ cho cô nhóc.

“Đi về sao.” Nhật Thanh nói lớn.

Tuấn Phong quay lại và ngạc nhiên khi thấy Nhật Thanh cũng đang mang ba lô. “Thanh cũng đi về sao.”

Nghe Nhật Thanh ừm một tiếng. “Có thể cho tôi ké khúc về nhà được không.”

“Tất nhiên là được.” Tuấn Phong nhún mày. “Mà sao Thanh lại về.”

“Phòng có hai đứa. Một đứa đi về thì đứa còn lại ở với ai.” Nhật Thanh nhếch môi.

Tuấn Phong chợt nhận ra. “Có phải Thanh biết trước sáng nay Phong sẽ đi về đúng không?”

Nhật Thanh mỉm cười. “Lúc tối tôi tới xin thầy đi ra nhậu với ông. Thầy bảo đừng chơi khuya quá, mai ông còn phải về sớm. Thế là tôi hỏi thầy và xin về cùng luôn.”

“Sao Thanh không ở lại với lớp rồi chơi đến chiều về.” Tuấn Phong không muốn vì mình mà Nhật Thanh bỏ cuộc vui.

“Hỏi hoài vậy ông.” Nhật Thanh giả vờ tức giận. “Có cần thiết không?”

Tuấn Phong ngăn người rồi quay mặt đi trong sợ hãi. Vài phút sau thì tài xế đánh xe tới, Tuấn Phong và Nhật Thanh ngồi ở ghế sau. Cảm thấy cũng chả còn bao nhiêu thời gian nữa nên Tuấn Phong đành hỏi.

“Thanh có muốn về nhà Phong chơi không?” Tuấn Phong khẽ cười.

Nhật Thanh ngạc nhiên. “Sao hôm nay lại có nhã ý tốt bụng vậy?”

“Với một điều kiện là Thanh phải giữ bí mật cho Phong. Đừng kể với ai về gia thế của Phong được không?” Tuấn Phong muốn cậu ta phải giữ bí mật cho mình.

Nhật Thanh bĩu môi. “Nhà ông buôn lậu hay sao, mà bí với chả mật.”

Tuấn Phong quay mặt đi. “Nếu không muốn thì thôi vậy. Đây cũng chả ép làm gì.”

“Nhà ông có nước ngọt không với bánh kẹo không. Có thì tôi sẽ giữ bí mật cho.” Nhật Thanh phải giả vờ mình thèm bánh kẹo để đồng ý giao kèo với Tuấn Phong, chứ thật sự thì anh vô cùng tò mò.

Xe vi vu trên quốc lộ một thời gian thì cũng về tới thành phố H. Tài xế chở Tuấn Phong về lại nhà. Nhật Thanh phải há miệng trằm trồ liên tục khi thấy khu phố mà Tuấn Phong sống. Nhật Thanh phải thốt lên khu phố của Tuấn Phong sang trọng gấp mấy lần khu của Phương Nhi.

Xe dừng trước cổng, Nhật Thanh bước ra và phải lé mắt hơn nữa. Anh không ngờ bấy lâu nay Tuấn Phong sống trong căn biệt thự to lớn như thế này. Trước giờ anh cứ nghĩ Tuấn Phong đi xe máy, rồi ăn mặc đơn giản, anh nghĩ gia thế của Tuấn Phong chắc cũng bằng nhà anh là cùng. Giờ khi chứng kiến được sự thật thì anh mới biết rằng, Tuấn Phong thực chất không như gì mình tưởng tượng.

Bước vào trong, Nhật Thanh di chuyển qua khoảng sân rất rộng lớn. Nơi anh đang thấy nhiều người đang tưới và chăm sóc cây cảnh. Những tiếng chào bắt đầu vang lên và Nhật Thanh ngạc nhiên khi thấy Tuấn

Phong dặn dò mọi người giữ bí mật cho việc anh về.

Đúng như lời hứa của Tuấn Phong, bánh kẹo bắt đầu được đem lên, toàn là những loại bánh kẹo đắt tiền. Thắc mắc không chịu nổi, Nhật Thanh liền hỏi thật Tuấn Phong.

“Ê ông kia, trước giờ ông không cho mọi người tới nhà ông là vì sao.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn.

Tuấn Phong khẽ cười. “Phong muốn mọi người chúng ta cư xử bình thường. Phong không muốn họ biết nhà Phong như thế này, rồi lại cư xử không hay với Phong.”

“Ông sợ người ta biết nhà ông giàu như thế này thì sẽ xa lánh ông.” Nhật Thanh ngẫm đoán.

Tuấn Phong gật đầu. “Đúng rồi.”

Nhật Thanh xùy một tiếng. “Có ông mới bị điên á. Nếu họ mà biết nhà ông như thế này thì họ sẽ càng bu lấy ông.” Nhật Thanh chợt nghĩ đến Phương Nhi.

“Nếu vậy thì Phong càng không thích. Phong chỉ muốn một tình bạn không tính toán, một tình bạn chân thật.” Tuấn Phong không muốn vật chất quyết định tình cảm.

“Thế sao bây giờ ông mới dẫn tôi về nhà.” Nhật Thanh hỏi vặn lại. “Hay là ông nghĩ tôi là hạng người tham phú phụ bần, thấy sang bắt quàng làm họ.”

“Không phải.” Tuấn Phong đáp nhanh. “Phong sợ Thanh thấy Phong giàu, rồi Thanh không chơi với Phong nữa.” Anh nhớ lại chuyện của Nhật Thanh hồi cấp hai. Khi cậu ta nghỉ chơi với hàng loạt người vì gia thế cách biệt.

Nhật Thanh bĩu môi. “Miệng lưỡi không thể tin được.” Nhật Thanh nhìn xung quanh. “Mà nhà ông giàu thật. Mà không, siêu giàu mới đúng.”

Rồi Tuấn Phong dẫn Nhật Thanh đi tham quan nhà của mình. Từ phòng khách, đến nhà bếp, phòng đọc sách, phòng ngủ cho đến gara xe. Nhật Thanh phải trầm trồ liên tục vì sự xa hoa và sang trọng của ngôi biệt thự.

“Tôi thật không ngờ.” Nhật Thanh tò mò. “Nhìn cách ông ăn mặc như vậy nhưng không ngờ lại là một thiếu gia.”

“Do Phong bị ảnh hưởng bởi ông nội.” Tuấn Phong khẽ cười. “Mà do Thanh không để ý thôi. Chứ Tuấn Kiệt em Phong ăn mặc toàn những áo quần hàng hiệu không mà.”

“Tôi tưởng đó là hàng nhái.” Nhật Thanh nói thật. “Bà Nhi có biết nhà Phong không?”

Tuấn Phong hiểu ý của Nhật Thanh. “Không. Mà thôi chúng ta đi dạo đi.”

Tuấn Phong dắt chiếc xe 67 của mình ra, anh chở Nhật Thanh đi dạo quanh thành phố, đi vào trung tâm thương mại mua quà cho cô nhóc, rồi chở Nhật Thanh về lại nhà, nhân tiện anh lên thăm luôn cho biết.

Nhật Thanh ở chung cư bên quận B, khu chung cư này thuộc quyền sở hữu của nhà Tuấn Phong. Bước lên tầng mười một, Tuấn Phong bước vào trong quan sát. Mặc dù biết Nhật Thanh sống với mẹ từ lâu nhưng nhìn khung ảnh treo trong phòng Nhật Thanh, anh mới cảm thấy cay đắng làm sao.

“Sao, thấy nhà tôi nghèo như vậy thì liệu còn muốn chơi với tôi nữa không?” Nhật Thanh giả vờ chọc ghẹo.

Tuấn Phong khẽ cười. “Thanh nghĩ Phong là ai vậy. Phong chỉ sợ Thanh không chơi với Phong nữa thôi.”

“Nhà ông giàu như vậy thì ngu gì tôi không chơi với ông.” Nhật Thanh nhếch môi cười.

Trò chuyện một hồi thì Tuấn Phong chạy về nhà. Đã gần bảy giờ tối và anh không thấy ai cả. Hỏi bác Ba thì anh mới biết mọi người tối nay kéo nhau đi chơi cả rồi. Cảm thấy mình ngu ngốc khi giấu bí mật như vậy, Tuấn Phong lủi thủi đi về lại phòng. Đọc sách một lúc rõ lâu thì anh thấy ánh đèn xe phía dưới sân. Tuấn Phong thấy cả nhà anh đang đi vào. Cô nhóc của anh ôm một đồng quà sinh nhật. Nhẩm tính thời gian, mười phút sau thì Tuấn Phong rón rén qua phòng cô nhóc gõ cửa.

“Ngạc nhiên chưa.” Tuấn Phong mỉm cười nhưng khi thấy khuôn mặt buồn rầu của cô nhóc thì anh lại mất vui.

Bất ngờ vì sự xuất hiện của Tuấn Phong, Thanh Vân mừng hết lớn. “Anh.” Cô định nhào tới ôm nhưng may là kìm lại được.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Tuấn Phong giơ hộp quà của mình lên.

Thanh Vân nhận quà. “Em cảm ơn anh.” Cô thắc mắc. “Nhưng sao anh bảo tối mai mới về. Thôi anh vào phòng em ngồi đi.”

Tuấn Phong ngồi bệt dưới đất. “Anh xin về lúc chiều kia nhưng muốn làm em bất ngờ nên anh giấu. Sinh nhật của em sao anh quên được.”

Thanh Vân cũng ngồi xuống đất. “Sao anh về mà không đi chơi với cà nhà.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Lúc anh đi mua quà về thì nghe nói cả nhà đi ăn rồi. Nghĩ cũng muộn nên anh

đành ở trong phòng chờ em.” Anh hỏi cô nhóc. “Em mở quà ra đi.”

Thanh Vân chợt khóc vì vui sướng. “Dạ.”

Tuấn Phong hoảng hốt. “Sao em lại khóc.” Anh lấy tay gạt nước mắt trên mặt cô nhóc.

“Em vui quá.” Thanh Vân cúi mặt xuống mở quà.

“Cô nhóc ngốc nghếch này.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân lấy ra một cây bút và hai cặp tất chân màu trắng có thêu những hình ngộ nghĩnh. Cô cười trong vui sướng, hai mắt cô nhắm tít lại trong rất dễ thương. Tuấn Phong không kìm được nên lấy tay bấu nhẹ má cô nhóc.

“Em cảm ơn anh.” Thanh Vân bấu lại má Tuấn Phong.

Tuấn Phong mở to mắt. “Dám bấu anh luôn.”

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong. “Anh đi chơi vui không.”

“Chả vui. Còn em thì sao, hôm nay sinh nhật em vui không.” Tuấn Phong quan tâm cô nhóc.

Thanh Vân nghĩ ngợi giây lát. “Dạ vui anh.” Thật ra thì cô chỉ mới vui cách đây vài phút. Cả ngày hôm nay cô lúc nào cũng buồn rầu, ngay cả ở trên công ty với mẹ để học việc thì cô cũng chẳng nở được một nụ cười.

Tuấn Phong kể cho cô nhóc nghe về chuyến đi chơi của mình, những điều mà anh chưa kể cho cô nhóc qua điện thoại. Riêng việc anh dự định dẫn cô nhóc lên thành phố Đ chơi thì giấu kín trong lòng. Anh đợi năm sau sẽ dẫn cô đi, anh lại muốn làm cô bất ngờ.

14. Chương 14

Giờ cơm trưa đã đến, Tuấn Phong đi nhanh vào phòng ăn sau khi ở công ty về. Anh thấy cô nhóc vẫn đang mang đồng phục học việc đứng trong bếp phụ mẹ mình.

Không biết hôm nay cô nhóc nấu món gì ta, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Mọi người ngồi vào bàn ăn cơm, Tuấn Phong liên tục gấp món thịt luộc mà cô nhóc đảm nhận. Cũng chỉ

là luộc thịt bình thường thôi nhưng anh không biết vì sao nó ngon lạ kỳ, ngon hơn những miếng thịt luộc khác.

“Em học việc như thế nào rồi.” Tuấn Phong hỏi thăm tình hình cô nhóc.

Thanh Vân buồn rầu. “Em chả làm gì cả. Mẹ không cho em làm gì hết.”

Bà Kim Xuân phân bua. “Mẹ có nhờ con photo tài liệu với sắp xếp lại các văn bản mà.”

“Con gái ba làm như vậy là được rồi. Học việc mà, cần gì phải làm nhiều.” Ông Tuấn Anh chen lời vào bênh vợ mình.

“Nhưng ngày xưa con thấy anh Phong học việc khổ lắm mà.” Thanh Vân muốn được trải qua những gì Tuấn Phong làm.

Ông Tuấn Anh chống chế. “Nó là đàn ông thì phải khác chứ con.”

Thanh Vân tò mò nhìn Tuấn Phong. “Ngày xưa anh học việc như thế nào, anh kể rõ hơn cho em đi.” Thật ra là cô đã biết rồi nhưng vẫn muốn hỏi.

Tuấn Phong bắt đầu nhớ lại và thuật hết mọi chuyện cho Thanh Vân nghe. Sau khi bà nội mất thì anh là niềm vui duy nhất của ông nội. Cũng chính vì vậy mà ông luôn kèm cặp anh mọi lúc, mọi nơi, từ ở nhà cho đến văn phòng công ty, lúc đi dạo hay đi nhậu với mấy ông bạn già. Anh chả khác gì là bản sao của ông.

Chuyện học việc của anh bắt đầu từ năm lên bảy tuổi. Một bữa đi học, bữa còn lại thì Tuấn Phong ở công ty với ông mình. Anh bắt đầu từ việc nhận biết các ký tự sổ sách, các mã số, mã hiệu viết tắt của các văn bản hoặc tài liệu của công ty.

Sau một thời gian nằm lòng được tất cả, anh được ông nội cho sắp xếp lại hồ sơ ở trong văn phòng của ông và ở phòng lưu trữ. Cảm thấy anh thành thạo, ông tiếp tục cử anh ra làm ở bộ phận giao nhận. Thế là lúc đó công ty có một chú nhóc lặn tẩn chạy khắp nơi trong tòa nhà để giao văn thư.

Ngoại trừ những chức vụ lớn thì mọi nhân viên khác đều không biết anh là cháu của ông nội và ông cũng giả vờ nói anh là con trai trợ lý của mình. Ông làm như vậy nhằm mục đích muốn mọi người đối xử với anh một cách thực tình hơn.

Có bữa ông nội hỏi anh. “Con đi quanh các phòng ban như vậy thì có biết ai siêng năng làm việc, ai nhát làm không.”

Bất ngờ vì câu hỏi, những lần sau khi đi qua phòng ban nào thì Tuấn Phong đều quan sát kỹ càng. Nhân viên nào làm việc riêng, nhân viên nào lo tám chuyện, anh đều về thưa lại chuyện với ông nội.

Ông nhìn anh lắc đầu. “Sau này khi con làm sếp thì nên đề phòng những thằng lên mách lẻo. Làm sếp thì phải có bản lĩnh, phải biết cách quản lý nhân viên của mình, phải biết cách quan sát và nhận thấu được tình hình. Con mà nghe theo lời những tên mách lẻo thì đồng nghĩa với việc con không có năng lực, con sẽ bị nó đề đầu cười cổ và dắt mũi.”

Không chỉ lần đó mà nhiều lần sau nữa, Tuấn Phong được ông nội dạy cho rất nhiều bài học và lần nào thì anh cũng bị đem ra làm ví dụ. Sau nhiều năm chạy việc vặt, Tuấn Phong được ông nội chuyển sang bộ phận hành chính nhân sự. Anh bắt đầu tìm hiểu về luật khi mười lăm tuổi. Nhiều lúc Tuấn Phong cảm thấy rất mệt mỏi, anh thấy mình còn quá nhỏ nhưng ông nội cứ nhồi nhét vào đầu anh quá nhiều thứ và anh đâu thể hiểu hết được những vấn đề đó.

Năm lên mười sáu tuổi, Tuấn Phong được ông nội cho qua phòng kế hoạch và chiến lược. Anh bắt đầu tiếp thu những kiến thức mới thì ông nội qua đời. Bơ vơ, sụp đổ, giờ anh muốn được ông nội la mắng vì ngu dốt cũng không được nữa.

Tuấn Phong bắt đầu được các trợ lý của ông nội tiếp tục hướng dẫn, vì không muốn phụ công sức của ông nên anh chăm chỉ suốt ngày đêm. Anh muốn mình là một thằng cháu trai xuất sắc của ông nội. Cũng vì vậy mà anh không có cái gọi là tuổi thơ, anh quá già so với mọi đứa trẻ khác.

“Vậy thì anh chắc biết được nhiều lắm ha.” Thanh Vân khẽ cười khi nghe xong câu chuyện.

Tuấn Phong lắc đầu. “Anh chả biết được gì nhiều cả. Nói về luật thì anh chả biết một chút gì. Sau một thời gian tìm hiểu thì ông nội bảo anh việc đó đã có luật sư của công ty lo. Về kinh tế tài chính thì ông bảo đã có hàng chục bộ phận phía dưới đảm nhận. Tương tự những vấn đề khác, tất cả đều có các bộ phận riêng đảm nhiệm.”

“Vậy thì ông nội bắt anh học việc nhiều như vậy để làm gì.” Tuấn Kiệt thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Lúc đầu thì anh tưởng ông nội bắt anh như vậy là vì muốn anh tiến bộ, muốn anh hiểu được từng góc ngách của mỗi công việc. Nhưng sau khi ông nội mất thì anh mới nhận ra một điều, ông nội bắt anh như vậy chỉ vì muốn anh ở bên cạnh ông mà thôi.”

Ông Tuấn Anh thở dài. “Lúc ba được ông nội cho học việc là sau khi ba tốt nghiệp xong đại học. Ba vào công ty và chả bao giờ được ông nội nói một tiếng nặng nhẹ. Ông nội chỉ gật đầu và lắc đầu để bày tỏ quan điểm với kết quả công việc của ba làm. Điều ba muốn nói là ông nội rất thương con.”

“Thực chất sau nhiều năm ở bên cạnh ông nội thì con nhận ra rằng, thứ ông nội dạy và truyền tải cho con là cách đối nhân xử thế. Cách quản lý nhân sự không chỉ bằng kỷ cương, mà còn quản lý bằng cái tâm, cái nhân của mình.” Tuấn Phong nói thật suy nghĩ của anh.

“Biết thế thì ngày xưa mẹ cho thằng Kiệt đi theo ông nội luôn cho rồi.” Bà Kim Xuân ngỏ ý chê bai.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Con làm gì có được điểm phúc như vậy. Lúc nào ông nội cũng Tuấn Phong với Phong

bé bỏng của ông mà thôi. Ngay cả việc nhậu thì ông nội cũng rủ anh Phong, chứ có bao giờ rủ con theo đâu.”

“Nói đến vụ nhậu mới nhớ.” Bà Kim Xuân nhìn sang chồng mình. “Ông nội nghĩ gì khi thằng Phong có bảy tuổi mà đã cho uống bia.”

Tuấn Phong bảo vệ cho ông mình. “Không phải như mẹ nghĩ đâu. Ông nội bảo nếu biết cách uống bia thì sẽ rất tốt cho cơ thể. Mỗi lần nhậu thì ông nội chỉ cho con uống một, hai ly thôi.”

Bữa cơm sau đó qua đi, Tuấn Phong lên thay đồ rồi chở cô nhóc đi học. Sau vụ đi chơi ở thành phố Đ về, thì cảm xúc của anh khi thấy Phương Nhi không còn như xưa nữa, mà càng ngày càng nặng nề hơn.

Cảm giác thích người không thích mình là một cảm giác giống như đang lặn mình trong kìm gai. Dù biết đau nhưng vẫn cố lặn tròn mà không chịu thoát ra.

Tuấn Phong gọi cảm giác của mình hiện tại là đơn phương người yêu cũ.

Những tiết học bắt đầu trôi qua, Tuấn Phong vẫn có thói quen như hôm nào, anh chạy qua lớp Thanh Vân rồi dẫn cô nhóc đi dạo, niềm vui nhỏ nhoi trong nỗi buồn vây kín người anh.

“Tối nay em có bận gì không.” Tuấn Phong nhìn cô nhóc.

Thanh Vân đáp nhanh. “Dạ không anh.”

“Tối nay đi chơi Noel với anh không.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Ừa, có bao giờ em thấy Noel mà anh đi chơi đâu.” Thanh Vân ngạc nhiên.

Tuấn Phong nói thật. “Lúc sáng cô nhóc thư viện rủ anh tối nay đi chơi. Anh từ chối không được nên đành nhận lời.”

Thanh Vân nghe vậy nên hơi buồn trong lòng. “Chị Hân rủ anh đi chơi mà. Nếu em đi theo thì liệu chị ấy có thích không.”

Tuấn Phong bĩu môi. “Không thích thì anh em mình về đi chơi riêng.”

Thanh Vân muốn biết rõ tình cảm của Tuấn Phong đối với Bích Hân. “Anh không thích chị ấy sao.”

“Tất nhiên là không rồi.” Tuấn Phong khẽ cười. “Chẳng qua anh mến cô nhóc đó thôi.” Anh nhún mày.

“Mà tối nay em không đi chơi với bạn bè sao.”

Thanh Vân lắc đầu. “Dạ không.” Có đi chẳng nữa thì cô cũng hủ.

Tuấn Phong quên bém cô nhóc không thích nơi đông người. “Vậy thì tối nay đi với anh nha.”

“Dạ.” Thanh Vân cười tí mắt.

Buổi tối, Tuấn Phong chở cô nhóc tới nhà hàng G trong trung tâm thương mại để đi ăn cùng với Bích Hân. Không như những lần đầu, việc thấy Thanh Vân đi cùng với Tuấn Phong khiến cho Bích Hân không còn ngạc nhiên nữa. Nhưng tối nay có một điều cô không ngờ, đó là cả hai người họ như đang mang đồ cặp. Giày đen, quần đen, áo thun trắng, Bích Hân nghĩ có cần thiết phải mang giống nhau như vậy không.

“Không thích thì anh đi về.” Tuấn Phong nhìn gương mặt của Bích Hân rồi chọc ghẹo.

Bích Hân liếc mắt. “Sao anh lúc nào cũng khó chịu như ông già vậy.”

“Trước giờ tôi là ông già mà cô không biết sao.” Tuấn Phong giả vờ nhăn nhó.

Bích Hân quay qua nhìn Thanh Vân. “Sao em có thể sống chung được với anh ta nhỉ.”

Thanh Vân nói thật. “Em thích như vậy chị ạ.”

“Chút nữa là là tôi quên mất. Hai người là hai anh em mà.” Bích Hân hứ một tiếng rồi đi vào trong nhà hàng.

Ba người ăn uống trò chuyện với nhau một hồi thì bất ngờ nhìn thấy Quốc An và Phương Nhi đi vào. Tuấn Phong cảm thấy mất đi vẻ tự nhiên, anh chợt nghĩ rằng, nếu như còn quen nhau thì chắc bây giờ anh vẫn rủ Phương Nhi tới đây ăn.

Quốc An và Phương Nhi nhìn ba người sờ sững vài giây rồi giả vờ như không quen biết. Bích Hân thấy vậy nên liền nhếch môi cười khẩy.

“Thôi mình đi chỗ khác ăn đi. Đang ăn tự nhiên mất ngon.” Bích Hân nhăn nhó.

Tuấn Phong tò mò. “Sao lại đi, chúng ta đang ăn vui mà.”

“Anh không thấy mất ngon à.” Bích Hân nói thẳng.

Tuấn Phong hiểu ý nên gượng cười. “Anh và Nhi đâu còn gì nữa đâu. Tụi anh giờ chỉ là bạn học bình thường thôi.” Làm gì có cái gọi là tình bạn sau tình yêu chứ, Tuấn Phong nghĩ thầm trong đầu.

Thanh Vân biết mối quan hệ của Tuấn Phong và Phương Nhi như thế nào. Nhưng cô chỉ nghĩ họ đang giận hờn nhau chứ không ngờ đã chia tay như Tuấn Phong nói. “Anh và chị Nhi chia tay rồi sao.” Thanh Vân nói lên thắc mắc của mình.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Anh và chị ấy chia tay lâu rồi.” Chia tay lâu đến nỗi đến giờ mình mới biết, Tuấn Phong bật cười trong suy nghĩ.

“Em đâu nghe anh hay Kiệt nói gì đâu.” Thanh Vân hơi bất ngờ.

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh với chị ấy chia tay trong im lặng.”

“Chia tay trong im lặng ồ.” Bích Hân phản ứng. “Một là nói chia tay, hai là nhắn tin chia tay. Làm cái trò gì mà chia tay trong im lặng.”

Tuấn Phong bắt gờ. “Em không thích chia tay trong im lặng sao. Anh thấy chia tay như vậy thì sẽ đỡ đau khổ hơn khi nói thẳng với nhau.”

“Có anh mới nghĩ như vậy ấy.” Bích Hân liếc mắt nhìn Tuấn Phong. “Anh biết im lặng như vậy sẽ khiến đối phương rất khó chịu hay không. Họ không biết mình đã làm gì sai, hay thiếu sót ở chỗ nào. Tại sao họ lại im lặng với mình, họ không thích mình nữa sao, họ đã có người mới rồi chẳng.” Bích Hân nói một loạt suy nghĩ của mình. “Những suy nghĩ như vậy cứ lòng vòng mãi trong đầu một thời gian dài. Đến khi nhận ra mọi việc thì họ đã mang trong mình vết thương lòng quá sâu. Anh nghĩ gì mà lại nói chia tay trong im lặng sẽ đỡ đau khổ hơn. Thà anh nói quách ra đi, đau một lần rồi thôi, còn đỡ hơn cứ đau đáu mãi trong lòng.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Xem bộ em có vẻ rành về tình yêu quá ha.”

“Chứ sao.” Bích Hân tự hào về mình rồi nhìn Tuấn Phong. “Em cảm thấy thương cho anh.”

“Vì sao.” Tuấn Phong gấp thịch cho cô nhóc.

Bích Hân nhú mày. “Thì anh bị chị ta chia tay chứ sao.”

“Đâu có.” Tuấn Phong đáp nhanh. “Là cả hai người tụi anh tự hiểu chia tay trong im lặng mà.”

Bích Hân dập đôi đũa xuống bàn. “Chứ không phải là chị ta chia tay anh trong im lặng à.”

“Không.” Tuấn Phong lắc đầu.

Bích Hân cảm thấy ngượng miệng. Nãy giờ cô mắng chửi như vậy là tưởng Phương Nhi chia tay Tuấn Phong trong im lặng. Cô lòi hết mọi bức tức đổ lên đầu Phương Nhi, ai dè cô đổ luôn lên đầu Tuấn Phong. “Em tưởng là chị ta.” Bích Hân ngại ngùng. “Nên em mới mắng xối xả. Anh tha lỗi cho em nha.”

Tuấn Phong bật cười vì thấy sự ngây thơ của Bích Hân. “Anh thấy em nói đúng mà. Chỉ là em đừng nghĩ xấu chị Nhi như vậy. Chị ấy không xấu đến mức đó đâu.”

“Đến chia tay rồi mà anh vẫn bênh vực chị ta sao.” Bích Hân liếc mắt nhìn Tuấn Phong như vẻ không thích.

Ba người tiếp tục trò chuyện với nhau, Tuấn Phong gợi chuyện cho Thanh Vân cùng nói. Bích Hân cũng muốn xóa tan đi sự hổ thẹn của mình, nên cô liên tục hỏi chuyện Thanh Vân về sách. Phương Nhi và Quốc An ăn một lúc thì ra về trước, Tuấn Phong cúi mặt xuống bấm điện thoại trong lúc hai người họ đi qua. Bích Hân thì không như vậy, cô liếc mắt đầy sự khinh bỉ. Thanh Vân nhìn Tuấn Phong mà lại chạnh lòng.

Một thời gian sau thì đến sinh nhật của Tuấn Phong. Thanh Vân ngẫm nghĩ năm nay cô sẽ tặng gì cho anh. Mọi năm trước thì cô chỉ toàn tặng bánh kem hoặc áo sơ mi, cô nghĩ năm nay phải tặng thứ gì đó khác khác. Sau khi đắn đo một hồi thì cô quyết định tặng cho Tuấn Phong một cái ví mới. Nhiều lúc đi ăn, cô thấy anh móc ra chiếc ví nhàu nát, nứt chỉ, tồi tàn đến thấy tội. Mà Thanh Vân nghĩ lại cũng thấy hay, cô sinh cuối năm, anh thì đầu năm, ngay từ đầu từ cô và anh đã xa cách đến vô cùng.

Tuấn Phong chạy qua tòa nhà văn phòng của tập đoàn V, nơi ba mẹ anh đang làm việc. Sau khi tốt nghiệp thì anh sẽ chính thức về đây làm, còn giờ thì anh ở bên công ty tài chính V, một công ty trực thuộc của tập đoàn và cũng là công ty sơ khai, cội nguồn để phát triển lên tập đoàn V sau này.

Bước vào phòng mẹ mình, Tuấn Phong ngạc nhiên khi không thấy cô nhóc. “Ủa Vân đâu rồi mẹ.”

“Vân đi mua quà sinh nhật tặng con rồi.” Bà Kim Xuân nhìn vào màn hình máy tính đáp lại.

Tuấn Phong mỉm cười khi thấy cô nhóc quan tâm mình. “Mẹ không chỉ bé Vân học việc sao.”

“Học làm gì, sau này con nuôi nó là được rồi.” Bà Kim Xuân thản nhiên nói lên suy nghĩ của mình.

Tuấn Phong không hiểu việc nuôi cô nhóc là theo định nghĩa là anh nuôi em, hay là chồng nuôi vợ. Mà anh cũng chả muốn hỏi kỹ ý của mẹ anh là gì. “Mẹ không mua quà sinh nhật tặng con sao.” Tuấn Phong giả vờ lái sang chuyện khác.

Bà Kim Xuân vẫn lạnh lùng. “Có cái cây này lấy không.”

Tuấn Phong chán cho thái độ của hờ hững của mẹ mình, anh ngồi bấm điện thoại chờ cô nhóc về. Được một lúc thì Bích Hân điện tới, nhìn đồng hồ thì anh biết cô đang trong giờ ra chơi.

Tuấn Phong ấn nút nhận cuộc gọi. “Alo.”

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Bích Hân nói lớn.

Tuấn Phong không ngạc nhiên lắm, anh giả vờ ngu ngơ. “Sao em biết được hôm nay là sinh nhật anh.”

“Thì em biết thôi. Tối nay anh có định mời em đi ăn sinh nhật không vậy.” Bích Hân gợi ý.

Tuấn Phong sức nhớ mọi năm anh chỉ tổ chức sinh nhật với gia đình và không mời bạn bè tới tham dự. Anh ngẫm nghĩ giây lát. “Có chứ, tối có gì anh nhắn tin cho em.” Anh xem như mời Bích Hân đi cà phê bình thường.

Cúp điện thoại, Tuấn Phong chờ cô nhóc thêm một lúc nữa nhưng không thấy, thế là anh đành đi về lại công ty để học việc. Tối buổi trưa đi học, vừa bước vào lớp thì Tuấn Phong thấy Phương Nhi đang nhìn mình, tim anh bỗng dưng đập mạnh, cố gắng bước nhanh qua, Tuấn Phong ngồi xuống bàn mình trong nhẹ nhàng.

“Tối nay sinh nhật có định mời tôi không vậy.” Nhật Thanh quay qua nhìn. Mọi năm Tuấn Phong chả thèm mời anh.

Tuyết Vân ngồi bàn trên nghe thấy nên quay xuống. “Hôm nay sinh nhật Phong à.”

Như Ý ngồi bên cạnh Tuyết Vân mỉm cười. “Sinh nhật vui vẻ nha Phong.”

Tuấn Phong cảm thấy mình nên đáp lại thành ý của người ta. “Tối nay Thanh, Ý với Vân rảnh không. Tối dự sinh nhật Phong cho vui.”

“Lần đầu tiên trong bảy năm, lãng tử hào hoa mới mời mình đi ăn sinh nhật.” Nhật Thanh nhếch môi.

“Tối nay Ý với Vân rảnh. Máy giờ vậy Phong.” Như Ý khẽ cười.

Tuấn Phong ầm ờ giây lát. “Khoảng 8,9h được không. Tối Phong sẽ nhắn tin địa chỉ cho mọi người.”

Nhật Thanh tò mò. “Sao hai năm trước tôi cũng hỏi như vậy, mà ông bảo không tổ chức.”

“Mọi năm Phong chỉ ăn sinh nhật với gia đình thôi. Không có mời bạn bè.” Tuấn Phong mỉm cười. “Năm nay ngoại lệ.”

“Năm nay có nhiều cái ngoại lệ quá ha.” Nhật Thanh ám chỉ đến việc Tuấn Phong mời mình về nhà.

Sau một vài tiết học thì đến giờ của thầy chủ nhiệm Hữu Quang. Giống như mọi hôm, trước khi vào dạy thì thầy Quang thông báo những vấn đề quan trọng cho lớp. Và hôm nay thì có một thông báo rất quan trọng từ phía nhà trường.

Thầy Quang nói lớn. “Bây giờ đã là cuối năm. Sau khi thi học kỳ xong thì các em sẽ nghỉ tết. Sau khi đi học lại thì nhà trường sẽ tổ chức đại hội văn nghệ chào mừng năm mới.” Thầy Quang mỉm cười. “Vậy cho nên những bạn nào có năng khiếu nghệ thuật thì hãy xung phong đăng ký biểu diễn nào.”

Trong khi cả lớp bắt đầu nhốn nháo thì Như Ý bắt đầu nhú mày thắc mắc. “Thường thì văn nghệ sẽ tổ chức vào ngày hiến chương nhà giáo, còn hội thao sẽ tổ chức vào đầu năm mới. Sau năm nay trường chúng ta lại ngược như vậy.”

“Có gì đâu mà khó hiểu.” Nhật Thanh nói vọng lên. “Bà Thảo Chi, chủ nhiệm thanh nhạc của trường đi kiến tập ở nước ngoài mới về cuối năm ngoái. Do vậy nhà trường mới đôn hội thao lên tổ chức trước, còn hội diễn văn nghệ thì dời lại ra sau.”

Tuyết Vân thắc mắc. “Sao Thanh biết.”

“Bà quên tôi là ai sao.” Nhật Thanh tự hào về chức vụ của mình. “Là lớp phó văn thể mỹ, thành viên ban tổ chức của nhà trường.”

Tuấn Phong giả vờ chọc ghẹo. “Chắc lại nghe lỏm ai đó nói chuyện chứ gì.”

Nhật Thanh liếc mắt qua. “Nếu hôm nay không phải là sinh nhật ông, thì ngày này năm sau là ngày giỗ của ông rồi.”

Tiếng rì rào tiếp tục vang lên, sau một hồi đề xuất thì lớp Tuấn Phong có Nhật Thanh, Phương Nhi, Quang Tùng sẽ tham gia tiết mục đơn ca. Hữu Nhân và Ngọc Quỳnh sẽ tham gia song ca. Còn Bích Ly, Thúy An, Hồng Nga, Quang Bình, Văn Dũng và Quý Long sẽ tham gia tiết mục múa.

Với việc tham gia sáu tiết mục, lớp Tuấn Phong hy vọng sẽ chiếm đa số giải như hai năm trước. Hy vọng cao nhất thuộc về Nhật Thanh và Phương Nhi, bộ đôi liên tục giành giải thưởng đơn ca nam và đơn ca nữ hay nhất ở hai năm liền.

Giống như mọi năm trước, buổi cơm tối là thời điểm gia đình tổ chức sinh nhật cho Tuấn Phong. Không như Tuấn Kiệt tổ chức sinh nhật ở nhà hàng, Tuấn Phong chỉ muốn mọi thứ đơn giản và ấm cúng. Vì biết tối nay Tuấn Phong sẽ ra ngoài đãi bạn nên ba mẹ Tuấn Phong chỉ chuẩn bị những thứ đơn giản.

Tuấn Kiệt tặng anh trai mình chai dầu gội đầu. “Tặng anh này.”

“Không bao bì, không thiệp gì cả. Đưa không như vậy luôn sao.” Tuấn Phong giả vờ ngạc nhiên nhìn em mình.

“Trước sau gì anh cũng mở quà ra xem thôi. Cần gì phải bao bọc lại cho mệt.” Tuấn Kiệt chống chế cho mình.

Ông Tuấn Anh chen vào. “Bộ con thối lắm sao, mà Kiệt lại tặng cho con chai dầu gội đầu.”

Tuấn Phong nói khía. “Dầu gội đầu của con bị ai đó xài ké nên hết. Giờ nhân tiện vừa tặng quà sinh nhật, vừa có dầu gội đầu mới để qua xài tiếp.”

“Em tặng anh này.” Thanh Vân đưa hộp quà nhỏ lên.

Tuấn Phong mở ra và thấy trong đó có một chiếc ví da màu đen. “Cảm ơn em nha.” Anh quay qua nhìn ba mẹ mình. “Quà sinh nhật của con đâu.”

Ông Tuấn Anh giả vờ nhìn vợ mình. “Ủa, anh tưởng em mua quà tặng con.”

Bà Kim Xuân cũng giả vờ nhìn chồng mình. “Ủa, em lại tưởng anh mua.”

“Thế là chúng ta quên mua rồi sao.” Ông Tuấn Anh quay sang mỉm cười. “Thôi chết, ba mẹ quên mua mất rồi.”

“Ba mẹ đúng là trời sinh một cặp.” Tuấn Kiệt bĩu môi khi thấy ba mẹ mình đóng kịch với nhau như thật.

Bà Kim Xuân gấp miếng thịt. “Chúc mừng sinh nhật con. Xem như miếng thịt này là quà đi.”

Ông Tuấn Anh cũng nhanh trí. “Ba cũng chúc mừng sinh nhật con. Xem như những cọng rau này là quà đi.”

Tuấn Phong ngơ ngác nhìn ba mẹ mình. “Con cảm ơn ba mẹ. Con mừng đến nỗi cười không được luôn này.”

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong cười tíu tít. Ăn xong, Tuấn Phong kêu taxi rồi cùng Tuấn Kiệt với Thanh Vân đi tới nhà hàng C, nơi anh vừa mới nhắn tin cho mọi người. Vào ngồi trong phòng VIP mới đặt, Tuấn Phong trò chuyện với hai em mình để chờ mọi người đến.

“Ít bữa đến đại hội văn nghệ.” Tuấn Phong nhìn hai em mình. “Hai em có đăng ký tham dự không?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Dạ có anh. Em với Vân đăng ký tiết mục song ca.”

“Em không đăng ký đơn ca như hồi cấp hai à.” Tuấn Phong thắc mắc.

“Dạ không anh. Em thi song ca với chị Vân. Còn đơn ca để cho mấy bạn khác đăng ký.” Tuấn Kiệt đáp nhanh.

Tuấn Phong nhìn cô nhóc. “Em định hát bài gì.”

Thanh Vân ngại ngùng. “Bí mật, em không nói với anh đâu.”

Tuấn Kiệt tiết lộ cho anh mình. “Chị Vân sẽ đánh đàn nữa đó nha.”

“Vậy sao, lâu rồi anh cũng chưa nghe cô nhóc đánh đàn lại.” Tuấn Phong nhìn Thanh Vân. “Hay ngày mai em đánh cho anh nghe đi.”

“Thôi.” Thanh Vân đỏ mặt. “Lâu ngày em chưa đánh lại nên có nhớ gì đâu.”

Tuấn Phong biết cô nhóc ngại nên không ép nữa. “Vậy khi nào em tập nhuần nhuyễn lại thì đánh cho anh nghe.” Anh nhìn Tuấn Kiệt. “Nếu vậy thì màn song ca của tụi em nhất rồi còn gì. Vân mà đánh đàn thì có nước cả hội trường bị hấp hồn theo.”

“Anh chọc em hoài.” Thanh Vân e thẹn.

Một lúc sau thì mọi người cũng tới đông đủ, Nhật Thanh, Như Ý và Tuyết Vân đi taxi tới cùng với nhau, Bích Hân thì tới cuối cùng. Ai cũng ăn mặc sang trọng và lịch sự, chỉ có Tuấn Phong, nhân vật chính của tối nay thì lại ăn mặc xuề xòa.

Như Ý và Tuyết Vân thì tặng cho Tuấn Phong một cặp bút đắt tiền. “Tụi tụi hy vọng Phong sẽ thành công trong công việc sau này.”

“Đi học chả bao giờ mang bút. Lúc nào cũng phải mượn bà Ý với bà Vân.” Nhật Thanh nói móc Tuấn Phong.

Bích Hân thì tặng chiếc đồng hồ. “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Cảm ơn em nha.”

“Em thấy anh không mang đồng hồ nên em mua tặng.” Bích Hân nói lý do cô mua quà.

“Đồng hồ đắt tiền dữ ta.” Nhật Thanh nhìn Bích Hân. “Khi nào tới sinh nhật anh thì em nhớ đi nha.”

Tuấn Phong bặm môi. “Quà của Thanh đâu.”

“Đây.” Nhật Thanh liếc mắt. “Làm gì mà đòi ghê vậy.”

Tuấn Phong mở ra thì thấy trong hộp là một chiếc bánh kem nhỏ xíu, chỉ đủ cho một người ăn. “Thanh biết ý ghê nha. Biết Phong không có bánh kem nên đem tới chứ gì.”

“Biết gì.” Nhật Thanh nói thật. “Tôi chả biết mua gì cả, thôi mua đại cái bánh kem này cho ông.” Anh cố tình chọc. “Vừa rẻ tiền, vừa dễ xách theo.”

Bữa sinh nhật của Tuấn Phong diễn ra trong đầy hạnh phúc.

Thanh Vân thấy chiếc đồng hồ của Bích Hân tặng mà hơi buồn. Đến khi ngày mai cô không thấy Tuấn Phong đeo thì liền thắc mắc hỏi. “Sao anh không đeo đồng hồ của chị Hân tặng.”

Tuấn Phong đáp lại. “Anh không có thói quen mang đồng hồ. Trước nay anh muốn xem giờ thì đều lấy điện thoại ra coi cho khỏe.”

Nghe xong thì Thanh Vân lại vui lên, cô càng vui hơn khi thấy Tuấn Phong đã thay ví mới, chiếc ví của cô tặng anh. Chả có gì vui bằng việc người mình thích dùng đồ của mình tặng.

15. Chương 15

Đã một tháng trôi qua và Tuấn Phong vẫn không quên được hình ảnh của Phương Nhi trong đầu. Kể từ sau đêm tổ chức sinh nhật thì Phương Nhi nhìn anh bằng một con mắt cay nghiệt hơn.

Nguyên do là ngày hôm sau lên lớp, mọi người bắt đầu bàn tán rôm rả về bữa tiệc, nào là nhà hàng có không gian đẹp và sang trọng. Rồi là thức ăn ngon và những bức hình chụp chung nhìn rất dễ thương. Tất cả đều được Phương Nhi nghe thấy và cô nghĩ Tuấn Phong là một loại người nhỏ nhen. Sở dĩ như vậy là năm ngoái lúc sinh nhật, Tuấn Phong chỉ mời Phương Nhi đi ăn và mọi thứ không linh đình như sinh nhật năm nay.

Tuấn Phong bắt đầu dĩ phải mời mọi người, còn Phương Nhi lại nghĩ anh làm vậy để chọc tức cô. Tuấn Phong không ngờ ranh giới giữa việc hiểu lầm và hiểu đúng chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng manh.

Hôm nay là ngày ba mươi tết và Tuấn Phong tiếp tục lên nghĩa trang để chăm sóc và vệ sinh lại khu mộ phần của ông bà, nơi mộ ông bà nội anh cũng nằm trong đó. Đây là thói quen trước tết của ông nội và anh, nên dù bận thế nào thì Tuấn Phong cũng cắt ngang công việc để chạy lên đây.

Ông nội anh bảo rằng, đây không chỉ là trách nhiệm, mà còn là nghĩa vụ của con cháu đối với ông bà tổ tiên. Việc thành kính, hiếu nghĩa với ông bà mà không làm được, thì chả xứng đáng làm phận con cháu, chả thể thành nhân, chứ đừng nói là thành công.

Cặm cùi lau sạch từng phiến đá, nhỏ từng ngọn cỏ, gương mặt Tuấn Phong đầy mồ hôi và lem luốc. Thấy vậy nên Thanh Vân liền mang nước tới và lau mặt cho Tuấn Phong. Phải nắn nỉ mãi, cộng với việc ba mẹ nói vào vài lời, thì Tuấn Phong mới cho cô theo cùng.

Sau khi xong mọi việc, Tuấn Phong chở Thanh Vân qua chăm sóc mộ ba mẹ của cô nhóc. Sau đó hai người đi mua sắm một ít quà tết. Chủ yếu là anh mua vài bao lì xì để mừng tuổi với bạn bè. Tuấn Phong chợt nghĩ, nếu lúc này anh và Phương Nhi còn quen nhau thì sao nhỉ. Chắc anh sẽ tới thăm tết nhà cô, rồi dẫn cô đi chơi xuân cùng với anh, nhưng có lẽ chỉ khi còn quen nhau mà thôi. Giờ thì cô đang vui vẻ bên Quốc An rồi kia mà.

Thời khắc giao thừa gần kề, mọi thứ ở nhà Tuấn Phong đã được chuẩn bị xong. Hạt dưa, các thứ mứt và nhiều loại bánh kẹo khác đã đặt đầy trên bàn ở phòng khách. Cây mai ở giữa nhà cũng đã được trang trí xong. Bàn thờ ông bà thì nghi ngút khói hương và đầy ắp cúng.

Tuấn Phong, Tuấn Kiệt và Thanh Vân đã ăn mặc chỉnh tề và đang đứng đợi ba mẹ xuống chúc tết. Cả ba đều ăn mặc giống như năm nào, bộ vest đen lịch lãm, sang trọng và đầy tinh tế qua từng đường chỉ.

Kim đồng hồ đã điểm, ông bà Tuấn Anh và Kim Xuân bắt đầu đi. Từng bao lì xì được phát ra kèm theo những lời chúc cho mỗi người.

Ông Tuấn Anh mỉm cười. “Ba chúc hai con trai của ba, vạn sự như ý, an khang thịnh vượng.” Ông quay sang Thanh Vân. “Ba chúc con gái của ba cũng vạn sự như ý và ngày càng xinh đẹp hơn.”

“Dạ con cảm ơn ba.” Thanh Vân cười tí mắt.

Tuấn Kiệt chen vào. “Sao ba lại chúc chị Vân khác anh em mình nhỉ.”

Bà Kim Xuân nhìn Tuấn Kiệt. “Mẹ chúc con ngày càng ít xỉa xối người ta hơn.” Bà quay sang Tuấn Phong. “Mẹ chúc con vạn sự đều như ý.” Bà ôm Thanh Vân vào lòng. “Mẹ chúc con gái của mẹ ngày càng xinh đẹp và hạnh phúc.”

“Cảm thấy bị phân biệt đối xử.” Tuấn Kiệt lại lên tiếng.

Ba mẹ chúc tết xong thì ngồi xuống bàn. Ba anh em Tuấn Phong cũng ngồi xuống đối diện. Ở nhà Tuấn Phong có quy định rằng, chỉ có ông bà, cha mẹ được chúc tết cho con, về phận con thì không được chúc lại. Tuấn Phong cũng thắc mắc nhưng ông nội chẳng giải thích kỹ, ông chỉ bảo với anh rằng, từ nhỏ thì ông được ông nội mình dạy như vậy.

Vẫn là không khí tết như mọi năm, cả gia đình Tuấn Phong quây quần bên nhau rồi kể những câu chuyện vui vẻ. Đồng hồ điểm tới 1h30 sáng thì cả nhà đi ngủ, sáng hôm sau sẽ bắt đầu đi lễ chùa và chúc tết mọi người.

Sáng mồng một, Tuấn Phong bật dậy từ sớm sửa soạn và chạy ngay xuống nhà. Vì những người giúp việc đều được ba anh cho nghỉ tết, nên Thanh Vân và mẹ anh phải cặm cụi lo mọi việc trong nhà. Tuấn Phong rất thích ăn những món truyền thống ngày tết như bánh chưng, bánh tét, củ kiệu với dưa món và thịt heo ngâm mắm.

Vì bà nội anh là người miền trung nên mỗi dịp tết là bà hay làm những món này cho ông nội anh dùng. Ông nội anh rất thích món thịt ngâm mắm của bà, kể từ khi bà anh mất thì mỗi dịp tết, dù mẹ anh hay các cô anh làm đều không vừa ý ông cả. Vì ông không chỉ cảm nhận vị thịt bằng vị giác, mà ông còn còn cảm nhận cả tấm lòng của bà anh trong đó, tình yêu thương của bà dành cho ông.

Kể từ sau khi ông nội mất, mẹ anh vẫn giữ tục lệ này. Tuy mẹ anh ủ thịt không ngon nhưng bà vẫn cố gắng làm những gì tốt nhất mình có thể. Mẹ anh muốn giữ cái tục lệ này truyền đến tận những đời sau. Cô nhóc của anh cũng được mẹ anh hướng dẫn và bày làm, theo cái phương cách mà mẹ anh từng được bà nội truyền lại.

Sau khi ăn thì Tuấn Phong chở Thanh Vân đi lên nghĩa trang thăm mộ ông bà, nhân tiện thăm luôn mộ ba mẹ cô gần đó. Cứ mỗi lần Tuấn Phong nhìn Thanh Vân thấp nhang rồi vái lạy ba mẹ cô, thì anh lại chạnh lòng và rưng nước mắt. Rồi Tuấn Phong chở Thanh Vân đi lễ chùa ở bên quận B, hai người xin quẻ xăm đầu năm như mọi tết trước.

Vừa chở Thanh Vân đi về, Tuấn Phong vừa nói. “Em đói bụng không, mình đi ăn lẩu đi.”

“Ăn lẩu chay hả anh.” Thanh Vân nhớ lại tết năm ngoái.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Chúng ta đi ăn lẩu chay ở nhà hàng H đi.”

Vào trong nhà hàng, hai người ăn uống trò chuyện một hồi thì Tuấn Phong chợt nhớ. “Anh quên mất.” Tuấn Phong móc trong túi áo khoác của mình. “Anh lì xì em này.”

Thanh Vân mừng rỡ. “Dạ em cảm ơn anh.” Cô cầm chặt bao lì xì trong tay với niềm hạnh phúc vô bờ bến. Cô cất vào trong ví rồi lôi ra một bao lì xì khác. “Em lì xì cho anh này.”

“Cảm ơn cô nhóc ngọc ngà của anh.” Tuấn Phong nhận lấy.

Những ngày tết tiếp theo, Tuấn Phong ngoài việc chở cô nhóc đi chúc tết thì chở đi dạo hoặc đi ăn. Tết năm nay có thay đổi một chút, vì lớp của Thanh Vân rủ đi chơi nên ngày mồng ba, Tuấn Phong phải lên công ty học việc. Nhật Thanh cũng ngờ ý qua nhà anh thăm tết, anh cũng chở cô nhóc qua thăm lại nhà Nhật Thanh.

Sau những ngày ăn chơi vui vẻ thì Tuấn Phong bắt đầu đi học lại. Vừa ngồi xuống bàn thì Như Ý và Tuyết Vân đã quay xuống đòi lì xì như mọi năm. Tính ra thì anh ngồi sau lưng hai người này đã được ba năm. Mọi thứ đều thay đổi qua từng năm, kể cả tình yêu của anh, duy chỉ chỗ ngồi của bốn người là vẫn giữ nguyên như một.

Giờ ra chơi, chưa kịp ra khỏi lớp thì Tuấn Phong đột nhiên thấy Bích Hân xồng xộc đi vào. Anh nhìn vẻ mặt của cô rất tức tối, anh đoán chắc là vì vụ anh không chỉ nhà cho cô tới thăm tết và anh cũng chẳng chịu tới nhà cô.

“Sao tết anh không đến nhà em. Mà cũng không cho em đến nhà anh.” Bích Hân nhăn mặt lại.

Y như những gì mình nghĩ, Tuấn Phong nói thầm rồi khẽ cười. “Chả phải anh đã nói với em vào tối mồng bốn rồi sao. Lúc chúng ta đi cà phê với nhau ấy.”

“Anh chỉ nói nhà anh bận tiếp khách, chứ anh không nói là anh sẽ không ghé nhà em.” Bích Hân nhớ lại.

Tuấn Phong nói thật. “Anh bận việc nên không ghé thăm nhà em được.”

“Vậy giờ anh phải bù lỗi cho em đi.” Bích Hân bắt đầu đòi hỏi.

Tuấn Phong cảm thấy ngờ ngợ. “Vậy em muốn gì.”

“Anh kèm em học toán đi. Em học yếu môn toán.” Bích Hân nở nụ cười nguy hiểm.

Nhật Thanh chen vào. “Ông ấy học môn toán kém lắm.”

“Thanh nói đúng á. Anh học yếu lắm, không kèm em được đâu.” Tuấn Phong sực nhớ. “Mà anh nghe em học giỏi lắm mà.”

“Anh đã nói là sẽ bù đắp cho em mà. Anh phải kèm em học, anh không được từ chối.” Bích Hân muốn cho bằng được.

Tuấn Phong cảm thấy thua. “Vậy môn khác đi, môn toán anh học yếu thật mà.”

“Không.” Bích Hân lắc đầu. “Phải là môn toán mới được.”

“Vì sao.” Tuấn Phong thắc mắc.

Bích Hân nhếch môi cười. “Vì anh là một bài toán khó và em cần tính toán để có được anh.”

Nhật Thanh, Như Ý, Tuyết Vân nghe Bích Hân nói mà bật cười ha hả. Tuấn Phong chợt nhận ra mình bị đem ra làm trò đùa. Anh liếc mắt hứ một tiếng rồi lao đi với khuôn mặt đỏ bừng. Bích Hân tiếp tục lao theo chọc ghẹo.

Câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, khi vào học lại thì Tuấn Phong thấy ánh mắt của Nhật Thanh và hai cô nàng ngồi trên nhìn mình mỉm cười. Biết ý người ta đang chọc nên Tuấn Phong bĩu môi đành lại.

“Em cũng học yếu môn toán, anh kèm em học đi.” Nhật Thanh nhái lại chuyện lúc nãy.

“Ý với Vân cũng học yếu môn Toán, Phong kèm tụi mình đi.” Hai người nhìn Tuấn Phong đỏ mặt mà sưng cả bụng.

Tuấn Phong liền nói. “Cô nhóc ấy chọc Phong mà, sao mọi người không an ủi, còn đem Phong ra làm trò đùa vậy.”

Tối đi học về, Tuấn Phong phải đi cà phê với Bích Hân, mà không được dắt theo Thanh Vân. Phải làm như vậy thì cô nhóc thư viện mới bỏ qua cho anh việc hồi tết. Mà Tuấn Phong nghĩ thật sự lúc tết anh có lỗi gì với Bích Hân đâu, tự nhiên đổ lỗi cho anh rồi bắt anh phải tạ lỗi.

“Vậy được chưa. Hết nợ rồi nha.” Tuấn Phong nhấp một ngụm cà phê rồi nhăn mặt nhìn cô nhóc thư viện.

Bích Hân bĩu môi. “Ai nói anh đã hết nợ.”

“Thế anh còn nợ gì em.” Tuấn Phong cảm thấy sợ hãi.

Bích Hân lại nở một nụ cười nham hiểm. “Anh nợ em cả cuộc đời này. Nợ em một tình yêu và nợ em một danh phận.”

Tuấn Phong hiểu ý nên hứ lên một tiếng. “Sao em cứ theo anh hoài vậy. Anh chỉ đánh thắng em một ván cờ, mà em không chịu buông tha cho anh sao.”

Bích Hân nhăn mặt lại. “Chuyện ván cờ đó em có nhớ nữa đâu.” Cô khẽ cười. “Ai bảo anh làm em thích anh, nên giờ em bám theo anh thôi.”

“Anh có làm gì em đâu. Anh đâu có thả thính hay tán tỉnh em.” Tuấn Phong phân bua với cô nhóc thư viện.

“Anh cần gì phải làm. Anh chỉ cần thờ thôi, cũng đủ làm em thích anh rồi.” Bích Hân chống cằm nhìn Tuấn Phong.

Cảm thấy mình đang ở trong một bãi thính, Tuấn Phong liếc mắt nhìn Bích Hân. “Vậy để anh tắt thờ.”

“Anh có tắt thờ đi chẳng nữa, thì em vẫn mơ đến anh mỗi ngày và hằng ngày vẫn nhớ đến anh.” Bích Hân mỉm cười.

Tuấn Phong cảm thấy bất lực. “Tùy em thích làm gì thì làm.”

“Anh càng chống cự thì em càng muốn có được anh.” Bích Hân bắt đầu ục hiếp.

Tuấn Phong bật cười. “Em hay lắm, để anh xem em làm như thế nào.” Anh bắt đầu thực hiện những mưu tính của mình. “Em nói gì tiếp đi. Sao lại im như vậy.” Anh muốn xem thử cô nhóc thư viện này sẽ được bao lâu.

Bích Hân khẽ cười. “Em thích anh.”

“Ừm.” Tuấn Phong gật đầu.

Bích Hân nói tiếp. “Em thích anh lắm.”

“Ừm.” Tuấn Phong lại gật đầu.

“Anh thích em không.” Bích Hân nhanh trí ứng phó.

Tuấn Phong bĩu môi rồi lắc đầu. “No.”

Bích Hân nhún mày. “Tại sao anh lại không thích em.”

Tuấn Phong nhún vai. “Don’t know.”

Bích Hân biết Tuấn Phong đang cố tình chọc mình. “Anh nói gì đi.” Cô nhăn nhó.

“Thôi anh về đây, trễ giờ rồi.” Tuấn Phong khẽ cười.

Bích Hân không chịu. “Mới ngồi chút xíu mà đã về rồi sao.” Cô sức nhớ. “Chiếc đồng hồ của em đâu.”

Tuấn Phong nói láo. “Anh để ở nhà ấy. Nãy tắm xong quên mang mất.” Anh đứng dậy. “Thôi chúng ta về đi. Tối nay anh phải mắc đọc một số tài liệu.”

Bích Hân không chịu nhưng đành miễn cưỡng đi về trước thái độ cứng rắn của Tuấn Phong. Chạy vào nhà, không thấy cô nhóc với Tuấn Kiệt, Tuấn Phong chạy lên phòng định chạy lên phòng hai người họ để đưa sữa đậu nành với bánh bao mới mua. Gõ cửa phòng Tuấn Kiệt nhưng không thấy ai đáp lại, định bước qua phòng cô nhóc thì Tuấn Phong bỗng nghe thấy tiếng đàn văng vẳng đâu đây. Chạy lên phòng đọc sách, Tuấn Phong mở cửa vào thì thấy cô nhóc đang đánh đàn, còn Tuấn Kiệt thì đang nhìn điện thoại ca hát. Thấy anh bước vào, hai người liền dừng lại.

“Hai em đang tập văn nghệ sao.” Tuấn Phong thắc mắc. “Đang hát bài gì vậy.”

“Mashup anh.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Tuấn Phong mỉm cười đáp lại. “Hát đi, anh nghe với.”

Thanh Vân đỏ mặt. “Thôi, anh xuống đi, để tụi em tập.”

“Thì tụi em tập đi, anh đứng nghe thôi.” Tuấn Phong muốn xem thử hai em mình hát như thế nào.

“Thôi.” Thanh Vân e thẹn. “Anh ở đây tụi em tập không được.”

“Vì sao.” Tuấn Phong ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt chen vào. “Tụi em đang tập một tiết mục đầy bất ngờ và bí mật. Anh ở đây xem thì còn gì vui nữa. Anh đi xuống đi, khi nào diễn thì anh xem mới hay được.”

Tuấn Phong méo máo khi bị hất hủi. “Gì kỳ vậy.”

“Anh đi xuống đi mà.” Tuấn Kiệt đuổi anh mình. “Anh ở đây tụi em tập không được.”

Bất lực đi xuống lại phòng, Tuấn Phong mỉm cười rồi đem tài liệu công ty ra nghiên cứu. Một lúc sau khi trời đã dần khuya, Tuấn Phong cảm thấy mỏi mắt, vừa định đi ngủ thì anh lại bị chảy máu mũi.

Cứ mỗi lần thức khuya hay căng thẳng là như thế này đây, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Vội đi lấy thuốc bổ uống, Tuấn Phong leo lên giường đánh một giấc tới sáng. Những ngày tiếp theo, đại hội văn nghệ của trường càng gần kề, Nhật Thanh cùng với những khác trong đội văn nghệ đang ngày đêm chăm chỉ luyện tập. Ngoài việc tập trung ở nhà Phương Nhi, thì những lúc khác, Nhật Thanh với mọi người lên trường để tập.

Khu nhà nghệ thuật của trường, nơi rộng lớn chả giắc gì khu nhà thể thao. Nơi đây có những phòng dạy thanh nhạc và các bộ môn nghệ thuật khác như đánh đàn hay hội họa. Có rất nhiều dụng cụ và trang thiết bị cho mọi người sử dụng và muốn được luyện tập ở đây thì phải đăng ký với nhà trường.

Không như mọi người khác, Thanh Vân và Tuấn Kiệt thì chỉ luyện tập ở nhà. Tuấn Phong vẫn không được cho bén mảng vào trong phòng đọc sách, cũng vì không muốn phá rối sự riêng tư của họ nên anh đành nhốt mình trong phòng đọc tài liệu.

Phương Nhi vẫn như vậy, vẫn lạnh nhạt với anh, còn anh thì cứ mãi vương vấn cô ta trong lòng. Bình thường ngồi học thì không sao, nhưng mỗi lần chạm mặt hoặc đi gần nhau thì Tuấn Phong lại thấy tim mình thất lại. Nhiều lúc mặt anh biểu hiện rõ sự khó chịu ra bên ngoài. Tuấn Phong biết rằng mối quan hệ giữa anh và Phương Nhi đã chấm dứt, anh biết cô với Quốc An đang yêu nhau, hai người đã chính thức công khai trên mạng xã hội, nhưng anh vẫn cứ có cảm giác đau đớn, buồn bực khi thấy cô cười với Quốc An. Tuyệt vọng hơn là khi anh thấy những tấm hình cô đi chơi với anh ta.

Một người là tiểu thư xinh đẹp, một người được mệnh danh là hoàng tử bạch mã, hai người đến với nhau thì chẳng có gì phải ngạc nhiên. Tuấn Phong nghĩ mình sao xứng với Phương Nhi được. Quần áo, giày dép đều toàn là thứ rẻ tiền, ngay cả chiếc xe máy của anh cũng chẳng đáng được bao nhiêu. Không phải là nhà anh không có điều kiện, mà là vì anh chỉ muốn tìm được một tình yêu đơn giản và chân thành.

16. Chương 16

Vẫn mặc bộ áo quần đi học như hôm nào, áo sơ mi trắng và quần đen, Tuấn Phong mang đôi giày đen đi xuống nhà. Tối nay, đêm đại hội văn nghệ của trường sẽ diễn ra, cái đêm mà mọi người háo hức chờ đợi bấy lâu. Tuấn Phong cũng vậy, anh tò mò không biết cô nhóc sẽ đánh đàn và hát bài gì.

Vừa mới bước xuống cầu thang, Tuấn Phong đã thấy Thanh Vân đang đứng trong phòng khách. Cô nhóc mang chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần giả váy màu đen. Mái tóc của cô nhóc được cột lại và xoa một bên vai.

Tuấn Phong khẽ cười. “Xem ai kìa.”

Thanh Vân nghe thấy nên quay lại, hai má cô ửng hồng, đôi môi thì đỏ thắm, gương mặt cô càng nổi bật và xinh đẹp hơn khi được mẹ trang điểm. Tuấn Phong phải như chết lặng trong vài giây, anh không ngờ Thanh Vân lại xinh đẹp đến mức như vậy. Tim anh bỗng đập nhanh hơn bình thường, người anh bỗng run rẩy và nín thở khi Thanh Vân mỉm cười.

“Anh.” Thanh Vân cười tí mắt.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Tuấn Phong âm ờ rồi ngập ngừng nói. “Ồ, em xong rồi sao.”

“Dạ.” Thanh Vân thấy sắc mặt của Tuấn Phong hơi lạ. “Anh sao vậy. Bị đau ở chỗ nào sao.”

Tuấn Phong nói nhanh. “Đâu có đâu.” Anh lái sang chuyện khác. “Kiệt đâu rồi.” Đau tim thì có, Tuấn Phong nghĩ thầm trong đầu.

Thanh Vân khẽ cười. “Kiệt bảo sẽ xuống giờ.”

“Đây, em đây. Làm gì mà nôn nóng vậy.” Tuấn Kiệt đi xuống cầu thang nói lớn. Cậu cũng mang quần đen

với áo sơ mi trắng như anh mình.

Vì văn nghệ có thể kéo dài tới gần khuya, cộng với việc ăn mặc chỉnh chu, nên Tuấn Phong góp ý cả ba người nên đi taxi cho tiện. Bác Ba tài xế muốn ngỏ ý đưa đi nhưng Tuấn Phong muốn để bác ở với gia đình nên anh từ chối khéo. Taxi đến, bình thường thì ba người sẽ ngồi chung băng ghế sau, nhưng hôm nay Tuấn Phong vội mở cửa rồi ngồi ở ghế trước. Anh sợ tim mình lại nhảy vọt ra ngoài.

Đại hội văn nghệ được tổ chức tại hội trường nằm ở khu nhà nghệ thuật. Với sức chứa lên đến gần ngàn người, hội trường trông rất to lớn. Tuấn Phong tạm chia tay với hai em mình, anh bước lên chỗ ngồi ở khu vực dành cho lớp mình. Khối mười hai của anh sẽ ngồi trên cùng và khối lớp mười sẽ ngồi những dãy ghế đầu tiên, nó nằm ở phía sau những dãy ghế dành cho các khách mời VIP, thầy cô và ban giám khảo.

Tuấn Phong bắt đầu lấy máy ảnh nhãn hiệu C ra ngắm thử, đã lâu rồi anh cũng chưa chụp ảnh lại nên anh cần phải thao tác lại cho quen. Gắn ống “lens” vào, Tuấn Phong đưa máy lên ngắm và điều chỉnh lại cho phù hợp. Nhân tiện anh chụp luôn hình cô nhóc đang ngồi ở dưới. Tuấn Phong thở dài khi anh chỉ chụp được sau lưng và nửa khuôn mặt của Thanh Vân.

Nhật Thanh hớn hỏ. “Woah, máy ảnh xịn ghê ta.” Nhật Thanh vỗ vai Tuấn Phong. “Chút nữa nhớ chụp tôi đẹp đẹp nha.”

“Tất nhiên rồi.” Tuấn Phong hạ máy ảnh xuống và bấm nút để xem hình mới chụp.

“Mà ông ngồi xa như vậy thì chụp có tới không.” Nhật Thanh thắc mắc.

Tuấn Phong quay sang nhìn rồi đưa máy ảnh. “Thanh nhìn thử là biết liền à.”

Nhật Thanh khê cười. “Rõ ghê ta. Tôi không ngờ luôn ấy.”

“Nhìn cái lens dài như vậy thì biết rồi, chứ cần gì mà phải hỏi.” Như Ý ngồi bên cạnh Tuấn Phong chọc ghẹo.

“Có cần nói gắt vậy không.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn Như Ý.

Sau một lúc ổn định chỗ ngồi thì đại hội văn nghệ cũng bắt đầu. Người dẫn chương trình là thầy dạy thể dục và cô dạy mỹ thuật. Hai người họ bắt đầu giới thiệu và mời hiệu trưởng của trường lên phát biểu.

Tất nhiên là mọi học sinh đều chẳng quan tâm đến phần này, họ chỉ đang mong chờ đến các tiết mục biểu diễn mà thôi. Và thầy hiệu trưởng nắm rõ tâm lý học sinh của mình nên ông chỉ nói ngắn gọn và tuyên bố buổi văn nghệ được bắt đầu.

Các tiết mục lần lượt diễn ra, từ đơn ca nam đến song ca nữ, từ múa đơn hay múa tập thể, những tiếng vỗ

tay và hò hét ngập tràn cả khán phòng. Nhiều lớp còn chuẩn bị băng rôn rồi vẽ ký hiệu lên mặt để cổ vũ. Mỗi lần một tiết mục hết, là mỗi lần khán giả ào lên sân khấu để tặng hoa. Nhiều lúc Tuấn Phong phải bật cười vì sự ngây ngô của mọi người, mà anh quên mất mình cũng đang ở trong lứa tuổi đó.

Đến lượt Nhật Thanh lên biểu diễn, Tuấn Phong bắt đầu lia máy lên sân khấu. Những ánh đèn flash liên hồi vang lên, Tuấn Phong chụp liên tục hàng chục bức hình. Tiết mục của Nhật Thanh kết thúc, cả lớp anh đứng dậy hò hét, duy chỉ Tuấn Phong là vẫn ngồi im, anh đang mở xem lại những tấm hình mình vừa bắt được. Dù mọi người có vỗ ào lên, hay mọi thứ náo nhiệt vang động cả đất trời, thì anh vẫn im lặng ngồi đó, như một bức tượng đặt giữa khu chợ đông đúc và nhộn nhịp người qua lại.

Sau một vài tiết mục, trong đó có tiết mục múa và song ca của lớp anh, thì đến tiết mục cuối cùng, màn đơn ca nữ của Phương Nhi, người được mong chờ nhất đêm nay, cô nàng đạt quán quân giọng ca học đường hai năm liên tiếp. Tuấn Phong thấy Phương Nhi bước ra sân khấu trong một bộ váy trắng tinh, mái tóc cô được búi cao lên so với mọi ngày.

Phương Nhi cúi chào mọi người và bắt đầu ngân nga giọng hát của mình. Tuấn Phong sức nhớ lại văn nghệ năm ngoái, lúc đó anh chưa quen Phương Nhi, anh cũng ngồi xem cô hát như thế này. Lúc đó anh không mang máy ảnh, điều mà về sau anh hối tiếc vì không chụp được tấm hình nào của cô. Giờ thì anh đã mang máy ảnh, anh định đưa lên chụp nhưng lại sức nhớ ra.

Mình còn là gì của nhau nữa đâu và anh chụp cho em với tư cách là gì, Tuấn Phong nói thầm trong đầu.

Tiếng hát của Phương Nhi vẫn đang ngân vang, nó lôi cuốn mọi người theo từng nhịp, từng lời mà cô hát. Tuấn Phong tự nhiên bật cười khi nghe thấy nội dung trong câu từ.

Em vì anh mà đau đớn đến không ngừng, Tuấn Phong ngẫm lại trong đầu.

Tuấn Phong nghĩ chắc từ “anh” trong câu đó, chắc không phải là anh. Tiếng hát của Phương Nhi vừa dứt thì tiếng vỗ tay và hò hét vang lên. Rồi Tuấn Phong thấy rất nhiều người đứng dậy chạy lên sân khấu tặng hoa. Tuấn Phong chợt nghe ai đó nói lớn Phương Nhi hãy làm người yêu của anh ta, rồi hãy về với đội anh, mình yêu nhau đi, đủ các kiểu lời tán tỉnh vang lên bên tai Tuấn Phong.

Những tiết mục tiếp theo diễn ra, trong đó có một vài giọng ca nữ nhưng chẳng ai có thể lung lay được vị trí của Phương Nhi trong lòng người hâm mộ. Tuấn Phong cảm thấy hình như mọi người đã chọn Phương Nhi tiếp tục làm quán quân năm thứ ba thì phải.

Tiết mục mà Tuấn Phong mong đợi nhất, cuối cùng cũng đã tới anh đưa máy ảnh lên chụp liên tục. Tuấn Kiệt và Thanh Vân đang từ trong cánh gà bước ra. Cô nhóc cúi mặt xuống vì ngại đám đông, còn Tuấn Kiệt thì rạng ngời trước ánh đèn sân khấu. Hai người cúi chào mọi người rồi bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Đây có lẽ là tiết mục đầu tiên của đại hội văn nghệ mà không cần nhạc “beat” hay thầy cô đánh đàn đệm nhạc hỗ trợ. Thanh Vân đi đến cây đàn piano và ngồi xuống, cô bắt đầu gõ những nốt đầu tiên. Cả khán phòng bắt đầu rì rào, đầu đó là tiếng huýt sáo. Sân khấu bỗng tắt lịm, chỉ còn duy nhất một ánh đèn đang

chiếu vào Tuấn Kiệt và Thanh Vân. Tuấn Kiệt đút một tay vào túi quần, tay kia cầm micro, anh đứng bên cạnh cây đàn piano và nhắm mắt lại.

Mặc dù biết hai cô cậu sẽ hát “mashup” nhưng Tuấn Phong không biết là những bài gì. Tuấn Kiệt bắt đầu ngân giọng của mình, tiếng đàn được đệm theo. Cả hội trường im bật để cảm nhận.

Tuấn Kiệt hát về nội dung một người con trai, anh ta xem người con gái mình yêu là tất cả. Nhưng rồi chàng trai vẫn như vậy, vẫn trống vắng và sợ phải chia ly. Chàng trai đã dành cả đời để yêu cô gái, nhưng tất cả chỉ còn là giấc mơ.

Thanh Vân bắt đầu chuyển nhạc và cô bắt đầu ngân những lời đầu tiên của mình. Nội dung những câu hát kể về người con gái không biết vì sao mà lại chia ly. Người con gái chỉ nhớ về những kỷ niệm đẹp, về một chàng trai của quá khứ. Cô gái không muốn nhắc đến người con trai đó nữa, để cô khỏi phải lạc lõng và đau khổ. Dù đã cố gượng cười để che giấu nỗi buồn nhưng cô gái vẫn bật khóc khi mơ thấy chàng trai đó.

Tuấn Phong có thể cảm nhận giọng hát của Thanh Vân hay nhiều hơn lúc trước. Anh nghĩ chỉ có thể Thanh Vân dồn hết tâm trí vào bài hát, thì mới khiến cho người nghe cảm nhận được sự da diết và đau buồn đến như vậy.

Đoạn “mashup” tiếp tục được chuyển và Tuấn Kiệt tiếp tục làm tan chảy nhiều trái tim cô gái bằng giọng ca của mình. Bài hát tiếp theo của anh có nội dung kể về người con trai đánh đổi tất cả, chỉ để muốn được bên cạnh người con gái. Chàng trai cứ nghĩ may mắn khi được ở bên nhau, chuyện tình yêu của anh sẽ tồn tại mãi mãi, nhưng mọi thứ lại không phải như vậy. Chàng trai tự trách mình ngây thơ, khi anh cứ đợi cô gái quan tâm mình, anh đâu biết rằng, anh chỉ đứng sau rất nhiều điều trong cuộc sống của cô gái.

Tuấn Phong bỗng nhiên sững người khi thấy gương mặt Thanh Vân trong máy ảnh, cô nhóc của anh đang đánh đàn với đôi mắt đỏ hoe. Không gian trong hội trường vẫn im bật, tất cả đều nín lặng để nghe những lời tâm trạng từ tiết mục mang tới.

Thanh Vân tiếp tục hát lên tâm trạng của một cô gái quen biết một chàng trai từ lâu. Cô yêu thầm anh ta nhưng lại chẳng dám nói lên tiếng yêu. Vì cô sợ chàng trai biết được sẽ bỏ cô đi mất. Rồi cô gái chỉ biết câm lặng khi thấy chàng trai có người yêu và dần xa cách cô, điều mà chàng trai đâu hề hay biết. Cuối cùng cô gái đành chấp nhận rời xa và mong chàng trai sẽ luôn vui.

Tuấn Phong vẫn nhìn Thanh Vân qua gọng kính máy ảnh. Nếu không nhờ cái máy này thì anh không thể nào biết được những biểu cảm đau khổ và buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt của cô nhóc. Lúc Thanh Vân nhắm mắt và nhập tâm vào lời hát, Tuấn Phong có thể cảm nhận những ca từ mà cô hát ra, những tâm trạng được cô ẩn chứa trong đó, nó chẳng khác gì những mũi kim đâm thấu anh đến tận tim gan phèo phổi.

Khi nỗi buồn đang vây kín khắp hội trường thì Tuấn Kiệt tiếp tục khơi thêm những sầu não. Bài hát kể về chàng trai đang rất đau khổ, chỉ muốn buông bỏ tình cảm của mình, vì chả có ai biết đến sự tồn tại của anh. Dù lời chia tay có buồn đến mấy thì cũng chẳng thể làm chàng trai tuyệt vọng hơn. Chỉ là tổn thương của chàng trai sâu thêm một chút nữa thôi.

Tuấn Kiệt vừa dứt lời, Thanh Vân tiếp tục chuyển nhạc, những ngón tay của cô di chuyển liên hồi, những đoạn nhạc đầy da diết nổi buồn vang lên. Tuấn Phong cảm thấy toàn thân mình run rẩy và lạnh toát khi Thanh Vân bắt đầu hát. Cô nhóc tiếp tục ngân lên những lời sâu nã chạm đến từng góc ngách của người nghe.

Bài hát nói về tình yêu của cô gái với chàng trai, hai người rất hợp nhau nhưng lại không phải là tình yêu. Thanh Vân rơi nước mắt khi hát đến đoạn, cô gái hỏi chàng trai rằng hai người là như thế nào. Và cô gái chết lặng khi nghe được câu trả lời từ chàng trai, rằng anh chỉ xem cô là em gái.

Tuấn Phong chụp những tấm cuối cùng, anh hạ máy ảnh xuống và anh không biết nước mắt mình rơi lúc nào. Anh lén lau nhanh nước mắt vì tưởng chừng tiết mục sẽ hết nhưng tiếng đàn vẫn được đánh. Giờ máy ảnh lên, lúc này Tuấn Phong bất ngờ khi thấy Tuấn Kiệt cũng rơi nước mắt.

Tuấn Kiệt đang cùng với Thanh Vân song ca, ngân lên bài hát kể về hai người sai lầm khi gặp nhau và họ không ngờ rằng người kia đã có người yêu. Nghẹn ngào chấp nhận cuộc sống không cần nhau. Hai người chỉ biết lặng im đứng nhìn người ta quay đi và lòng chợt thất lại khi nghĩ đến việc sẽ không gặp lại được nhau.

Tiếng đàn piano vừa dứt, ánh đèn sân khấu được bật sáng lại, cả hội trường đều đồng loạt đứng dậy vỗ tay ầm ĩ. Tuấn Phong cũng đứng lên, anh thấy rất nhiều người bật khóc sau khi nghe xong tiết mục. Nhiều người bắt đầu đổ ào lên sân khấu để tặng hoa. Đó đó là tiếng hét to lên bảo tiết mục quá xuất sắc, rồi bạn nữ hát quá hay, bạn nam đẹp trai quá.

Tuấn Phong cảm thấy lo lắng cho Thanh Vân khi thấy Tuấn Kiệt ngăn cản dòng người chạy lên tiếp cận cô. Tuấn Phong cất máy ảnh vào túi rồi liền nhanh chân chạy xuống, anh sợ nhớ cô nhóc ngại đám đông.

Tuấn Kiệt sợ mọi người quá khích nên anh liền bảo Thanh Vân chạy vào trong, còn anh thì giơ tay cản lại. Các thầy cô giáo bắt đầu nói mọi học sinh bình tĩnh, đừng biểu hiện tình yêu thương quá cuồng nhiệt như vậy. Tuấn Phong sau một hồi chen lấn, anh cũng nhảy lên được sàn. Chạy vào trong cánh gà bên trái của sân khấu. Đối diện là cánh gà bên phải, nơi đám đông đang tụ tập quanh Tuấn Kiệt và cây đàn piano.

“Vân.” Tuấn Phong nói lớn khi thấy cô nhóc.

Thanh Vân quay lại. “Anh.” Cô mừng rỡ khi thấy Tuấn Phong.

Tuấn Phong chạy tới. “Em không sao chứ.”

“Dạ không.” Thanh Vân nhìn anh với đôi mắt lấp lem vì khóc.

“Đi với anh.” Tuấn Phong dẫn cô nhóc ra khỏi hội trường.

Cảm thấy cũng không cần thiết phải ở lại. Tuấn Phong gọi cho Tuấn Kiệt bảo mình đưa Thanh Vân về trước. Sau đó anh dẫn cô nhóc đi dọc hành lang trường để ra cổng chính. Sợ cô khát nên anh dẫn đi về

phía tủ đồ để lấy nước uống. Vì hai người ngại ngùng nên Tuấn Phong đi trước, còn Thanh Vân thì đi theo sau.

Bỗng ánh đèn vụt tắt, Thanh Vân hoảng hốt khi bóng tối bao trùm xung quanh. Cô thấy chiếc áo trắng của Tuấn Phong nên liền nói lớn. “Anh.”

Tuấn Phong liền đi tới ôm Thanh Vân. “Anh đây, em đừng sợ gì cả.”

Thanh Vân nói khẽ. “Em không sợ.” Có anh ở bên, em không sợ gì cả, Thanh Vân nghĩ thầm.

Tuấn Phong khẽ cười. Vài giây sau thì toàn bộ đèn của tòa nhà được bật lại. Tuấn Phong mừng rỡ. “Chắc khu nhà bị mất điện đột xuất ấy mà.” Tuấn Phong vô thức nắm tay Thanh Vân dắt đi. “Mình đi nào.”

Tuấn Phong dắt cô nhóc về tủ đồ của mình lấy nước uống. Rồi anh tiếp tục dẫn Thanh Vân ra cổng trường. Xe taxi chở hai người lao đi, Tuấn Phong ngồi cùng với Thanh Vân ở ghế sau, cảm thấy ngại ngùng nên anh cũng chẳng dám mở lời. Thỉnh thoảng anh nhìn lên qua thì thấy cô cúi mặt xuống hoặc nhìn ra đường.

“Đẹp quá ha.” Thanh Vân nhìn ra đường khẽ nói.

Tuấn Phong nghe thấy nên quay sang. “Cái gì đẹp em.”

“Khu phố của mình ấy anh.” Thanh Vân nhìn Tuấn Phong khẽ cười.

Tuấn Phong lại cảm thấy tim mình đập loạn xạ. “Nếu em thích thì mình đi bộ ngắm. Đằng nào thì cũng gần tới nhà rồi.”

“Vậy mình xuống tản bộ đi anh.” Thanh Vân mừng rỡ.

Tuấn Phong bảo tài xế dừng xe, anh muốn nắm tay cô nhưng lại ngại nên thôi. Hai người cứ vừa đi, vừa bàn luận về quan cảnh xung quanh, những ánh đèn, những hàng cây sữa trổ hoa nhuộm vàng cả khu phố.

Tuấn Phong sợ Thanh Vân mệt nên liền nói. “Em mỏi chân không.”

“Dạ không.” Thanh Vân lắc đầu.

“Thôi leo lên đây, anh công cho.” Tuấn Phong khom người xuống.

Thanh Vân ngại ngùng rồi cũng leo lên, vì cô thích được như vậy. Tuấn Phong đỏ mặt khi công Thanh Vân trên người, đây chả phải là lần đầu anh công cô nhưng chưa bao giờ anh lại ngại ngùng như lúc này.

“Anh mệt không.” Thanh Vân lo lắng.

Tuấn Phong khẽ cười. “Không, anh chả thấy mệt.” Tuấn Phong nói thật lòng mình. “Em hát hay lắm.”

Thanh Vân ngượng ngùng. “Anh chọc em hoài.”

“Anh nói thật, cả buổi tối anh ngồi nghe thì chỉ có em là hát hay nhất.” Tuấn Phong thắc mắc. “Mà sao em không cho anh xem em với Kiệt luyện tập.”

Thanh Vân khẽ cười. “Em ngại.”

Tuấn Phong công cô nhóc đi thêm một quãng đường nữa thì tới nhà. Anh cảm thấy sao hôm nay mình lại đi nhanh như vậy, hay là do nhà anh dịch chuyển lại gần, anh ước gì nhà anh xa thêm chút nữa thì hay.

Tắm rửa thay đồ xong, Tuấn Phong xuống phòng khách ngồi đợi Tuấn Kiệt về. Anh tranh thủ xem lại những tấm hình mình mới chụp. Từng khung ảnh anh chụp đều hiện lên vẻ đẹp tuyệt đỉnh của Thanh Vân, ngay cả những bức hình cô khóc khi đang hát cũng khiến người xem nhìn mãi chẳng rời.

“Kiệt chưa về hả anh.” Thanh Vân bắt ngờ đi xuống.

Tuấn Phong vội tắt máy ảnh ngay lập tức, điệu bộ của anh giống như đang làm gì đó phạm pháp mà bị bắt gặp. Tuấn Phong ngập ngừng nói. “Kiệt chưa về em.” Anh cảm thấy mặt mình nóng bừng lên khi nhìn sang cô nhóc.

“Anh cho em xem hình với.” Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh.

Tuấn Phong đưa máy ảnh cho cô nhóc mà chẳng dám nhìn mặt. “Em xem đi.” Anh giả vờ lấy điện thoại ra lướt mạng xã hội.

Thanh Vân khẽ cười khi xem hình trong máy ảnh. “Tấm này đẹp quá anh ha.” Cô nhìn sang Tuấn Phong và thấy anh đang lướt điện thoại. “Anh tính mua nhà sao.”

“Nhà gì.” Tuấn Phong giật mình.

Thanh Vân chỉ tay vào điện thoại của Tuấn Phong. “Thì cái nhà anh đang xem đây này.”

Tuấn Phong ầm ờ nói láo. “À không, anh chỉ muốn tham khảo về bất động sản ấy mà.” Sao mình ngờ ngờ như người mất hồn vậy ta, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Vài phút sau thì Tuấn Kiệt đi về. “Hai người sướng quá ha. Có biết em mệt như thế nào không?”

“Em về rồi sao.” Tuấn Phong mừng rỡ khi có người cứu cánh.

Tuấn Kiệt ngồi xuống uống cạn ly nước của anh mình. “Mọi người ở hội trường la lối quá trời.”

“Sao lại la.” Tuấn Phong thắc mắc.

Tuấn Kiệt nhìn sang Thanh Vân. “Thì họ không thấy chị Vân lên nhận thưởng.”

“Ủa mình được đạt giải sao.” Thanh Vân ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Giải nhất song ca.”

“Còn mấy giải kia thì sao em.” Tuấn Phong tò mò.

“Nhất đơn nam thì thuộc về Nhật Thanh, đơn nữ thì chị Nhi, múa thì thuộc về lớp mười một nào đó.” Tuấn Kiệt bĩu môi. “Nói chung em cũng chẳng nhớ nữa.” Tuấn Kiệt đưa cúp lưu niệm và cờ cho Thanh Vân xem. “Của chị này.” Rồi Tuấn Kiệt nhìn sang anh mình. “Anh biết không, lúc trao giải ấy, cả hội trường chẳng thèm quan tâm những người khác, họ chỉ chờ chị Vân lên nhận thưởng thôi à.” Tuấn Kiệt bật cười. “Đến khi biết chị ấy không có mặt thì ai nấy đều hứ và xùy lên vui lắm.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Vậy thì em và Vân bữa nay nổi tiếng rồi.”

“Em thì nổi tiếng lâu rồi.” Tuấn Kiệt đưa tay ra. “Cho em xem hình anh chụp với.” Mở máy ảnh ra xem, Tuấn Kiệt trầm trồ. “Thằng nào mà đẹp trai dữ vậy ta.” Anh tự khen lấy mình. “Không biết nó con nhà ai nhỉ.”

Tuấn Phong chọc em mình. “Anh cũng chẳng biết nữa, thấy thằng đó khóc thì tự nhiên anh lại mắc cười.”

Tuấn Kiệt trợn mắt nhìn anh mình. “Đấy gọi là nhập tâm, em hát với tất cả cảm xúc của mình như vậy, anh còn đòi hỏi gì nữa.”

“Ủa thằng đó là em à.” Tuấn Phong giả vờ ngạc nhiên để tiếp tục chọc ghẹo Tuấn Kiệt.

Cả ba người bắt đầu đùa giỡn vang cả phòng, Tuấn Phong chọc Tuấn Kiệt mãi không ngừng, còn Thanh Vân nhìn hai người mà bật cười liên tục. Sau đó Tuấn Phong về phòng ngủ, anh nhắm mắt lại thì hình ảnh của Thanh Vân lại hiện lên trong đầu. Anh chợt nhận ra rằng, tình cảm của anh dành cho Thanh Vân không còn đơn thuần như anh nghĩ nữa.

Tác giả: Đoạn mashup gồm những bài hát: đừng như thói quen, đừng ai nhắc về anh ấy, yêu một người vô tâm, đường một chiều, trái tim anh cũng biết đau và lắng nghe nước mắt....

17. Chương 17

Sau khi đại hội văn nghệ diễn ra thì Thanh Vân và Tuấn Kiệt càng nổi tiếng hơn trong trường. Nhất là Thanh Vân, cô từ biệt danh “cô nàng e thẹn” đã được mọi người đổi thành “công chúa tương tư”. Ý mọi người vừa ám chỉ cô tương tư tình yêu của mình, vừa khiến nhiều người tương tư cô.

Hình ảnh chụp Thanh Vân trong đại hội văn nghệ được dán đầy trên bảng thông báo của học sinh. Không những thế, đoạn video của tiết mục của Thanh Vân và Tuấn Kiệt cũng được đăng lên trang chủ của nhà trường, khiến thu hút đông đảo người xem và bình luận.

Nếu như Tuấn Kiệt tỏ ra bình thản trước sự bao vây của các cô gái, thì Thanh Vân lại rất ái ngại trước những cặp mắt nhìn mình. Lúc nào cô cũng phải cúi mặt xuống hoặc núp sau lưng của Tuấn Kiệt.

Còn Tuấn Phong, sau đêm văn nghệ diễn ra thì anh nhận ra hai điều, hai điều mà trước nay anh chưa hề hay biết. Điều thứ nhất là cảm xúc bấy lâu nay của anh đối với Phương Nhi. Nếu như ngày xưa anh tưởng cảm giác đó là sự tổn thương vì Phương Nhi bỏ anh để đến với Quốc An, thì bây giờ anh đã biết cảm xúc đó rõ ràng hơn, đó chính là thù hận. Cung bậc cảm xúc của Tuấn Phong cũng không khác gì với những người khác, bắt đầu từ việc đau buồn, sau đó là tổn thương sâu sắc rồi hóa thành thù hận khi nào không hay.

Điều thứ hai mà Tuấn Phong nhận ra đó là tình cảm của anh đối với Thanh Vân. Giờ thì Tuấn Phong nhận ra rằng, ngay từ lúc anh thấy Thanh Vân mang chiếc áo dài nhìn anh mỉm cười, đó là lúc anh đã thích cô nhưng anh lại không hề hay biết.

Bấy lâu nay Tuấn Phong cứ nghĩ tình cảm của anh dành cho Thanh Vân là tình thương của người anh trai, nhưng đâu ngờ đó chính lại là tình yêu. Bởi chỉ có thể là tình yêu thì anh mới lo lắng, quan tâm Thanh Vân từng chút, từng chút một như vậy. Hễ Thanh Vân buồn thì anh chẳng thấy vui, mà khi anh đang buồn thì lại cảm thấy vui khi Thanh Vân bên cạnh. Chính cái lúc nước mắt Thanh Vân rơi khi đang hát, chính là cái lúc làm Tuấn Phong thức tỉnh, là lúc mà Tuấn Phong nhận ra tình yêu thật sự của mình.

Hoặc là anh không thích Phương Nhi, hoặc là anh thích Phương Nhi không nhiều như anh nghĩ. Chỉ có như vậy thì anh mới quyết định chờ Thanh Vân thay vì cô ấy. Và cũng chỉ có như vậy nên khi Phương Nhi im lặng thì anh mới im lặng theo. Vì khi đã không nặng tình thì người ta rất dễ buông bỏ.

Cũng chính vì nhận ra như vậy nên những ngày qua Tuấn Phong không còn cảm giác khó chịu khi ở gần Phương Nhi nữa. Anh cũng không còn tránh mặt và cũng chẳng phải hít thật sâu mỗi khi đi ngang qua cô.

Khi nhận ra được mọi thứ, bạn sẽ thấy tất cả thật dễ dàng, Tuấn Phong nghĩ thầm khi bước ra khỏi lớp.

Giờ ra chơi đã đến và Tuấn Phong hớn hởi đi tìm Thanh Vân. Đang rảo bước trên sân trường thì Tuấn Phong thấy cô nhóc đang đi cùng với Tuấn Kiệt. Bất ngờ Tuấn Phong nhú mày, hai hàm răng anh nghiến chặt lại.

Tuấn Kiệt đẩy Thanh Vân ra sau rồi nhìn đám con trai trước mặt. “Các anh làm gì vậy.”

“Làm gì là làm gì.” Một tên trong đám đáp lại.

Một tên định đưa tay gheo má Thanh Vân thì liền bị Tuấn Kiệt đẩy ra. “Các anh có thôi ngay đi không. Tôi lên mắc thầy giám hiệu đó.”

“Mày giỏi thì mày lên mắc đi.” Một tên nói lớn.

Một tên khác lên tiếng. “Này bé ời, cho tụi anh làm quen đi.”

Tuấn Kiệt định dắt Thanh Vân đi thì bị đám người cản lại. Thấy thế anh càng tức giận hơn, anh nắm chặt đôi tay của mình lại để kìm chế không đâm vỡ mồm bọn chúng. “Các người không tránh ra thì đừng trách vì sao ngày mai lại húp cháo.”

“Mày nghĩ mày là ai. Mày tưởng mày ngon lắm sao.” Một tên nói lớn rồi định đẩy Tuấn Kiệt ra sau.

Tuấn Kiệt nhanh chóng đưa tay lên hất sang một bên. “Anh làm cái quái gì mà đòi đụng vào người tôi.”

Tức giận vì bị thằng nhỏ tuổi khinh thường, tên bị hất tay ra định đâm cho Tuấn Kiệt một cái, nhưng chưa kịp gì thì bị Tuấn Phong từ xa chạy tới đập ngã xuống sân. Những tên còn lại thấy thế liền xông lên đánh Tuấn Phong.

Bình tĩnh, Tuấn Phong chấp lấy tay một tên rồi dùng những thế võ mình học, anh quật ngã đối phương xuống đất. Nhang chóng né đòn đang đánh tới, anh lên gối rồi xuống chỗ, anh tấn đám người lần gục ra đất chỉ sau vài phút. Tuấn Kiệt thấy anh mình lao tới mà rất ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng thì đã thấy anh mình tấn bọn chúng như cái mền rách. Cảm thấy nên để Tuấn Phong tự do nên Tuấn Kiệt chỉ đứng yên quan sát và bảo vệ an toàn cho Thanh Vân.

Trái lại với Tuấn Kiệt, Thanh Vân cảm thấy lo sợ khi nhìn Tuấn Phong đánh bọn họ. Cô thấy ánh mắt của anh rất đáng sợ, chưa kể những chiêu đòn mà Tuấn Phong đánh ra, giống như anh đang muốn đánh chết những người này.

Tuấn Phong đánh gục từng tên một nằm trên sân, mọi người đứng trên lầu nhìn xuống, những người khác đứng gần đó chụm lại xem, tất cả họ đều tưởng như vậy đã xong, nhưng đâu ngờ Tuấn Phong vẫn tiếp tục.

Anh đá vào mặt một tên đang gượng dậy, một tên khác đang loạng choạng định xin thôi nhưng chưa kịp gì, thì bị anh chấp lấy tay quật ngã xuống đất.

Tuấn Phong tiếp tục đi tới chỗ tên ghẹo má Thanh Vân, hắn ta đang nằm trên sân. Thấy Tuấn Phong đi tới với gương mặt đầy sát khí, tên này liền định bỏ chạy nhưng Tuấn Phong đã nhanh chóng tóm lấy. Anh tiếp tục quật ngã hắn ta rồi chấp lấy tay bẻ ra sau, Tuấn Phong định hạ chỏ xuống để đánh gãy tay của hắn.

Thanh Vân đoán được nên liền hét lên. “Anh.”

Tuấn Phong nghe thấy tiếng cô nhóc nên liền ngừng lại. Anh quay sang thấy cô nhóc đang nhìn mình với gương mặt đầy hoảng hốt và lo sợ. Còn Tuấn Kiệt thì há hốc ngạc nhiên khi thấy anh mình lại máu lạnh như vậy. Thế võ mà Tuấn Phong định ra tay, là thế võ mà sư phụ dạy cho hai người cấm tuyệt. Vì đó là chiêu đòn sẽ khiến người ta gãy gập tay và cánh tay đó sẽ khó trở lại như thường.

Một lúc sau, Tuấn Phong đang ngồi đối diện với thầy giám thị trong phòng. Tuấn Kiệt và Thanh Vân đang đứng sau lưng anh. Vụ đánh lộn này là vụ đầu tiên xảy ra trong trường, đây không phải là vụ đánh nhau đầu tiên, mà là lần đầu tiên một người đánh gục sáu người.

Nhà trường đã điện thoại cho ba mẹ Tuấn Phong và bà Kim Xuân đã đến. Bước vào phòng, bà nhìn Tuấn Phong với con mắt không ưa thích và không tán thành những gì cậu đã làm. Thầy giám thị sau đó thuật lại mọi chuyện cho bà Kim Xuân.

“Tuấn Kiệt, nói mẹ nghe.” Bà Kim Xuân nhìn con mình. “Vì sao anh con đánh nhau.”

Tuấn Phong liền chêm vào. “Chuyện của con nên Kiệt không biết đâu mẹ.” Anh sợ mẹ anh biết được sự thật.

“Tôi không hỏi anh.” Bà tiếp tục quay sang Tuấn Kiệt. “Con nói đi, vì sao anh con đánh nhau. Mẹ biết thằng Phong không như con, nó chưa bao giờ đánh nhau với bạn cả.”

Tuấn Kiệt ằm ờ giây lát. “Dạ tại vì con mẹ ạ. Con với người ta gây nhau nên anh Phong thấy được.” Tuấn Kiệt cúi mặt xuống. “Nên anh Phong tới đánh người ta.”

Bà quay sang Tuấn Phong. “Có đúng như vậy không Phong.”

Tuấn Phong cảm thấy lời nói láo như vậy là hay nhất. “Dạ đúng thưa mẹ.”

“Tôi xin lỗi vì đã không dạy dỗ con mình tới nơi, tới chốn.” Bà Kim Xuân nhìn thầy giám thị. “Tôi xin lỗi nhà trường, cũng như các thầy cô. Tôi xin chịu mọi trách nhiệm và chi phí điều trị của các em học sinh kia.” Bà quay sang nhìn con mình. “Hai anh về nhà sẽ biết tay tôi.”

Thanh Vân lúc này mới lên tiếng. Cô không thể nghe lời Tuấn Phong lúc này căn dặn cô đứng yên và đừng nói gì. “Dạ không phải như vậy đâu mẹ ơi.” Cô buộc phải thanh minh cho hai người họ.

“Con nói gì.” Bà quay sang.

Thanh Vân nhìn mẹ như sắp khóc. “Là tại con ạ, tại vì con mà anh Phong mới đánh nhau.”

Tuấn Phong quay lại lắc đầu, bà Kim Xuân thấy được nên ngầm hiểu ra. Bà muốn biết rõ hơn sự tình. “Sự thật là như thế nào.”

Tuấn Kiệt cảm thấy không nên giấu mẹ mình nữa. “Sự thật là bọn họ chọc ghẹo chị Vân. Con bảo họ ngừng lại nhưng họ cứ làm tới, anh Phong thấy được nên mới đánh họ.”

“Cái gì.” Bà hét lớn như muốn nổ tung cả phòng.

Tuấn Phong cảm thấy mọi chuyện đã vỡ tan. “Thôi mà mẹ, không có gì đâu.”

“Sao lại không có gì, bọn chúng dám chọc Thanh Vân sao. Bọn chúng đâu rồi, đâu hết rồi.” Bà nói lớn rồi móc điện thoại ra.

“Mẹ đừng điện luật sư mà.” Tuấn Phong năn nỉ.

Bà vẫn không nghe. “Con để yên cho mẹ.”

Tuấn Phong tiếp tục van xin mẹ mình. “Mẹ đừng điện mà, dù gì thì con đã đánh người ta nằm bê bết rồi. Mẹ bỏ qua đi.”

“Không, mẹ không bao giờ bỏ qua.” Bà nhìn Thanh Vân. “Con gái mẹ có sao không.”

“Dạ không ạ.” Thanh Vân lắc đầu.

Thầy giám thị nhìn mọi việc đang diễn ra mà há hốc không nói ra lời. Mới lúc đầu ông thấy bà Kim Xuân hiểu chuyện như vậy, nhưng khi nghe rõ sự việc thì bà lại thay đổi một cách chóng mặt, một cách ông không thể ngờ tới.

“Nhiều lúc con thắc mắc ai mới là con ruột của mẹ.” Tuấn Kiệt thì thầm một mình rồi bĩu môi.

Sau khi nghe thầy giám thị xử án và mẹ anh hậm hực đi về thì Tuấn Phong với mọi người được cho về lớp. Cảm thấy chán học, Tuấn Phong nghĩ ý rủ Thanh Vân đi chơi, rồi anh quay sang Tuấn Kiệt bảo cứ về lớp

trước và đem giúp cặp sách của Thanh Vân về nhà. Tuấn Kiệt liếc mắt đòi hai cái bánh bao thì mới chịu. Tuấn Phong gật đầu rồi điện thoại nhờ Nhật Thanh lo giúp cặp sách của mình.

Xe lao trên đường, Tuấn Phong lại chở Thanh Vân đi tới đồng cỏ như hôm bữa. Vừa mới ngồi xuống dưới tán cây thì Thanh Vân lấy thuốc sát trùng và băng bông để xử lý vết thương trên tay của Tuấn Phong. Lúc này ở trong cửa hàng tiện lợi, cô đã nhanh trí mua những thứ này.

Thanh Vân rơm rớm nước mắt, cô cầm tay Tuấn Phong lên mà lòng đau xót vô cùng. Vì cô mà anh mới đánh người ta như vậy và cũng vì cô mà tay anh sưng đỏ lên và rướm máu.

“Anh có bị gì đâu, anh đánh người ta quá nên mới trầy chút đỉnh như vậy thôi.” Tuấn Phong không muốn cô nhóc lo lắng cho mình.

Thanh Vân không nói, cô bất chợt ôm Tuấn Phong. “Tại vì em nên anh mới như vậy.” Cô nói thút thít.

Tuấn Phong bất ngờ khi được Thanh Vân ôm, mặt anh đỏ lên vì ngượng. Anh nghĩ chắc cô không biết cảm xúc hiện tại của anh nên mới thản nhiên ôm như vậy. Tuấn Phong rất thích nên để mặc, dù anh có đau thương hay buồn bực đến thế nào đi nữa, thì mọi cảm xúc đó đều tiêu tan. Anh cảm thấy lòng mình khoan khoái, vui sướng và hạnh phúc.

Xử lý vết thương xong, Tuấn Phong quên trải áo mưa mới mua để nằm lên. Vì vui quá nên anh cứ mặc kệ mà nằm thẳng xuống đồng cỏ. Thanh Vân kê đầu lên ngực anh như hôm bữa. Cả hai ngược mắt nhìn lên tán cây và xuyên qua những khe lá, hai người nhìn lên thẳng bầu trời.

“Em thích gì nhất.” Tuấn Phong bất ngờ hỏi.

Thanh Vân e thẹn. “Em thích gió.” Vì anh tên Phong, Thanh Vân nghĩ thầm.

“Vì sao em lại thích gió.” Tuấn Phong thắc mắc.

Thanh Vân giả vờ nói láo. “Vì gió được tự do bay đi muôn nơi. Gió khiến người ta cảm thấy mát mẻ và êm dịu. Gió có thể phiêu du khắp đất trời và họ sẽ đến cùng với cơn gió.” Cô hỏi ngược lại. “Còn anh thích gì.”

Anh thích em, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi âm ờ. “Anh ấy hả. Anh không nói đâu, đây là bí mật của anh.”

“Anh chơi gì kỳ vậy.” Thanh Vân nhăn nhó không chịu.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em cũng từng nói như vậy với anh còn gì.”

Hai người nói chuyện với nhau một hồi thì bắt đầu ngủ thiếp đi. Đến khi Thanh Vân tỉnh dậy thì chỉ thấy

mình đang gối đầu trên chiếc áo mưa. Cô mở mắt ra và ngồi dậy nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy Tuấn Phong đâu cả. Mặt trời đang dần lặn, hoàng hôn đang dần buông xuống, Thanh Vân đang ngập tràn cảm giác lo lắng và sợ hãi, thì bất chợt cô nghe thấy tiếng của Tuấn Phong.

“Em dậy rồi sao.” Tuấn Phong nói vọng xuống.

Thanh Vân đưa mắt dõi theo tiếng nói, cô thấy Tuấn Phong đang ngồi trên cành cây nhìn xuống mình. “Sao anh lại ở trên đó.”

“Anh đợi em thức dậy.” Tuấn Phong từ trên cành cây nhảy xuống. Khoảng cách không cao lắm.

Thanh Vân dụi mắt nhìn Tuấn Phong. “Anh đợi em lâu chưa.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Chẳng lâu gì cả, anh còn có thể đợi lâu hơn nữa.” Anh nằm xuống lại đồng cỏ, một tay gối đầu, tay còn lại thì đưa ra.

Thanh Vân hiểu ý nên lại kê đầu lên ngực Tuấn Phong. “Anh thích hoàng hôn không.” Cô tò mò.

“Không.” Tuấn Phong mỉm cười.

Ngày hôm sau đến trường, Tuấn Phong dẫn Thanh Vân đi lên lớp trong ánh mắt đăm tiếu của mọi người. Anh chẳng quan tâm, anh cứ việc nắm tay cô nhóc dẫn đi trong sự thản nhiên của mình. Giao lại cho Tuấn Kiệt, anh bắt đầu đi về lại lớp. Những người hay liếc mắt hù dọa anh mấy năm qua, bây giờ thấy anh đi tới thì đều ngoảnh mặt đi. Tuấn Phong ngầm đoán được nên chỉ mỉm cười, chỉ là mấy năm qua anh không thích phải động thủ thôi. Ai bảo dám đụng đến gia đình của anh, mà lại là người anh yêu nhất nữa chứ. Đúng là tình yêu khiến người ta không kiềm chế được cảm xúc.

Phương Nhi nhìn Tuấn Phong đi vào với gương mặt sợ hãi. Lần đầu tiên sau một thời gian dài quen nhau, thì ngày hôm qua cô mới thấy Tuấn Phong như vậy. Duy chỉ Nhật Thanh là bình thản, mà còn hơn cả thế, cậu ta còn chọc ghẹo Tuấn Phong như chưa có chuyện gì.

“Không ngờ bấy năm qua giả vờ ngu ngơ bên cạnh tôi. Ai dè cũng không phải là dạng vừa.” Nhật Thanh bĩu môi.

Tuấn Phong khẽ cười. “Phong có giả vờ gì đâu. Chẳng phải là Phong đã từng nói mình giỏi võ rồi sao.”

Nhật Thanh sực nhớ lại hôm đại hội thể thao. “Ồ ha, giờ tôi mới để ý.” Nhật Thanh hớn hờ. “Mà ông biết không, ngày hôm qua nhìn ông đánh bọn nó, mà tôi thấy đã dễ sợ.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Thanh vui đến vậy cơ à.” Anh không ngờ biểu cảm của cậu ta lại vui vẻ như mới vừa trúng số.

Nhật Thanh nhếch môi cười. “Vui chứ sao không vui. Tôi gai bộn nó nhiều rồi, giờ thấy bị đánh nên lòng mừng vô cùng.”

“Vì sao vậy.” Tuấn Phong thắc mắc.

Nhật Thanh nói thật. “Thì tại vì bọn chúng cứ chọc tôi này nọ.”

Tuấn Phong hiểu ý nên khẽ cười. “Vậy sao Thanh không nói với Phong. Để Phong dạy cho bọn chúng bài học.” Tuấn Phong cao giọng lên. “Dám chọc giận chị đại của lớp này sao.”

Nhật Thanh liếc mắt như muốn xé toạc cổ họng của Tuấn Phong. “Hết vui rồi.”

Giờ ra chơi, Tuấn Phong bắt ngờ bị ban học sinh tới hỏi thăm. Anh được lệnh điều tới phòng họp, nơi ban doanh của ban học sinh đóng tại đó, nơi mà mọi người đặt cho cái tên là “phòng xử án”.

Tuấn Phong bước vào phòng, có sáu người đang ngồi trên hai cái bàn dài ghép lại. Đối diện với họ là một chiếc ghế, nơi mà Tuấn Phong sẽ an tọa nghe xét xử. Biết trước là về vụ việc hôm qua nên Tuấn Phong vẫn bình thản ngồi xuống, anh đút tay vào trong túi quần và bắt chéo chân lại.

“Bạn có thể ngồi lịch sự hơn được không.” Xuân Việt, người đảm nhận về mặt đời sống lên tiếng.

Tuấn Phong cười khẩy. “Các bạn cũng đâu phải là thầy cô.” Trước giờ đã không ưa họ nên Tuấn Phong hơi cục súc trong lòng.

“Đây là phép lịch sự tối thiểu của một con người.” Văn Sơn, thư ký của ban đại diện học sinh nói khứa.

“Vậy thì đúng rồi.” Tuấn Phong cười đều. Ý anh nói ban học sinh đang ngồi trước mặt chả phải là con người nên cần gì phải đáp lễ.

Ngọc Thảo như hiểu ra nên che miệng mỉm cười. “Ít nhất bạn phải xem mình khác chứ.”

Tuấn Phong bỏ hai tay ra khỏi túi. “Vâng, cô em xinh đẹp.”

“Bạn biết hôm nay bị kêu tới đây vì việc gì không.” Quốc An lúc này mới nói.

Tuấn Phong thấy Quốc An thì lại càng vui hơn nữa. “Chúng ta đều đã lớn rồi. Các bạn muốn nói gì với mình nào.”

“Anh có cần đánh họ đến mức như vậy không.” Phúc Tân nghiêm mặt lại.

Tuấn Phong nói thật lòng mình. “Mình chỉ muốn gửi lời chào đến tất cả mọi người trong trường. Đụng ai thì việc của họ, nhưng đụng đến em của Tuấn Phong này, thì kết cục còn thê thảm hơn những người vừa rồi.” Anh muốn ra tối hậu thư cho toàn trường. Nghĩ đến việc hôm qua Thanh Vân nói liên tục bị quấy rầy từ khi đi học tới giờ, thì Tuấn Phong lại tức điên lên.

Ngọc Thảo mỉm cười như muốn nói ủng hộ. “Mình thấy như vậy là đáng đời.” Thấy mọi người mở to mắt nhìn mình vì ngạc nhiên, Ngọc Thảo liền nói rõ ý hơn. “Con trai các người không lo học hành, cứ suốt ngày đi chọc ghẹo, ức hiếp con gái. Thảo đứng về phía nữ giới, nên Thảo thấy Phong đánh như vậy là đúng. Cho chừa cái thói dê xồm.”

Tuấn Phong mừng rỡ khi cô nàng kỷ luật bênh mình. Mà dù có phải bênh vực anh hay không thì anh cũng thấy vui. “Chưa bao giờ mình lại yêu Thảo đến như vậy.” Tuấn Phong lại giở trò cựa cẩm.

“Anh im đi.” Ngọc Thảo trợn mắt nhìn.

Cuối cùng sau một hồi phân xử, ban đại diện học sinh đề nghị mức kỷ luật cho Tuấn Phong là nghỉ học đến hết tuần. Ban đại diện sẽ đề xuất mức phạt này lên cho nhà trường, mặc dù ban giám hiệu đã có mức xử phạt riêng cho Tuấn Phong. Thực chất thì đây cũng là mặt tốt của ban đại diện học sinh, họ đứng ra bảo vệ và đứng về phía những người yếu thế, như tôn chỉ ban đầu khi họ được lập ra.

Tuấn Phong về lại lớp và kịp dự tiết học cuối cùng, tiết học của thầy Quang. Không đợi thầy nói, Tuấn Phong ngỏ ý tối nay mời thầy đi nhậu, anh muốn tâm sự với thầy về những chuyện trong lòng.

Đúng giờ, Tuấn Phong tới chỗ thầy Quang đi ra quán nhậu gần đó, quán nằm trên đường vào nhà thầy. Sau khi hai thầy trò nói về vụ đánh nhau, Tuấn Phong nhận lỗi về mình khi đã quá tay. Thì hai người bắt đầu kể về nỗi lòng của mình.

Đầu tiên là thầy Quang lại kể về cuộc đời của thầy, mỗi lần bia vào đều như vậy. Vợ thầy ly hôn vì ghen tuông, sau đó thì đi bước nữa. Thầy có một người con trai và anh này đang sống với thầy. Tuấn Phong cũng đã tìm hiểu về con thầy, anh này đang làm việc ở công ty tài chính V mà Tuấn Phong đang học việc.

Sau đó thì đến lượt Tuấn Phong, anh tâm sự rằng mình đã hiểu sai nhiều điều về tình cảm của mình. Anh nói với thầy về việc anh thích Thanh Vân và chính vì không biết nên cứ bực tức với Phương Nhi.

“Em cứ bực tức Phương Nhi, mà không biết đó chính là hận, chứ không phải là yêu.” Tuấn Phong nốc cạn ly bia của mình.

Thầy Quang mỉm cười. “Giờ khi nhận ra rồi thì em có thấy lòng mình thoải mái chưa.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Em thấy mình thật tệ khi nghĩ oan cho Phương Nhi.”

“Nhưng Phương Nhi thật sự bỏ em để đến với Quốc An mà.” Thầy Quang muốn biết học trò mình nghĩ gì.

Tuấn Phong nhìn ra đường thở dài. “Nhi muốn yêu ai là quyền của Nhi. Em đâu thể trách được cô ấy. Mà chả phải em cũng thích người khác đó sao.” Tuấn Phong hứ lên một tiếng. “Tại sao nhiều người lại kỳ như vậy. Họ có thể cho mình được quyền yêu người khác và bỏ người này. Nhưng họ lại không cho người khác làm như vậy với mình.” Tuấn Phong nhìn thầy khẽ cười. “Em thấy mình thật ấu trĩ và ích kỷ.”

Thầy Quang vỗ vai Tuấn Phong. “Suy nghĩ của em thật sự quá lớn so với người khác.”

“Em có lớn gì đâu thầy.” Tuấn Phong rót bia cho thầy. “Chẳng qua có những chuyện em trải qua trước họ, nên em mới nhận ra trước họ thôi. Chứ thật sự thì em ngốc bà cổ luôn.”

Thầy Quang cụng ly với Tuấn Phong. “Thế bây giờ em định tính sao.”

“Dạ thì em nghĩ phải nên xin lỗi Phương Nhi một tiếng. Dù sao thì em cũng là người gây ra chuyện này. Vì em vô tâm rồi đối xử không đúng với cô ấy, nên rồi cô ấy mới tổn thương và Quốc An tìm đến.” Tuấn Phong nói thật lòng mình.

Thầy Quang lắc đầu. “Thầy đâu có hỏi em định cư xử như thế nào với Phương Nhi.” Thầy Quang chỉ tay vào thùng bia đã cạn. “Thầy định hỏi em là nên uống tiếp hay nghỉ.”

Tuấn Phong cảm thấy mình bị hổ nên anh ngượng chín mặt. “Uống tiếp đi thầy. Em được nghỉ đến hết tuần lận mà.”

“Em còn uống được không. Ba mẹ em la đó.” Thầy Quang sợ học trò mình say.

“Thầy yên tâm, chút nữa em gọi xe lại nhà thầy rồi đón taxi về. Đây đâu phải là lần đầu chúng ta nhậu đâu.” Tuấn Phong muốn thầy mình yên tâm.

Thầy Quang bật cười. “Em còn nhớ lần đầu tiên thầy trò mình nhậu không. Lúc đó em còn buồn hơn thế này.”

“Dạ em nhớ chứ. Lúc đó ông nội em vừa qua đời, thầy rủ em đi cà phê để nói chuyện cho khuây khỏa nhưng em lại đề nghị đi nhậu.” Tuấn Phong nhớ lại. “Chắc thầy cũng chiều lòng em cho vui nên thầy mới đồng ý.”

Thế là hai người cùng ngồi ôn lại những kỷ niệm. Tuấn Phong và thầy Quang kể cho nhau nghe những chuyện trên trời dưới đất. Hai người, hai tâm hồn đơn điệu giống nhau, hai con sâu rọu ngồi đến khi ngà say thì mới chịu về.

18. Chương 18

Quãng thời gian cuối cùng của năm cấp ba, những tháng sau cùng của năm học và những ngày còn lại được ở bên nhau. Đây là lúc mà mọi học sinh bận rộn cho việc định hướng tương lai của mình.

Trong khi mọi người đang bận bịu, lo lắng, hồi hải để điền hồ sơ thi đại học. Đăng ký các nguyện vọng vào những trường mà mình ưa thích, thì Tuấn Phong lại ngồi nhõn nhơ chống cằm nhìn bạn mình cặm cú ghi liên tục.

“Phong ung dung sướng quá ha.” Tuyết Vân quay xuống nhìn.

Tuấn Phong khẽ cười. “Mọi người mới sướng, chứ Phong thì sướng gì.” Anh ra về tiếc nuối. “Mọi người được học đại học, được quen thêm những bạn mới, được ngồi ở trường mới nữa. Còn Phong thì chả được như vậy.”

Nhật Thanh cảm thấy ngứa tai. “Có ai cấm ông thi đại học không. Người ta phải chăm chỉ thêm bốn năm, năm năm nữa thì mới có bằng cấp để xin việc làm. Còn ông thì đã có việc dâng tới tận miệng.”

“Thanh thích đi làm không. Đi làm với Phong cho vui.” Tuấn Phong nói thật lòng mình.

Nhật Thanh nhếch môi. “Tôi thích làm một stylist. Chỗ Phong có tuyển không.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Không.” Anh chợt nảy ra một ý kiến. “Nhưng nếu Thanh thích thì Phong có thể giới thiệu qua bên công ty thiết kế thời trang.”

“Ngay và luôn.” Nhật Thanh vút bút xuống bàn.

Như Ý nghe thấy nên cũng quay lại đơm chuyện. “VẬy Phong giới thiệu cho Ý luôn được không.”

“Bà cũng thích thiết kế thời trang sao.” Nhật Thanh thắc mắc.

Như Ý ừm một tiếng. “Tôi cũng thích nghề thiết kế mà. Ở nhà tôi hay vẽ bậy bạ trong tập lắm.”

Nhật Thanh ngay lập tức quay sang Tuấn Phong. “Ông hãy giới thiệu cho tôi và lơ ả nô tỳ Như Ý đó đi.”

Tuyết Vân bảo vệ bạn mình. “Ông sợ mình không bằng người ta nên sợ sao.”

Nhật Thanh bĩu môi. “Thích thì so tài cái chơi.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Phong giới thiệu hai người luôn.” Anh nhìn Tuyết Vân thắc mắc. “Còn Vân thì định làm nghề gì.”

“Vân thích làm phóng viên. Sau này Vân muốn vào làm cho một tòa soạn lớn nào đó.” Tuyết Vân kể về ước mơ của mình.

Tuấn Phong ầm ờ giây lát. “Tòa soạn V được không.”

“Tòa soạn V.” Tuyết Vân há hốc mồm ngạc nhiên.

Tuấn Phong khẽ cười. “Ừm, tòa soạn V. Nó có được coi là một tòa soạn lớn không.”

“Lớn lắm luôn ấy.” Tuyết Vân mừng rỡ khôn cùng. “Phong định giới thiệu Vân vào làm sao.”

“Không.” Tuấn Phong lắc đầu. “Phong làm sao có thể giới thiệu Vân vào làm được.”

Tuyết Vân như vừa rớt từ trên trời xuống dưới đất. “Vậy Phong nói với Vân làm gì.”

Tuấn Phong nghiêm túc. “Phong chỉ giới thiệu mọi người ứng tuyển vào. Công ty sẽ tạo điều kiện đào tạo và hướng dẫn cho mọi người. Còn việc sau này mọi người có trụ lại được hay không, hoặc có được nhận việc hay không, thì tùy vào năng lực của mọi người.” Anh muốn nói với ba người họ rằng, phải làm việc bằng chính tài năng của mình, chứ không phải dựa dẫm vào ai đó.

“Vậy là Phong vẫn giới thiệu cho Vân với mọi người phải không.” Tuyết Vân liền vui trở lại.

Tuấn Phong gật đầu. “Ừm, Phong sẽ giới thiệu cho mọi người.”

Như Ý chợt nhận ra một điều. “Mà khoan, bộ nhà Phong quen biết được nhiều người làm trong công ty lớn vậy sao.”

Tuấn Phong nhanh trí nói láo. “Đâu có.” Anh khẽ cười. “Tại ông chú Phong làm bên nhân sự nên quen nhiều người ấy mà. Phong cũng được ông chú giới thiệu đi làm đó.”

“Có ông chú như vậy sướng quá ha.” Nhật Thanh nói khứa. “Tôi cũng muốn có ông chú như vậy.”

Sau khi lên gặp ban giám hiệu nhà trường thì thầy Quang hớn hở trở về lớp. Cả lớp nín thở để nghe thầy thông báo kết quả.

Thầy Quang đưa tay lên miệng ho nhẹ vài cái. “Nhà trường đã ra quyết định.” Thầy lại tiếp tục ngừng lại

vài giây rồi mỉm cười. “Đồng ý cho lớp ta đi xuống thành phố V chơi ba ngày.”

Mọi người nghe xong thì đập bàn rồi hò hét vang cả lớp. Đây là dịp đi chơi cuối cùng của mọi người trước khi ra trường. Là khoảng khắc được nô đùa bên nhau nên ai nấy đều hớn hởi và vui mừng khôn xiết.

Tan học, Tuấn Phong dắt xe ra đợi cô nhóc trước cổng trường. Sau một thời gian thì vụ việc đánh nhau của anh cũng bắt đầu chìm xuống. Mọi người không còn nhìn anh với Thanh Vân bằng ánh mắt khó chịu nữa. Ngược lại, anh lại nhìn cô nhóc bằng một ánh mắt khác, ánh mắt triu mến và đầy tình ý trong đó.

“Anh.” Thanh Vân bước tới nói lớn.

Tuấn Kiệt đi phía sau Thanh Vân bĩu môi. “Có đi ăn chè chuối nữa không đó.”

“Có.” Tuấn Phong khẽ cười.

Tuấn Kiệt nói móc trong tiếng cười. “Ước gì chở ba mà không vi phạm luật giao thông nhỉ.”

“Em đi không, anh rủ Thanh đi cùng nữa.” Tuấn Phong vui mừng khi nghe thấy cậu em mình cũng muốn đi.

“Đi chứ, anh rủ anh Thanh đi.” Tuấn Kiệt mỉm cười.

Thế là bốn người dắt nhau đi ăn chè. Tuấn Phong vẫn như hôm nào, anh đội mũ bảo hiểm cho cô nhóc rồi gõ nhẹ lên đó, cô nhóc nhìn anh cười tí mắt. Càng ngày thì anh càng muốn ở gần bên cô nhóc.

Vài ngày sau, cuối cùng sau một thời gian chờ đợi trong mỗi mòn thì hôm nay, ngày đi chơi của mọi người đã đến. Tất cả đều hớn hởi tụ tập trò chuyện trước cổng trường, ai nấy đều mong chờ giây phút đặt chân xuống thành phố V.

Tuấn Phong vẫn như trước, anh bảo tài xế đỗ xe từ xa rồi đi bộ tới. Không như những người khác ăn mặc những bộ quần áo xinh đẹp của mình, Tuấn Phong vẫn mang chiếc quần đen, cùng với áo sơ mi trắng. Đồ đi học, đi làm hay đi chơi của anh đều giống nhau một kiểu. Anh thật sự cổ điển và quê mùa so với những bạn cùng trang lứa.

“Lại đi bộ tới sao.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Mà sao Thanh.”

“Sao phải giấu làm gì cho mệt vậy. Cứ thoải mái bình thường đi.” Nhật Thanh không thích sự gò ép của Tuấn Phong.

“Thì Phong vẫn bình thường mà.” Tuấn Phong khẽ cười. “Bình thường nhất có thể luôn.”

Nhật Thanh bĩu môi. “Biến thái thì có.”

Thầy Quang và cô Tuyết tiếp tục đồng hành cùng với nhau trong chuyến đi chơi của lớp. Sau khi điểm danh đầy đủ thì mọi người lên xe và bắt đầu khởi hành. Không như chuyến đi chơi lên thành phố Đ, lần này mọi người cùng nhau hát hò hết bài này rồi sang bài khác. Không khí rất là vui vẻ và nồng nhiệt.

Tới thành phố V, mọi người được đưa tới homestay G để lưu trú, nơi Tuấn Phong và mọi người được bắt nhóm để ở cùng với nhau trong một căn hộ. Khác với hostel C, mọi người không phải tranh giành nhau về nơi mình ngủ. Ở đây mọi thứ đều khá giống nhau, với màu trắng chủ đạo, homestay G gồm nhiều căn hộ nằm liền kề với nhau và được thiết kế bài trí một cách rất tinh tế.

Tuấn Phong ở cùng với Nhật Thanh và thầy Quang. Phòng ngủ khá lớn nhưng lại có ba người nên ai nấy đều cảm thấy thoải mái. Khác với Tuấn Phong, vì được bắt theo nhóm nên có những căn hộ chứa đến năm, sáu người. Dù đã được thầy Quang khuyên bảo nhưng mọi người vẫn chịu khó chật chội để được ở chung với nhau.

Vì khoảng cách giữa hai thành phố khá gần nên sau khi cất hành lý, lớp Tuấn Phong tiếp tục di chuyển đi tham quan các điểm du lịch. Và điểm đến đầu tiên đó là bảo tàng R, nơi trưng bày những trang phục, vũ khí, các bức tranh mô tả những trận chiến hoặc những bộ huy chương từ nhiều thời, cho đến của nhiều nước khác nhau.

Tuấn Phong lại không đem máy ảnh và tiếp tục trở thành phó nháy bắt đắc dĩ cho Nhật Thanh. Đi qua những tầng lầu, nhìn những hình nộm mang trang phục cho đến các vũ khí được treo lên giá, Tuấn Phong cảm thấy vốn kiến thức lịch sử của mình hình như vẫn còn quá kém.

Đúng là ếch ngồi đáy giếng, Tuấn Phong tự trách mình.

Bước sang khu trưng bày khác, nơi dành riêng cho những bộ quân phục và những vũ khí thời hiện đại. Tuấn Phong nhìn hình nộm mang quân phục của nước Mỹ mà ngẩn ngơ. Anh nghĩ nếu mình mang quân phục này vào thì sẽ đẹp lắm. Nghĩ là làm, đến khu vực mà bảo tàng cho thuê trang phục để chụp hình, Tuấn Phong lựa chọn rơi cả mồ hôi hột nhưng cuối cùng cũng chẳng thấy đâu. Cảm thấy buồn mười lăm giây, Tuấn Phong đành đứng nhìn lũ bạn mình đang tự sướng.

Sau khi tham quan xong thì ai nấy đều cảm thấy đói bụng, từng gương mặt bắt đầu kêu ca đòi đi ăn. Thầy Quang và cô Tuyết thấy vậy nên liền mỉm cười hét lên đồng ý. Ở thành phố V có rất nhiều món đặc sản và món mà mọi người ăn trưa đó là bánh khọt.

Tại quán bánh khọt C, một quán nổi tiếng nhất nhì ở thành phố này. Tuấn Phong ăn những miếng đầu tiên và cảm thấy hơi giống bánh căn, loại bánh mà bà nội hay làm cho anh ăn lúc nhỏ. Anh thấy chỉ khác là lớp bột của bánh khọt dày hơn mà thôi.

Có lẽ vì hiện tại Tuấn Phong đã hiểu được cảm xúc của mình, nên lúc này Phương Nhi đang ngồi cùng bàn, mà anh chẳng cảm thấy có cảm giác như xưa nữa. Nhật Thanh thấy Tuấn Phong bình thản ngồi ăn nên thấy cũng hơi lạ.

Lúc được Ngọc Quyên rủ tới ngồi chung bàn với Tuấn Phong và Nhật Thanh, thì Phương Nhi đứng sững lại một vài giây. Đã lâu rồi cô chưa có nói chuyện lại với Tuấn Phong, cộng với những biểu cảm hằn học thời gian qua, rồi đến vụ đánh nhau trong trường, cô thấy rất áy náy khi phải ngồi ăn cùng nhau như vậy.

Nhìn quanh thấy đã chật kín chỗ, chỉ có bàn của Tuấn Phong là còn trống, Phương Nhi đành miễn cưỡng đi tới với tâm trạng ngổn ngang. Đến khi thấy Tuấn Phong thản nhiên bình thường, thậm chí còn trò chuyện với Ngọc Quyên và cô về bảo tàng thì cô mới thấy tự nhiên hơn.

Tuấn Phong nhìn Ngọc Quyên khẽ cười. “Quyên định thi vào trường nào vậy.” Anh nhìn Phương Nhi. “Còn Nhi thì sao.”

Ngọc Quyên vừa ăn, vừa đáp. “Quyên định đăng ký vào đại học R, truyền thông hoặc marketing, Quyên đang phân vân giữa hai ngành đó.”

“Cái miệng bà mà làm marketing thì đúng nhất rồi còn gì.” Nhật Thanh cười khẩy.

Ngọc Quyên trợn mắt nhìn Nhật Thanh, đến nỗi con ngươi của cô muốn vọt thẳng lên trên trán. “Ông đang khen hay là đang chê tôi vậy.”

Phương Nhi chen vào. “Thanh khen Quyên đó.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Phong thấy hai ngành đó cũng hay.”

“Mà Quyên nghe nói Phong không thi đại học à.” Ngọc Quyên thắc mắc.

Tuấn Phong lắc đầu. “Phong xin được việc rồi, sau khi ra trường thì Phong sẽ đi thực tập ở công ty tài chính V.”

“Sướng vậy ta.” Ngọc Quyên ước gì cô cũng được như vậy.

Nhật Thanh lúc này mới nhìn qua Phương Nhi. “Còn bà Nhi thi vào trường nào.”

“Nhi cũng đăng ký vào đại học R luôn, ngành kinh doanh.” Phương Nhi nhìn Nhật Thanh để khỏi phải chạm mặt với Tuấn Phong.

Nhật Thanh thấy hơi lạ. “Thường thì kinh tế hoặc tài chính. Ngành kinh doanh là kinh doanh gì.”

“Là đó đó.” Phương Nhi nói rõ cho mọi người hiểu. “Thực chất nó là cử nhân kinh doanh và Nhi định chọn ngành kinh tế và tài chính.”

“Sao Nhi không học ngành kinh doanh quốc tế.” Tuấn Phong hơi ngạc nhiên.

Phương Nhi lúc này mới nhìn Tuấn Phong. “Ba mẹ Nhi cũng muốn Nhi học kinh doanh quốc tế nhưng Nhi vẫn đang lưỡng lự. Nhi có đăng ký cả hai ngành luôn, sau này ra trường thì Nhi sẽ quyết định phương án cuối cùng.”

“Mọi người ăn xong chưa, chúng ta về phòng nghỉ ngơi một chút rồi đi tham quan tiếp nào.” Thầy Quang bỗng nói lớn.

Thế là mọi người hối hả ăn thật nhanh để di chuyển. Tuấn Phong thì đã ăn xong, anh nhìn Phương Nhi thì chợt nhớ đến Thanh Vân. Anh lẳng lặng đi ra ngoài bấm điện thoại trò chuyện với cô nhóc.

Buổi chiều, lớp Tuấn Phong tiếp tục tham quan điểm đến tiếp theo, ngọn hải đăng nổi tiếng của thành phố. Bước lên tham quan với cái nắng chói chang trên đầu, nhiều bạn tỏ ra bức bối và liên tục bảo lịch trình tham quan quá kỳ cục. Tuấn Phong nghe được nên chỉ lắc đầu mỉm cười. Vì anh biết rõ thầy Quang lựa chọn như vậy là có mục đích riêng của thầy.

Tuấn Phong nhìn ngọn hải đăng và thấy hình dạng của nó hơi hao hao giống quân tốt trong môn cờ vua. Bước tới phía trước, Tuấn Phong có thể nhìn ngắm bao quát một phần thành phố V bên dưới.

Trời xanh thẳm ở trên cao. Biển cùng màu, dạt dào ở bên dưới, Tuấn Phong đọc thăm trong đầu.

“Phong, ông chụp cho tôi bức này với.” Nhật Thanh nói lớn.

Đang suy tư làm thơ thì Tuấn Phong bị giọng nói làm đứt quãng. Anh quay sang mỉm cười. “Lấy tượng Chúa làm background đúng không?”

Nhật Thanh ừm một tiếng. “Nhớ lấy luôn cả ngọn núi nha.”

“Như vậy thì hơi khó ấy nha.” Tuấn Phong nhúu mày khi tìm khung hình cho vừa ý.

Đứng trên ngọn hải đăng này thì mọi người còn có thể thấy bức tượng Chúa ở phía xa, nơi điểm đến kế tiếp của lớp Tuấn Phong. Tới đây thì Tuấn Phong mới thấy Nhật Thanh thật tinh ý. Trong khi những bạn khác đang mải mê tạo dáng bên ngọn hải đăng, mặc cho cái nắng vô cùng gắt ở trên đầu, thì Nhật Thanh biết tìm cho mình những khung hình nằm trong mát.

Rồi ngọn hải đăng, xe chở mọi người đi xuống và tấp vào quán yaourt C ở bên đường. Tuấn Phong biết ngay ý đồ của thầy Quang. Lẽ ra thì cả lớp sẽ đi ngọn hải đăng đầu tiên nhưng nếu tham quan xong rồi

xuống đây ăn những món ngon này, thì mọi người sẽ không còn bụng để ăn trưa nữa. Do vậy mà thầy Quang cùng cô Tuyết đã dời lịch ngay vào phút chót, để giờ mọi người cảm thấy khát thì có thể thoải mái ăn hết cái quán này.

Mọi chuyện đều có nguyên do của nó. Nếu bạn không biết thì đừng nên vội phê phán, Tuấn Phong nói thầm trong đầu.

Anh cảm thấy nực cười khi nghe những người lên tiếng đả kích lịch trình lúc này, giờ đang háo hức khen thầy Quang sắp xếp hợp lý. Vừa ngồi xuống bàn, Tuấn Phong thấy Nhật Thanh đang ăn trứng lòng đào, anh không thích món này cho lắm. Một quả rồi hai quả, Tuấn Phong thấy Nhật Thanh ăn mà cứ chảy nước miếng liên tục.

“Thích thì ăn đi, chứ nhìn cái gì mà nhìn.” Nhật Thanh nhếch môi.

Tuấn Phong nhân cơ hội chọc ghẹo cậu ta. “Phong thích nhìn Thanh ăn, chứ không phải nhìn quả trứng gà.”

Nhật Thanh nghe xong liền bỏ quả trứng xuống bàn với cái liếc mắt như muốn ăn tươi Tuấn Phong. Tuyết Vân ngồi cùng bàn thấy vậy nên bật cười. Nhật Thanh tiếp tục giả vờ lạnh lùng, khổ nỗi lại không qua được mắt Tuấn Phong.

Mọi người ăn xong thì tiếp tục đi tham quan. Chùa T và tượng Chúa là những điểm đến cuối cùng của ngày hôm nay. Nếu như ở chùa T, nơi mọi người vui vẻ chụp hình, thì đến tượng Chúa, mọi người lại nhẩn nhơ rồi ủ rũ trong lúc tạo dáng. Tất cả chỉ vì để leo lên được đỉnh tượng, mọi người phải bước lên khoảng một ngàn bậc thang. Vì ý chí quyết tâm leo lên cho bằng được nên ai nấy cũng dốc hết sức của mình. Tuấn Phong mặc dù chơi thể thao và tập võ thường xuyên, nhưng anh cũng phải mệt bỏ hơi tai khi leo lên đến nơi.

Mệt mỏi là vậy, đau chân là vậy, nhưng khi ở trên cao, trên đỉnh của bức tượng nhìn xuống thì mọi thứ đều tiêu tan trong phút chốc. Cảm giác đứng trên này quan sát mọi cảnh vật bên dưới, nơi mọi thứ đều thu nhỏ lại như những vẩy tí hon. Nó khiến cho mọi người khoan khoái và thoải mái ở trong lòng.

Nhìn mây anh lại nhớ tới em. Vậy khi gặp gió, em liệu có nhớ đến anh, Tuấn Phong bỗng nói thầm trong đầu.

19. Chương 19

Sau khi tham quan xong tượng Chúa, mọi người trở về phòng thay quần áo. Đây là giây phút mà ai cũng mong chờ nhất trong ngày, là lúc được mang những bộ đồ tắm biển lao ùm xuống nước.

Tuấn Phong mang chiếc quần short màu đen, cùng với chiếc áo thun màu trắng, hai màu sắc ưa thích của anh. Trong lúc mọi người đang đùa vui với nhau dưới biển, thì anh lại ngồi trên bờ nhìn xa xăm. Không phải anh tự cô lập mình, mà là vì anh thích ngồi trên bờ ngắm nhìn bầu trời trong xanh.

Nhiều lúc Tuấn Phong cảm thấy anh ở bên ông nội quá lâu, nên anh có những thú vui chả giống ai, nhiều khi lập dị nữa là đằng khác. Như anh thích ngồi nhăm nháp cà phê một mình, thích ngắm trời đất, thích chạy xe dưới trời mưa hay thích nằm trong bóng tối sử dụng điện thoại và laptop.

“Không xuống chơi với các bạn hả em.” Thầy Quang ngồi xuống bên cạnh cậu học trò của mình.

Tuấn Phong thoát ra khỏi những suy nghĩ, anh nhìn thầy khẽ cười. “Em thích ngồi trên này ngắm cảnh hơn.”

“Nhiều lúc thầy thấy em hay cô lập mình với bạn bè.” Thầy Quang mỉm cười. “Nhưng thật ra lại không phải như vậy. Chỉ là em đã quá thời rồi.” Ý thầy muốn ám chỉ Tuấn Phong già trước tuổi.

“Thầy cứ chọc em hoài.” Tuấn Phong chống chế cho mình. “Chẳng qua là thầy chưa thấy em nhây thôi.”

Thầy Quang ừm một tiếng. “Cũng có thể. Đâu ai biết được tận sâu trong mỗi con người là gì.” Thầy nhìn qua Tuấn Phong. “Thầy thấy em đã nói chuyện lại với Phương Nhi.”

“Dạ.” Tuấn Phong trầm tư. “Em đã bắt chuyện lại với Nhi.” Anh mỉm cười. “Dù sao thì quãng thời gian tụ tập em đã trải qua cũng là một kỷ niệm đẹp.”

Thầy Quang trêu chọc. “Chỉ là đẹp đối với em, còn với Nhi thì chưa chắc.”

Tuấn Phong lắc đầu như cạ lời với thầy mình. “Thầy cứ vậy hoài.”

Rốt cuộc thì Tuấn Phong vẫn không tắm biển, anh ngồi cà kê với thầy Quang cho tới giờ về. Tắm rửa xong, mọi người bắt đầu đi ăn lẩu cá đuối, một đặc sản nổi tiếng của thành phố V. Những lát cá to chà bá ngập tràn trong nồi, những đĩa rau xanh lè và tươi rói đặt bên cạnh, khiến cho tất cả mọi người phải chảy nước miếng vì đói bụng.

Tất nhiên Tuấn Phong lại khác biệt, anh ngồi bên cạnh thầy Quang và trong khi mọi người đang châu chực nồi lẩu sôi lên để chiến đấu, thì anh với thầy đã cùng với nhau được hàng loạt ly bia. Hai thầy trò chỉ cần một ít mồi nhăm, như đĩa lạc rang muối hoặc vài cái bánh trắng là có thể lai rai đến tối.

Những ngọn lửa được nhen nhóm bởi những cục cồn, lửa chưa tắt thì lẩu đã sôi. Mọi người vừa dỡ nắp vung ra, một mùi thơm bay ngập ra không khí làm cồn cào những cái bụng đang đói. Bất chấp ý tứ hay lễ phép, tất cả đều tranh nhau thò đũa vào ăn cầm cút. Cô Tuyết thấy những học trò mình như vậy nên chỉ nhìn thầy Quang mỉm cười.

“Em không ăn sao.” Cô Tuyết nhìn Tuấn Phong.

“Dạ không.” Tuấn Phong khẽ cười. “Để em múc cho cô.”

Cô Tuyết quơ tay. “Thôi, để cô làm được rồi.”

“Cô Tuyết cứ để em nó làm đi.” Thầy Quang nói chen vào. “Tôi đây ăn nhậu với nó gần hai năm trời, mà có lúc nào nó mức hay gặp thức ăn cho tôi đâu.”

Tuấn Phong nghe thấy liền đỏ mặt. “Thầy chọc em từ chiều đến giờ luôn nha.” Anh nói cho đỡ ngại.

“Thầy với Tuấn Phong nhậu với nhau được hai năm rồi sao.” Ngọc Quỳnh ngồi bên cạnh cô Tuyết ngạc nhiên.

Thầy Quang gật đầu. “Ừa em không biết sao.”

Ngọc Quỳnh lắc đầu. “Dạ không, đây là lần đầu tiên em nghe thấy.”

“Tôi ngồi bên cạnh ông ấy đây, mà còn không biết thì huống hồ gì bà.” Nhật Thanh nói khía.

“Em không nói cho các bạn biết sao.” Thầy Quang nhìn Tuấn Phong.

Tuấn Phong khẽ cười. “Dạ không ạ.”

“Lỡ như mấy bạn đồn ầm lên rằng.” Thầy Quang giả vờ nói lên những giả thuyết đen tối. “Thầy với em đi đêm với nhau, nên thầy ưu ái em thì sao.”

Nhật Thanh lại chen vào. “Thì thật sự là như vậy mà thầy.”

Tuấn Phong xém nữa bị sặc bia. “Thầy với Phong là hoàn toàn bình thường. Mọi người đừng nghĩ bậy.”

“Sao mọi người lại nói thầy Quang ưu ái Phong.” Cô Tuyết tò mò.

Ngọc Quỳnh nghe thấy nên lên tiếng. “Thì thầy Quang có gì cũng Phong hết. Phong cũng không bao giờ được thầy kêu lên dò bài.”

Cô Tuyết bật cười. “Thì cô cũng vậy mà.”

“Vậy cô cũng bệnh Phong.” Nhật Thanh lại được cơ hội ghẹo Tuấn Phong.

Thầy Quang mỉm cười. “Thầy với cô Tuyết có bệnh Phong đâu. Chẳng qua mấy em không chịu học sử, còn Phong thì lại quá giỏi, nên kêu Phong lên kiểm tra miệng để làm gì.”

Nhật Thanh ngừng ăn, anh ngẩng mặt giả vờ ngỡ ngàng. “Ừa em nhớ thầy dạy văn mà.”

Thầy Quang cũng chẳng phải dạng vừa. “Ồ lớp ai làm văn giỏi hơn Phong, ngoại trừ anh Thanh nào đó đứng ở đầu kia của lớp.”

Nhật Thanh bị thầy chọc quê nên liền đỏ mặt. “Thầy bệnh Phong thấy rõ luôn.”

Mọi người cười ồ lên vì bộ dạng của Nhật Thanh. Tuấn Phong lắc đầu rồi cụng ly với thầy. Nãy giờ lo uống nên Tuấn Phong chưa được ăn miếng cá đuối nào, cảm thấy thèm nên anh mới cầm đũa lên định gấp thử. Vừa đưa mắt nhìn vào nồi lẩu, nơi chiếc nồi đến nước cũng không còn, Tuấn Phong cảm thấy ngượng vì bị hố.

Nhật Thanh thấy vậy nên bĩu môi, rồi cậu gấp một miếng cá trong chén của mình cho Tuấn Phong. “Lo uống cho cổ vào.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Có đời nào đi nhậu mà Phong ăn đâu.”

“Lý luận cuồng.” Nhật Thanh đáp ngắn gọn.

Thầy Quang đứng dậy rồi phát biểu vài câu cùng với cô Tuyết, sau đó hai người cầm ly cùng nhau đi chào từng bàn. Không khí bắt đầu nhộn nhịp hơn khi mọi người đã cảm thấy no. Mặc dù chưa đủ mười tám tuổi nhưng vì đây là năm cuối cấp, nên thầy với cô lại cho phép mọi người được uống bia.

Ăn uống no say, mọi người được phép ra biển đi dạo và phải về lại phòng trước chín giờ, giờ giới nghiêm như mọi khi. Tuấn Phong, Nhật Thanh, Phương Nhi và Ngọc Quyên đi dạo với nhau trên bờ biển. Bốn người ngồi trên bậc thềm ngắm nhìn quan cảnh ban đêm. Nhật Thanh chọc ghẹo Ngọc Quyên là đồ mít ướt, thế là hai người dí nhau chạy tán loạn.

Thấy chỉ còn lại hai người, Tuấn Phong chống hai tay ngã người ra sau. “Biển đêm đẹp ha.”

Phương Nhi lúc này đã ngà say. “Đẹp Phong ha.”

Tuấn Phong nghe những từ đó thì nhớ lại lúc hai người còn quen nhau. Anh chợt mỉm cười như muốn quên đi. “Nhớ hôm nào chúng ta cùng hẹn nhau đi ngắm biển đêm. Đến giờ thì đã cũng đã thực hiện được rồi.” Anh cũng chẳng biết vì sao mình lại thốt lên những lời này, trong khi anh lại muốn quên.

“Chúng ta lúc đó hứa với nhau nhiều thứ ha.” Phương Nhi trầm mình lại.

Tuấn Phong mỉm cười nhìn xa xăm. “Ừm, lúc đó chúng ta rất đẹp.”

“Bây giờ thì lại không.” Phương Nhi cúi mặt xuống, hai bàn tay cô vò lại với nhau. “Có phải thời gian đã làm mọi thứ thay đổi.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Thời gian không thể thay đổi bất cứ thứ gì. Thứ thay đổi chính là chúng ta.” Anh quay sang Phương Nhi mỉm cười. “Dù sao thì quãng thời gian chúng ta bên nhau vẫn đẹp mà.”

“Phong vẫn nghĩ chúng ta đẹp sao.” Phương Nhi thắc mắc.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Chúng ta vẫn đẹp, chỉ là tình yêu của chúng ta dành cho nhau không đủ lớn.” Tuấn Phong chợt tò mò. “Nhi có hạnh phúc khi ở bên An không.”

Phương Nhi gượng cười trong cay đắng. “Nhi rất hạnh phúc. Chỉ là Nhi thấy chúng ta không thật sự đẹp.”

“Sao Nhi lại nói vậy.” Tuấn Phong nhú mày ngạc nhiên.

Phương Nhi nhìn Tuấn Phong. “Cú va chạm tình yêu, Phong còn nhớ lúc đó không.” Thấy Tuấn Phong gật đầu nên cô nói tiếp. “Chả có gì gọi là sự tình cờ cả. Là Nhi cố tình va vào Phong đó.”

Tuấn Phong ngạc nhiên mở to mắt nhìn Phương Nhi. “Là Nhi cố tình va vào Phong.” Anh hỏi lại.

Phương Nhi thở dài, mùi bia tràn đầy trong đó. “Đúng vậy, là Nhi cố tình.” Cô lại cười trong cay đắng. “Thực chất thì Nhi với An đã biết nhau ngay từ đầu. Nhi cố tình tiếp cận Phong chỉ muốn chọc tức An mà thôi.” Cô nhìn Tuấn Phong. “Rồi chúng ta quen nhau và Nhi thật sự thích Phong. Cho đến khi chúng ta thay đổi.” Phương Nhi nói với đôi mắt đỏ hoe. “Nếu như lúc đó Phong cố gắng hơn thì có lẽ chúng ta vẫn đẹp.” Tiếng cô nhỏ dần. “Chúng ta vẫn ở bên nhau.”

Tuấn Phong lặng người giây lát rồi khẽ đáp lại. “Phong vẫn không hiểu.” Anh nhìn Phương Nhi. “Tại sao lúc đó chúng ta lại như vậy, tại sao Nhi lại im lặng với Phong.” Anh chỉ muốn giải đáp khuất mắc trong lòng, chứ thật sự thì việc chia tay với Phương Nhi là một điều đúng đắn để anh đến với Thanh Vân.

Phương Nhi nhìn Tuấn Phong nhếch môi cười. “Có rất nhiều chuyện mà Phong vô tình không biết.” Cô lắc đầu. “Tại sao Phong lại không chở Nhi đi học. Nhi không phải ghen với bé Vân, nhưng rõ ràng Kiệt được tài xế chở tới trường. Vậy thì sao bé Vân không đi chung với Kiệt và tại sao Phong lại dành chỗ bé Vân.” Phương Nhi nắm chặt tay mình lại. “Lúc đó Nhi nghĩ Phong cố tình làm như vậy, Phong tìm cớ để tránh xa Nhi.”

Tuấn Phong chợt thấy tất cả đều tại anh. “Phong nghĩ Phương Nhi sẽ thông cảm cho Phong.” Anh nói thật suy nghĩ của mình vào lúc ấy. Anh vẫn nghĩ cô sẽ không để bụng chuyện đó.

“Tại sao Phong biết đánh cầu lông, Phong biết tất cả mọi thứ nhưng Phong lại giấu Nhi. Và Phong còn giấu Nhi những chuyện nào nữa. Sau này rồi sẽ tiếp tục như vậy sao.” Phương Nhi thở dài. “Tại sao lúc Nhi thi đấu thì Phong lại không cổ vũ. Có rất nhiều chuyện mà Phong không biết, hoặc có thể Phong biết

nhưng Phong vẫn cố tình làm tổn thương Nhi.” Cô khẽ cười. “Và đó là lúc Quốc An tới an ủi Nhi.” Phương Nhi nhìn vào mắt Tuấn Phong. “Vậy bây giờ Phong nghĩ chúng ta còn đẹp không?”

Tuấn Phong trầm mình lại. “Thật sự thì không còn đẹp nữa.” Anh quay sang nhìn cô. “Nhưng những lúc chúng ta bên nhau, đó vẫn là một kỷ niệm đẹp đúng không?”

“Chúng ta vẫn là bạn chứ.” Phương Nhi mỉm cười.

Tuấn Phong gật đầu. “Chúng ta vẫn là bạn mà.”

Nói thêm vài câu nữa thì mọi người về lại phòng. Tuấn Phong rủ Nhật Thanh ra đầu đường ngồi uống nước và kể lại mọi chuyện cho cậu ta nghe. Nhưng Tuấn Phong không ngờ Nhật Thanh lại phản ứng một cách hoàn toàn khác.

“Ông đừng điên mà tin lời bà ấy.” Nhật Thanh tức giận.

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Sao Thanh lại nói vậy?”

“Bà Nhi nói xàm đó.” Nhật Thanh nhăn mặt lại. “Ngay từ đầu bà ấy đã lợi dụng ông để chọc tức ông An, thì làm gì có chuyện sau này bà ấy thật lòng với ông?”

“Cũng không thể là không có.” Tuấn Phong bênh vực Phương Nhi.

Nhật Thanh nói thật. “Chuyện ông chở bé Vân đi học thì tôi không hiểu thật. Nhưng chuyện bà ấy im lặng với ông, là do ông An tiếp cận bà ấy trước khi đại hội diễn ra.” Nhật Thanh thương hại Tuấn Phong. “Chẳng qua ông là con tốt thí thôi. Đừng có mà nghe mấy lời xàm đó nữa.”

“Sao Thanh biết được.” Tuấn Phong gặng hỏi vì thắc mắc.

“Vì tôi chơi thân với bà Nhi hơn ông, chưa hết là bà Quyên có tâm sự với tôi. Bà ấy thấy bà Nhi đi chơi với ông An rất nhiều lần, chưa kể là nhắn tin cho nhau hằng đêm nữa. Bà Quyên bảo bà ấy thương ông nhưng bà ấy không muốn phản bội lại tình bạn với bà Nhi.”

Tuấn Phong gặng hỏi tiếp. “Sao Quyên lại nói với Thanh?”

“Bia.” Nhật Thanh hứ lên một tiếng. “Say rồi thì nói toạt mọi chuyện ra cả thôi.”

“Thế là Phong lại bị lừa à.” Tuấn Phong ngơ ngác.

“Không.” Nhật Thanh nhếch môi cười. “Người ta chỉ xem ông là con lừa thôi.”

Tuấn Phong liếc mắt nhìn Nhật Thanh, rồi anh lại trầm mình xuống. “Mà dù gì thì cũng là lỗi của Phong thôi.”

“Lỗi tại hai người. Thực chất thì hai người chẳng phải thích nhau, chẳng qua một phút say nắng rồi như thế thôi.” Nhật Thanh tỏ vẻ am hiểu.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong dậy từ sớm và ngồi nhăm nháp ly cà phê một mình. Anh đang cầm điện thoại lướt tin tức và mạng xã hội thì cô nhóc điện tới. Nở nụ cười trên môi, anh bắt ngay cuộc gọi.

“Alo.” Tuấn Phong nói.

Thanh Vân đáp lại trong điện thoại. “Anh đang làm gì vậy.”

“Anh đang ngồi uống cà phê.” Tuấn Phong thắc mắc. “Sao sáng nay em dậy sớm vậy, hôm nay là chủ nhật mà.”

“Hôm nay em đi học việc với mẹ.” Thanh Vân hớn hở. “Khi nào anh về.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Chắc tối nay anh tới nơi. Em thích gì không, để anh mua đem về.”

Thanh Vân ầm ờ giấy lát. “Không, em không thích gì hết.”

“Vậy tối anh về dắt em đi uống sữa được không.” Tuấn Phong mừng rỡ khi nghĩ đến việc chở cô nhóc đi chơi.

“Dạ được anh.” Thanh Vân đáp nhanh.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc nữa thì cúp máy. Đang mỉm cười vu vơ thì Tuấn Phong nghe thấy giọng của Nhật Thanh.

“Tối anh dắt em đi uống sữa với.” Nhật Thanh nhái giọng lại để chọc ghẹo.

Sau khi ăn sáng xong, cả lớp Tuấn Phong tiếp tục đi tham quan những điểm đến cuối cùng của lịch trình. Sau đó mọi người lại lên xe và về lại thành phố H. Tuấn Phong rạo rức trong lòng khi cứ nghĩ tới việc chở cô nhóc đi chơi.

Một lúc sau thì Tuấn Phong về tới nhà, lúc này mới khoảng tám giờ tối, anh đi tìm cô nhóc ngay lập tức.

Được dì Tư nói lại Thanh Vân đang bị bệnh nằm trong phòng, Tuấn Phong hốt hoảng lao lên ngay lập tức.

Mở cửa vào trong, thấy cô nhóc nằm trong chăn, đầu thì đang được đắp khăn để hạ sốt, Tuấn Phong vừa nôn nóng, vừa lo lắng rồi sợ hãi. Những biểu hiện đó hiện ra rõ rệt trên khuôn mặt của anh. Tuấn Phong nhẹ nhàng tiến tới ngồi bên giường, anh nhìn gương mặt của Thanh Vân đang ngủ say và anh chợt nhận ra, cô thật sự xinh đẹp làm sao.

Thanh Vân chợt mở mắt, cô bất ngờ khi thấy Tuấn Phong đang ngồi nhìn mình. “Anh về rồi sao.” Cô toan ngồi dậy. “Để em dậy thay đồ rồi mình đi.” Cô nhớ lại chuyện đi uống sữa lúc sáng.

Tuấn Phong vội bình tĩnh lại rồi nói nhanh. “Em nằm đi, em đang bệnh kia mà.”

“Không sao đâu anh, em chỉ sốt chút chút thôi mà.” Thanh Vân vẫn nằng nặc đòi ngồi dậy.

Tuấn Phong nghe vậy càng lo lắng hơn. “Em cứ nằm xuống đi.” Anh khẽ cười. “Để bữa khác khỏe rồi mình đi cũng được. Em khát nước không, anh xuống mang nước lên nha.”

“Dạ không anh.” Thanh Vân nói khẽ, cô sợ anh phải cực.

Tuấn Phong mỉm cười. “Em nằm yên đây nha. Anh xuống lấy nước mang lên hai anh em.” Anh ngừng lại vì không thích từ “anh em”, anh nói nhanh để lấp liếm. “Anh mang lên đây cho em uống.”

Tuấn Phong chạy xuống bếp rồi mang nước lên, hai ly nước lọc, một ly ấm dành cho cô nhóc và một ly lạnh dành cho anh. Hai người ngồi nói chuyện một chút thì Tuấn Phong về lại phòng để cho Thanh Vân nghỉ.

Những ngày sau Thanh Vân vẫn còn sốt nên cô phải nghỉ ở nhà để tịnh dưỡng. Tuấn Phong sau khi đi học về thì liền chạy ngay lên phòng cô nhóc để trò chuyện. Hết chuyện này rồi đến chuyện khác, anh thích cảm giác của những lúc này, cảm giác được ở bên cô.

20. Chương 20

Sau một thời gian cắm cúi học bài để chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, một kỳ thi cuối cùng để Tuấn Phong hoàn thành cột mốc của mình, thì hôm nay ngày đó cũng đã đến với anh.

Không như những người khác, những nét lo âu thể hiện đầy trên khuôn mặt của họ, Tuấn Phong lại thản nhiên tươi tỉnh bước ra khỏi phòng thi. Anh vừa hoàn thành xong môn thi cuối cùng, môn sử. Đây là cái môn mà chỉ có anh và hai người khác ngồi trong phòng, cái môn mà hầu như nhiều học sinh đều né tránh và không lựa chọn.

Thực ra thì Tuấn Phong nghĩ môn sử có gì đâu mà phải tránh, chỉ cần niềm yêu thích thôi là cảm thấy

môn sử rất hay và lôi cuốn rồi. Anh nghĩ chắc nhiều bạn cảm thấy phải học nhiều kiến thức và sự nhàm chán trong các bài học kinh nghiệm, rồi tính chất, diễn biến cứ lặp đi và lặp lại, do vậy mấy bạn mới loại bỏ bộ môn này.

Nếu không có lịch sử, thì quá khứ sẽ được nhắc lại bằng cái gì. Văn học thì sao nhỉ. Không, một khi mình đã nhắc đến quá khứ, thì chính là mình đã khơi gợi đến lịch sử, Tuấn Phong ngẫm nghĩ.

Tuấn Phong bỗng nhớ đến một câu nào đó mà anh từng đọc, nó định nghĩa lịch sử là những gì thuộc về quá khứ và gắn liền với xã hội loài người. Đang tranh đấu tư tưởng với chính mình, thì Tuấn Phong nghe thấy tiếng gọi của Nhật Thanh.

“Ông Phong.” Nhật Thanh nói lớn.

Tuấn Phong nhìn tới phía trước thì thấy Nhật Thanh đang ở gần cổng trường, anh và cậu ta đều ở chung một hội đồng thi. Anh ngầm đoán chắc Nhật Thanh cũng đã thi xong môn thi cuối cùng của mình.

“Thanh làm bài được không.” Tuấn Phong khẽ cười rồi cùng cậu ta bước đi.

Ngật Thanh lắc đầu. “Không được cho lắm, chắc tầm được chín điểm.”

Chín điểm, Tuấn Phong đọc thầm trong đầu rồi ngạc nhiên. “VẬY mà Thanh nói làm không được.” Anh chợt nhận ra. “Chọc Phong sao.”

Ngật Thanh khẽ cười. “Trưa nay tôi qua nhà ông chơi được không.”

Tuấn Phong gật đầu. “Tất nhiên là được. Phong chỉ sợ ai đó chê nhà Phong giàu thôi.”

Ngật Thanh thở dài. “Đến giờ mà cả lớp vẫn nghĩ nhà ông tầm thường.”

Tuấn Phong thắc mắc. “Sao Thanh biết, mà sao cả lớp lại nghĩ như vậy.”

“Thì cuối năm rồi này. Cả lớp định tới nhà ai đó tổ chức tiệc.” Ngật Thanh bĩu môi. “Rồi tụi nó bắt đầu chọn nhà. Cuối cùng thì chọn nhà bà Nhi.”

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Nhà Nhi rộng mà.”

“Tụi nó có nghĩ như ông đâu.” Ngật Thanh cười khẩy. “Trong lớp nhà bà Nhi giàu nhất nên tụi nó chọn thôi.”

Tuấn Phong cuối cùng cũng đã đi tới bãi giữ xe, anh dứt chìa khóa vào. “Có thể chúng ta chơi với nhau nhưng đừng nghĩ đến mấy việc đó được không. Giàu hay nghèo thì đâu có quyết định được tình bạn.”

“Có đấy.” Nhật Thanh đội mũ bảo hiểm lên. “Cái thời mà ông nói qua lâu rồi.” Ý Nhật Thanh ám chỉ việc định nghĩa tình bạn của Tuấn Phong không hợp với thời nay. “Bây giờ người ta chọn bạn và chơi theo nhóm.”

Tuấn Phong hiểu ý của Nhật Thanh. “Nhưng nó đâu chân thật và cũng đâu có bền vững.” Anh dắt xe máy đi ra khỏi cổng trường và anh quên rằng mình cũng đang chơi theo nhóm. Tất cả chúng ta chơi hợp với nhau, là đều vì có một điểm hoặc một lợi ích chung nào đó.

Nhật Thanh đi bên cạnh. “Bởi vậy tôi mới thông cảm cho sự giả tạo nghèo của ông. Với lại tính ông trước giờ bình thường, giản dị, không khinh người hay thị tiền trước mặt người khác, do đó tôi lại càng thích hơn.”

Tuấn Phong đạp nổ máy và đợi Nhật Thanh leo lên. Vì thi chung một hội đồng nên hai người đi với nhau cho tiện. Tuấn Phong tiếp tục bàn luận với Nhật Thanh về tình bạn thời nay. Hai người giống như ở một thời đại nào đó mới lạc xuống trần gian.

“Ủa bé Vân đâu rồi.” Nhật Thanh ngồi trong phòng khách nói lớn.

Tuấn Phong đem nước ra. “Vân đi học việc với mẹ Phong ở công ty rồi.”

“Thế còn Tuấn Kiệt.” Nhật Thanh thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Kiệt đi chơi thể thao với bạn rồi.”

Hai người trò chuyện một hồi thì cũng tới giờ cơm trưa. Cả nhà Tuấn Phong cũng bắt đầu đi về nhà. Nguyên tắc gia đình của anh, dù có bận việc hay bận bất cứ thứ gì đi chăng nữa, nếu bỏ ngang được thì phải về dùng cơm với gia đình. Và đương nhiên những luật lệ đó được ban hành bởi ông nội của anh.

Tuấn Kiệt là người đầu tiên về nhà. “Ấy anh Thanh.”

Nhật Thanh quay sang. “Chào Kiệt.”

Tuấn Kiệt ngồi xuống bên cạnh anh mình. “Lâu lắm rồi anh mới tới nhà em chơi.”

Nhật Thanh giả vờ chống chế. “Anh sợ tới nhiều quá mắc công em ghét.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Có anh Phong ghét anh hay không, chứ em thì đời nào ghét anh.”

Đang trò chuyện thì Thanh Vân bước vào cùng với mẹ. “Anh Thanh.” Cô mừng rỡ kêu lên.

Tuấn Phong thấy cô thì liền đi vào trong mang nước ra. “Em khát không, uống đi cho đỡ khát.”

“Dạ em cảm ơn anh.” Thanh Vân cười tí mắt.

Tuấn Kiệt như bắt bài được anh mình. “Anh Thanh có khát nước không, chứ em khát chết rồi.”

Tuấn Phong hiểu ý nên liền đẩy ly nước mình qua cho Tuấn Kiệt. “Uống đi thằng nhóc.”

“Nhiều lúc cảm thấy cuộc đời thật bất công.” Tuấn Kiệt bĩu môi. “Người thì được mang nước mới, mình thì phải uống nước thừa.”

Sau đó mọi người vào phòng ăn dùng bữa. Tuấn Phong giới thiệu Nhật Thanh cho ba mẹ, rồi anh nhắc lại chuyện nhờ vả ba mẹ mình xin cho Nhật Thanh thực tập ở công ty thời trang V.

“Chuyện đó dễ mà.” Bà Kim Xuân mỉm cười. “Con nói bạn gì đó thực tập cùng luôn.”

Tuấn Phong gật đầu. “Dạ để con nói lại với Ý.” Anh sợ mẹ mình quên. “À mẹ nhớ giúp xin cho Vân bạn con vô tòa soạn V luôn nha.”

“Mẹ nhớ rồi.” Bà Kim Xuân bồng đùa. “Nhưng mà con nhờ mẹ như vậy, thì khi mẹ nhờ con một việc, con sẽ làm chứ.”

“Tất nhiên rồi mẹ.” Tuấn Phong hớn hờ. “Việc gì mẹ cứ nói.”

Bà Kim Xuân hất đầu chỉ về phía Thanh Vân, Tuấn Phong nhìn theo và dường như hiểu ý mẹ anh muốn nói gì. Anh chợt đỏ mặt ngượng ngùng, may là ngoài ba anh thì không ai còn lại thấy và biết được chuyện này.

“Mẹ này.” Tuấn Phong e thẹn nên cầm mặt vào chén cơm.

Bà Kim Xuân hứ lên một tiếng. “Cái thằng này, có qua phải có lại chứ.” Bà quay sang chồng mình. “Đúng không anh.”

Ông Tuấn Anh lạnh lùng. “Tất nhiên là đúng rồi. Mà gặp em, chứ gặp anh thì anh còn đòi thêm lãi nữa.”

Sau khi thi tốt nghiệp xong thì lớp Tuấn Phong như đúng hẹn từ trước, mọi người đều tụ tập tối nhà Phương Nhi. Vẫn như lúc thi, Tuấn Phong lại chở Nhật Thanh đi tới, vừa chạy xe qua cổng thì anh đã

thấy Quốc An ở bên trong.

“Ừa tôi nhớ hôm nay là ngày lớp chúng ta liên hoan mà.” Nhật Thanh nói khía chuyện Quốc An có mặt.

Tuấn Phong hiểu ý nên liền mỉm cười. “Thì đúng rồi, người ta là rể của lớp mình mà.”

“Ghé, bữa nay dám điêu mồm vậy luôn.” Nhật Thanh bĩu môi.

Tuấn Phong nói thật. “Phong và Nhi đã giải quyết xong mọi chuyện rồi. Giờ chúng mình chỉ như là bạn bè bình thường thôi.”

“Đang yêu đúng không.” Nhật Thanh bắt thóp anh.

Tuấn Phong ngại ngần. “Yêu gì mà yêu, thôi tụi mình vào giúp mọi người đi.”

“Là con bé Hân đúng không.” Nhật Thanh đoán.

Tuấn Phong giật mình. “Không phải bé Hân.” Anh thể hiện một thái độ quan ngại sâu sắc.

“Vậy thì con bé nào vậy.” Nhật Thanh gặng hỏi.

Tuấn Phong không nói mà chỉ khẽ cười đáp lại. Nói đến Bích Hân thì anh mới nhớ. Cô bé thư viện đó ngày càng tán tỉnh anh nhiều hơn. May là nhờ có kỳ thi nên anh có cơ hội chính đáng để từ chối đi chơi. Nhưng nói vậy thôi, chứ thời gian vừa qua anh cũng phải đi gặp mặt cô nhóc thư viện đó hai lần.

Lần thứ nhất là bữa sau khi anh đi chơi thành phố V về. Vì Thanh Vân đang bệnh nên anh đành phải rủ Nhật Thanh đi theo. May nhờ sự đánh đá của Nhật Thanh nên cô nhóc thư viện đã bị kìm lại. Cứ lời nào Bích Hân nói ra thì Nhật Thanh đều đánh lại với một lập trường dìm xuống.

“Sao anh lại rủ anh Thanh đi theo làm gì vậy.” Bích Hân liếc mắt tỏ ý không thích.

Nhật Thanh nhếch môi. “Thế mắc gì em phải rủ ông Phong đi cà phê.”

“Chuyện đó của em, liên quan gì đến anh.” Bích Hân nhu miệng lên đáp lại.

Nhật Thanh nói láo. “Sao lại không liên quan, tối nay anh định hẹn Phong đi chơi mà. Em xen vào nên giờ anh phải gặp em đây này.”

“Anh đi về đi.” Bích Hân xụ mặt xuống.

“Ủa mắc gì anh phải về.” Nhật Thanh chợt nảy ra ý. “Cũng được.” Anh nhìn qua Tuấn Phong. “Chở tôi về cái ông.”

Bích Hân nói nhanh. “Anh đón taxi về đi.”

“Mắc gì phải đón taxi, ngồi đằng sau ôm ông Phong không phải thích thú sao.” Nhật Thanh khê cười. “Mà sao tự nhiên em lại muốn đuổi anh về. Hay là em có ý đồ xấu xa gì đó với ông Phong.”

“Anh nói bậy cái gì vậy.” Bích Hân đỏ mặt lên.

“Mặt em nói thật rồi kìa.” Nhật Thanh tiếp tục công kích.

Thế là tối đó Bích Hân không dám buông lời tán tỉnh Tuấn Phong. Đến bữa thứ hai, lúc này thì sát gần vào ngày thi, Tuấn Phong từ chối không được nữa nên đành nhận lời và dắt theo Thanh Vân. Tới quán I nằm trong trung tâm thương mại, Bích Hân chưa đến nên anh với cô nhóc ăn trước. Đang cuốn thịt cho cô nhóc thì Bích Hân bất ngờ xuất hiện. Chứng kiến thấy cảnh Tuấn Phong đút cho Thanh Vân, cô cũng nằng nặc đòi anh làm như vậy.

“Anh cuốn cho em đi.” Bích Hân cười nham hiểm.

Tuấn Phong nhìn Thanh Vân, anh thấy cô nhóc đang cúi mặt xuống. Anh đành cuốn cho Bích Hân để cho qua chuyện. “Này em.”

“Sao anh không đút cho em ăn.” Bích Hân nhướn mày

Tuấn Phong nhanh trí chống chế. “Anh đút cho em ăn, lỡ người yêu em thấy thì sao.”

“Em làm gì có người yêu.” Bích Hân mỉm cười. “Anh ta không chịu yêu em.”

Tuấn Phong hiểu ngầm ý của cô nhóc thư viện. “Thì bởi vậy nên anh cần phải giữ ý tứ. Lỡ như anh ta hiểu lầm thì lại chết anh.”

Bích Hân nhanh chóng đáp lại. “Vậy anh có hiểu lầm không.”

“Không, anh có hiểu lầm em gì đâu.” Tuấn Phong khê cười rồi nhìn Thanh Vân. “Em ăn nữa không.”

“Dạ không anh.” Thanh Vân ngẩng mặt lên cười títt mắt.

Tuấn Phong nhấp một ngụm nước. “Mấy bữa nay học việc có gì mệt không em.”

“Dạ không anh, mẹ chả cho em làm gì hết.” Thanh Vân nói trong buồn bã. “Lúc nào em cũng ngồi đọc sách hoặc sắp xếp lại mọi vật dụng trong phòng thôi à.”

“Vân học việc gì vậy.” Bích Hân thắc mắc.

Thanh Vân hớn hờ. “Dạ học việc ở công ty của mẹ.”

Tuấn Phong chen lời vào. “Giống như thực tập vậy đó.”

“Ủa sao lại thực tập sớm vậy.” Bích Hân ngạc nhiên.

Thanh Vân khẽ cười. “Em có thực tập gì đâu. Chẳng qua đi lên công ty ngồi chơi với mẹ thôi.”

“Ủa mẹ Vân làm ở công ty nào.” Bích Hân tò mò.

Tuấn Phong trả lời thay cho cô nhóc. “Mẹ anh làm ở công ty tài chính V.” Câu trả lời giấu diếm mà anh hay nói với mọi người.

Thanh Vân hiểu ý nên chỉ mỉm cười. Cô cuốn thịt lại cho Tuấn Phong. “Này anh.”

Tuấn Phong mừng rỡ, anh vội đưa tay đón lấy. “Cảm ơn em nha.”

“Nướng thịt gì mà cháy đen vậy ông Phong.” Như Ý nói lớn.

Trở lại với thực tại, Tuấn Phong giật mình hoảng hốt. “Chưa cháy mà.”

Như Ý mỉm cười. “Ý giỡn á. Phong thi được không.”

Tuấn Phong gật đầu. “Phong thi được, còn Ý thì sao.”

“Cũng tạm tạm.” Như Ý trộn lại thau thịt giúp Tuấn Phong.

“Phong nói với ông chú rồi. Ông ấy bảo Ý với Vân lo chuẩn bị trước đi. Tốt nghiệp lấy bằng xong thì vào thực tập luôn.” Tuấn Phong trở miêng thịt trên vỉ nướng.

Nhật Thanh sửa soạn gần đó nghe được nên lên tiếng. “Sao Thanh không gặp ông chú ấy ta.” Nhật Thanh nói khứa Tuấn Phong.

“Mấy người nói chuyện gì mà vui vậy.” Tuyết Vân cầm rổ rau tươi xanh đi tới.

“Phong bảo mọi chuyện đã xong xuôi, bà với tôi về chuẩn bị tư tưởng đi thực tập.” Như Ý thuật lại.

“Yes.” Tuyết Vân hét lên trong vui sướng.

Sau đó mọi người tiếp tục dàn tiệc trên tấm bạt lớn màu xanh, nơi nằm trên vườn phía sau nhà. Thầy Quang mắc chõ cô Tuyết nên tới sau cùng. Thầy vác theo thùng bia, còn cô Tuyết thì xách hai bao trái cây to lớn. Mọi người thấy vậy thì liền ào ra xách giúp cho hai người.

“Ở đây mà có hồ bơi nữa thì tuyệt nhỉ.” Nhật Thanh bỗng lên tiếng.

Tuấn Phong vừa rót bia, vừa nói khẽ. “Bữa trước ai đó chê hồ bơi nhà ai đó mà.” Anh nói tránh việc nhà mình có hồ bơi.

Nhật Thanh liếc mắt. “Có cần nhớ dai vậy không.”

“Bữa nào tới chơi lại không.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Được tắm hồ bơi không.” Nhật Thanh giả vờ hỏi.

Tuấn Phong gật đầu. “Thích ngủ dưới đó luôn cũng được.” Thấy ánh mắt của Nhật Thanh không hiểu nên anh tiếp lời. “Nhà Phong có tấm phao lớn, Thanh nằm trên đó vừa ngủ, vừa nhâm nhi chút nước trái cây.”

“Nhà ai mà có hồ bơi vậy.” Tuyết Vân thắc mắc.

Nhật Thanh nhanh trí. “Nhà ông chú Phong.”

Bữa tiệc sau đó cũng được bắt đầu, thầy Quang và cô Tuyết đứng lên phát biểu tâm sự của mình. Ngoài mọi học sinh ra thì còn có Quốc An và ba mẹ của Phương Nhi tham dự. Đây là lần đầu Tuấn Phong thấy mặt của ba mẹ Phương Nhi ngoài đời thật.

Tuấn Phong khẽ thấy Quốc An vừa cầm tay Phương Nhi, vừa chăm chú lắng nghe. Sau khi thầy cô phát biểu xong thì đến lượt ba mẹ Phương Nhi lên tiếng. Ông bà cảm ơn thầy cô và mọi người, sau đó chúc tất cả sau này được thành công như ý nguyện.

“Sau bữa tiệc ngày hôm nay.” Thầy Quang tiếp lời ba mẹ Phương Nhi. “Lớp chúng ta còn một buổi chụp hình kỷ yếu nữa. Không như những lớp khác, thầy muốn chúng ta có một tâm trạng thật thoải mái sau khi thi, để chúng ta có thể rạng rỡ trong những khung hình.”

“Hình như vài ngày nữa là tới đúng không thầy.” Cô Tuyết khẽ cười.

Thầy Quang gật đầu. “Đúng như vậy cô à.” Thầy nhìn mọi người. “Thầy muốn cô Tuyết cùng chụp chung với lớp chúng ta. Các em thấy thế nào.”

“Dạ được thầy.” Tiếng đồng thanh vang lên.

Cô Tuyết thấy ngại nên từ chối. “Thôi, cô cảm ơn mấy em. Nhưng cô chỉ là giáo viên bộ môn thôi mà.”

“Cô đừng ngại mà. Tụi em xem cô giống như giáo viên chủ nhiệm ấy.” Ngọc Quỳnh lên tiếng thay các bạn.

Thầy Quang khẽ cười. “Cô Tuyết đừng ngại, dù gì thì cô với mấy đứa cũng đã trải qua biết bao nhiêu thời gian cùng nhau. Tất cả đều là người một nhà cả mà.” Thầy Quang nói nhanh để cho cô Tuyết khỏi từ chối. “Chúng ta nâng ly chúc mừng nào.”

Bữa tiệc lại rôm rả, biết bao nhiêu chuyện được khơi ra cho mọi người nghe. Nào là Quang Bình hay nhây với bạn, Ngọc Quyên giả vờ cứng rắn như đàn ông nhưng lại điệu đến chảy nước. Thúy An hay có tật ăn quà vặt. Bích Ly hay nhõng nhẽo và mít ướt. Quý Long vì hay nhìn gái mà nhiều lần va mặt vào người khác. Và rồi cũng đến Tuấn Phong.

“Sao này đi làm có còn định ngủ gật nữa không Phong.” Quang Tùng chọc ghẹo.

Cả lớp ồ lên, Tuấn Phong ngượng đỏ mặt. “Phong không ngủ gật nữa, mà Phong ngủ thẳng luôn.”

“Các em đừng để Phong nó lừa.” Thầy Quang chen lời vào. “Nó giả vờ ngủ để nghe lén tụi em đấy.”

“Sao thầy biết.” Hồng Nga thắc mắc.

Thầy Quang ra vẻ mặt nghiêm trọng. “Thầy bị nó lừa một lần rồi. Bữa đó thầy đang giảng bài, thấy nó ngủ nên liền kêu lên hỏi giảng đến đâu. Thế là nó nói không thiếu một chữ.”

Cô Tuyết nhìn sang Quốc An. “Ngủ gật vậy mà cô thấy hay. Chứ như Quốc An thì cô lại mệt.”

“Em có làm gì đâu cô.” Quốc An lên tiếng thanh minh.

“Ừm, em đâu có làm gì.” Cô Tuyết khẽ cười. “Chỉ là mấy bạn nữ bên cạnh em đâu có tập trung học được. Suốt ngày em cứ chọc ghẹo người ta.”

Cả lớp ồ lên, Phương Nhi quay sang nói khẽ. “Anh dám chọc gái sau lưng em sao.”

“Đâu có.” Quốc An vội phân bua.

Bữa tiệc tiếp tục trong tiếng trêu đùa, mọi người bắt đầu chọc nhau và chạy khắp sân vườn của Phương Nhi. Cũng giống như bao bữa tiệc khác, gần đến lúc tàn tiệc thì càng đến lúc chả còn được bao nhiêu người uống. Tuấn Phong phải xách ly sang ngồi cùng với thầy Quang. Nãy giờ hai người đã xa cách quá lâu rồi.

Cuối cùng thì chỉ còn thầy Quang, Tuấn Phong, Quốc An và Văn Dũng ngồi uống với nhau. Thầy Quang bắt đầu hỏi từng người về dự định sau này. Quốc An là người đầu tiên, anh ta sẽ tiếp tục dự tuyển vào đại học R cùng với Phương Nhi. Văn Dũng thì sẽ đi du học ở Mỹ để tiếp tục ước mơ của mình.

“Phong định làm gì.” Quốc An mở lời.

Tuấn Phong khẽ cười. “Phong được ông chú giới thiệu vào làm nhân viên tín dụng.” Anh lại giả vờ nói láo.

“Cũng hay ha.” Quốc An ngáp ngừng giấy lát. “Mình cũng chưa có dịp ngồi nói chuyện với Phong. Giờ mình hỏi Phong một câu được không.”

“Tất nhiên là được.” Tuấn Phong gật đầu.

Quốc An nói thật lòng mình. “Chuyện của mình với Nhi ấy mà. Phong không thấy buồn chứ.”

Hết câu hỏi rồi hả bạn, Tuấn Phong cũng hơi bất ngờ. “Chuyện cũng qua rồi mà. Giờ Phong với Nhi chỉ là bạn bình thường thôi.”

Quốc An mỉm cười. “Dù sao thì mình cũng xin lỗi Phong.”

Tuấn Phong cụng ly với Quốc An. “Có gì đâu mà xin lỗi. Phong với Nhi chia tay thì An đến thôi.” Thăng cha này mà không say thì ta làm con, Tuấn Phong nói thâm.

Bốn người tiếp tục trò chuyện với nhau và quất hết số bia còn lại. Quốc An gục trước, sau đó là Văn Dũng. Hai thần men đại hiệp là Tuấn Phong và thầy Quang tiếp tục chinh chiến với nhau. Hoặc là hai người cùng say, hoặc là hết bia, còn không thì cuộc chiến vẫn cứ kéo dài.

21. Chương 21

Vẫn như hôm nào, quần đen với chiếc áo sơ mi trắng, Tuấn Phong nhanh chóng xuống nhà để đi chụp ảnh kỷ yếu. Anh tiếp tục chạy xe qua đón Nhật Thanh tới trường, nơi buổi chụp ảnh sẽ diễn ra.

Lớp học là nơi đầu tiên mọi người tạo dáng và người phó nháy bắt đầu dĩ chính là Quốc An. Vì lớp của Quốc An đã chụp hình kỷ yếu từ trước nên trước sự nhờ vả của Phương Nhi, anh ta đành vui vẻ nhận lời.

Những kiểu hình cả lớp ngồi nghiêm túc chăm chú học bài, đến kiểu giơ tay phát biểu, Quốc An đều chụp với nhiều góc độ khác nhau. Rồi đến kiểu ảnh thầy Quang kêu lên trả bài, những bộ mặt diễn sâu những cảm xúc sợ hãi, lo lắng không khác gì những diễn viên chuyên nghiệp. Quang Tùng với bộ mặt đưa đám, Ngọc Quyên bị thầy gõ đầu và Nhật Thanh mếu máo bật khóc, đó là những gương mặt tiêu biểu cho trình độ nhập tâm xuất thần của họ. Quốc An bị mọi người hướng dẫn chụp hết góc độ này đến góc độ khác, vì phải phục vụ số đông thượng đế nên người Quốc An nhể nhại mồ hôi như mới vừa tắm xong.

Sau khi thực hiện hàng loạt kiểu ảnh ở lớp học, mọi người bắt đầu ra khu thể thao của trường để tiếp tục chương trình. Kiểu ảnh đầu tiên là chụp mọi người ngồi trên khán đài của nhà thi đấu. Kế đến là những loạt ảnh đang chơi bóng rổ hoặc cầu lông. Nhật Thanh chợt nảy ra kiểu ảnh nhiều bạn vấp ngã, rồi những bạn khác đỡ dậy. Ngọc Quyên hưởng ứng bằng kiểu ảnh những bạn gái quật ngã những bạn nam xuống sàn. Để thực hiện kiểu ảnh này, Tuấn Phong cùng những bạn trai phải nằm bệt xuống, rồi đưa về mặt đau đón ngược nhìn ống kính. Hữu Nhân được Tuyết Vân bồi thêm cái nắm tóc giật ngược lên, nhưng là nắm thật và tất nhiên biểu cảm đau đớn của Hữu Nhân cũng là thật.

Ra khỏi nhà thi đấu, đến lượt mọi người xếp hình trên sân bóng để chụp ảnh. Mọi người bắt đầu dàn thành những hàng ngang và hàng dọc khác nhau để biểu thị cho số hiệu 12/2 của lớp. Để chụp kiểu ảnh này, Quốc An phải chạy lên tòa nhà đối diện, rồi dùng điện thoại gọi xuống để căn chỉnh hàng ngũ lại cho đẹp. Sau khi chụp nhiều tấm khác nhau, mỗi tấm biểu thị một ký hiệu, thì Quốc An phải vất vả chạy xuống lay sân bóng. Anh cảm thấy làm rể cái lớp này chả được sung sướng gì cả, suốt ngày toàn bị dè ra ăn hiếp.

Phương Nhi thấy Quốc An vất vả mà thương xót trong lòng, cô mang nước và khăn tới chăm sóc cho anh ta ngay lập tức. Mọi người thấy vậy nên lấy mấy ảnh chụp cho hai người để xem như cảm tạ. Được trớn, hai người họ chơi nguyên một cuốn album “cặp đôi hoàn hảo”. Quý Long đứng chụp mà tự hỏi hận trong lòng, anh ước gì lúc này đừng cầm vào máy ảnh thì tốt biết mấy.

Vì sân bóng cũng gần thư viện nên mọi người lại kéo qua. Những kiểu tạo dáng bên tủ sách hay ngồi trên bàn chăm chú học bài tiếp tục được hứng lên. Ngọc Quỳnh giả làm cô quản lý thư viện, cô lạnh lùng chống nạnh nhìn mọi người khác. Bích Ly giả vờ ngủ gật trong lúc đọc sách. Phương Nhi ngơ ngác nhìn ra cửa sổ. Quốc An ưu tiên cho Phương Nhi, anh chụp cô nhiều tấm nhất và đẹp nhất so với những tấm của mọi người. Và tất nhiên là không qua được con mắt của Nhật Thanh, cậu đáp lại bằng những cái liếc mắt rồi hứ lên rõ tiếng.

Tuấn Phong những tưởng chụp như vậy thì đã hết, ai dè tất cả chỉ là anh làm mẫu. Mọi người tiếp tục kéo nhau vào hội trường và rồi những kiểu hình thi diễn văn nghệ bắt đầu.

Đầu tiên là kiểu hình nghiêm túc, cả lớp ngồi trên ghế nghiêm chỉnh nhìn ống kính mỉm cười. Sau là đến lúc mọi người bắt đầu lầy lội. Tuấn Phong không thể ngờ các bạn mình lại nghĩ ra được những kiểu hình

quái lạ như vậy. Hết bắt các bạn nam đứng múa ba lê, thì lại bị đè ra trên sàn để các bạn nữ ngồi lên túm tóc như đang đánh nhau. Rồi lại đến kiểu ảnh phụ nữ vùng lên, họ nhấn tâm đập giày, đập guốc xuống các bạn trai, những ai thương tình thì đập chân không lên người. Chưa kể là bắt anh và những người khác phải la hét thảm thiết. Tuấn Phong nghĩ mình bao nhiêu năm qua có đời nào ăn hiếp các bạn gái đâu, mà giờ anh phải chịu cảnh này.

Cảm thấy chụp hình đã đủ ba, bốn cuốn album, cả lớp Tuấn Phong bắt đầu đi ăn tiệc ở nhà hàng C. Nơi hội phụ huynh của lớp cùng nhau góp tiền lại để tổ chức và tất nhiên buổi tiệc sẽ được tổ chức vào buổi tối. Còn giờ thì là lúc mọi người về trang điểm và diện lên những bộ áo quần đẹp nhất của mình.

Về nhà vừa lúc giờ cơm, Tuấn Phong liền lao vào phòng ăn. Anh cảm thấy nhớ cô nhóc. Thanh Vân đang phụ mẹ và dì Tư nấu ăn, hôm nay cô sẽ đảm nhận món trứng chiên và canh chua. Vừa nghe tiếng chân, Thanh Vân quay lại thì thấy Tuấn Phong đi vào.

Thanh Vân mỉm cười. “Anh.”

Tuấn Phong khẽ cười đáp lại. “Cô nhóc của anh đang nấu món gì vậy.”

“Em đang nấu canh.” Thanh Vân hỏi. “Anh khát nước không.” Không đợi anh trả lời, cô lao đến tủ lạnh.

“Để anh lấy cũng được mà.” Tuấn Phong sợ cô phải cực nhọc.

“Buổi chụp hình thế nào rồi con.” Mẹ anh lên tiếng.

Tuấn Phong uống nước rồi mới nói. “Dạ cũng bình thường mẹ ạ. Chẳng có gì vui cả.”

Giờ cơm cũng đến, mọi người ngồi vào bàn ăn và vẫn hỏi chuyện nhau như hôm nào. Tuấn Phong lại chăm chú ăn món canh chua mà cô nhóc nấu và món cá trứng chiên nữa. Anh mặc kệ món gà của mẹ hay món cá của dì Tư.

“Mẹ nhớ con không thích ăn chua lắm mà.” Bà Kim Xuân thấy vậy nên liền trêu chọc.

Tuấn Phong ngại ngùng. “Dạ đúng rồi mẹ.” Anh chẳng biết phải chống chế như thế nào.

“Thế sao nãy giờ ba thấy con ăn canh chua hoài vậy.” Ông Tuấn Anh lạnh lùng chen vào.

Tuấn Kiệt biết ý nên khẽ cười. “Canh này không thấy chua ba ơi. Canh gì đâu mà ngọt dễ sợ.”

Thanh Vân không biết một người đang trêu nhau nên cô liền thử lại món canh của mình. “Con thấy chua mà.” Cô nhìn mọi người. “Thôi để con đi nấu lại.”

Bà Kim Xuân ngay lập tức cản lại. “Con gái mẹ ngồi ăn đi. Canh này mẹ thấy vừa miệng rồi. Chẳng qua riêng anh Phong nhà con thấy ngọt thôi.”

“Dạ vì sao ạ.” Thanh Vân vẫn không hiểu.

“Vì Phong không nêm canh bằng miệng, nó nêm bằng trái tim của mình.” Ông Tuấn Anh tiếp tục chọc ghẹo.

“Ba.” Tuấn Phong ngượng chín mặt.

Thanh Vân lúc này mới hiểu, cô e thẹn cảm mặt vào ăn cơm, lâu lâu cô lại ngược nhìn Tuấn Phong. Cô cảm thấy mình tràn đầy hạnh phúc và sung sướng. Chẳng có gì khiến cô vui hơn lúc này cả.

Buổi chiều, Tuấn Phong chở cô nhóc đi học việc rồi tranh thủ chạy qua văn phòng của mình. Sau đó anh chạy về nhà tắm rửa để đi dự tiệc cùng với lớp. Mở tủ quần áo của mình ra, một dãy quần đen với áo sơ mi trắng.

Bộ đẹp nhất là bộ nào trong những bộ này, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi mỉm cười.

Áo quần của anh hầu như là toàn màu trắng và đen, hai màu sắc anh ưa thích. Một phần khác cũng bởi lẽ do đồng phục học việc của anh cũng quy định như vậy, nên khá hiếm những màu sắc khác xen lẫn vào. Ngoại trừ quần lót là anh có nhiều màu khác nhau.

Tối nay Tuấn Phong bắt taxi qua đón Nhật Thanh, chứ anh không đi xe máy như mọi hôm nữa. Anh thấy cậu ta mang đôi boot cao màu đen, quần jean xanh và áo sơ mi sọc màu. Tuấn Phong trông Nhật Thanh chả khác gì như đang đi biểu diễn thời trang, mà anh phải công nhận gu thẩm mỹ của cậu ta cao thật.

“Thanh đi biểu diễn thời trang ở đâu vậy.” Tuấn Phong chọc ghẹo.

Nhật Thanh hiểu ý nên đành lại. “Thế tối nay ông đi học ở đâu à.”

Tuấn Phong vội chống chế. “Đây là bộ quần áo đa phương diện. Vừa có thể đi học, đi làm, đi dự đám cưới hay đi ăn tiệc.” Anh hớn hờ tự hào về gu thời trang của mình.

Nhật Thanh nhìn qua và cảm thấy Tuấn Phong nói khá đúng. Bộ quần áo này thật sự là nguyên mẫu rồi. “Ông không có bộ quần áo nào khác sao.”

Tuấn Phong suy nghĩ giây lát. “Quần thì toàn màu đen. Áo thì Phong có thêm màu xanh dương nữa.” Anh nhìn qua Nhật Thanh. “Hết rồi.”

“Sao hai anh em mà tôi thấy Tuấn Kiệt khác với ông vậy.” Nhật Thanh thắc mắc.

Tuấn Phong khẽ cười. “Kiệt sành điệu từ nhỏ đến giờ rồi.”

Hai người tiếp tục trò chuyện cho đến khi xe đỗ tới trước nhà hàng C. Bước vào trong, lên tầng ba, nơi các bậc phụ huynh thuê nguyên một phòng lớn để tổ chức bữa tiệc. Tuấn Phong thấy những chiếc bóng bay màu trắng và xanh dương được cột khắp nơi. Những đĩa thức ăn, những mâm trái cây được đặt trên những chiếc khăn trải bàn màu trắng. Những chai rượu vang và nước ngọt được đặt bên cạnh những chồng ly thủy tinh sáng bóng. Và đặc biệt hơn hết là những người bạn của anh, những người đang mặc trên mình những bộ quần áo, những chiếc váy rực rỡ dưới ánh đèn.

“Đẹp quá ba mẹ ơi.” Nhật Thanh trầm trồ.

Tuấn Phong phải công nhận. “Ừm, nhà hàng trang trí đẹp thật.”

“Phong.” Phương Nhi bắt ngờ đi tới.

Tuấn Phong quay lại ngạc nhiên. “Chào Nhi.” Anh thấy cô mang chiếc đầm xòe màu trắng, gương mặt cô nổi bật hơn dưới ánh đèn.

“Thanh.” Phương Nhi trầm trồ. “Trông Thanh đẹp quá ha.”

Nhật Thanh nhếch môi cười. “Tất nhiên rồi, nói thừa.”

Mọi người bắt đầu vui cười nói chuyện, những bạn khác cũng bắt đầu tới. Thầy Quang cùng cô Tuyết mang hai bộ trang phục lịch lãm xuất hiện. Thầy mang bộ âu phục màu đen, còn cô thì mang chiếc váy đen dạng công sở. Nổi bật nhất là Ngọc Quyên, cô mang bộ áo quần chả khác gì Tuấn Phong. Trông cô chả khác gì một người nam giới, chỉ có điều gương mặt cô lại quá nữ tính. Thầy Quang và cô Tuyết tiếp tục lên phát biểu trước khi khai tiệc.

“Thầy biết đây là bữa tiệc cuối cùng của lớp. Sau bữa tiệc này, nhiều bạn sẽ đi du học, những bạn khác thì sẽ bước vào giảng đường đại học. Rồi mỗi người một nơi, chúng ta không còn được học chung một lớp nữa.” Thầy Quang bắt đầu nghẹn ngào. “Thầy hy vọng các em sẽ mãi nhớ lấy nhau và giúp đỡ nhau trên con đường sự nghiệp sau này.” Thầy tháo mắt kính ra lau nước mắt.

Cô Tuyết thấy vậy nên vội chen lời vào để xua tan bầu không khí. “Cô biết sau này các em sẽ khó có cơ hội để tập hợp đông đủ như thế này. Nhưng cô hy vọng, nếu các em có cơ hội thì hãy cố gắng gặp nhau. Bởi vì cô biết rằng, quãng thời gian cấp ba này là quãng thời gian đẹp nhất của tuổi học sinh”

Tiếng thút thít bắt đầu vang lên, Tuấn Phong thấy nhiều bạn đang nức nở. Những giọt nước mắt đang bắt đầu lăn chảy trên những khuôn mặt của các bạn gái. Anh thấy mắt Nhật Thanh cũng bắt đầu đỏ hoe. Tất cả đều mang một cảm xúc buồn bã trong lòng, nhiều bạn nam cũng cúi mặt xuống khi thầy Quang tiếp tục

cất lời. Lạ thay, Tuấn Phong thấy anh chả có một cảm xúc nào.

Lòng mình sắt đá đến vậy sao. Hay là mình không có trái tim, Tuấn Phong chợt nghĩ.

Đến lượt Ngọc Quỳnh bước lên phát biểu. Là lớp trưởng đại diện cho lớp, Ngọc Quỳnh cảm ơn thầy Quang và cô Tuyết đã tận tâm giúp đỡ lớp trong thời gian vừa qua. Cô đại diện cho lớp tặng quà đến cho hai người.

“Quỳnh muốn đề nghị với các bạn mọi chuyện. Quỳnh muốn mừng năm Tết mỗi năm sẽ là ngày lớp chúng ta gặp mặt nhau. Các bạn thấy thế nào.” Ngọc Quỳnh nhìn mọi người.

Ngọc Quỳnh lên tiếng. “Mình thấy chúng ta nên lấy ngày đó làm ngày kỷ niệm của lớp luôn đi.”

Tiếng đồng ý vang lên và mọi người đã thống nhất được ngày họp lớp. Bữa tiệc bắt đầu được xóa tan bầu không khí buồn bã khi Nhật Thanh bước lên sân khấu và trình bày tiết mục ca nhạc của mình. Kế tiếp là tiếng nhạc du dương cất lên, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Nhật Thanh bắt đầu hơn hớn đi tìm những món anh thích. Bữa tiệc buffet bắt đầu.

Tuấn Phong cầm ly rượu đi tới bên cạnh thầy Quang. “Sao thầy không ăn gì lót bụng mà đã uống rồi.”

“Em biết thầy trò mình giống nhau mà.” Thầy Quang ám chỉ việc Tuấn Phong cũng chưa ăn gì.

Tuấn Phong mỉm cười quay lại, cả hai người đứng tựa vào bàn nhìn mọi người. “Thầy phải giữ sức khỏe chứ. Để em còn rủ thầy đi nhậu dài dài.”

Thầy Quang nhấp một ít rượu rồi thở dài. “Thầy chuẩn bị về hưu.”

“Sao thầy lại về hưu.” Tuấn Phong ngạc nhiên. Anh thấy thầy mình chưa đến tuổi.

Thầy Quang lắc đầu. “Thầy cũng già rồi, phải để cho các thầy cô trẻ khác lên thay chứ.” Thầy nhìn Tuấn Phong. “Mà em yên tâm, thầy chưa về hẳn đâu. Nhà trường vẫn nới thầy lại bằng cách cho làm giảng viên theo hợp đồng.”

“Thầy định dạy trong bao lâu nữa thì về hẳn.” Tuấn Phong muốn biết rõ hơn.

“Hai năm nữa.” Thầy Quang mỉm cười. “Và thầy đề xuất chỉ dạy mình lớp của Thanh Vân và Tuấn Kiệt mà thôi.”

Tuấn Phong bất ngờ nhưng vẫn đáp nhanh. “Vậy thì hai đứa nhóc của em sướng rồi. Thầy mà làm giáo viên chủ nhiệm thì còn gì bằng nữa.”

“Không phải vậy đâu em.” Thầy Quang lắc đầu và mỉm cười. “Thầy chỉ làm giáo viên bộ môn thôi.”

“Vì sao.” Tuấn Phong ngơ ngác.

Thầy Quang nói thật lòng mình. “Lớp em là lớp thầy làm chủ nhiệm cuối cùng. Thầy không muốn phải nhìn cảnh chia ly với học trò nữa. Nếu như nhà trường không năn nỉ, thì năm nay thầy đã về hưu rồi.”

Tuấn Phong cũng không muốn khơi thêm nỗi buồn nên anh đành giả vờ. “Có phải vì em, mà thầy nhận làm chủ nhiệm lớp không.”

“Đúng rồi.” Thầy Quang gật đầu. “Thầy muốn làm chủ nhiệm của em trước khi về hưu.”

Tuấn Phong cảm thấy không thể không hỏi. “Tại sao vậy thầy.”

“Vì thầy mến em, thầy thấy em chả khác gì thầy ngày xưa.” Thầy Quang vỗ vai Tuấn Phong. “Thầy xem em như con trai của mình vậy đó.”

Tuấn Phong biết chuyện của thầy Quang. Thầy và vợ mình bị hiếm muộn nên không có con. Người con trai hiện tại đang sống với thầy là con nuôi. Chính vì vậy nên vợ thầy mới ghen tuông hết lần này đến lần khác. Sự thật thì thầy Quang bị bệnh, chứ không phải vợ mình, nhưng vợ thầy thì lại cứ sinh nghi. Sau đó hai người ly hôn và vợ thầy đi thêm bước nữa.

“Dạ.” Tuấn Phong chỉ biết cười.

“Em là một đứa đặc biệt.” Thầy Quang nốc cạn ly rượu. “Ngay từ lúc đầu thấy em ngồi trên lớp, vàng trán em nhú lại khi chăm chú ghi chép bài giảng. Rồi qua những lời con trai thầy kể lại, cộng với việc thầy biết em là cháu của ông nội.”

Tuấn Phong chêm ngang lời của thầy Quang. “Thầy biết ông nội em sao.”

“Thầy là học trò của ông nội em. Dạng như vậy.” Thầy Quang khẽ cười.

Tuấn Phong lắc đầu không thích. “Vậy mà bấy lâu qua thầy không nói với em.”

“Nói gì chứ. Ông nội em chỉ dạy thầy có vài lần à. Lúc đó ông nội em được trường của thầy mời tới thỉnh giảng. Thầy cũng như bao học sinh khác ngồi nghe thôi. Nếu mà nhận ông nội em là thầy thì chắc ông nội em có hàng ngàn học trò như thầy.” Thầy Quang phân tích mọi chuyện cho học trò cưng của mình.

“Thầy ơi, tới chung vui với bọn em đi.” Ngọc Quỳnh tới lôi thầy đi ra giữa phòng để nhún nhảy. Nơi cô Tuyết cũng đang ở đó.

Tuấn Phong mỉm cười nhấp nhẹ ly rượu. Về mặt anh ngạc nhiên khi giờ mới để ý loại rượu này quá nhẹ. Anh nốc cạn một hơi rồi lại rót đầy rượu vào ly của mình. Tiếng nhạc tiếp tục vang lên, mọi người đều tụ lại ở giữa căn phòng, nơi ánh đèn đang phẳng phất rơi xuống.

Tuấn Phong vẫn đứng đó và nhìn các bạn mình. Anh giống như một chú chim đại bàng lẻ loi giữa muôn vàn chú chim khác, anh tự cô lập mình với thế giới.

“Phong.” Quang Bình vẫy tay. “Qua đây chơi với mọi người cho vui.”

Tuấn Phong vẫn nghe được tiếng cậu ta xen lẫn với tiếng nhạc. “Thôi.” Tuấn Phong lắc đầu và giơ ly rượu của mình lên, như anh muốn nói mình đang bận uống.

Quang Bình khê cười rồi thì thầm vào tai những bạn bên cạnh. Họ nhìn sang Tuấn Phong rồi đi lại kéo anh tới chung vui với mọi người. Mặc dù năn nỉ bảo thôi nhưng anh đành bất lực trước những cánh tay bao quanh. Anh cảm thấy mình như là một tên phạm nhân đang bị cảnh sát áp giải kéo đi.

Văn Dũng đổi nhạc sôi động hơn, một bài hát đập nhiều bass và sôi động của ca sĩ B. Mọi người giơ tay lên cao và bắt đầu hò hét nhún nhảy. Tuấn Phong nghĩ những giây phút tĩnh lặng của mọi người lúc này đâu hết cả rồi.

Nhật Thanh khởi xướng bằng điệu uốn éo của mình, anh chả khác gì một dancer chuyên nghiệp giữa đám đông. Mọi người hiểu ý nên tự động dàn ra thành hình tròn để Nhật Thanh nhún nhảy ở trong đó. Quang Tùng bước vào nhảy nối tiếp khi Nhật Thanh đi ra. Rồi đến Ngọc Quyên, cô nàng nhảy nhót chả thua kém một ai, có khi còn tuyệt hơn cả mọi người. Hình thể của cô uốn éo chả khác gì những vũ công.

Mọi người hò hét thêm một lúc nữa thì ra về. Trước khi ra khỏi nhà hàng, mọi người đứng nghiêm túc chụp thêm một bức hình cuối cùng. Tuấn Phong cảm thấy bất ngờ khi trong lúc chờ xe tới đón, anh thấy bạn mình bắt đầu ôm nhau khóc. Vừa mới hò hét điên cuồng trong kia, giờ lại biểu đạt cảm xúc như thế này, anh thấy cảm xúc thay đổi nhanh thật.

Tuấn Phong vẫn bình thản khi về đến nhà, cho đến khi anh tắm rửa xong và leo lên giường nằm, anh chợt mới thấy hụt hẫng. Từ ngày mai anh sẽ không còn đến trường và anh sẽ không được gặp lại đông đủ các bạn mình nữa. Đến khi nằm trong tĩnh lặng anh mới thấy đau đầu của sự chia ly, của sự vẫy tay chào tạm biệt là như thế nào.

Cười người, chớ vội cười lâu. Cười người hôm trước, hôm sau người cười, Tuấn Phong tự trách mình.

22. Chương 22

Sau khi tốt nghiệp xong, Tuấn Phong tiếp tục những cột mốc tiếp theo trong cuộc đời của mình. Anh bắt đầu chính thức vào làm việc ở tập đoàn V sau nhiều năm học việc. Đảm nhận chức vụ giám đốc điều hành với độ tuổi quá trẻ như vậy, tất nhiên là có rất nhiều người to nhỏ về việc thân thể của Tuấn Phong với chủ

tịch tập đoàn, ông Vương Tuấn Anh, cha của anh.

Thật ra, trước khi ông nội qua đời, ông đã viết di chúc để lại cho Tuấn Phong một số cổ phần của tập đoàn V. Việc anh lên nắm giữ chức vụ giám đốc, chẳng qua là để hợp thức hóa và củng cố lại vị thế của gia đình anh so với các cổ đông khác. Nói đúng nhất thì chức vụ của Tuấn Phong chỉ là bù nhìn, ban trợ lý hậu thuẫn sau lưng anh mới chính là những người chỉ đạo. Họ chính là những công thần trong việc tạo lập nên tập đoàn V sau này. Việc bắt Tuấn Phong nhậm chức cũng là do ý kiến của họ. Chứ thật sự, nếu không phải vì ông nội anh qua đời sớm và không phải vì cuộc chiến tranh giành quyền lực, thì phải mất nhiều năm nữa, anh mới được họ cất cử lên.

Tuấn Phong đương nhiên hiểu rõ mấy chuyện dèm pha đó, anh nghĩ rằng có thể anh quá non nớt và chưa có nhiều kinh nghiệm và năng lực, nhưng ban trợ lý của anh thì lại khác. Họ gồm mười hai người, bao gồm nhiều tổ tư vấn khác nhau về luật, kinh tế, bất động sản và nhiều lĩnh vực khác. Họ là những người rất am hiểu và có nhiều năm kinh nghiệm phục vụ dưới trướng của ông nội anh. Là những người kèm cặp anh trong suốt thời gian vừa qua, theo lệnh của ông nội lúc còn sống.

Chính vì vậy, Tuấn Phong nghĩ rằng anh có thể không giỏi nhưng ban trợ lý của anh thì rất giỏi. Ngay cả ba anh cũng phải thừa nhận điều đó, vì chính ba anh cũng được họ dạy bảo và ban trợ lý của ba anh thì kém cỏi hơn họ rất là nhiều.

Để chứng minh chức vụ của mình không phải là bù nhìn và cũng như chứng minh những năm học hỏi vừa qua không phải bỏ đi. Tuấn Phong ngay ngày họp đầu tiên của mình với ban lãnh đạo tập đoàn, anh đã đề xuất đuổi việc chín người, chuyển chuyển sáu vị trí và giáng chức mười hai vị giám đốc với trưởng phòng của các công ty con trực thuộc.

Trong nhiều năm học việc, ngoài sự chỉ điểm của ông nội, thì Tuấn Phong cùng ban trợ lý của mình đã giám sát theo dõi, kiểm tra đối chiếu nhiều hồ sơ dự án và các tài liệu ngân sách khác. Để tăng thêm phần thuyết phục, Tuấn Phong đã đưa ra các bằng chứng sai phạm của họ trong những năm làm việc vừa qua, những lần họ cố tình biến thủ hay kê khống ngân sách dự toán.

Sau khi nghe Tuấn Phong trình bày và đại diện ban trợ lý của anh, ông Thế Sơn, tổ trưởng tổ luật sư đưa ra ý kiến của mình để ủng hộ quyết định của Tuấn Phong, thì ba anh liền phê duyệt chấp thuận. Mẹ anh, bà Trịnh Thị Kim Xuân, tổng giám đốc của tập đoàn, nhìn anh với ánh mắt đầy bất ngờ và tự hào.

Ngoài việc cách chức thì Tuấn Phong cũng đề xuất với ban lãnh đạo về việc bổ nhiệm và chuyển chuyển những chức vụ khác trong tập đoàn. Ba anh cũng không có ý kiến gì về việc này nên cũng gật đầu chấp thuận.

Kể từ buổi họp đó, danh tiếng của Tuấn Phong càng nổi hơn. Ai nấy thấy anh đều phải khiếp sợ và tất nhiên một vài người trong số họ sợ thật. Một vài người khác thì chỉ giả vờ trước mặt, sau lưng thì lại to nhỏ rằng, tất cả đều do ba mẹ anh chỉ đạo, chứ anh thì làm gì mà giải quyết được những việc đó. Nó giống như một vụ thanh trừng nhằm củng cố quyền lực của gia đình họ Vương.

Tuấn Phong nghe được nhưng chỉ nhếch môi cười khẩy, anh chả bận tâm lắm. Anh nghĩ rằng, nếu muốn người ta tâm phục mình, thì phải chứng tỏ năng lực của mình cho người ta thấy.

Những năm tháng học việc của anh không chỉ đơn giản là lên văn phòng ngồi học, mà anh còn cùng với ban trợ lý của mình đi thanh tra các công ty và giám sát mọi người. Anh không chỉ xem xét các hồ sơ, mà còn phải tính toán và điều tra lại các số liệu trong đó. Cũng không phải đơn giản mà anh thôi chức tất cả bọn họ, mà anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng giữa cái được và cái mất. Nếu đuổi họ thì ai sẽ kế nhiệm, đuổi họ thì sẽ được gì và mất gì. Và tất nhiên là anh đã cùng tổ luật sư tham khảo trước khi đưa ra quyết định.

Việc nhậm chức ở tập đoàn khiến Tuấn Phong gần cô nhóc hơn. Tòa nhà văn phòng của tập đoàn gồm mười hai tầng. Văn phòng của anh nằm ở tầng mười hai, nơi trước đây là văn phòng của ông nội. Ba anh thì làm việc ở tầng mười một và mẹ anh thì ở tầng mười. Vì muốn giữ nguyên trạng những gì của ông nội và trước sau gì anh cũng tiếp quản tập đoàn, nên ba anh vẫn làm việc ở văn phòng của mình.

Thanh Vân thỉnh thoảng hay chạy lên văn phòng của anh, cô nhóc hay đem nước hoặc bánh lên cho anh ăn, rồi ngồi trò chuyện với anh. Mặc dù công việc bận tới mức mệt nhưng những lúc cô nhóc gõ cửa, thì anh lại dừng hết lại mọi việc đang làm.

Rồi cô nhóc cũng bước vào năm học mới. Vì lớp mười một phải học buổi sáng nên Tuấn Phong chạy xe chở Thanh Vân tới trường rồi mới tới công ty làm việc. Trưa thì anh tan ca chạy qua rước cô nhóc về nhà, rồi chiều lại chở cô nhóc đi làm. Mặc dù đoạn đường từ văn phòng, nhà và trường học nằm khá xa nhau, nhưng Tuấn Phong vẫn một mực đòi chở Thanh Vân bằng xe máy, mặc cho ba mẹ anh khuyên nên đi xe hơi cho tiện. Tất cả vì Tuấn Phong thích cảm giác được Thanh Vân ôm từ phía sau, một cảm giác khiến anh vô cùng thích thú.

“Sao mặt anh khó chịu vậy.” Thanh Vân hỏi.

Tuấn Phong đang ngồi trong phòng khách nhíu mày thì liền hớn hở trở lại. “Cô nhóc thư viện lại rủ anh đi chơi.”

Thanh Vân ngồi xuống đối diện Tuấn Phong. “Chị ấy rủ anh đi đâu vậy.”

“Đi uống cà phê.” Tuấn Phong khẽ cười. “Em đi với anh không.”

Thanh Vân giả vờ từ chối. “Em ngại lắm, mỗi lần em đi theo anh thì chị ấy lại không vui.”

Tuấn Phong xác định mối quan hệ của mình. “Kệ chị ấy đi. Anh có thích chị ấy đâu.”

“Nhưng chị ấy thích anh mà.” Thanh Vân cúi mặt xuống rồi ngược mắt lên nhìn.

“Không có em, anh không đi đâu.” Tuấn Phong muốn cô nhóc đi với mình.

Thế là Thanh Vân hớn hở lên thay đồ đi với Tuấn Phong. Hai người tới quán cà phê C ngồi đợi Bích Hân tới. Một lúc sau, bước vào thấy Thanh Vân, Bích Hân hơi buồn nhưng còn đỡ hơn việc cô gặp phải Nhật Thanh, cái người đáng ghét mà cô không muốn gặp.

Bích Hân mở lời. “Công việc của anh thế nào.”

“Vẫn bình thường, còn việc học của em thì dạo này sao rồi.” Tuấn Phong hỏi lại.

“Chuẩn bị đến hội diễn văn nghệ này anh.” Bích Hân nhìn sang Thanh Vân. “Chị nghe nói em với Kiệt không tham gia.”

Thanh Vân khẽ cười. “Dạ vâng chị.”

“Sao vậy.” Bích Hân tò mò.

Thanh Vân lắc đầu. “Dạ tại em không muốn tham gia nên Kiệt cũng thôi luôn.”

“Vì sao em không muốn tham gia.” Bích Hân gặng hỏi.

“Dạ em thấy ngại chị ạ. Với lại em đang bận học việc nên cũng chả có thời gian nữa.” Thanh Vân giả vờ nói láo. Chứ thật sự cô tham gia chỉ vì muốn hát cho Tuấn Phong nghe, giờ anh ra trường rồi thì cô hát để làm gì.

Tuấn Phong thắc mắc. “Em có tham gia không.”

Bích Hân mỉm cười. “Không. Em bận rồi nên không tham gia được.”

“Em bận hẹn hò với Phúc Tân à.” Tuấn Phong cố tình chọc ghẹo.

“Em bận hẹn hò với anh ý.” Bích Hân liếc mắt đầy khó chịu.

Tuấn Phong bật cười ha hả. “Em đừng lời anh ra làm bia đỡ đạn với Phúc Tân được không. Anh thấy cậu ấy thích em nhiều lắm đó.”

“Anh đừng có nói bậy.” Bích Hân nói nhanh.

“Bộ không đúng sao. Văn nghệ năm ngoái chả phải cậu ấy hát tặng em đó ư.” Tuấn Phong nhớ lại. “Bài gì đó nói về yêu đơn phương còn gì.”

Những buổi đi chơi với Bích Hân khiến Tuấn Phong cảm thấy rất khó chịu. Khó chịu ở đây không phải vì anh ghét cô nhóc thư viện, mà là sự khó chịu bởi lẽ cứ như vậy thì Bích Hân sẽ lỡ mất hạnh phúc của mình, còn anh thì khó xử với Thanh Vân. Anh không thể nào cứ đi chơi với Bích Hân thì lại rủ Thanh Vân đi theo. Nếu không rủ thì anh sợ cô nhóc hiểu lầm mối quan hệ của anh với Bích Hân. Nhưng nếu rủ theo thì

anh lại làm Thanh Vân khó xử, anh chỉ muốn đi chơi riêng với cô nhóc thôi.

Nhiều lúc anh phải bắt Nhật Thanh đi theo nhưng khổ nổi, từ khi vào thực tập tại công ty thời trang V thì Nhật Thanh cũng bận tối mắt. Khó lắm anh mới lôi được cậu ta ra khỏi nhà. Và mỗi lần đi với anh thì cậu ta lại nhăn nhó các kiểu. Thực chất thì với quyền hạn của mình, Tuấn Phong có thể nhận Nhật Thanh vào làm việc chính thức ngay nhưng anh lại chưa muốn. Anh muốn bạn mình phải thật sự giỏi, phải đi lên bằng chính đôi chân của mình thì người ta mới phục. Anh không muốn Nhật Thanh bị người ta coi rẻ giống như anh, phải dựa vào thân thể của người khác để tiến thân.

Thời gian ngày càng qua nhanh, mới đó mà đã sắp đến sinh nhật của Thanh Vân. Tuấn Phong nghĩ bụng không biết nên tặng gì cho cô nhóc. Ngược nhìn đồng hồ đã gần đến 11h, Tuấn Phong vội tắt máy tính rồi lao đi.

Chờ trước cổng trường một vài phút thì Tuấn Phong cũng thấy Thanh Vân bước ra. “Vân.” Anh vẫy tay ra hiệu.

Thanh Vân đi tới mỉm cười. “Anh.”

Tuấn Phong vẫn như thói quen cũ, anh đội mũ bảo hiểm lên cho cô nhóc. Vô tình anh thấy được hột mụn mới nổi lên trên trán của cô. “Ý mụn kia.” Anh khẽ cười.

“Đâu.” Thanh Vân lấy tay che mặt lại vì ngại.

“Ở trên trán của em ấy.” Tuấn Phong chỉ cho cô nhóc.

Biết che hổ nên Thanh Vân liền đưa tay che trán mình lại. “Anh đừng nhìn nữa.” Cô cúi mặt xuống.

Tuấn Phong cố tình chọc ghẹo. “Em nổi mụn rồi. Vậy là cô nhóc của anh biết yêu rồi.”

“Làm gì có.” Thanh Vân ngượng ngừng.

“Nói anh xem nào, em yêu ai vậy.” Tuấn Phong tiếp tục chọc.

Thanh Vân đỏ mặt. “Đâu có đâu, anh đừng chọc em nữa.”

Tuấn Phong đập nỏ máy rồi khẽ cười. “Bé mụn của anh yêu ai vậy. Nói anh nghe với.”

Thanh Vân ngồi phía sau đấm nhẹ lên lưng Tuấn Phong. “Anh thật đáng ghét.”

Chạy xe về nhà, Tuấn Phong tiếp tục ghẹo Thanh Vân. “Bé mụn biết yêu rồi. Bé mụn yêu ai vậy.”

Thanh Vân e thẹn chạy nhanh vào nhà và méc lại mẹ mình. “Mẹ ơi, anh Phong chọc con.”

Bà Kim Xuân đang nấu ăn liền quay lại. “Anh chọc gì con gái tôi đó.”

Tuấn Phong thấy Thanh Vân núp sau mẹ mình ngược mắt nhìn anh, hình ảnh chỉ khiến anh muốn càng chọc thêm. “Con có chọc gì bé mụn đâu.”

“Mẹ, anh ấy lại chọc con nữa kìa.” Thanh Vân kêu cứu mẹ mình.

Suốt bữa cơm, cô nhóc chỉ cúi xuống cắm mặt vào chén cơm. Cô không dám nhìn Tuấn Phong, cô lại sợ anh ghẹo mình. Chỉ tại hột mụn đáng ghét đó mà cô phải như thế này. Cô thích anh lâu rồi kia mà, tại sao bây giờ hột mụn ấy lại mọc ra kia chứ, cô thật sự không thể hiểu nổi.

Chiều hôm nay Thanh Vân phải đi học thể dục nên Tuấn Phong lại chở cô tới trường. Đứng dưới nhà đợi mãi thì anh cũng thấy cô nhóc đi xuống. Tuấn Phong thấy Thanh Vân đã dán băng lại chỗ mụn mới mọc.

“Bé mụn đã dán băng lại rồi sao.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân ngượng ngùng nên quay mặt đi vô, cô không muốn đi học nữa. Tuấn Phong thấy vậy nên liền chạy theo nắm tay cô nhóc rồi dắt đi. Anh đội mũ bảo hiểm lên cho cô nhóc rồi nắn nhẹ chiếc mũ cao của cô.

Sau đó chạy tới văn phòng để tiếp tục công việc, Tuấn Phong cứ nhớ mãi hình ảnh cô nhóc núp sau lưng mẹ mình. Anh cứ bật cười trong vô thức rồi vui sướng ngả người ra sau và quên bém đi công việc đang làm. Mà thật sự bây giờ anh cũng chả có tâm trạng để làm việc nữa. Vì Thanh Vân học thể dục có hai tiếng nên Tuấn Phong nghĩ hôm nay anh tự thưởng cho mình một buổi về sớm.

Mặc nhanh chiếc áo khoác kaki cổ trụ màu đen, Tuấn Phong lao nhanh ra khỏi phòng và nói vài lời với ban trợ lý trước khi đi về. Đứng trong thang máy, Tuấn Phong chưa bao giờ có cảm giác hớn hỏ trào dâng như vậy. Nổ máy, anh chạy xe qua cửa hàng thời trang V nằm trên quận A, nơi Nhật Thanh đang thực tập.

Cửa hàng này nằm trong hệ thống của công ty thời trang V, một công ty con trực thuộc tập đoàn của anh. Bước vào trong, một nhân viên nữ hướng dẫn cho anh sơ bộ về cửa hàng. Vì chỉ có ít người biết mặt nên Tuấn Phong cũng thoải mái trò chuyện với chị ta như một khách hàng thực thụ. Anh ngờ ý muốn gặp Nhật Thanh và được chị ta chỉ lên tầng hai.

Bước lên trên, Tuấn Phong thấy Nhật Thanh đang cầm cùi sắp xếp lại quần áo lên kệ trưng bày. “Thanh.” Anh nói lớn.

Nhật Thanh quay lại, cậu đang mang bảng tên thực tập trước ngực. “Ông đi đâu đây.”

“Phong đi mua đồ chứ đi đâu.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Đồ nam ở tầng ba, còn tầng này là đồ của phụ nữ mà.” Nhật Thanh khoanh tay lại.

Tuấn Phong khẽ cười. “Thì Phong đi mua đồ nữ mà.” Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Nhật Thanh nên anh tiếp lời. “Phong mua đồ cho bé Vân. Chuẩn bị tới sinh nhật cô nhóc.”

“À.” Lúc này Nhật Thanh mới hiểu ra. “Ông định tặng gì.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Áo và quần.”

Thế rồi Nhật Thanh dẫn Tuấn Phong đi xem và tư vấn các kiểu. Cuối cùng Tuấn Phong chọn chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean màu đen. Anh thấy chả khác gì những bộ áo quần đi học việc hiện tại của Thanh Vân.

Ủa thế này giờ mình đi lựa đồ làm gì cho tốn thời gian vậy, Tuấn Phong nghĩ thầm.

“Ông định biến bé Vân thành kiểu người khô khan và tiền sử như ông sao.” Nhật Thanh chê cách ăn mặc của Tuấn Phong.

Tuấn Phong nhú mày. “Bé Vân cũng thích những màu như vậy mà. Áo quần của Phong với bé Vân giống nhau y hệt.”

“Thật không.” Nhật Thanh nhìn với ánh mắt ngờ vực.

“Thật.” Tuấn Phong gật đầu. “Từ nhỏ thì ba mẹ Phong đã mua cho hai đứa y hệt như vậy rồi.”

Nhật Thanh khẽ cười. “Thế đồ ngủ có giống nhau không.”

Tuấn Phong lắc đầu. “Không. Cái đó với đồ lót thì khác biệt.”

“Bé Vân mang size mấy vậy.” Nhật Thanh hỏi.

Lúc này thì Tuấn Phong mới sực nhớ là anh quên hỏi mẹ mình. Thế là anh móc điện thoại ra. “Mẹ ơi, bé Vân mang áo quần size mấy vậy.”

“Hỏi làm gì vậy con.” Bà Kim Xuân giả vờ.

Tuấn Phong đỏ mặt. “Con định tặng quà sinh nhật cho Vân ấy mà.” Mẹ anh nói size áo quần của bé Vân xong thì anh nói nhanh. “Mẹ đừng nói cho ai biết nha. Con muốn làm Vân bất ngờ.”

“Mẹ không nói chuyện con yêu bé Vân đâu. Con yên tâm đi.” Bà Kim Xuân cố tình chọc ghẹo.

“Mẹ này. Thôi con cúp máy đây.” Tuấn Phong e thẹn.

Tuấn Phong nói lại size cho Nhật Thanh rồi xuống quầy thu ngân thanh toán. Anh hẹn với cửa hàng vài ngày nữa tới lấy và nhờ cửa hàng nhân tiện gói quà giúp mình luôn. Mở ví ra, Tuấn Phong vô thức định đưa thẻ lên thanh toán thì ngừng lại. Anh nghĩ nếu anh đưa thẻ VIP của mình ra thì cửa hàng sẽ biết anh là người của tập đoàn, vì thẻ này chỉ có những vị trí cấp cao mới được cấp. Tuấn Phong liền móc thẻ tín dụng của mình ra đưa cho chị thu ngân. Anh nghĩ như vậy là tốt nhất, anh không muốn mọi người biết thân thế của mình.

Chạy nhanh tới trường để đón cô nhóc, Tuấn Phong cảm thấy may mắn khi vừa kịp lúc. “Bé mụn.” Anh khẽ cười.

Thanh Vân đi tới nhăn nhó đá vào chân anh. “Anh là đồ đáng ghét.”

Tuấn Phong nhìn xuống chân mình xuýt xoa, rồi bất chợt thấy giày của Thanh Vân đã cũ. Anh nảy ý muốn tặng thêm đôi giày nên liền giả vờ. “Em mang giày size mấy mà to vậy. Anh mang size bốn mươi mốt mà còn nhỏ hơn em nữa luôn.”

“Đâu có đâu, giày em nhỏ hơn anh mà.” Thanh Vân nhìn xuống chân hai người so sánh.

Tuấn Phong tiếp tục khui thông tin. “Thật mà, lớn hơn anh ấy. Chắc giày em cũng phải size bốn mươi hai.”

“Giày em size ba mươi tám mà.” Thanh Vân nhu miệng ra.

Tuấn Phong mừng thầm. “Vậy à, chắc là do cái đế giày của em to.” Anh lái nhanh sang chuyện khác. “Mình tới cây ước nguyện chơi đi.” Ý Tuấn Phong ám chỉ cái cây trên đồng cỏ mà anh với cô nhóc hay tới.

Thanh Vân mỉm cười rồi lại nháu mày nhìn anh. “Nhưng anh còn phải đi làm mà.”

“Chiều nay anh nghỉ.” Tuấn Phong đội mũ bảo hiểm lên cho cô nhóc.

Thanh Vân gọi tiếp vấn đề khác. “Chiều nay anh phải đi tập võ nữa mà.”

“Nghỉ luôn.” Tuấn Phong xoa lên mũ bảo hiểm. “Đi nha.”

“Dạ.” Thanh Vân mỉm cười gật đầu.

Tuấn Phong vui vẻ chở cô nhóc đi tới đồng cỏ. Anh nghĩ đến việc hai người nằm dưới cây ước nguyện mà lại trào dâng hạnh phúc trong lòng. Sở dĩ anh và cô nhóc đặt tên cho cái cây là “ước nguyện”, cũng bởi lẽ anh với cô đều ước sau này dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì cả gia đình vẫn sẽ mãi hạnh phúc bên nhau. Thanh Vân còn thắm ước thêm một điều cho riêng cô nữa, cô ước mình và Tuấn Phong sẽ mãi bên nhau không xa cách rời.

Thanh Vân chợt ôm chặt Tuấn Phong, cô tựa đầu lên vai anh rồi mỉm cười. Tuấn Phong đang chạy xe thì mặt bỗng đỏ lên, anh khẽ cười trong im lặng. Anh đã đi chậm lại hơn so với mọi bữa, nhưng sao anh vẫn thấy đoạn đường ngắn quá. Anh ước gì đoạn đường dài thật dài hơn nữa thì tốt biết mấy.

23. Chương 23

Tuấn Phong bật dậy và cảm thấy đầu mình đau nhói, đưa tay lên xoa nhẹ hai bên thái dương, anh hy vọng sẽ đỡ nhức. Bước vào trong nhà vệ sinh, Tuấn Phong hơi hoảng hốt khi nhìn qua gương và thấy một vết máu cam dưới mũi mình.

Tối qua khi thức đêm làm nốt công việc còn dang dở, Tuấn Phong thấy đầu mình nhói lên như muốn nổ tung. Chưa hết, máu nhỏ từ mũi chảy xuống thành dòng, anh nhanh chóng lấy khăn giấy lau qua rồi nhét vào mũi. Uống thuốc xong, Tuấn Phong leo lên giường nằm ngủ. Anh cứ nghĩ máu đã ngưng chảy, đầu đã ngưng nhức, nhưng thật sự không ngờ mọi việc vẫn tiếp diễn.

Xuống nhà ăn điểm tâm sáng rồi chở cô nhóc đi học. Tuấn Phong tiếp tục chạy xe tới văn phòng làm việc. Đang mải mê nghiên cứu sổ sách thì mẹ anh điện lên, Tuấn Phong nghĩ bụng chắc mẹ anh muốn bàn về bữa sinh nhật tối nay của Thanh Vân.

“Dạ con nghe mẹ ới.” Tuấn Phong nói vào điện thoại.

Bà Kim Xuân nói lớn. “Lúc tối con bị gì mà chảy máu đầy ra gối vậy?”

Chắc lúc sáng dì Ba lên dọn phòng đây mà, Tuấn Phong nghĩ ngợi rồi nói láo. “À, tối qua con sơ ý làm đứt tay ấy mà. Không sao đâu, mẹ đừng lo.” Anh không dám khai thật việc tối qua mình thức đêm làm việc. Anh dò hỏi. “Mà sao mẹ biết?”

“Dì Ba lên dọn phòng con rồi hoảng hốt báo cho mẹ chứ sao.” Bà Kim Xuân lo lắng.

Tuấn Phong mỉm cười. “Máu chảy có chút xíu à. Mẹ đừng lo quá.”

“Anh thì lúc nào chả dừng dừng mọi chuyện. Anh đâu có lo lắng như tôi.” Bà Kim Xuân giả vờ giận.

Tuấn Phong vội xoa dịu. “Thôi mà mẹ, đừng la con nữa mà.” Anh lái sang chuyện khác. “Mà mẹ định tối nay tổ chức sinh nhật cho bé Vân như thế nào?”

Bà Kim Xuân âm ờ. “Thì như mọi năm thôi. Tôi với ba anh định dẫn cả nhà tới nhà hàng C, rồi tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ như mọi khi.”

Tuấn Phong trò chuyện với mẹ mình một lúc rồi lại tiếp tục làm việc. Giải quyết xong đồng hồ sợ, anh nhìn đồng hồ cũng đã tới giờ đi đón cô nhóc. Hôm nay anh phải tiếp tục chọc ghẹo cô nhóc mới được. Càng ngày, anh càng thấy Thanh Vân “dễ ghét”, nhất là những lúc cô nhóc hờn dỗi.

Thanh Vân khê cười. “Anh.” Cô vừa bước ra cổng thì đã thấy Tuấn Phong đứng chờ từ trước như mọi khi.

Tuấn Phong đội mũ bảo hiểm lên cho Thanh Vân. “Bé mụn hôm nay học vui không?”

“Em hết mụn rồi mà.” Thanh Vân nhăn nhó. “Sao anh cứ ghẹo em là bé mụn hoài vậy.” Cô bểu bụng anh một cái.

Tuấn Phong “á” lên một tiếng rồi khê cười. “Bé mụn hung dữ quá.” Anh lên xe nổ máy rồi quay đầu lại. “Lên xe, anh chở bé mụn về nào.”

“Không.” Thanh Vân phồng má lên không chịu.

Tuấn Phong biết cô nhóc đang giả vờ giận hờn. “Bé mụn ngoan mà, lên xe anh đẹp trai chở về nhà.”

“Không.” Thanh Vân đá chân vào bánh xe. “Em không về.”

Tuấn Phong biết cô nhóc đang nũng nịu nên liền mỉm cười. Anh đá chân chống xe xuống, sau đó bước tới xoa lên mũ bảo hiểm của cô nhóc. “Thôi bé mụn đừng giận nữa. Lên xe anh chở về ha.”

Thanh Vân cuối cùng cũng mỉm cười leo lên xe rồi ôm chặt Tuấn Phong. Cô thích nũng nịu với anh, thích được anh cưng chiều, nhưng cô ghét anh chọc cô là “bé mụn”. Sao anh cứ gọi cô là “bé mụn” nhỉ, cô hết mụn rồi mà, cô chả thích chút nào.

Tuấn Phong càng ngày càng yêu Thanh Vân nhiều hơn. Anh thích cái cách cô nhóc mỗi khi giận hờn hoặc nũng nịu với anh. So với lúc trước thì giờ anh thấy cô đã lớn hơn nhiều. Tính cách và con người của cô cũng không còn khép kín như trước nữa. Anh không biết có phải do việc tiếp xúc với nhiều bạn bè, hay do tiếp xúc với môi trường làm việc ở công ty, mà cô thay đổi tính tình hay không. Anh không chắc nhưng anh thích nghĩ rằng, Thanh Vân thay đổi là bởi vì tình yêu nồng nàn của anh dành cho cô.

Vì tối nay Thanh Vân phải mời bạn bè tới dự sinh nhật của mình, nên cả gia đình Tuấn Phong phải đi ăn tiệc sớm hơn mọi năm. Bữa tiệc đã được đặt sẵn như mọi khi, chiếc bánh kem nhỏ được nhân viên đem lên trong sự hạnh phúc ngập tràn của cô nhóc.

Tối nay cô mang chiếc áo thun màu trắng có cổ và chiếc quần ngắn màu đen. Gương mặt cô càng xinh đẹp lấp lánh hơn khi ngồi trước những ánh đèn lung linh. Thầm ước nguyện xong, Thanh Vân thổi tắt những ngọn nến cắm trên chiếc bánh kem. Mọi người cùng nhau vỗ tay chúc mừng và không quên tặng quà cho cô.

“Ba mẹ chúc mừng sinh nhật con gái.” Bà Kim Xuân đưa cho Thanh Vân một hộp quà nhỏ màu xanh dương. “Chúc con gái của ba mẹ ngày càng xinh đẹp hơn.” Bà bấu nhẹ má của con gái mình.

Thanh Vân mỉm cười, cô quay sang ôm mẹ mình. “Con cảm ơn mẹ.” Cô bước ra khỏi ghế rồi ôm quàng lấy cổ ông Tuấn Anh. “Con cảm ơn ba.”

Ông Tuấn Anh mỉm cười, rất hiếm khi nụ cười nở trên môi của ông. “Sinh nhật vui vẻ nha, con gái yêu của ba.” Ông nắm nhẹ lên cánh tay của Thanh Vân đang ôm lấy cổ mình.

Đợi cô nhóc quay về ghế, Tuấn Phong mới tặng quà của mình. “Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Thanh Vân cười tí mắt. “Em cảm ơn anh.”

Đến lượt Tuấn Kiệt. “Chúc chị sinh nhật vui vẻ.” Cậu đưa cho Thanh Vân một hộp quà được bao bọc trong lớp giấy màu hồng.

“Vân cảm ơn Kiệt.” Thanh Vân khẽ cười.

Mọi người bắt đầu ăn uống và cùng nhau trò chuyện. Đến gần 20h tối, đến lúc Thanh Vân phải gặp các bạn mình nên ba mẹ anh liền hối nhau đi về. Cô nhóc ngó ý muốn Tuấn Phong ở lại chung vui với mình. Nghĩ thấy nên để Thanh Vân với các bạn tự nhiên và hơn hết là đã có Tuấn Kiệt, nên Tuấn Phong giả vờ từ chối, mặc dù anh rất muốn ở lại.

Trên đường ra xe cùng với ba mẹ thì Bích Hân tình cờ điện tới. Nghĩ cũng chưa cần giải quyết gấp công việc ở công ty nên Tuấn Phong liền chấp thuận. Anh thừa lại với ba mẹ rồi đón taxi tới quán cà phê R ở bên quận A.

Một lúc sau thì Bích Hân tới. “Sao hôm nay anh lại đi một mình?” Bích Hân ngạc nhiên.

Tuấn Phong khẽ cười. “Thanh bạn, bé Vân thì mắc sinh nhật.”

Thế mà tôi cứ tưởng anh muốn đi một mình chứ. Làm tôi mừng hụt, Bích Hân nghĩ thầm rồi nói. “Sao dạo này em muốn gặp anh thì đều khó khăn quá vậy.”

Tuấn Phong thấy nhân viên phục vụ đi tới nên khựng lại. Anh đợi Bích Hân gọi món xong thì mới định đáp lại câu trả lời của mình. Trong giây phút ấy, tiếng nhạc du dương bên tai khiến anh chợt nhớ đến Thanh Vân. Đôi mắt cô nhắm lại, hai lúm đồng tiền hiện ra, nụ cười của cô nhóc khiến anh phải xao xuyến và bồi hồi.

Giờ này cô nhóc chắc đang vui với bạn bè. Lâu rồi cô nhóc mới được vui như vậy, Tuấn Phong chợt nghĩ.

“Sao, anh nói đi.” Bích Hân liếc mắt.

Tuấn Phong vội thoát ra khỏi suy nghĩ, anh nhìn Bích Hân. “Thì dạo này anh bận đi làm quá nên không có thời gian.”

“Anh làm ban ngày mà. Vậy sao ban đêm em gọi thì anh cũng từ chối.” Bích Hân muốn biết lý do.

Tuấn Phong khẽ cười. “Ban ngày anh làm ở công ty, còn ban đêm anh làm ở nhà. Công việc nhiều quá nên anh phải giải quyết mà.”

“Hay là anh né tránh em.” Bích Hân liếc mắt nhìn Tuấn Phong rồi bĩu môi. “Chả phải em đã nói, em sẽ không tán tỉnh anh nữa đó sao. Em chỉ muốn gặp anh trò chuyện cho vui thôi. Sao anh còn né em làm gì.”

“Không phải.” Tuấn Phong nói thật. “Là anh bận thật mà.” Lúc trước thì anh cố tình né Bích Hân thật, nhưng giờ thì anh bận giải quyết công việc thật.

Bích Hân nhấp một ngụm nước rồi thản nhiên nói. “Sang năm em sẽ đi du học.”

Tuấn Phong nhúm mày. “Em nói thật sao?”

“Thật.” Bích Hân nói với giọng buồn bã. “Ba mẹ đã quyết định cho em đi du học ở Mỹ.”

Tuấn Phong bất chợt cảm thấy lạc lõng. Anh chẳng biết vì sao, anh cũng chẳng thể nói gì vào lúc này. Ngoài việc Bích Hân tán tỉnh anh ra, thì anh rất thích trò chuyện cùng với cô. Vậy mà giờ đây Bích Hân sắp đi xa, anh cảm thấy trống vắng rõ trong tâm hồn. Liệu rằng, anh đã quen với những lời châm chọc của Bích Hân.

“Anh làm gì mà trầm tư suy nghĩ thế?” Bích Hân khẽ cười. “Nghe tin em đi du học nên buồn sao.”

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Anh đang suy nghĩ một mình em khi sang đó sẽ như thế nào.”

“Nhà em có người thân bên đó mà. Ừa, mà anh lo cho em sao?” Bích Hân bĩu môi. “Em không ngờ đó.”

Tuấn Phong nhú mồm. “Ít nhất thì anh vẫn xem em như em gái của mình.”

“Chúng ta có thể loạn luân không?” Bích Hân chống cằm đưa cặp mắt đầy tình ý về phía Tuấn Phong.

“Mai em đi Mỹ luôn đi.” Tuấn Phong nghiêm mặt lại như muốn bảo không thích đùa.

“Em chỉ chọc anh thôi mà.” Bích Hân mỉm cười. “Mà em thích anh thật. Em vẫn còn thích anh nhiều lắm.”

Tuấn Phong nói lên tâm tư suy nghĩ của mình. “Anh nói thật, em nên đi tìm hạnh phúc cho riêng mình đi. Đừng thích anh nữa, lãng phí hết tuổi xuân của mình.”

“Sao con trai các anh lúc nào cũng nói mấy lời cao thượng với đạo đức đó vậy.” Bích Hân nhếch môi. “Anh là hạnh phúc của đời em. Vậy tại sao anh lại bắt em đi tìm một hạnh phúc khác.”

“Hạnh phúc thật sự chỉ được hình thành và vun đắp bởi từ hai phía.” Tuấn Phong khẽ cười. “Em sẽ còn hạnh phúc không, khi thấy anh bước lên lễ đường cùng với một người con gái khác.” Tuấn Phong nói nghiêm túc. “Trong khi hạnh phúc thật sự của em thì đang ở gần kề.” Anh ám chỉ đến Phúc Tân. “Cũng giống như việc em thích anh, cũng có người đang thích em vậy đó. Do vậy, nếu em bảo anh đừng lấy hạnh phúc khỏi em, thì em cũng đừng nên chuốc bỏ hạnh phúc của người ta ra khỏi mình.” Tuấn Phong nháy mắt với cô nhóc thư viện.

Bích Hân sững người trong vài giây. “Anh ghê thật. Biết trước em sẽ nghĩ gì luôn.” Cô khẽ cười. “Nhưng em vẫn thích anh vậy thôi.”

Tuấn Phong lắc đầu rồi nhếch môi cười. “Em định du học ngành gì?” Anh lái sang chuyện khác.

Trò chuyện một hồi thì Tuấn Phong với Bích Hân cũng ra về. Tuấn Phong nghĩ chắc do biết trước sẽ đi du học, hoặc Bích Hân chỉ muốn đùa giỡn với anh, nên cô mới bảo sẽ không tán tỉnh anh nữa. Bây giờ Bích Hân chỉ muốn anh làm một người bạn tâm sự của cô mà thôi. Dù không biết sự thật là gì nhưng Tuấn Phong vẫn buồn man mác trong lòng. Chắc có lẽ từ nay anh sẽ cảm thấy nhớ cảm giác bị quấy rầy, cảm giác bị chọc ghẹo là như thế nào.

Không sao, phải mấy tháng nữa cô nhóc ấy mới đi kia mà, Tuấn Phong an ủi bản thân khi anh nghĩ vẫn còn thời gian để gặp Bích Hân.

Taxi lúc này đã đánh xe chạy vào khu phố, Tuấn Phong tự dừng muốn đi bộ về nhà nên anh bảo dừng xe lại. Sau khi thanh toán tiền xong, anh dứt hai tay vào túi quần rồi chậm chậm bước đi.

Những làn gió thổi nhẹ qua, không gian yên tĩnh, đường xá vắng tanh, những ngọn đèn phảng phất ánh sáng chiếu xuống mặt đường. Tuấn Phong ngẩng mặt lên nhìn và thấy bầu trời đầy sao lấp lánh đang rơi xuống nhân gian. Phải chăng, trời đất đang kêu gọi anh trở về. Một cơn gió bỗng thổi mạnh qua khi anh vừa dứt suy nghĩ, nó hất tung mái tóc của anh sang một bên, những chiếc lá nằm trên mặt đường cũng bay

tứ tung khắp nơi. Tuấn Phong bỗng thấy lưng mình nặng trĩu, đầu anh nhói lên như có ai vừa cốc vào.

Tuấn Phong mỉm cười cho những suy nghĩ ngây ngô của mình. Anh tiếc tục chậm rãi bước đi trên lề đường. Anh thích cái cảm giác này, cảm giác một mình rong ruổi ngắm nhìn quan cảnh xung quanh. Anh hít một hơi thật sâu, mùi không khí trong lành, mùi thơm của loài hoa nào đó và mùi của cây cỏ. Anh chợt nhớ đến Thanh Vân, anh nhớ lại lúc cõng cô trên lưng đi về nhà.

Lại nói về Thanh Vân, sau khi Tuấn Phong đi về, cô chẳng còn cảm giác vui vẻ nữa. Mặc dù bạn bè cô tới rất đông và mọi người hò hát với nhau rất vui, nhưng cô cũng chẳng thể vui lên một chút nào. Cô rất muốn Tuấn Phong cùng mình dự sinh nhật với bạn bè, nhưng có lẽ ước muốn đó quá xa vời với cô.

Quây phá xong, cô cùng mọi người ra về. Mọi chi phí đều được Tuấn Kiệt thanh toán theo lệnh của ba mẹ. Cô với Tuấn Kiệt bắt taxi đi về lại nhà, cậu ta còn giúp cô mang đồng quà sinh nhật lên trên phòng. Cảm ơn Tuấn Kiệt xong, cô tắm rửa thay quần áo ngủ và ngồi xuống mở từng gói quà ra xem.

Chợt muốn cùng Tuấn Phong mở quà với mình, Thanh Vân chạy sang phòng anh nhưng đã thấy đóng kín cửa. Cô nghĩ chắc anh mệt quá nên đã ngủ rồi. Lủi thủi buồn bã về lại phòng, cô đành mở quà ra xem một mình.

Ba mẹ cô vẫn tặng chiếc lắc tay như mọi năm, tính ra thì cô có hơn chục chiếc lắc trong ngăn tủ trang sức của mình. Đến quà của Tuấn Phong, Thanh Vân mừng rỡ khi thấy anh tặng mình một bộ quần áo cùng với đôi giày màu đen. Cô thấy bộ quần áo này thích hợp với đồ đi học việc, còn đôi giày vải màu đen này thì giống như đôi giày của Tuấn Phong đang mang.

Thanh Vân vút đồng quà còn lại sang một bên, cô hớn hờ mang quần áo và đôi giày vào rồi đứng trước gương ngắm nhìn. Vui sướng, cô leo lên giường ôm chú chim cánh cụt nhồi bông vào lòng, sau đó xoay tròn mấy vòng trong niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Ấy chết, còn quà của Tuấn Kiệt nữa, Thanh Vân chợt nghĩ.

Cô bật dậy và mở quà của Tuấn Kiệt ra xem. Anh vẫn tặng cô một hộp kẹo chocolate đủ màu như năm nào. Thanh Vân đem hộp kẹo đổ vào một chiếc lọ thủy tinh, chiếc lọ cô hay dùng để đựng kẹo của Tuấn Kiệt. Vì biết cô thích ăn nên lâu lâu Tuấn Kiệt hay mua tặng.

Thanh Vân lấy hai viên kẹo bỏ vào miệng để thưởng thức, cô tiếp tục mở quà của các bạn mình. Đây là lần đầu tiên cô mời bạn bè đến tham dự sinh nhật và cũng lần đầu tiên bạn bè tặng quà sinh nhật cho cô. Từ năm cấp một đến năm cấp hai, cô rất ít chơi thân với bạn cùng lớp, nên cô không có tổ chức sinh nhật của mình.

Trở lại với Tuấn Phong, lúc này anh cũng vừa về tới nhà. Lao thẳng vào trong phòng ăn, anh mở tủ lạnh ra tu một hơi nước cho đã khát. Mẹ anh bất ngờ đi vào chứng kiến nên liếc mắt buông lời chọc ghẹo.

“Mới ở sa mạc về hả anh?” Bà Kim Xuân nhếch môi.

Tuấn Phong đưa tay lên lau vệt nước trên miệng. “Bé Vân về chưa hả mẹ?”

“Về lâu rồi. Còn anh đi đâu giờ mới về?” Bà Kim Xuân đi tới gõ nhẹ lên đầu của con mình.

Tuấn Phong xoa đầu trong nhần nhó. “Con đi cà phê với bạn mà.”

“Tối rồi mà còn uống cà phê hả thằng quý.” Bà Kim Xuân trợn mắt lên.

Tuấn Phong sực nhớ mẹ mình không cho thức đêm. “Con đi cà phê nhưng con uống nước ép trái cây mà.” Anh giả vờ nói láo.

“Anh liệu hồn với tôi đó.” Bà Kim Xuân liếc mắt rồi bước đi.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong chở Thanh Vân đi học như hôm nào. Cô nhóc ngồi sau ôm chặt anh chẳng rời. Vừa chạy xe, vừa trò chuyện với nhau, cả thế giới dường như chỉ tồn tại hai người.

“Hôm qua sinh nhật vui không em?” Tuấn Phong mở lời.

Chẳng lẽ em phải nói, em chỉ vui khi anh ở bên cạnh, Thanh Vân nghĩ thầm rồi giả vờ nói láo. “Dạ cũng vui anh.”

“Em thích quà anh tặng chứ?” Tuấn Phong ngại ngần nên ngập ngừng hỏi.

Thanh Vân đáp nhanh. “Dạ thích anh.”

Tuấn Phong mừng rỡ. “Anh chả biết mua gì cho em hết, nên anh đành mua đại. Anh chỉ sợ em không thích thì lại mệt.”

“Không đâu, em thích lắm.” Thanh Vân khẽ cười. Anh tặng gì em cũng thích cả, Thanh Vân nói thầm trong đầu.

Một thời gian sau thì đến sinh nhật của Tuấn Phong, anh lại cùng với gia đình mình ăn bữa tiệc nho nhỏ. Ba mẹ anh chẳng tặng gì cho anh ngoài những lời chúc. Tuấn Kiệt thì tiếp tục tặng cho anh chai dầu gội đầu để hai anh em dùng chung. Thanh Vân thì tặng anh chiếc cà vạt đen, vì cô nhóc thấy anh chẳng có và cũng chẳng bao giờ mang cà vạt.

Vì muốn gia đình mình sum vầy bên nhau nên Tuấn Phong không mời bạn bè tới dự như năm trước. Tối hôm sau anh mới mời Nhật Thanh, Tuyết Vân, Như Ý và Bích Hân tới nhà hàng để dự tiệc.

Tuyết Vân và Như Ý từ khi chia tay đến giờ, anh và hai người họ chỉ gặp nhau hai lần, còn lại toàn là liên lạc qua mạng. Tuyết Vân vẫn đang thực tập bên tòa soạn V, cô chủ yếu hay viết bài về giới trẻ, ẩm thực và du lịch. Lâu lâu Tuấn Phong có hay đọc bài và anh thấy những bài viết của cô khá tốt, không chừng cô sẽ sớm được tòa soạn nhận vào làm chính thức.

Về Như Ý thì cô thực tập chung bên công ty thời trang V với Nhật Thanh. Hai người làm ở hai cửa hàng khác nhau, thực tập từ vị trí này sang vị trí khác, trước khi chuyển về tổ thiết kế. Tuy không ghé thăm cửa hàng của Như Ý làm việc như Nhật Thanh, nhưng Tuấn Phong vẫn thường xuyên đọc các bài đánh giá về cô do phòng nhân sự gửi lên. Nói chung về năng lực thì Như Ý được đánh giá thua Nhật Thanh, nhưng về phần ý tưởng thì cô lại xuất sắc hơn.

Nhật Thanh tặng cho Tuấn Phong đôi tất anh tự may và thiết kế. Bích Hân thì tặng cho anh một chiếc cà vạt màu xanh dương. Như Ý và Tuyết Vân tiếp tục cho Tuấn Phong một cặp bút máy sang trọng và đắt tiền. Bữa tiệc sau đó bắt đầu bằng những cuộc nói chuyện rôm rả.

24. Chương 24

Thời gian tiếp tục trôi qua, Tuấn Phong cùng gia đình mình lại đón một cái tết nồng ấm và hạnh phúc bên nhau. Mọi chuyện sẽ trọn vẹn hơn, nếu ngày họp lớp của anh tự họp đồng đủ bạn bè.

Đúng như lời hẹn, ngày mùng năm Tết, Tuấn Phong cùng các bạn mình tụ tập tới nhà thầy Quang. Mọi người muốn nhân cơ hội để vừa chúc Tết, vừa thăm thầy và cũng nhằm mục đích tập hợp đi ra nhà hàng quây phá. Tưởng chừng như mọi chuyện sẽ tốt đẹp, ai dè hôm đó chỉ có vài mặt xuất hiện. Những gương mặt mếu máo, những bộ mặt thê non hẹn biển nhất định phải gặp nhau thì chả lại thấy đâu. Chỉ có Tuấn Phong, Nhật Thanh, Như Ý, Tuyết Vân, Ngọc Quyên và Quang Bình là xuất hiện như đúng lời hứa.

Lớp vài chục người, đến khi họp lớp thì chỉ có vài mạng, vậy mà lúc chia tay ai nấy cũng kêu ca các kiểu. Tuấn Phong nghĩ lại mà chỉ cười khẩy cho các bạn mình. Anh lắc đầu ngao ngán ngồi cắn hạt dưa và nghe các bạn mình nói chuyện với thầy.

Tuấn Phong với thầy Quang thì khỏi phải nói, từ khi nghỉ học, lúc nào rảnh anh cũng chạy qua chỗ thầy đi cà phê hoặc đi nhậu. Vì biết thầy cũng gần như về hưu, mà con thầy thì đi làm mãi, nên anh cũng muốn thầy mình bớt cô đơn và hieu quạnh vào cái tuổi xế chiều này.

“Bữa nay em học hành thế nào rồi Bình?” Thầy Quang nhìn học trò mình.

Quang Bình khẽ cười. “Dạ vẫn bình thường thầy ạ. Ở đại học không giống như cấp ba, em cảm thấy nhớ rất nhiều về thời còn đi học.”

“Vì sao?” Như Ý chen lời vào.

Quang Bình trầm mặc. “Vì lúc đó tại mình chả phải nghĩ ngợi gì nhiều. Giờ lên đại học thì lo cắm mặt vào

bài vở, rồi tương lai sau này ra trường sẽ ra sao. Bạn bè, ai nấy cũng đều vị kỷ cả.”

“Mới có mấy tháng không gặp, sao ông nói chuyện như người lớn vậy.” Nhật Thanh bĩu môi.

Tuyết Vân khẽ cười. “Người ta học chính trị mà ông.”

“Còn Quyên thì sao em?” Thầy Quang tò mò.

Ngọc Quyên mỉm cười. “Dạ cũng bình thường thầy ơi.”

“Sao này giờ em im lặng vậy Phong.” Thầy Quang nhìn sang học trò cưng của mình.

Tuấn Phong đáp. “Em với mấy bạn gặp nhau hoài à.”

“Bộ mấy người hay gặp nhau lắm sao?” Quang Bình thắc mắc.

Tuấn Phong gật đầu. “Hay rủ nhau đi cà phê hoặc đi nhậu.”

“Sao không rủ tôi đi cùng với.” Quang Bình cảm thấy hơi bị bỏ rơi.

“Cũng chả thấy rủ Quyên.” Ngọc Quyên hứ lên một tiếng.

Tuấn Phong lúc này cảm thấy áy náy. Nhật Thanh thấy thế nên liền lên tiếng đỡ hộ. “Tôi tưởng ông với bà có bạn bè mới nên quên mấy đứa này rồi.”

“Làm gì có.” Quang Bình nhanh nhẩu nói. “Mấy ông bà chơi kỳ quá.”

“Dù có bạn bè mới nhưng mọi người vẫn là bạn học cũ mà. Ba năm chứ đâu phải là ít.” Ngọc Quyên chen vào.

Tuyết Vân tiếp tục thanh minh giúp cho mọi người. “Không phải như ông bà nghĩ đâu. Trước giờ bốn người tụi tôi ngồi cùng chỗ, chơi cùng nhóm mà. Sau khi ra trường thì tụi tôi cũng làm cùng chung một công ty nữa, nên hay gặp nhau thôi.”

Nhật Thanh dim hàng Ngọc Quyên. “Ừa, chứ ai đó mỗi lần tôi rủ đi cà phê thì bảo bận.”

“Thì cũng bận thật mà.” Ngọc Quyên khẽ cười.

Như Ý liếc mắt nhìn Quang Bình. “Hồi đi học, ông có bao giờ đoái hoài đến tôi đâu. Làm như thân lắm không bằng.”

Sao lúc đầu là nạn nhân, giờ anh ta giống như thủ phạm thế này, Tuấn Phong chưa xót giúp thay cho Quang Bình.

“Thì ngày xưa lớp chúng ta đông mà. Tôi đâu thể chơi hết với mọi người được.” Quang Bình chống chế.

Thầy Quang bật cười. “Giờ lên đại học rồi mới thấy quý giá đúng không?”

“Dạ.” Quang Bình nhìn mọi người. “Sau này mấy người đi đâu thì rủ tôi đi với nha.”

Mọi người tiếp tục trò chuyện và đúng như lời hứa hẹn với nhau. Sau này khi mỗi lần tụ tập thì Quang Bình và Ngọc Quyên đều được mọi người rủ tới. Thật sự thì Nhật Thanh nói suy nghĩ riêng của mình cho mọi người nghe. Sau khi ra trường thì ai nấy đều có bạn bè mới, những mối quan hệ hời hợt lúc đi học sẽ theo thời gian mà bị lãng quên theo. Chỉ có những ai chơi thân với nhau thì họa may còn giữ liên lạc. Nếu mọi người nhớ nhau thì ngày họp lớp đã đến dự đông đủ rồi, đó cũng chính là nguyên do mà Nhật Thanh không muốn điện thoại cho bất kỳ ai. Nhật Thanh muốn ai có “tâm” thì đã tự khắc mò tới.

Thời gian tiếp tục trôi và mọi chuyện vẫn vậy. Tuấn Phong vẫn chở cô nhóc đi học, vẫn ngày càng yêu cô hơn và cơn đau đầu của anh cũng ngày càng dữ dội hơn.

Hôm nay, anh đã lên ba mẹ để đi khám bệnh, thuật lại mọi chuyện thức đêm hay suy nghĩ nhiều cho bác sĩ để kê đơn thuốc. Tuy nhiên bác sĩ khuyên anh nên khám tổng quát thần kinh, đo điện não đồ và chụp các thứ cần thiết để biết chính xác vấn đề anh đang gặp.

Nhìn đồng hồ đã gần tới giờ trưa, cũng là lúc gần đến tiệc sinh nhật của Tuấn Kiệt, sợ trễ nên Tuấn Phong nghĩ nên để dịp sau anh sẽ khám tổng quát thì hơn. Do vậy, anh nói với bác sĩ cứ kê trước toa thuốc giảm đau và thuốc bổ thần kinh để anh về uống trước. Việc khám sẽ dời lại lần sau. Năn nỉ mãi, giả vờ nói láo các kiểu thì bác sĩ đành miễn cưỡng trước sự cương quyết của anh.

Cầm bìch thuốc trên tay, anh chạy ra siêu thị mua quà sinh nhật cho Tuấn Kiệt. Không giống như anh và Thanh Vân, Tuấn Kiệt luôn cùng gia đình ăn sinh nhật vào buổi trưa, để buổi tối cu cậu có thể tổ chức thiết đãi mời bạn bè. Bởi vậy sinh nhật của Tuấn Kiệt luôn vui vẻ và náo nhiệt hơn hai người.

Rút kinh nghiệm chuyện của Tuấn Phong nên Tuấn Kiệt có mời Nhật Thanh và Bích Hân tới dự, vì anh hay gặp những người này. Do bận đi học và chuẩn bị sắp tới kỳ thi tốt nghiệp, nên Bích Hân chỉ ghé qua một chút chào hỏi rồi lại đi. Nhật Thanh thì cũng bận phải đi thực tập ở bộ phận mới nên cũng chả nán lại được lâu.

“Sao sinh nhật của em, mà mọi người lại hắt hủi dữ vậy?” Tuấn Kiệt giả vờ buồn.

Tuấn Phong chọc em mình. “Ai bảo nhóc tổ chức sinh nhật vào bữa trưa.”

“Năm nào em cũng tổ chức vào buổi trưa mà. Em còn phải mời bạn bè tới dự nữa chứ. Đâu phải như anh, học mười hai năm mà chả được bao nhiêu bạn.” Tuấn Kiệt đáp trả lại anh mình.

“Kệ anh mày.” Tuấn Phong bĩu môi. “Quà sinh nhật này.”

Tuấn Kiệt bĩu môi lại. “Lại kem đánh răng chứ gì.”

“Chúc Kiệt sinh nhật vui vẻ.” Thanh Vân chìa hộp quà của mình ra.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Cảm ơn chị.” Anh nhìn ba mẹ mình. “Quà sinh nhật của con đâu?”

“Có cái cây này lấy không?” Bà Kim Xuân thản nhiên đáp.

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Mấy năm nay ba mẹ chả tặng quà sinh nhật gì cho con hết vậy.”

Ông Tuấn Anh chen lời vào. “Anh thấy chúng tôi có tặng quà cho anh trai của anh không?”

Tuấn Kiệt nói móc ba mẹ mình. “Chả biết con có phải là con trai của hai người không nữa.”

“Tất nhiên là không rồi.” Bà Kim Xuân đáp. “Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần.” Mặt bà lạnh như tiền. “Là hai vợ chồng tôi nhật anh ở ngoài đường đem về nuôi.”

Tuấn Kiệt chả biết kêu cứu ai, anh đành đổ sang người khác để gỡ gạc. “Nhà hàng gì mà nãy giờ chả thấy đem bánh kem lên. Thật là bực bội.”

Ăn tiệc xong, Tuấn Phong chở Thanh Vân tới văn phòng. Chiều nay anh có cuộc họp với ban trợ lý nên phải tới sớm hơn mọi khi. Thanh Vân thì vẫn như mọi bữa, mẹ cô chả giao việc gì nặng nhọc cho cô làm cả. Gần đến ngày thi nên cô tranh thủ quãng thời gian đó để ôn bài. Nhìn đồng hồ sắp gần tới giờ về, mẹ cô lại cũng mắc đi họp, nên Thanh Vân liền nảy ý lên văn phòng của Tuấn Phong chơi.

Trở lại với Tuấn Phong, anh đang bàn bạc với các trợ lý thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh nhìn lên thì cô nhóc đang mở hé cửa thập thò nhìn vào. Tuấn Phong thấy mắt cô nhóc mở to ra vì ngạc nhiên, nhìn cô chả khác gì chú thỏ tinh nghịch trong các bộ phim hoạt hình anh hay xem lúc nhỏ.

“Em vào trong ngồi chờ anh một chút.” Tuấn Phong tiếp tục bàn luận với các trợ lý của mình. “Bác Sơn giúp con chuyện bên công ty S được không ạ?”

Phạm Thế Sơn, tổ trưởng tổ luật sư, ông nhìn Tuấn Phong khẽ cười. “Con yên tâm, để bác lo bên đó cho.”

Tuấn Phong nhìn chú Văn Nghĩa. “Chú Nghĩa giúp con chuyện dự án bên quận H nha.”

Thanh Vân sau khi nghe Tuấn Phong nói, cô lẳng lặng cúi chào mọi người rồi bước nhẹ tới bàn của Tuấn Phong. Tiếng bàn luận vẫn vang lên, cô cố gắng làm mọi thứ trong im lặng nhất có thể. Cô sợ làm cuộc họp bị gián đoạn bởi tiếng ồn của mình gây ra.

Thấy máy tính đang mở các văn bản tài liệu gì đó, Thanh Vân sợ làm mất dữ liệu thì nguy, cô liền buông tay ngay lập tức. Đặt hai tay lên bàn, Thanh Vân quan sát bàn làm việc của Tuấn Phong. Chợt thấy giấy tờ để lung tung, cô nảy ý muốn giúp Tuấn Phong sắp xếp lại cho gọn. Giúp được anh việc gì thì cô thấy lòng mình rất vui.

Nghĩ là làm, cô vận dụng hết khả năng, kinh nghiệm của mình trong thời gian qua để vận dụng hết vào công việc lần này. Chẳng mấy chốc cô đã hoàn thành xong, ưỡn người vươn vai cho đỡ mỏi, cô thấy Tuấn Phong vẫn còn họp. Tò mò, cô kéo ngăn bàn ra xem thử bên trong có gì.

Tài liệu này, chứng từ này. Tủ này thì có bút này, con dấu này. Ủa bịch thuốc gì đây, Thanh Vân nói thầm trong đầu.

Cầm bịch thuốc trên tay, Thanh Vân nhìn chăm chăm nhưng chả biết thuốc gì. Cô chợt nghĩ hay là Tuấn Phong đang bị bệnh. Ngược mắt nhìn Tuấn Phong, tim cô bỗng đập nhanh khi thấy anh đang mỉm cười. Lúm đồng tiền anh hiện ra khiến cô như muốn chết lặng.

Thanh Vân chợt nhớ lại lúc nhỏ, cái lúc lần đầu tiên cô gặp anh. Vẫn là nụ cười ấy, cái nụ cười mà đến giờ cô vẫn hằn in sâu trong trái tim. Nụ cười của Tuấn Phong ngọt ngào và hiền dịu như cái cách anh quan tâm, chăm sóc cho cô suốt thời gian qua.

“Con cảm ơn mấy bác với mấy chú ạ.” Tuấn Phong đứng dậy tiễn mọi người ra khỏi phòng.

Thanh Vân thấy Tuấn Phong đi về lại bàn làm việc. “Anh.” Cô giơ bịch thuốc lên. “Thuốc này là thuốc gì vậy?”

Tuấn Phong hoảng hồn trong giây lát rồi giả vờ nói. “À, là thuốc bổ ấy mà.” Anh thấy bàn mình gọn gàng nên liền lái sang chuyện khác. “Em sắp xếp lại giúp anh sao?”

Thanh Vân cười tí mắt. “Dạ.”

Tuấn Phong thấy cô nhóc định đứng dậy nên liền nhanh nhẩu. “Em cứ ngồi đó đi.” Anh bốc một xấp lên xem thử rồi mỉm cười.

Thanh Vân nhú mày. “Em xếp sai rồi sao?” Mặt cô xụ xuống thấy rõ.

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Sai rồi.”

“Em sai chỗ nào vậy?” Thanh Vân cúi mặt xuống. “Em nhớ đã xếp đúng rồi mà.” Hai tay cô nắm chặt lấy nhau.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em xếp đúng rồi nhưng mà xếp nhầm.” Anh chìa xấp giấy ra ví dụ. “Không phải những văn bản này nằm chung với nhau.” Anh chỉ vào số hiệu bên góc phải của tờ giấy. “Cái này là kí hiệu của một dự án.” Anh cầm xấp giấy tờ bên cạnh rồi tìm ra một chứng từ. “Do vậy những giấy tờ có chung kí hiệu này sẽ nằm chung với nhau.”

“Vậy em đã xếp sai hết rồi sao.” Thanh Vân ngược mắt nhìn Tuấn Phong. “Em chỉ muốn giúp anh thôi, nhưng không ngờ.” Mặt cô buồn bã vì làm anh thất vọng.

Tuấn Phong bấu nhẹ má của cô nhóc. “Có sao đâu, anh xếp lại một chút là xong ấy mà. Anh cảm ơn em nha.”

“Sao anh lại cảm ơn em?” Thanh Vân thắc mắc.

“Vì em giúp anh.” Tuấn Phong đáp nhanh.

Thanh Vân không hiểu. “Em phá anh mà. Em có giúp được gì đâu.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Phá gì, em có ý tốt giúp anh như vậy. Anh mừng còn không hết. Phá gì mà phá.” Thấy cô nhóc vẫn chưa hiểu nên anh nói rõ hơn. “Anh cảm ơn, là cảm ơn ý tốt của em. Cô bé ngốc của anh.”

Thanh Vân lúc này mới mỉm cười. “Vậy anh không trách em đúng không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tuấn Phong khẽ cười. “Đi ăn chè với anh không?”

“Dạ đi.” Thanh Vân hớn hở đáp ngay.

Thời gian như vậy cứ qua đi, chẳng mấy chốc Thanh Vân bước vào lớp mười hai và chuẩn bị thi tốt nghiệp. Tuấn Phong thì càng ngày vững vàng hơn trong công việc. Nhật Thanh, Như Ý và Tuyết Vân cuối cùng cũng được công ty nhận vào làm chính thức với mức lương cao ngất ngưỡng.

Nhờ việc uống thuốc giảm đau nên cơn đau đầu của Tuấn Phong cũng giảm đi. Bù lại, việc thức khuya một thời gian dài khiến anh bị chảy máu mũi nhiều hơn. Cơn đau đầu và chảy máu cam thường xuất hiện vào

những lúc Tuấn Phong căng thẳng và thức đêm suy nghĩ. Dù biết nguy hiểm đến sức khỏe nhưng vì tham công tiếc việc, nên anh vẫn cứ làm ngơ mọi chuyện.

Chiều nay nghỉ làm nên Tuấn Phong chạy về nhà định rủ cậu nhóc và cô nhóc đi ăn. Vào phòng Tuấn Kiệt tìm nhưng không thấy ai, lúc bước ra Tuấn Phong tình cờ thấy cuốn vở nào đó đang nằm dưới sàn. Nghĩ nên nhặt giúp lên cho em mình, anh cầm cuốn vở đi tới đặt lại trên bàn. Vô tình thấy xấp ảnh nằm trong ngăn kéo đang hé mở, anh liền tò mò cầm lên xem thử.

Tuấn Phong bất chợt chết lặng ngay giây phút đó. Anh không ngờ những tấm hình đó là ảnh của Thanh Vân. Lúc cô tham gia văn nghệ, lúc cô tập thể dục, lúc cô đang vui đùa với bạn bè, lúc tiệc sinh nhật, tất cả đều là ảnh của cô và chỉ mình cô hiện diện trong đó.

Tuấn Kiệt yêu thầm Thanh Vân sao, Tuấn Phong sửng sốt trong suy nghĩ.

Nếu không bình tĩnh thì có lẽ Tuấn Phong đã đánh rơi xấp ảnh xuống đất. Cả người anh bỗng toát lạnh, tim anh đập nhanh và lồng ngực bỗng đau thối khi anh vô tình nhìn xuống sàn. Anh thấy Thanh Vân đang mỉm cười với Tuấn Kiệt. Hai người đang bước bộ vô nhà và gương mặt của cả hai nhìn nhau vô cùng vui vẻ.

Nhanh chóng bỏ xấp ảnh lại vị trí cũ, Tuấn Phong bước nhanh về phòng mình trong tâm trạng hoang mang. Anh không biết phải làm gì, nếu lỡ Tuấn Kiệt em anh thích Thanh Vân thì sao. Anh phải tranh giành hạnh phúc và tình yêu với em trai mình.

Có khi nào chỉ là sự tình cờ không. Hay là do mình đa nghi, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Anh tiếp tục tranh đấu tư tưởng với chính mình. Ngồi trên giường nhưng Tuấn Phong lại như đang có cảm giác ngồi trên đồng lửa. Người anh thấp thỏm lo âu, sống lưng anh toát lạnh và mồ hôi từ trên trán bắt đầu chảy xuống gò má. Tuấn Phong dần cảm thấy lo sợ, anh sợ phải mất Thanh Vân, anh sợ cái cảm giác đau khổ khi thấy cô nhóc hạnh phúc bên người khác và người đó lại là em trai của mình.

Tuấn Phong xâu chuỗi lại mọi chuyện, anh chợt nhận ra quãng thời gian gần đây Thanh Vân hay quần quýt bên Tuấn Kiệt. Cô nhóc không còn gần anh hơn mọi bữa. Đi đâu cũng đi cùng với Tuấn Kiệt. Ngay cả trong bữa ăn, anh cũng đã nhiều lần bắt gặp cô nhóc và em trai mình nhìn nhau mỉm cười.

Thanh Vân thích Tuấn Kiệt sao, Tuấn Phong lại nói thầm trong đầu.

Tuấn Phong đứng dậy và định đi tới mở cửa sổ ra để thông thoáng hơn, anh cảm thấy không khí trong này trở nên ngột ngạt. Chưa kịp dễ thở thì Tuấn Phong lại càng thấy khó thở, mũi anh như đang có ai đó bóp chặt lại. Mắt anh bỗng cay xè khi thấy hình ảnh của Thanh Vân và Tuấn Kiệt đang cười đùa với nhau ở bên dưới. Hai mắt cô nhóc nhắm tít lại, lúm đồng tiền hiện ra, cô vừa cười, vừa xịt nước vào người Tuấn Kiệt. Trong khi đó thì Tuấn Kiệt đang mỉm cười rồi né tránh. Cu cậu cũng nhanh chóng nhặt một ống nước khác xịt lại Thanh Vân. Hai người vừa xịt nước vào nhau, vừa bật cười vang cả sân.

Tuấn Phong chưa bao giờ làm cô nhóc vui như vậy. Giờ đây nhìn thấy mọi việc, anh chợt nhận ra, phải chăng anh không nên cướp mất niềm vui của cô nhóc và hạnh phúc của em trai mình.

Giấu kín nỗi buồn trong tim, Tuấn Phong bước xuống nhà ăn cơm cùng với gia đình. Anh cũng chẳng dám nhìn cô nhóc như mọi bữa nữa, đến ngay cả món cá Thanh Vân mới chiên, anh cũng chẳng dám đụng đũa.

“Chị nấu ăn ngon dễ sợ.” Tuấn Kiệt khen món cá của Thanh Vân.

Ông Tuấn Anh lạnh lùng bênh vực vợ mình. “Mẹ anh nấu ăn không ngon sao?”

Bà Kim Xuân khẽ cười. “Con gái mẹ xem vậy chứ đã lớn rồi đó nha. Chuẩn bị lấy chồng là vừa.”

Thanh Vân đỏ mặt. “Con còn nhỏ mà mẹ.” Cô cúi mặt xuống.

“Ai mà lấy được chị thì chắc phải phước ba đời.” Tuấn Kiệt chen lời vào.

“Vân xấu xí như vậy, ai thèm yêu kia chứ.” Thanh Vân nhìn Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt thản nhiên đáp. “Ai nói chị xấu. Em còn muốn cưới chị làm vợ thì huống hồ gì là những người khác.”

Tuấn Phong nghe thấy như sét đánh ngang tai. Anh nắm chặt đôi đũa vì không phải bực tức Tuấn Kiệt, mà là vì anh sợ đánh rơi nó. Hai bàn chân anh co lại với nhau ở dưới đất để kìm lại sự đau thắt của tâm can. Biết nước mắt mình có khi sẽ rơi nên Tuấn Phong nhanh trí gấp miếng ớt thật to bỏ vào miệng.

“Sao hôm nay con im lặng vậy Phong?” Ông Tuấn Anh bất ngờ hỏi.

Tuấn Phong gượng bình tĩnh. “Dạ con đang suy nghĩ về cuộc họp lúc chiều.”

“Làm việc ở công ty được rồi. Đừng đem việc về nhà làm gì.” Ông Tuấn Anh dặn dò.

Tuấn Phong gật đầu. “Dạ vâng, con biết rồi ạ.” Nước mắt thì không rơi nhưng miệng thì cay xé mồm, Tuấn Phong hít hà lao đi tìm nước uống.

Những ngày sau vẫn vậy, Tuấn Phong vẫn thấy cô nhóc không còn gần mình như trước, ngay cả đi học thì Thanh Vân cũng đi với Tuấn Kiệt. Cả ngày ngồi ở văn phòng nhưng Tuấn Phong chẳng làm được việc gì, đầu anh cứ nghĩ mãi về Thanh Vân. Cảm thấy mệt mỏi, anh tắt máy tính rồi chạy xe về nhà. Vì Thanh Vân đang trong giai đoạn ôn thi nên cô nhóc được ba mẹ cho ở nhà để học bài. Tuấn Phong định bụng sẽ rủ cô nhóc đi ăn chè chuối.

Vừa bước vào trong nhà, Tuấn Phong đã thấy Thanh Vân đứng trước cửa. “Đi ăn chè với anh không?” Anh cố gắng vứt bỏ mọi cảm xúc để gắng gượng mở lời.

Thanh Vân lắc đầu trong sự bất ngờ của Tuấn Phong. “Không, em bận đi với Kiệt rồi.”

Tuấn Phong có cảm giác một mũi kim nào đó đang cắm vào tim mình. Gắng bình tĩnh, anh nói với giọng bình thường nhất có thể. “Vậy để bữa sau cũng được.”

“Anh về rồi sao.” Tuấn Kiệt nói vọng tới. “Anh ăn gì không, chút em mua về.”

Tuấn Phong chợt nhận ra hai người họ đang mang áo sơ mi và quần dài. Đi chơi sao, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi nói nhanh. “Không, em đi chơi đi.”

“Vậy em đi đây.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Minh đi thôi nào.”

Tuấn Phong quay lại và nhìn thấy Thanh Vân đang khoác tay Tuấn Kiệt bước đi. Anh thấy tim mình tiếp tục thất lại, cảm giác đau đớn không thể tả. Lên phòng, vùi đầu vào trong chăn, Tuấn Phong cảm thấy vô cùng lạc lõng và bơ vơ. Cảm giác của anh như vừa đánh mất thứ quan trọng nhất của đời mình, cùng với đó là nỗi tuyệt vọng của bản thân. Anh đã cố gắng lấy hết can đảm, dồn hết mọi tâm trí và tình cảm của mình để rủ Thanh Vân đi ăn, nhưng cuối cùng thứ anh nhận được chỉ là sự thất vọng. Anh thất vọng lấy bản thân, thất vọng bởi những sự cố gắng và tình cảm của anh dồn hết cho Thanh Vân, cuối cùng chỉ là bọt biển.

Ngày hôm sau ngồi trong phòng làm việc, Tuấn Phong nghe bác Sơn nói về chuyến đi Mỹ sắp tới để thăm con trai mình. Trong đầu của anh lúc đó chợt nảy ra một ý định, một ý định sẽ giúp giải quyết hết những khuất mắc trong lòng.

Về tới nhà vừa kịp giờ cơm tối, bước vào phòng ăn, Tuấn Phong thấy cô nhóc đang soạn bàn cùng với em trai mình. Anh liền quay lưng bước ra.

“Anh đi đâu vậy?” Tuấn Kiệt nói lớn. “Chuẩn bị ăn cơm rồi này.”

Tuấn Phong nói láo. “Anh lên thay đồ.”

Một lúc sau, bà Kim Xuân bất ngờ hỏi. “Lúc chiều hai đứa đi đâu vậy?”

“Dạ đi chơi mẹ ạ.” Tuấn Kiệt đáp nhanh.

“Con gái ba đi chơi vui không.” Ông Tuấn Anh chen vào.

Thanh Vân khẽ cười. “Dạ vui lắm ba.”

Tuấn Phong cảm thấy mình như người thừa, anh ăn nhanh rồi xin phép ba mẹ lên trên phòng gửi mail. Khóa trái cửa lại, anh leo lên giường nằm. Nằm trần trọc suy nghĩ, Tuấn Phong cảm thấy nhứt đầu nên vội đi uống thuốc. Không có nước, anh lật đật chạy xuống nhà để lấy. Lúc này Thanh Vân và Tuấn Kiệt đang ngồi ở phòng khách.

Thấy Tuấn Phong, Thanh Vân vội đi tới. “Anh rảnh không, đi ăn chè với tụi em.” Cô nhóc mỉm cười.

Tuấn Phong gắng bình tĩnh. “Anh mắc việc phải làm cho xong rồi. Anh không đi được.”

“Vậy thôi để bữa sau.” Thanh Vân xụ mặt xuống. Cô đi ra nói với Tuấn Kiệt. “Mình đi đi.”

Tuấn Phong rót nước vào ly nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng của Tuấn Kiệt nói chuyện. “Nhớ ăn ít thôi đó nha. Mắc công Kiệt phải vác cái thùng phi về nhà.”

Thanh Vân nói. “Thùng phi gì chứ. Dám nói Vân là thùng phi sao, Kiệt đứng lại đó.”

Mình nên mừng cho hai đứa nhóc mới đúng chứ, Tuấn Phong cười khẩy bản thân.

Để khỏi phải đau lòng khi chứng kiến những giây phút đó. Tuấn Phong đi sang phòng ba mẹ. Anh muốn xin phép ba mẹ cho mình đi Mỹ. Anh cảm thấy như vậy là tốt nhất, vừa tốt cho anh, vừa tốt cho hai đứa em của mình.

“Sao con lại đòi đi Mỹ?” Bà Kim Xuân hét lên sau khi nghe anh trình bày.

Tuấn Phong nói láo. “Con muốn đi qua tu nghiệp một thời gian để học hỏi thêm kinh nghiệm mà mẹ.”

“Tu nghiệp cái gì, hiện tại con đang làm rất tốt rồi.” Bà Kim Xuân không thích con mình rồi đi.

Tuấn Phong nói thật. “Là do ban trợ lý của con làm tốt. Chứ thật sự con vẫn chưa đủ năng lực để điều hành. Con muốn sang đó học hỏi thêm để sau này làm việc tốt hơn.” Anh nói nhanh để không cho mẹ mình can ngăn. “Mà có phải con đi luôn đâu. Con chỉ qua học vài tháng rồi về lại à. Với lại con trai bác Sơn cũng đang học bên đó, con qua đó có người giúp đỡ mà mẹ. Chưa kể con của mấy dì, mấy cậu nữa.”

“Sao con lại quyết định như vậy?” Ông Tuấn Anh thắc mắc.

Tuấn Phong lếu láo. “Con định đi du học nhưng ba mẹ không cho. Lại nghe mấy bác nói về các con mình khen ngợi bên đó rất nhiều. Nào là môi trường năng động và lý tưởng cho việc phát triển sự nghiệp. Nhiều chiến lược kinh doanh mang tầm thế giới. Nên con bỗng muốn sang đó học hỏi và trau dồi thêm.” Anh lại

giở chiêu trò cũ. “Mà con sang đó vài tuần hoặc vài tháng là về à. Chứ con có sang đó du học hay ở luôn đâu. Nếu ba mẹ không yên tâm thì ba mẹ có thể nhờ các dì, các cậu giám sát con mà.”

Bà Kim Xuân nhăn nhó. “Mà sao con lại đòi đi vào lúc này. Con Vân đang chuẩn bị thi tốt nghiệp kia mà.”

Tuấn Phong không biết ý mẹ anh là gì nhưng anh đáp nhanh. “Con đi rồi, vẫn còn Kiệt chăm sóc cho bé Vân mà mẹ.” Anh gượng cười.

“Nhưng vấn đề là Vân nó lưu luyến con. Ba nghĩ con đi như vậy sẽ không hay đâu.” Ông Tuấn Anh thở dài.

Tuấn Phong nhanh trí. “Thì ba mẹ đừng bảo với mọi người là con đi tu nghiệp. Cứ bảo con sang đó để ký kết hợp đồng làm ăn.”

“Có ai ký kết hợp đồng mà đi mấy tháng không.” Bà Kim Xuân liếc mắt nhìn. “Mà sao tôi phải đi nói láo.”

“Thì ba mẹ giúp con nói tránh được chừng nào thì hay chừng đó.” Tuấn Phong khẽ cười. “Chứ có nói láo gì đâu.”

Bà Kim Xuân nói lớn. “Tôi với ba anh đã cho phép anh đi đâu. Thôi anh đi về phòng đi, để tôi với ba anh còn ngủ.”

Cảm thấy tư tưởng ba mẹ mình đang lung lay, ngày hôm sau, Tuấn Phong lên văn phòng nhờ bác Sơn và chú Nghĩa đem lời vào nói giúp vài tiếng. Cuối cùng sau nhiều ngày nghe họ phân tích thì ba mẹ anh cũng đồng ý. Sau khi nghe điện thoại xong từ mẹ mình, nụ cười thỏa mãn vừa dập tắt trên môi, là giây phút Tuấn Phong bật khóc trên ghế làm việc. Anh buộc phải lẳng lặng ra đi, phải lặng lẽ rời bỏ người mình yêu và cay đắng từ bỏ tình yêu của mình.

Chỉ cần nhìn thấy em hạnh phúc, bao nhiêu buồn đau và u sầu, anh xin được gánh chịu, Tuấn Phong đau đớn thốt lên trong suy nghĩ.

25. Chương 25

Thanh Vân sau khi giúp mẹ mình nấu ăn, cô liền chuẩn bị chén đĩa để trên bàn. Hôm nay cô lại trổ tài nấu món gà xào sả mà Tuấn Phong thích ăn. Cô hy vọng anh sẽ cảm thấy ngon mà ăn hết món gà cô nấu, những tình cảm mà cô đặt hết vào trong đó.

“Anh Phong đâu rồi mẹ?” Thanh Vân thấy chỉ còn thiếu mỗi Tuấn Phong.

Bà Kim Xuân sững sờ nhìn chồng mình rồi khẽ đáp. “Phong nó bận việc nên trưa nay không về kịp con à.”

Ông Tuấn Anh lên tiếng để xua tan đi không khí ngột ngạt. “Thôi nhà mình ăn cơm nào.” Ông nhìn Tuấn Kiệt. “Chuyện thi cử thế nào rồi con?”

Tuấn Kiệt gấp miếng gà vào chén của mình. “Dạ con sắp thi rồi ba. Vài ngày nữa à.”

“Con gái ba ôn thi thế nào rồi?” Ông Tuấn Anh nhìn sang Thanh Vân.

Hơi buồn vì Tuấn Phong không về, Thanh Vân giật mình. “Dạ.” Cô ầm ờ giây lát. “Con ôn bài xong hết rồi ba.”

Bà Kim Xuân gấp lát trứng chiên bỏ vào chén Thanh Vân. “Thi xong rồi, con muốn đi đâu chơi không?”

Mọi người tiếp tục trò chuyện với nhau.

Tối đến, Thanh Vân vẫn chưa thấy Tuấn Phong về, cô lo lắng nên hỏi mẹ. “Anh Phong sao chưa về vậy mẹ?” Nét mặt cô trông rõ buồn.

Bà Kim Xuân thấy vậy nên cũng chẳng vui vẻ gì. “Ồ thằng Phong, nó...”

“Phong nó đi Mỹ rồi con.” Ông Tuấn Anh tiếp lời vợ mình. Ông không muốn thấy con gái mình cứ trông ngóng như vậy nữa.

Thanh Vân hoảng hốt. “Đi Mỹ là sao vậy ba?”

“Chiều nay Phong nó sang Mỹ để ký hợp đồng làm ăn với đối tác. Ký kết xong thì nó sẽ về ấy mà. Thôi nhà mình ăn cơm đi.” Ông Tuấn Anh cầm đũa lên.

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. “Sao anh Phong đi mà chẳng nói lời nào.”

“Lúc chiều gấp quá nên anh con chắc quên nói.” Bà Kim Xuân đỡ lời giúp con trai mình.

Tuấn Kiệt tỏ vẻ không thích. “Có một cuộc điện thoại thôi mà cũng không điện báo được sao.”

Thanh Vân cảm thấy hụt hẫng. “Khi nào thì anh ấy về hả mẹ?”

“Khi nào anh con đàm phán xong thì sẽ về ấy mà.” Bà Kim Xuân lái sang chuyện khác. “Thôi con gái mẹ ăn đi, cơm nguội hết rồi.”

Ăn xong, Thanh Vân buồn bã đi lên phòng ngồi một mình. Cả ngày hôm nay cô trông ngóng Tuấn Phong về, vậy mà giờ đây cô bất ngờ nghe tin anh đã đi Mỹ.

Anh không thể đợi tới nay hoặc ngày mai rồi đi được sao, Thanh Vân nghĩ thầm.

Cô buồn bã mở tủ quần áo và lấy ra chiếc áo sơ mi trắng, cùng với chiếc quần dài màu đen. Bộ áo quần mà cô tốn biết bao nhiêu công sức cả gần tháng nay để may tặng cho Tuấn Phong, vậy mà chưa kịp tặng thì anh đã đi rồi. Để may được bộ quần áo này, Tuấn Kiệt phải cùng cô đến một cửa hàng thời trang của công ty, rồi nhờ những thợ may ở đó chỉ dạy cho cô cách may như thế nào.

Cô lấy trộm một bộ quần áo của Tuấn Phong rồi đem đến làm mẫu. Vì biết Tuấn Kiệt là ai nên các thợ may ở đó rất nhiệt tình chỉ dạy cho cô, mặc cho cô may sai rất nhiều lần. Ngày qua ngày, chiều nào Tuấn Kiệt cũng cùng cô đi đến cửa hàng để tập may. Mãi đến ngày hôm qua, sau khi may sai hàng chục cái thì Thanh Vân cũng hoàn thành xong. Mặc dù đường chỉ không được đẹp lắm nhưng cô cũng tạm hài lòng, bởi đây là kết quả tốt nhất của cô gần một tháng qua.

Đặt bộ áo quần trên giường, Thanh Vân mở laptop lên và nhắn tin cho Tuấn Phong. Cô hỏi khi nào anh về, ở bên đó như thế nào, cô định nhắn tin nhớ anh nhưng lại xóa ngay sau đó.

Những ngày sau, cứ mỗi lần gặp ba mẹ thì Thanh Vân vẫn luôn hỏi một câu. “Khi nào thì anh Phong về vậy ba mẹ?”

Một câu hỏi duy nhất được lặp lại từ ngày này sang ngày khác. Và cũng giống như Tuấn Phong trả lời tin nhắn lại cho cô, ba mẹ cũng bảo rằng, khi nào xong việc thì Tuấn Phong sẽ về.

Sắp tới ngày thi rồi và Tuấn Phong vẫn chưa về. Cô muốn nghe giọng anh nhưng lại không được. Tuấn Phong viện nhiều cớ để không cho cô số điện thoại. Anh nói rằng, muốn nói chuyện gì thì cứ nhắn tin qua mạng. Nhưng đến cả tin nhắn thì Tuấn Phong chỉ nói vài câu rồi lại mất hút, giống như việc anh biến mất khỏi cô.

“Chúc mừng con gái của mẹ.” Bà Kim Xuân nói lớn.

Thanh Vân gượng cười. “Dạ con cảm ơn mẹ.”

Hôm nay là ngày Thanh Vân tốt nghiệp cấp ba, cô đang ở trên trường cùng với Tuấn Kiệt để chụp ảnh kỷ niệm ra trường. Tất cả mọi người đều tụ tập đông đủ, duy chỉ Tuấn Phong thì lại không có. Người cô mong đợi nhất, người cô muốn chụp ảnh cùng nhất, người cô muốn thấy mặt và nghe giọng nói nhất thì lại không có ở đây. Ngày vui nhất của mọi người nhưng lại là ngày buồn nhất của mình, Thanh Vân cảm thấy lạc lõng trong vòng vây đám đông.

Anh đang làm gì và ở đâu. Anh có nhớ em như cái cách em nhớ anh không, Thanh Vân chua xót trong lòng.

Bữa tiệc chúc mừng Thanh Vân và Tuấn Kiệt ra trường được tổ chức ở nhà hàng C như hôm nào. Buổi tiệc chỉ có cô, Tuấn Kiệt và ba mẹ. Mọi người cùng nhau chụp ảnh và Tuấn Kiệt gửi bức hình đó cho anh mình. Cu cậu không quên kèm theo những lời nói khá đầy trách móc.

“Mọi người ở đây và anh đang ở đâu?” Tuấn Kiệt nhắn tin cho Tuấn Phong.

Sau khi ra trường, Thanh Vân chẳng muốn đi đâu chơi cả. Cô chỉ muốn Tuấn Phong quay về với mình. Cô muốn anh chở mình đi chơi, chở mình đi ăn chè. Cô muốn anh chọc mình là “bé mụn”. Muốn anh bấu má, muốn anh gõ nhẹ lên trán của mình. Thanh Vân muốn rất nhiều thứ và tất cả ước muốn đó, cô đều muốn Tuấn Phong ở bên cạnh mình.

“Sao anh Phong chưa về vậy mẹ?” Thanh Vân gắng hỏi khi đang ăn cơm tối cùng với mọi người.

Ông Tuấn Anh thở dài. “Phong nó ở lại bên Mỹ tu nghiệp một thời gian rồi con.” Thanh Vân đã thi xong nên ông không còn muốn giấu nữa.

Thanh Vân nghe xong thì chết lặng ngay lúc đó. Hai mắt cô đỏ hoe và ngấn lệ. “Chả phải anh Phong sang đó ký kết hợp đồng sao?” Cô không muốn tin đó là sự thật.

“Nó ký xong rồi nên ở lại đó học hỏi thêm kinh nghiệm. Con yên tâm, vài tuần nữa là nó sẽ về à.” Bà Kim Xuân an ủi con gái mình.

Tuấn Kiệt bực tức Tuấn Phong. “Từ khi đi sang đó đến giờ, có khi nào anh ta điện thoại về hỏi han mọi người không? Học nhiều để làm gì?”

Ông Tuấn Anh ngược mắt nhìn Tuấn Kiệt. “Bộ con tưởng anh con sang đó sướng lắm sao. Trong khi con đang ngồi đây với gia đình, thì anh con đang ngồi một mình để ăn cơm.”

“Ít nhất thì anh ấy cũng phải điện thoại về nói với con và chị Vân một tiếng chứ.” Tuấn Kiệt nói thẳng.

“Anh con có điện về cho ba mẹ mà.” Bà Kim Xuân nói thật. “Nó cũng nói nhớ hai con lắm.”

Tuấn Kiệt cười khẩy. “Nhớ thì sao không điện.”

Nãy giờ Thanh Vân chỉ biết cúi mặt xuống, cô chẳng còn bụng để ăn cơm. Tại sao Tuấn Phong không nói một lời nào với cô mà đã im lặng ra đi. Ít nhất thì anh có thể chào từ biệt cô một tiếng rồi đi cũng được mà.

Đau xót, bơ vơ và cô đơn, Thanh Vân chỉ muốn giấu mình trong phòng, cô chẳng muốn đi đâu hết. Nhưng những cảm xúc đó chẳng bằng cái ngày, cái ngày mà cô tuyệt vọng và đau đớn khôn cùng. Đó là cái ngày mà cô thấy Tuấn Phong đăng hình chụp chung với Bích Hân, hai người ôm nhau và mỉm cười rất hạnh phúc.

“Ta lại bên nhau. Mãi như vậy nhé em.” Dòng chữ đi kèm bức hình.

Thanh Vân đọc những dòng chữ đó mà tim đau nhói. Cô bật khóc trong đau đớn và quẫn quai. Té ra, Tuấn Phong cư xử như vậy, anh im lặng, anh lẳng lặng sang Mỹ là vì anh yêu Bích Hân. Cũng chính vì thế nên dù cô có nhắn tin hỏi han anh rất nhiều, nhưng anh thì chẳng hồi đáp lại bao nhiêu.

Thanh Vân ôm bộ áo quần mà cô may cho Tuấn Phong vào lòng. Cô cứ chờ ngày anh về, chờ cái ngày cô sẽ tặng món quà này cho anh. Món quà mà cô dồn hết tình cảm của mình vào trong đó, vào những đường chỉ mà cô chăm chút từng ly từng chút, giống như việc cô yêu anh đến từng hơi thở, từng nụ cười và ánh mắt bờ môi.

Liệu từ nay em có còn được anh quan tâm như xưa nữa hay không. Hay anh sẽ quan tâm em như một người anh trai đối với người em gái, Thanh Vân nghĩ thầm.

Tại sao Tuấn Phong lại quan tâm cô, khiến cô cảm thấy như anh đang yêu mình. Khiến cô mộng tưởng những tháng ngày sau này của hai người. Khiến cô đắm chìm trong hạnh phúc rồi phút chốc tước bỏ nó đi. Hay thật sự có khi nào từ trước đến giờ, Tuấn Phong chưa bao giờ yêu cô.

Thanh Vân đau khổ và cảm thấy chẳng muốn sống nữa. Sống để làm gì khi Tuấn Phong không còn ở bên cô nữa kia chứ. Cô tuyệt vọng và nhiều lần nghĩ quẩn định đi tự tử. Nhưng mỗi khi kề cận đến cái chết, cô chợt nghĩ đến việc không còn được nhìn thấy Tuấn Phong nữa, thì suy nghĩ tự tử lại tiêu tan. Thế là Thanh Vân đành phải cắn môi chịu đựng những tháng ngày u sầu và bi thương của mình.

Lại nói về Tuấn Phong, sau khi ba mẹ đồng ý cho anh sang Mỹ, anh bắt đầu âm thầm về chuẩn bị hành lý và đặt vé máy bay. Tối đó, sau khi tạm biệt ba mẹ và nghe những lời dặn dò, anh xin ba mẹ giữ bí mật cho việc mình sang Mỹ tu học.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong dậy thật sớm để ra sân bay, anh rón rén bước vào phòng nhìn Thanh Vân lần cuối trước khi đi. Anh muốn nhìn thật kỹ gương mặt của cô, vì anh biết có lẽ sau này, anh không thể và không được nhìn cô như thế nữa.

Sang Mỹ, Tuấn Phong ở căn phòng mà ba mẹ anh đã bố trí từ trước, nó gần với phòng của con bác Sơn trú ngụ. Được sự trợ giúp tận tình của anh Thế Bảo, con trai bác Sơn, Tuấn Phong bắt đầu đi học thêm những khóa dạy ngắn hạn để bổ sung thêm kiến thức cho mình.

Ban ngày bận bịu nên anh không thấy gì, nhưng đêm về là nỗi cực hình đối với anh. Đọc những tin nhắn của cô nhóc, lòng anh quặn đau như cắt. Anh chỉ biết bật khóc và nốc thật nhiều bia rượu để quên đi hết mọi thứ.

“Khi nào thì anh về?” Tin nhắn của Thanh Vân gửi cho anh.

Tuấn Phong đọc xong mà chỉ biết bật khóc không ngừng. Khi nào anh về, anh chẳng biết khi nào mình sẽ về cả. Anh qua đây để trốn tránh cô kia mà. Anh không muốn nhìn thấy những hình ảnh cô bên cạnh Tuấn

Kiệt. Anh cũng chẳng muốn cướp đi hạnh phúc của hai người. Cho dù Thanh Vân không có yêu Tuấn Kiệt đi chăng nữa, thì anh cũng nghĩ mình nên ra đi, vì anh biết Tuấn Kiệt yêu cô. Anh không muốn mình tranh giành hạnh phúc với em trai mình. Mà chắc gì cô đã yêu anh kia chứ. Biết đâu những cảm xúc thời gian qua của cô nhóc đối với anh, đó là cảm xúc của một người em gái dành cho anh trai và anh đã lầm tưởng mọi thứ.

“Mọi người ở đây và anh ở đâu?” Tin nhắn của Tuấn Kiệt.

Tuấn Phong ngồi dưới giường đọc tin nhắn và nhìn bức hình, Thanh Vân đang mặt kề mặt với Tuấn Kiệt, hai người mỉm cười trông rất vui vẻ. Nước mắt khê rơi, Tuấn Phong gấp laptop xuống.

Anh ở đâu, anh đang ở đây và vui vẻ lắm, Tuấn Phong nói thầm.

Anh đập mạnh tay xuống giường. Laptop ở trên tấm nệm bập bênh như muốn văng xuống sàn. Tuấn Phong vẫn cứ tiếp tục, anh dồn hết mọi sự đau đớn trong lòng để chuốc lên hết tấm nệm. Anh đập đến khi mỗi tay thì gục mặt lên trên đó bật khóc.

Khi đọc thấy tin nhắn của Thanh Vân, cô bảo anh vì sao không nói một tiếng mà đã đi sang Mỹ. Cô nhớ anh. Sao anh không điện thoại về cho cô. Những tin nhắn đó, cùng với việc ba mẹ hối thúc đi về, Tuấn Phong đã nhân tiện chuyện gặp Bích Hân và nhờ cô nàng giả vờ làm người yêu của mình. Vì Bích Hân đang ở cùng thành phố, cộng với những vụ tán tỉnh trước đây, Tuấn Phong nghĩ việc giả vờ này sẽ che mắt được mọi người và nhất là đối với Thanh Vân. Anh hy vọng cô nhóc khi biết tin này thì sẽ thôi ngừng trông ngóng anh. Đây là một nước đi mà sau này Tuấn Phong mới nhận thấy đó là một sai lầm lớn của đời mình.

“Vì sao?” Bích Hân sững sốt khi nghe Tuấn Phong nhờ vả.

Tuấn Phong thở dài. “Em giúp anh được không?”

“Anh yêu bé Vân thật sao?” Bích Hân không thể tin được.

Tuấn Phong gật đầu. “Chỉ một thời gian thôi.” Anh muốn Bích Hân giả vờ làm người yêu của mình trong một thời gian ngắn.

Bích Hân bật cười. “Lúc xưa em cứ nghĩ bé Vân là em gái họ của anh. Vì em thấy họ của hai người không giống nhau. Giờ thì em mới biết, té ra bé Vân là hôn thê của anh.”

“Em giúp anh được không?” Tuấn Phong tiếp tục năn nỉ.

Bích Hân hứ lên một tiếng. “Kiểu bỏ chạy như anh, em không đồng ý. Thật sự là em rất ghét loại người như anh.” Cô thở dài. “Mà chắc gì bé Vân đã yêu Tuấn Kiệt. Em thấy con bé thích anh mà.”

Tuấn Phong buồn bã. “Cũng chưa chắc bé Vân thích anh.”

“Thích cái đầu anh ý.” Bích Hân tức giận. “Sao ngày xưa em lại thích anh được nhỉ.”

Tuấn Phong trầm ngâm. “Vây thôi, anh xin lỗi vì nhờ em một chuyện khốn nạn như vậy.”

“Em có từ chối không giúp anh đâu.” Bích Hân nói thật. “Em vẫn còn thích anh nhiều lắm. Thật ấy.” Cô lắc đầu. “Chỉ có điều em ghét cái suy nghĩ như vậy của anh. Sao anh không nói thẳng những tâm tư suy nghĩ của mình cho bé Vân nghe. Rồi khi đó quyết định cũng chưa muộn.”

Tuấn Phong cười khẩy bản thân mình. “Anh làm việc này còn là vì Tuấn Kiệt. Cho dù nếu Thanh Vân không thích Tuấn Kiệt đi chăng nữa, nhưng ít nhất anh vẫn tạo cho Tuấn Kiệt được một cơ hội.” Ý của Tuấn Phong là việc quyết định ra đi và giả vờ có người yêu, sẽ giúp cho Tuấn Kiệt có một cơ hội tiếp cận Thanh Vân.

“Nhưng lỡ như Tuấn Kiệt và Thanh Vân vẫn không thể đến với nhau thì sao?” Bích Hân nói ra những kết quả có thể xảy ra. “Lúc đó bé Vân đã tổn thương một thời gian dài. Còn anh thì lại đau khổ dần vật.” Bích Hân nhăn mặt lại. “Anh không nhìn người anh lúc này như thế nào sao. Khuôn mặt thì gầy gò, xanh xao, đôi mắt thì thâm quầng và hốc hác. Anh của em ngày xưa đâu rồi.”

“Nếu lỡ Thanh Vân và Tuấn Kiệt hạnh phúc với nhau thì sao. Chúng ta đâu biết được tương lai sẽ như thế nào.” Tuấn Phong phản bác lại.

Bích Hân nhếch môi cười. “Nếu không biết được tương lai ra sao, thì sao anh lại đánh cược tình yêu của mình như một ván cờ vậy.” Cô chồm người tới Tuấn Phong, xém chút nữa là đã hất đổ ly rượu trên bàn. “Tình yêu chứ không phải là cờ tướng. Anh không thể tính toán đối phương sẽ nghĩ gì và càng không thể tính toán cho lợi ích cá nhân của riêng anh được.”

“Nếu như lúc đó Thanh Vân vẫn còn thích anh, thì anh sẽ nhận hết mọi lỗi lầm và xin cô nhóc tha thứ. Anh sẽ gánh chịu mọi hậu quả mình gây ra.” Tuấn Phong nói trong khi nước mắt đang rơi.

“Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vậy. Thế tại sao bây giờ anh không nói thẳng ra luôn đi. Cần gì phải đợi đến sau này.” Bích Hân cảm thấy ngao ngán với lý lẽ của người anh trai này.

Tuấn Phong nói trong cay đắng. “Vì anh muốn mình là người đến sau. Anh muốn cô nhóc đưa ra quyết định của mình.” Vì anh nhỏ nhen, hèn nhát và yếu đuối, Tuấn Phong nói thầm trong đầu.

Thật ra tự trong sâu thẳm bản thân của Tuấn Phong, anh không hề tin rằng Thanh Vân thật sự yêu mình. Và cũng chính vì sự không tin tưởng đó, Tuấn Phong trở nên hèn nhát và tự ti với chính mình. Anh sợ khi phải “mở lòng” thì đồng nghĩa với việc “mở huyệt” chờ ngày chôn mình.

“Tại sao anh lại không tự mình đưa ra quyết định mà lại đổ dồn lên cho Thanh Vân?” Bích Hân cảm thấy

tức thay cho Thanh Vân. “Sao anh lại bắt người ta đi làm một việc mà anh không thích?”

Tuấn Phong nói. “Anh đã tự quyết định rồi em không thấy sao?”

Bích Hân thở dài. “Vì sao Văn Vũ lại ân hận khi bỏ đi? Vì sao...”

“Anh không phải là Văn Vũ và bé Vân càng không phải là Ngọc Hân.” Tuấn Phong đáp nhanh. Ý anh ám chỉ việc Thanh Vân và mình không phải là người yêu.

“Sao anh không theo nghề luật sư nhỉ.” Bích Hân lắc đầu chịu thua.

Dù không biết Bích Hân có nhận lời giúp mình hay không, Tuấn Phong cứ thản nhiên chụp một bức hình, rồi viết kèm theo đó những lời nói ám chỉ đến việc hai người đang yêu nhau. Tuấn Phong hy vọng Thanh Vân thấy những lời đó và sẽ không còn quyến luyến anh nữa.

Rồi đến một buổi tối, Tuấn Phong đọc được một tin nhắn của Tuấn Kiệt. Cái tin báo rằng Thanh Vân vì tập chạy xe máy, chiếc xe 67 của anh, trong một giây phút cô đã đâm sầm vào tường và nhập viện ngay sau đó. Tuấn Phong hoảng hốt và như người mất hồn, anh nhanh chóng hỏi han tình hình của cô nhóc.

“Bé Vân có sao không em?” Tuấn Phong gõ tin nhắn.

Khi biết Thanh Vân chỉ bị xây xát nhẹ, Tuấn Phong mới hết lo lắng và thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh lại chỉ biết ôm mặt bật khóc. Anh bức tức, anh hờn ghét bản thân mình ấu trĩ và ích kỷ. Tuấn Phong đi lấy chiếc gậy bóng chày và phang mạnh vào tấm nệm để không gây ra những tiếng ồn. Anh liên tục phang mạnh xuống tấm nệm để trút bỏ sự sân hận của mình. Và trong một khoảnh khắc, cây gậy nảy lên và táng thẳng vào đầu anh. Tuấn Phong ngồi sụp xuống ôm đầu trong đau đớn.

Sáng hôm sau, đầu Tuấn Phong nhức kinh khủng và máu vương vãi khắp trên gối. Nghĩ chắc do cú đánh hôm qua nên Tuấn Phong lấy thuốc uống để xoa dịu cơn đau. Anh cũng chẳng còn động lực để đi ra ngoài, chỉ suốt ngày ru rú trong phòng và nốc bia rượu liên tục.

Ông Thế Sơn nghe con trai mình thuật lại mọi chuyện, từ việc Tuấn Phong bỏ học tới chìm đắm trong men rượu, ông liền bắt vé máy bay sang Mỹ ngay lập tức. Bước vào phòng, một mùi rượu nồng nặc trong không khí, ông Thế Sơn không biết mình có đi nhầm vào quán bar nữa hay không. Sau khi la mắng và giả vờ hù dọa Tuấn Phong đủ kiểu, ông cũng đã khuyên nhủ được cu cậu chấn chỉnh lại mình.

“Cậu y chang ông nội và ba của cậu. Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh. Ông bà nói quả không sai mà.” Ông Thế Sơn liếc mắt nhìn.

“Sao bác lại nói con giống ông nội và ba?” Tuấn Phong tò mò. Lúc này anh đã tắm gội và thay quần áo mới.

Ông Thế Sơn hứ lên một tiếng. “Ông nội cậu và ba cậu cũng vì tình cảm mà đắm chìm vào bia rượu. Rồi cũng bỏ của chạy lấy người sang đây, vứt bỏ mọi thứ lại sau lưng.” Ông thở dài ngao ngán. “Người thì đau buồn vì vợ chết, người thì đau khổ vì em trai qua đời. Giờ đến cậu thì đau khổ vì người yêu.”

Tuấn Phong cảm thấy may mắn vì bác Sơn vẫn chưa biết đó là Thanh Vân. “Con xin lỗi bác.”

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi.” Ông nghiêm mặt lại. “Cậu mà không chấn chỉnh lại mọi việc thì tôi sẽ kể lại mọi chuyện với ba mẹ cậu đó.”

“Dạ.” Tuấn Phong gật đầu.

Ông Thế Sơn tò mò nên hỏi. “Vậy cậu nói tôi sang đây để học hỏi thêm kinh nghiệm, là nói thật hay giả vờ nói láo?”

“Cả hai ạ.” Tuấn Phong khẽ cười. “Thôi bác cháu mình rủ anh Bảo đi đâu đó ăn đi. Con đói bụng quá.”

Tuấn Phong biết mình cần phải chấn chỉnh lại. Vì nếu không thì anh sẽ bị ba mẹ kêu về. Dù miệng mở cười nhưng trong lòng anh vẫn còn rất đau khổ. Những ngày sau, anh vẫn uống bia nhưng hạn chế lại so với mọi hôm. Kèm theo đó thì anh bắt đầu hút thuốc. Anh lại tiếp tục thức đêm và cứ ngồi bên cửa sổ nhìn lên bầu trời.

26. Chương 26

Sau một hồi rong ruổi trên đường thì Thanh Vân cuối cùng cũng tới chỗ cây ước nguyện. Cởi mũ bảo hiểm ra, cô bước chậm tới gốc cây ngồi xuống. Để chạy được xe máy tới đây, đó là cả một quá trình gian nan và đầy hiểm nguy của cô.

Lúc đầu là những lần tai nạn khi tập đi xe máy, hết té xe thì lại đâm vào cái gì đó. Lần nặng nhất là cô phải nhập viện vì bị cướp ga và đâm thẳng vào tường. May mắn là cô chỉ bị thương tích nhẹ. Ba mẹ và ngay cả Tuấn Kiệt đều ngăn cản và không cho cô tập xe máy nữa. Họ không muốn thấy những vết trầy xước và sưng tấy trên tấm thân thể ngọc ngà của cô.

Với sự năn nỉ, cộng với sự cương quyết của mình, Thanh Vân cuối cùng cũng xoa dịu và được ba mẹ tiếp tục cho phép tập xe máy. Ba mẹ nghĩ mua xe ga cho cô dễ tập hơn, vì chiếc xe 67 tay côn này rất khó đi. Nhưng Thanh Vân lại không chịu, cô chỉ nằng nặc muốn đi chiếc xe này thôi. Đơn giản là vì nó chứa đựng nhiều kỷ niệm giữa cô và Tuấn Phong. Những tháng ngày anh chở cô đi học hoặc đi chơi. Thứ duy nhất gắn liền giữa Tuấn Phong và cô, điều mà anh không thể mang theo sang bên Mỹ.

Được Tuấn Kiệt tập chạy xe một thời gian thì Thanh Vân cũng có thể đi thành thạo. Ba mẹ không cho cô chạy xe máy tới văn phòng vì đường xá quá nguy hiểm. Hết cách, Thanh Vân đành năn nỉ Tuấn Kiệt bảo trợ. Cuối cùng thì ba mẹ cũng chấp nhận cho cô đi xe máy, với điều kiện Tuấn Kiệt phải ở ngồi sau lưng giám sát.

Thế là hằng ngày Thanh Vân đều chở Tuấn Kiệt tới văn phòng và đi về lại nhà. Hai lần cô xém đâm vào người ta và hàng tá lần người ta xém đâm sầm vào cô. Tuấn Kiệt ngồi sau mà tìm muốn văng ra ngoài. Anh chỉ biết lắc đầu rồi nhìn cô trong sợ hãi.

“Giao chìa khóa xe máy cho chị, đúng là một tội ác.” Mỗi lần nguy hiểm thì Tuấn Kiệt đều thốt lên như vậy.

Thanh Vân chỉ biết quay đầu lại mỉm cười. Chạy xe một hồi thì càng ngày cô càng vững tay lái hơn, Tuấn Kiệt cũng hết thót tim và yên tâm hơn khi ngồi sau xe. Rồi mỗi buổi chiều, cô bắt đầu lên chạy xe một mình tới cây ước nguyện ở đồng cỏ, nơi mà Tuấn Phong hay chở cô tới. Cô ngồi đó thần thờ và hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Cô nhớ anh và thầm nguyện ước anh quay về với mình.

Ước gì anh về lại với em. Anh lại ở bên và dẫn em đi khắp phố phường, Thanh Vân ước thầm trong đầu.

Giờ đây, cô khoanh tay bó gối ngồi dưới gốc cây ước nguyện. Nước mắt cô lăn dài bên khóe khi những ký ức của cô và Tuấn Phong tràn về. Cô lại muốn anh chở mình đi ăn chè, rồi chở đi làm. Mà không, cô chỉ cần nhìn thấy anh thôi, như vậy là quá đủ với cô rồi.

Thanh Vân lấy một cành cây nhỏ và viết lên mặt đất. “E Nhớ A. TP”

Cô đưa tay lên quệt ngang nước mắt đang chảy xuống. Cô chẳng muốn khóc nhưng tại sao nước mắt cứ rơi. Tại sao thân thể lại phản bội cô như thế này. Nước mắt càng chảy xuống nhiều hơn, mặc cho Thanh Vân cố kìm lại.

Anh đang hạnh phúc bên người yêu, em rất vui cho anh vì điều đó. Nhưng anh có thể ở đây và hạnh phúc được không. Để em có thể nhìn thấy anh, em chỉ cần nhìn ngắm và thầm yêu anh thôi, Thanh Vân thốt lên trong đầu.

Chạy xe lại về nhà, Thanh Vân bước vào phòng ăn và nhận thấy mẹ mình đang nấu bữa tối. Thấy cô bước vào, bà Kim Xuân liền ngưng lại và nhìn cô đầy lo lắng.

“Con đi đâu về vậy? Có biết ba mẹ lo lắng không?” Bà Kim Xuân nói.

Thanh Vân khẽ cười. “Con đi dạo một chút ạ.”

“Ít nhất thì con nên nói một tiếng cho mẹ đỡ lo chứ.” Bà Kim Xuân hờn dỗi.

Thanh Vân ôm mẹ mình từ phía sau. “Con xin lỗi mẹ. Lần sau con sẽ xin phép ba mẹ.” Mãi trầm tư suy nghĩ nên cô về trễ, chứ mọi hôm thì cô chạy xe về sớm nên ba mẹ không hề hay biết gì.

Ăn cơm xong, Thanh Vân đi lên trên lầu. Bà Kim Xuân thấy con gái mình cứ buồn, nên luôn bảo Tuấn Kiệt dẫn Thanh Vân đi đâu đó cho khuây khỏa. Tuấn Kiệt cũng thấy đau lòng nên luôn rủ Thanh Vân đi

chơi.

Hôm nay cũng vậy, Tuấn Kiệt lên phòng tìm nhưng không thấy Thanh Vân, anh biết cô lại ở phòng đọc sách như mọi đêm. Mỗi khi Thanh Vân buồn chuyện gì đó thì cô lại đánh đàn cho vui đi, Tuấn Kiệt biết tính cách của cô như vậy nên anh cũng chẳng dám làm phiền. Anh chỉ biết lẳng lặng như mọi hôm, đứng ngoài cửa nhìn vào và cảm nhận sự đau khổ của Thanh Vân qua từng nhịp đàn với lời hát.

Tuấn Kiệt thấy Thanh Vân bật khóc, anh không cầm lòng nên khép nhẹ cửa lại. Sau đó anh gõ lên đó mấy cái, anh giả bộ như mình vừa mới đi tới. Tuấn Kiệt nhắm tính trong đầu khoảng năm giây rồi mở cửa đi vào.

Tuấn Kiệt khẽ cười giả ngơ. “Mẹ bảo em dẫn chị đi ăn. Chị muốn ăn gì?”

Thanh Vân gắng lấy lại sự thản nhiên, cô cố gắng bình tĩnh nói. “Mới ăn tối xong, hay là để mai mình đi được không?”

Tuấn Kiệt đành miễn cưỡng. “Cũng được chị.” Anh nhanh trí. “Hay giờ mình đi cà phê đi, em định rủ anh Thanh đi tâm sự. Lâu ngày em cũng chưa gặp anh ấy.”

Thanh Vân ầm ờ giây lát. “Cũng được.”

Tối hôm sau, Tuấn Kiệt dẫn Thanh Vân tới nhà hàng C, nơi anh đã đặt trước buổi hẹn tối nay của mình. Biết Thanh Vân không thích nơi đông người nên anh đã đặt nguyên cả căn lầu để cô được tự nhiên. Thức ăn bắt đầu được đem lên, Thanh Vân hơi ngạc nhiên nên cứ ấp úng định mở lời.

Tuấn Kiệt thấy vậy nên liền nhanh nhẩu. “Mẹ bảo em dẫn chị đi ăn. Em sợ chị ngại nên cố tình dọn nhà hàng sắp xếp như vậy.”

Thanh Vân khẽ cười. “Vân bình thường mà.”

“Chị ăn đi, em gọi toàn những món chị thích không đấy.” Tuấn Kiệt mỉm cười đáp lại. “Mà khoan, để em chụp hình gởi cho anh Phong.”

“Sao lại gởi?” Thanh Vân sợ làm phiền Tuấn Kiệt với Bích Hân.

Từ khi biết Tuấn Kiệt có người yêu, ngoài việc trả lời tin nhắn của anh, thì Thanh Vân cũng chẳng dám nhắn tin làm phiền nữa. Mà thật ra thì cô nhắn cho anh để làm gì. Có bao giờ anh nhắn lại cho cô đâu.

Tuấn Kiệt nhếch môi. “Em muốn trừng phạt anh ấy, vì cái tội dám bỏ hai đứa mình đi. Đã thế còn không nói một lời nào nữa chứ.”

Thanh Vân nói. “Chả phải Kiệt đã trách anh Phong qua điện thoại rồi sao?”

“Như vậy vẫn chưa đủ.” Tuấn Kiệt mở camera trước lên. “Chị cười lên nào.”

Thanh Vân thấy vậy cũng đành miễn cưỡng đồng ý. Hai người cùng mỉm cười và chụp hàng loạt tấm. Tuấn Kiệt sau đó gửi ngay cho Tuấn Phong và không quên kèm theo lời nhắn trên tức.

“Không anh, hai em rất hạnh phúc.” Tuấn Kiệt gõ tin nhắn.

Hai người sau đó vừa ăn, vừa trò chuyện linh tinh. Sau đó ôn lại những kỷ niệm thời đi học. Tuấn Kiệt bỗng thấy Thanh Vân xụ mặt xuống, anh biết mình vô tình gợi nhắc đến điều không hay. Nhanh trí, Tuấn Kiệt ngó ý với Thanh Vân đệm đàn cho anh hát, giống như lúc xưa cô đệm đàn và song ca với anh trong đêm văn nghệ. Thấy đàn piano sau lưng Tuấn Kiệt, Thanh Vân trầm tư một vài giây rồi gật đầu đồng ý.

Tuấn Kiệt dồn hết tâm tư tình cảm của mình vào bài hát, cùng với Thanh Vân, hai người ngân lên những giai điệu buồn thảm đến mức tuyệt vọng. Vì quá nhập tâm nên cả hai người đều rơi nước mắt trong sự sầu bi của mình.

Lại nói về Tuấn Phong, ban ngày anh vẫn cố tỏ ra bình thường. Ban đêm thì anh mới dám vào mạng đọc những tin nhắn gửi cho mình và để mặc cảm xúc tuôn trào. Mặc dù anh không còn chìm đắm vào bia rượu như lúc trước, nhưng anh vẫn còn ngồi uống bia và đốt hàng tá thuốc mỗi đêm. Biết mình ra một quyết định sai lầm nhưng anh chỉ biết cắn hận bản thân. Điều duy nhất anh có thể làm được là lâu lâu hỏi thăm cô nhóc vài ba câu.

“Em khỏe không. Học việc như thế nào rồi. Nhớ giữ gìn sức khỏe nha.” Ba câu tin nhắn mà anh cứ lặp đi và lặp lại.

Tuấn Phong chẳng dám nhắn nhiều cho cô nhóc, mặc cho lòng anh như muốn gào thét và nói lên tất cả tâm tư của mình. Thanh Vân thì ngoài việc trả lời những câu hỏi đó, thì cô nhóc không dám nhắn gì thêm cho anh cả.

Ngày Tuấn Kiệt gửi bức hình kèm dòng tin nhắn cho anh, những dòng chữ khiến tim anh vỡ nát thành từng mảnh vụn. Ngực Tuấn Phong đau thắt, mắt thì cay xè và anh chẳng biết tối đó mình khóc hết bao nhiêu nước mắt.

Không anh, hai em rất hạnh phúc. Anh cũng cầu chúc cho hai em mãi như vậy. Hãy mãi hạnh phúc với nhau, hạnh phúc luôn phần của anh, điều mà anh không thể làm được, Tuấn Phong bật khóc trong đầu.

Một thời gian dài Tuấn Phong ở bên Mỹ, là cả một quãng thời gian anh đau khổ và chỉ biết thầm khóc một mình. Những lời nhắn của Thanh Vân gửi cho anh, từ những ngày đầu, đến lúc cô nhóc biết anh ở lại Mỹ và cho đến ngày hôm nay, anh nhớ tất cả từng chữ, từng chữ một.

Anh buộc phải giả vờ yêu Bích Hân, vì chỉ như vậy thì cô nhóc mới không còn trông mong anh nữa. Đến bây giờ Tuấn Phong mới nhận ra, không phải vì anh lo cho cô nhóc vương vấn mình, mà anh làm như vậy là vì chính bản thân anh. Chính cái sự ngu ngốc của anh mà mọi việc mới thành ra như vậy.

Rồi một thời gian sau, Tuấn Phong bị mẹ mình điện thoại qua lời cổ về. “Anh về ngay cho tôi.”

“Con đang bận học bên này mà mẹ.” Tuấn Phong không muốn về.

Bà Kim Xuân nói lớn. “Anh thôi ngay cái lý do đó đi. Sắp sinh nhật Thanh Vân rồi và tôi yêu cầu anh phải về ngay lập tức.”

Tuấn Phong đau đớn nhưng vẫn cố gắng nói một cách bình tĩnh. “Con điện thoại chúc em ấy cũng được.”

Chưa đợi con mình nói hết câu, bà Kim Xuân đã gân cổ lên. “Anh không nói nhiều nữa. Anh mà không về thì anh đừng hòng ở lại Mỹ với tôi. Anh liệu mà tính đi.” Bà cúp máy ngay sau đó.

Tuấn Phong ngồi ngẩn ngơ, anh phải làm gì đây, anh sẽ nói gì khi gặp lại cô nhóc. Anh buộc phải về, vì nếu anh không về thì anh không còn được ở Mỹ nữa. Khi đó anh không thể tiếp tục trốn tránh và anh sẽ phải đụng mặt với cô nhóc hằng ngày.

Miền cường leo lên máy bay, Tuấn Phong bay lại về thành phố H. Giờ đây anh đang đứng trước cửa nhà mình nhìn xa xăm ra ngoài sân. Chỉ một chút nữa thôi là đến giờ cả nhà về dùng cơm trưa và anh phải chạm mặt với Thanh Vân. Tuấn Phong ngồi bệt xuống đất và rít một hơi thuốc cho quên sự đời.

Một lúc sau, Thanh Vân đang chờ Tuấn Kiệt chạy về nhà. Cô hơi hờ hắt lên khi nghe mẹ nói Tuấn Phong sẽ về tham dự sinh nhật của cô. Thanh Vân biết mình sắp được gặp lại Tuấn Phong, gặp lại anh sau bao nhiêu ngày mong nhớ. Chạy vào trong sân, Thanh Vân thấy Tuấn Phong đang ngồi trước thềm nhà, anh bỗng đứng dậy và đi vào trong. Cô thấy anh vẫn đang mang bộ quần áo như hôm nào, áo sơ mi trắng và quần dài đen.

Mọi thứ của anh vẫn không hề thay đổi. Liệu anh có còn thương em như xưa nữa không, Thanh Vân nghĩ thầm.

Biết Tuấn Phong thích món thịt luộc, Thanh Vân liền xắn tay áo lao ngay vào bếp, cô cùng dì Tư sửa soạn bữa cơm trưa. Mọi thứ chuẩn bị xong, Tuấn Kiệt thấy thiếu Tuấn Phong nên liền chạy lên kêu anh mình xuống phòng ăn.

“Anh ơi, xuống ăn cơm.” Tuấn Kiệt đi vào phòng nói lớn.

Tuấn Phong bật dậy. “Anh ăn sau cũng được. Em xuống ăn trước với ba mẹ đi.” Anh sợ chạm mặt Thanh Vân.

“Anh quên lời dạy của ông nội rồi sao?” Tuấn Kiệt ám chỉ đến việc quan trọng của bữa cơm gia đình mà ông nội hay căn dặn.

Tuấn Phong chống chế. “Tại anh mệt quá.”

Tuấn Kiệt cười khẩy. “Nếu anh mệt thì để em công anh xuống.”

“Thôi được rồi.” Tuấn Phong đành đứng dậy. “Em thực tập thể nào rồi?”

“Giờ anh nhớ đến thằng em này rồi sao?” Tuấn Kiệt vẫn còn bực chuyện anh mình bỏ đi mà không nói lời nào.

Tuấn Phong khoác vai em mình. “Anh vẫn luôn nhớ em mà.”

“Nhớ.” Tuấn Kiệt bĩu môi. “Vậy anh gọi về cho em được mấy lần.”

Tuấn Phong nói thật. “Múi giờ hai bên khác nhau. Anh lại bận cả ngày nên đâu thể gọi điện hỏi thăm em thường xuyên được.”

“Chỉ là anh muốn hay không thôi.” Tuấn Kiệt không thích lý do của anh trai mình.

Rồi Tuấn Phong cũng ngồi xuống bàn ăn cơm với gia đình. Anh lại ngồi đối diện với Thanh Vân như lúc xưa. Tim anh như thắt lại, anh phải co quít hai bàn chân mình lại với nhau để gồng bình tĩnh.

“Con sống bên đó thế nào?” Ông Tuấn Anh lạnh lùng hỏi.

Tuấn Phong nhìn ba mình. “Dạ cũng tốt ba ạ.” Anh ngạc nhiên vì đêm nào anh cũng tâm sự với ba mẹ mình..

“Mẹ nghe mấy dì với mấy cậu nói con ít khi qua thăm họ.” Bà Kim Xuân thắc mắc.

Tuấn Phong đáp. “Dạ tại bận quá nên con không có thời gian.”

“Anh ấy bận mà mẹ. Đến nỗi một cuộc điện thoại gọi về cho nhà cũng chẳng có.” Tuấn Kiệt lại bới móc anh mình. “Toàn là đứa em này phải chủ động.”

“Anh coi lại cách ăn ở của mình đi. Chứ nó vẫn thường xuyên điện về cho tôi với mẹ anh mà.” Ông Tuấn Anh chen lời vào.

Thanh Vân nghe xong chỉ biết buồn cho bản thân. Cô chẳng được Tuấn Phong gọi hỏi thăm. Hơn hết, cô vẫn chưa thấy Tuấn Phong gấp món thịt luộc của mình. Cô không biết Tuấn Phong có thay đổi khẩu vị hay không.

“Hay quá ha.” Tuấn Kiệt dừng đũa nhìn anh mình cười khẩy. “Liên lạc với em trai thì qua mạng. Còn với ba mẹ thì qua điện thoại. Anh sợ điện thoại về em tốn tiền gấp mấy trăm lần so với ba mẹ sao?”

“Chả mấy khi anh con về. Sao nãy giờ con cứ đay nghiến anh con vậy.” Ông Tuấn Anh không thích cái cảnh hai anh em gây nhau như vậy.

Tuấn Phong vội khẽ cười. “Không sao đâu ba. Kiệt chọc ghẹo con ấy mà. Chứ anh em tụi con hay nói chuyện với nhau lắm.”

“Khi nào thì con học xong?” Bà Kim Xuân tò mò. Vì lúc đầu Tuấn Phong nói với bà có mấy tuần, giờ thì mấy tuần đó quá xa rồi.

Tuấn Phong nói láo. “Dạ cũng gần xong rồi mẹ. Mà thật ra thì cũng không có gì nhiều cả. Chỉ là con tiếp xúc với môi trường và biết thêm nhiều phương cách làm việc mới thôi.”

“Vậy thì ở lại làm gì.” Tuấn Kiệt bĩu môi.

Tuấn Phong liếc mắt thấy Thanh Vân cứ cúi mặt xuống chén cơm. Anh không cam lòng được nên hít một hơi thật sâu. “Em học việc thế nào rồi Vân?”

Thanh Vân nghe Tuấn Phong hỏi nên chỉ dám ngược mắt nhìn. “Dạ cũng bình thường anh.” Mặc dù vui khi được anh hỏi nhưng cô vẫn ngại.

Tuấn Phong nhanh chóng ăn nhanh chén cơm của mình rồi xin phép lên phòng. Cảm thấy không khí ngột ngạt nên sau đó anh liền nảy ý đi ra quán cà phê R ngồi cho thoáng, nhân tiện thì anh gặp Nhật Thanh luôn. Kể từ khi biết anh sang Mỹ, Nhật Thanh đã giận hờn và không muốn nói chuyện với anh nữa. Tin nhắn anh gửi qua như đang gửi cho chính mình, Nhật Thanh không thèm hồi âm đáp lại.

Bước ra khỏi phòng, Tuấn Phong tình cờ gặp Thanh Vân đang đi tới. Anh liền cúi mặt xuống bước đi. Thanh Vân thấy Tuấn Phong cúi mặt không nhìn mình, thân tâm cô bỗng thấy đau đớn khôn cùng. Đến cả nhìn cô mà anh còn không muốn, thì liệu đến bộ áo quần cô tặng, anh có thêm mang hay không.

Thanh Vân chỉ biết leo lên giường và ôm chú chim cánh cụt nhồi bông vào lòng. Dù tự dặn lòng từ nay về sau, cô chỉ đơn phương anh nhưng tại sao cô lại thấy đau đớn và tuyệt vọng như vậy. Cô chẳng biết vì lý do gì mà Tuấn Phong lại đối xử với mình như thế. Tại sao anh đi Mỹ và thay đổi thái độ với cô một cách nhanh chóng như lật bàn tay vậy. Nếu như lúc trước anh quen Phương Nhi, thì anh vẫn còn quan tâm, trò chuyện với cô. Còn giờ thì mọi thứ dường như đã không còn nữa.

Tuấn Phong ngồi cà phê với Nhật Thanh được một chút thì bị mẹ anh điện tới văn phòng ngay lập tức. Bước vào phòng họp, Tuấn Phong đã thấy mẹ mình ngồi đó từ trước. Anh thấy mặt mẹ mình lạnh như tiền, đôi mắt mẹ nhìn anh như muốn nuốt chửng.

“Mẹ gọi con có việc gì ạ?” Tuấn Phong tò mò.

Bà Kim Xuân nghiêm nghị. “Con rủ bé Vân đi đâu chơi đi.”

“Dạ thôi ạ, chẳng nào tối nay con cũng ăn sinh nhật với em ấy. Mà giờ thì con mắc bận chạy lên thăm mộ ông bà nội rồi.” Tuấn Phong nói thật.

“Anh thôi đi.” Bà Kim Xuân trợn mắt. “Anh về chơi có một ngày, tối nay anh lại sang Mỹ. Anh thấy nó buồn như vậy mà đành lòng được sao.”

Tuấn Phong hoảng hốt. “Con.”

“Con cái gì mà con.” Bà Kim Xuân diên tiết lên. “Anh có biết từ khi anh đi, con Vân nó buồn như thế nào không?” Bà nói trong khi nước mắt đang rơi. “Ngày nào, đêm nào nó cũng hỏi tôi. Khi nào anh Phong về vậy mẹ? Sao anh Phong đi lâu quá vậy mẹ? Anh có thấy bộ dạng của nó lúc đó hay không?” Bà nắm chặt tay lại. “Anh có biết tôi đau lòng như thế nào hay không? Nó thơ thẩn chả khác gì ngày xưa. Mẹ con đâu rồi? Sao ba mẹ con chưa tới đón con? Cô ơi, khi nào thì mẹ con về? Nó hỏi anh y chang như vậy đó.”

Tuấn Phong bật khóc. “Con xin lỗi.”

“Anh xin lỗi tôi làm gì. Anh đi mà xin lỗi nó ấy.” Bà Kim Xuân nói thật. “Anh nghĩ tôi và ba anh chấp nhận cho anh sang đó sao. Anh sai rồi. Tôi với ba anh muốn anh thoải mái, muốn anh tự do làm những gì anh thích. Chúng tôi biết điều với anh như vậy, chẳng qua là cũng muốn anh biết điều lại với chúng tôi. Anh phải cưới con bé.”

Tuấn Phong nghĩ đến Tuấn Kiệt. “Dạ không mẹ ơi.”

“Anh im đi.” Bà Kim Xuân đập bàn nói lớn. “Chả phải tôi đã nói với anh từ lâu rồi sao.”

“Nhưng mà.” Tuấn Phong rất muốn nhưng không thể.

Bà Kim Xuân càng diên hơn. “Anh nghĩ tôi và ba anh không biết sao. Chúng tôi không cần quan tâm anh yêu ai, dù là con bé trước kia, hay là con bé bây giờ. Anh cứ thoải mái yêu bất kỳ ai anh muốn, nhưng anh phải cưới con gái tôi làm vợ.” Bà thấy Tuấn Phong định nói gì đó nên liền chốt hạ. “Nếu anh còn coi chúng tôi là ba mẹ. Nếu anh vẫn còn nghe lời giáo huấn của chúng tôi thì anh liệu mà tính. Anh đi ra đi, tôi không muốn thấy bản mặt đáng ghét của anh nữa.”

Tuấn Phong đành ngậm ngùi đi ra. Anh nhớ lại lời ba mẹ anh dạy lúc nhỏ. Sau này anh và Kiệt phải làm mọi thứ vào bảo vệ Thanh Vân. Dù đau khổ đến mấy nhưng nếu Thanh Vân được vui vẻ và hạnh phúc, thì anh và Kiệt cũng phải chấp nhận.

Giờ ngồi trong xe, Tuấn Phong điện thoại cho Thanh Vân để rủ đi thăm mộ ông bà. Thanh Vân bước vào trong xe, cô ngạc nhiên vì thấy Tuấn Phong lái xe hơi. Cô đâu biết rằng anh đã lấy bằng ở bên Mỹ cách đây không lâu.

Thấy mắt Tuấn Phong đỏ hoe, Thanh Vân lo lắng nên gượng hỏi. “Anh sao vậy?”

Tuấn Phong nói thật. “Anh mới bị mẹ mắng.”

“Vì sao?” Thanh Vân hơi bất ngờ vì cô thấy mẹ rất thương anh.

Tuấn Phong gượng cười. “Vì anh không quan tâm đến em nên mẹ la.”

Thanh Vân như hiểu ra, cô cúi mặt xuống. “Em xin lỗi.” Hai bàn tay cô nắm chặt lại với nhau.

“Lỗi tại anh mà. Sao em lại xin lỗi?” Tuấn Phong cảm thấy cô nhóc vẫn ngốc nghếch như ngày nào.

Thanh Vân khẽ nói. “Tại em mà anh bị la.”

“Mẹ mắng anh đúng mà. Tại anh không quan tâm em.” Tuấn Phong nhìn cô nhóc. “Anh xin lỗi em nha.”

“Không sao đâu anh.” Ý Thanh Vân muốn nói, dù Tuấn Phong không quan tâm cô cũng được, chẳng sao cả.

Tuấn Phong chở Thanh Vân đi tới nghĩa trang thăm mộ ông bà. Anh cùng Thanh Vân đốt bó nhang mới mua ở ven đường rồi thành tâm khấn nguyện. Thấy vẫn còn dư nhang nên anh đi thắp quanh những ngôi mộ kề bên. Một nghĩa cử mà ông nội dạy anh từ nhỏ.

Tuấn Phong châm điếu thuốc trong sự ngạc nhiên của Thanh Vân. Anh phà khói ra hòa chung với không khí, anh chợt nhớ lại chuyện ngày xưa. Lúc đó anh còn rất nhỏ, anh cũng tới nghĩa trang này với ông nội. Anh chỉ vào miếng đất trống, miếng đất mà giờ đây anh đang ngồi lên trên. Anh bảo rằng sau này anh chết, anh muốn được chôn ở đây. Kết quả là anh bị ông nội gõ u đầu.

Tuấn Phong thấy Thanh Vân nhú mày. “Em không thích mùi thuốc sao? Anh xin lỗi.”

“Dạ không. Chỉ là em thấy anh hút thuốc nên không quen.” Thanh Vân đáp nhanh.

Nếu như không phải tình cảnh lúc này thì Tuấn Phong đã hỏi cô nhóc thích gì rồi. Anh thở dài rồi nói. “Thời gian vừa qua, anh xin lỗi vì đã không điện thoại hỏi thăm em. Anh cũng không nói với em một lời nào mà đã bỏ đi. Anh thật sự chẳng biết làm sao nữa.”

“Chuyện đã qua rồi mà anh.” Thanh Vân không muốn thấy Tuấn Phong buồn bã.

Tuấn Phong nói thật lòng mình. “Lúc đó anh sợ ảnh hưởng đến việc em thi tốt nghiệp.” Anh rít một hơi thuốc. “Nên anh mới giấu không cho em biết.” Thật ra thì anh chỉ nói một nửa sự thật.

“Dạ.” Thanh Vân nhìn Tuấn Phong.

“Thời gian qua em vui không?” Tuấn Phong tò mò.

Thanh Vân gương cười. “Dạ vui anh. Kiệt hay dẫn em đi chơi, rồi đi ăn nữa. Nên vui lắm.” Ý cô muốn nói mình vẫn sống vui vẻ, anh không cần phải buồn bã vì quên quan tâm đến cô.

Đau đớn là khi trong một mối quan hệ, người này hỏi một ý, người kia lại trả lời một nẻo và mỗi người thì lại hiểu mỗi ý khác nhau.

Tuấn Phong tò mò muốn biết mối quan hệ giữa Thanh Vân và Tuấn Kiệt như thế nào, nhưng anh lại hỏi không rõ ý. Ngược lại, Thanh Vân không muốn Tuấn Phong buồn bã nên liền trả lời ra một ý khác. Và tất nhiên lúc đó, Tuấn Phong nghĩ cô nhóc muốn nói rằng, vắng anh, cô vẫn vui vẻ vì có Tuấn Kiệt ở bên quan tâm và chăm sóc cho mình.

Chúng ta chỉ hiểu những gì mình muốn hiểu, muốn nghĩ những gì mình cho là đúng và muốn áp đặt những gì mà mình cho là như vậy.

Tuấn Phong cũng vậy, anh chỉ hiểu những gì mình muốn hiểu và cho là đúng. Sự mù mờ đã che lấp đi sự nhìn nhận của Tuấn Phong và khiến anh có những suy nghĩ sai lệch về nhiều vấn đề.

Sau đó Tuấn Phong kể cho cô nhóc về những việc làm của mình ở Mỹ. Tất nhiên là anh giấu chuyện hành hạ bản thân mình không cho cô biết. Rồi anh chở Thanh Vân qua sang thăm mộ của ba mẹ cô.

Tối đó, Tuấn Phong dự sinh nhật Thanh Vân cùng với gia đình. Anh tặng cô một chiếc bánh sinh nhật nhỏ, đủ để cho một mình cô ăn. Rồi anh từ biệt mọi người đi sang lại Mỹ.

Tuấn Kiệt chỉ biết lắc đầu ngao ngán rồi vào trong xe ngồi đợi ba mẹ. Tuấn Phong nhìn Thanh Vân khẽ cười rồi căn dặn cô nhóc nhớ giữ gìn sức khỏe. Tết này anh về thăm nhà, anh sẽ tặng quà cho cô. Thanh Vân rưng rưng nước mắt nhìn Tuấn Phong bước đi. Bộ áo quần mà tối nay cô định tặng cho anh, chưa kịp gì thì anh lại đi mất. Cô chẳng cần quà gì cả, cô chỉ cần anh mà thôi, ngay lúc này và ngay tại đây.

Xin anh đừng đi, Thanh Vân nghen ngào trong suy nghĩ khi thấy bóng Tuấn Phong xa dần.

27. Chương 27

Tuấn Phong ngồi trong sân bay và bật khóc trong im lặng. Anh thật sự không muốn rời xa Thanh Vân nhưng anh bắt buộc phải ra đi. Anh đã biết rõ tình cảm của Thanh Vân dành cho mình. Biết rõ vì sự ngu ngốc của mình nên giờ đây cô nhóc đã không còn yêu anh nữa. Thanh Vân đang vui vẻ với Tuấn Kiệt, cu cậu đã thay anh quan tâm và chăm sóc cho cô.

Tuấn Phong đã thấy Tuấn Kiệt cười đùa, rồi nhìn Thanh Vân với ánh mắt đầy tình cảm như thế nào trong bữa sinh nhật. Những lời nói của cu cậu chất chứa đầy những từ ngữ yêu thương trong đó. Thanh Vân cũng vậy, cô cũng trò chuyện vui vẻ với Tuấn Kiệt như cái cách từng đối với anh.

Tuấn Phong hy vọng Thanh Vân và Tuấn Kiệt sẽ hạnh phúc. Chỉ có như vậy thì anh mới tha thứ cho bản thân khôn nạn chết tiệt của mình. Tại sao lúc đó khi nhìn thấy những hình ảnh của Thanh Vân và Tuấn Kiệt, anh lại ra một quyết định bỏ đi sai lầm như thế. Tại sao mọi chuyện anh rất thông minh nhưng trong chuyện tình cảm thì anh lại ngu si đến như vậy. Giờ thì đã quá muộn, anh đã vứt bỏ đi tình yêu của chính mình.

Phải chăng khi chúng ta chưa rơi vào lưới tình, chúng ta có thể nhìn nhận và phán xét một cách đúng đắn. Nhưng khi đã lạc mê trong cõi tình si, chúng ta lại mù mờ chẳng biết đâu là đúng sai.

Tuấn Phong không hiểu và anh cũng không thể trả lời cho bản thân mình. Anh chỉ biết tự dằn vặt bản thân cho hả dạ. Tận cùng của sự tổn thương là lãng quên, đó là điều mà Tuấn Phong muốn mình tiếp tục trải qua.

Lại nói về Thanh Vân, cô u sầu cầm chiếc bánh kem của Tuấn Phong tặng lên phòng. Cô đặt chiếc bánh kem trên bàn và bắt đầu nhìn ngắm nó. Cô chẳng dám để trong tủ lạnh, vì cô sợ lỡ ai đó ăn mất, thứ duy nhất mà Tuấn Phong tặng cho cô trước khi bước đi.

Ngày qua ngày, mỗi khi về nhà, Thanh Vân lại lao lên phòng và nhìn ngắm chiếc bánh kem. Cô chỉ dám ngắm mà chẳng dám ăn, vì nếu ăn rồi thì cô phải biết làm gì đây. Nhưng Thanh Vân đâu ngờ rằng, chiếc bánh kem có ngày sẽ bị hư và khi biết chuyện đó, cô đã sợ hãi, rồi ngay lập tức nhanh chóng ăn hết chiếc bánh kem vào bụng.

Thanh Vân không muốn vứt bỏ món quà mà Tuấn Phong tặng cho mình. Để rồi cô phải trả giá bằng việc nhập viện. Thanh Vân sợ ba mẹ lo lắng nên chẳng dám khai ra sự thật. Cô sợ ba mẹ sẽ lại la mắng Tuấn Phong, mà cô chẳng muốn thấy anh buồn chút nào. Cô chỉ muốn anh vui và hạnh phúc mà thôi. Mọi đau khổ và buồn phiền để một mình cô gánh là được rồi. Dù sao thì cuộc đời của cô vốn dĩ đã bất hạnh rồi, thêm một chút nữa có sao đâu.

Khi biết được Thanh Vân nhập viện, Tuấn Phong chỉ muốn lao ngay về nhà. Tại sao trời đất lại không để một thằng khôn nạn như anh bị như vậy, mà lại chúc hết lên đầu cô nhóc tội nghiệp của anh. Anh xứng

đáng nhận hết mọi sự trừng phạt kia mà.

Say, chỉ có say mới quên hết mọi chuyện. Nhưng Tuấn Phong cũng đâu ngờ rằng, mỗi khi say, anh lại nhớ đến Thanh Vân. Anh nhớ nụ cười của cô nhóc, những lúc cô nhắm tít mắt lại và lúm đồng tiền hiện ra. Anh nhớ đến cảm giác chở cô đi ăn chè chuối, món ăn mà cô cực thích. Mỗi lần nhắc đến chè chuối thì đôi mắt của cô híp lại. Anh lại nhớ những lúc cùng cô nằm dưới cây ước nguyện. Đầu cô gối lên ngực anh, mùi thơm từ tóc cô khiến anh chỉ muốn ngủ mãi không thôi. Anh nhớ, anh nhớ tất cả mọi thứ về cô, chỉ là anh không muốn cô nhớ về anh. Anh muốn cô quên anh đi, quên một người đáng lẽ phải nên chết đi mới đúng.

Trời đất có thể mang con đi được không, Tuấn Phong nhìn lên trời và thầm khấn nguyện.

Thời gian dần trôi qua và Tuấn Phong phải về lại nhà. Đám giỗ bà nội anh cận Tết nên anh bị ba mẹ buộc phải về sớm hơn dự định. Giữ lời hứa với Thanh Vân, anh mua tặng cô một cây bút chì. Anh hy vọng cô nhóc sẽ dùng cây bút chì đó để vẽ lên ước mơ của mình và dùng đầu còn lại để tẩy đi những gì không thích. Tuấn Phong hy vọng mình cùng sẽ bị tẩy đi và đó là những gì anh muốn gửi gắm vào món quà.

Tuấn Phong về nhà và vẫn ngồi trước thềm. Anh lại thấy cô nhóc chạy xe máy vào nhà. Lần này anh vẫn đang rít thuốc nhưng anh không còn quay lưng bỏ đi như trước nữa.

“Anh.” Thanh Vân bước vào nhà.

Tuấn Phong nói. “Em mới đi làm về sao.”

“Dạ.” Thanh Vân nghe mẹ nói hôm nay Tuấn Phong sẽ về nên cô không ngạc nhiên lắm. “Anh mới về sao?”

Tuấn Phong gật đầu. “Kiệt đâu rồi em?”

“Kiệt đi chơi với bạn rồi anh.” Thanh Vân cố tỏ ra bình thường.

Một thời gian dài Tuấn Phong không nói chuyện với cô và cô phải đau khổ tập làm quen với điều đó. Đau khổ cùng cực rồi sẽ đến lúc cảm thấy mọi thứ bình thường. Con người sẽ trưởng thành hơn dần qua những tổn thương mà mình gánh chịu.

Thanh Vân cũng như vậy, cô cảm thấy rất ổn khoảng thời gian vừa qua. Giờ đứng trước mặt Tuấn Phong thì cô lại thấy mình bất ổn vô cùng. Tim cô nghẹn ngào khi Tuấn Phong nói chuyện mà không thèm nhìn mặt cô.

“Em vào nhà trước đây.” Thanh Vân sợ mình đứng đó sẽ bật khóc.

Tuấn Phong không dám mở miệng đáp, vì anh sợ mình phải vỡ òa lên. Việc chôn giấu tình cảm trước người mình yêu là một việc đau đớn không thể tả. Tuấn Phong vội đưa tay lên quệt nhanh nước mắt đang rơi,

anh sợ ai đó sẽ thấy được.

Thanh Vân vẫn cúi mặt xuống vào những bữa cơm, Tuấn Phong vẫn cố thản nhiên khơi chuyện nói với ba mẹ và Tuấn Kiệt. Cả hai đều về phòng và đóng chặt cửa bật khóc trong đó. Thanh Vân leo lên giường ôm chú chim cánh cụt nhồi bông. Tuấn Phong thì ngồi bệt xuống sau cửa và cắn chặt tay để ngừng phát ra tiếng.

Thanh Vân nghĩ Tuấn Phong đã quên cô. Thấy việc anh cứ đăng hình với Bích Hân lên mạng thì Thanh Vân nghĩ, đã đến lúc cô nên dừng lại.

Tuấn Phong thấy thái độ của Thanh Vân vẫn thản nhiên, nên anh nghĩ rằng cô đã quên anh và đang tập dần cuộc sống vui vẻ bên Tuấn Kiệt. Vậy thì anh nên tiếp tục xa rời và không làm phiền cô nữa.

Thanh Vân cầm cây bút chì mà Tuấn Phong tặng, nhìn ngắm một hồi thì cô lại bỏ vào túi áo, cái áo mà cô may cho anh. Đèn giờ bộ áo quần đó vẫn nằm trong tủ đồ của cô. Sinh nhật của anh nhưng cô chỉ dám nhắn tin chúc mừng. Cô chả thể tặng quà và cũng chẳng thể cùng anh thổi nến như xưa. Cô nghĩ Bích Hân đã làm thay cô chuyện đó. Giờ đây cô phải giả vờ mạnh mẽ, vì cô sợ nếu cứ buồn bã thì mẹ lại la mắng anh và cô lại không thích điều đó chút nào.

Rồi Tết cũng đến, cái Tết đầu tiên mà Tuấn Phong muốn ở một mình và là một cái Tết mà anh chẳng thấy vui vẻ thích thú gì. Nén cơm đau đang quặn quại trong lòng, Tuấn Phong chở Thanh Vân đi lễ chùa. Anh không thể trốn tránh việc đó, vì nếu anh không làm theo những thói quen ngày Tết, ba mẹ sẽ nhốt anh vĩnh viễn ở nhà.

Lúc trước Tuấn Phong luôn thích chở Thanh Vân đi xe máy, giờ thì việc đó chỉ khiến anh cảm thấy sợ hãi. Hên là anh đã lấy bằng lái xe hơi, nên anh có thể chở cô nhóc mà không ái ngại. Vẫn cố bắt chuyện xã giao cho có, một lúc sau hai người đã tới ngôi chùa bên quận B.

Thắp nén hương cầu nguyện, Tuấn Phong kính cẩn thành tâm cắm vào bát nhang. Anh lui ra vái thêm ba vái và lặp lại một lần nữa lời khấn cầu của mình.

Xin chư vị phù hộ cho gia đình con được mạnh khỏe và hạnh phúc. Xin chư vị phù hộ cho Thanh Vân luôn được vui vẻ và bình an, Tuấn Phong khấn thầm trong đầu. Không biết là vì khói hương nghi ngút hay vì nghĩ đến Thanh Vân, mà mắt anh bỗng cay xè.

Thanh Vân cũng thành tâm khấn nguyện, xin các vị hiền linh phù hộ cho gia đình đệ tử luôn được bình an và mạnh khỏe. Xin các vị phù hộ cho Tuấn Phong được hạnh phúc và sớm quay về bên con như lúc xưa.

Sau đó Tuấn Kiệt chở Thanh Vân về lại nhà, rồi anh đi sang thăm thầy Quang. Từ khi đi Mỹ đến giờ, anh chỉ mới gọi điện tâm sự với thầy được mấy lần. Chúc sức khỏe thầy xong, nhấp vài ngụm bia, trò chuyện linh tinh về nhiều vấn đề, Tuấn Phong người trần ngập men say và bắt đầu nói về những điều anh luôn giấu kín.

“Em là thằng điên.” Thầy Quang bực tức khi nghe xong những lời học trò mình nói.

Tuấn Phong buồn rầu. “Em chả biết phải làm gì thầy ạ.”

Thầy Quang thở dài. “Em từ bỏ tình yêu của mình và khiến Vân nó phải đau khổ. Em nghĩ gì mà lại đi nói muốn Vân được hạnh phúc. Em đừng tỏ ra mình cao thượng, những điều em làm chỉ tổ làm rõ thêm bản chất hèn mọn của em mà thôi.”

“Dạ.” Tuấn Phong cúi mặt xuống.

Thầy Quang nốc cạn ly bia của mình. “Những tháng ngày cuối cùng thầy đứng lớp, Vân là đứa thầy thương nhất. Thương hơn cả thằng ngốc như em. Một đứa đầy bất hạnh nhưng tấm lòng nó lại giàu sự bao dung và tình thương trong đó.”

Tuấn Phong nói thật. “Em chỉ làm những gì mà em cho là đúng.” Anh hít một hơi thật sâu. “Và giờ thì em thấy tất cả những điều đó đều sai lầm.”

“Sao tôi có thằng học trò ngốc vậy ta.” Thầy Quang nhếch môi. “Đến giờ thầy vẫn không hiểu em nghĩ gì.”

Tuấn Phong nói thật. “Vì em không muốn tranh giành tình yêu với em trai của mình. Em muốn Vân với Kiệt tự quyết định lấy vấn đề của họ. Em không muốn mình phải chen ngang và lấy mất cơ hội của em mình.”

Thầy Quang khẽ cười. “Em thật sự tốt với em trai mình. Hay chỉ là cái cớ để ngụy biện cho sự hèn nhát và ti tiện của em.”

Tuấn Phong tiếp tục nốc cạn ly bia. “Là cái cớ để em che lấp và thỏa mãn cái tâm ấu trĩ của mình.”

Tuấn Phong tâm sự với thầy đến khi say khướt thì đánh xe về nhà. Anh loạng choạng bước vào và xém vấp ngã mấy lần. Lúc này Thanh Vân đang ngồi trong phòng khách bấm điện thoại, cô thấy Tuấn Phong ngã say đi vào nên vội lao tới đỡ.

Tuấn Phong trong một lúc cực súc, anh hất bỏ cánh tay của Thanh Vân đang muốn giúp đỡ mình. Anh chợt thấy nét mặt của cô nhóc sưng sốt xen lẫn cảm giác sợ hãi. Hít một hơi thật sâu, Tuấn Phong tiếp tục vịn vào bờ tường đi lên phòng. Thanh Vân nén đau, cô sợ Tuấn Phong bị vấp té nên tiếp tục đi tới dìu anh.

“Kệ anh đi.” Tuấn Phong nói lớn.

Thanh Vân cảm thấy đau đốn sau lời nói đó, cô bỏ chạy lên phòng, khóa trái cửa lại và bật khóc. Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy, im lặng chưa đủ, mà giờ anh lại tức giận với cô nữa sao. Mới lúc chiều anh còn trò chuyện, giờ thì anh lại đối xử tệ bạc với cô. Thanh Vân chả biết phải làm gì để cho Tuấn Phong

quay lại như xưa nữa.

Cảm thấy bản thân mình thật khổ nạn, Tuấn Phong đau xót cho cô nhóc. Anh lật đật đi tới trước phòng Thanh Vân gõ cửa, anh muốn xin lỗi cô nhóc vì những hành động thái quá của mình.

“Vân ơi.” Tuấn Phong kêu cô nhóc. “Vân ơi, mở cửa cho anh đi.”

Không thấy hồi đáp, Tuấn Phong ngồi bệt xuống đất rồi dựa lưng mình vào cửa. Hai tay anh khoanh lại, đầu tựa ra sau, anh thở dài vì bản thân chết đuối của mình cứ liên tục làm người ta phải buồn bã. Thanh Vân bất ngờ mở cửa ra, vì quá bất ngờ nên Tuấn Phong ngã bật ra sau.

“Anh không sao chứ?” Thanh Vân nói giọng lo lắng.

Tuấn Phong nhìn cô nhóc, anh thấy cô như vừa mới khóc. “Anh không sao.”

“Để em kéo anh đứng dậy.” Thanh Vân xòe tay ra.

Tuấn Phong đưa tay ra sau gối đầu. “Anh thích nằm ở đây.”

Thanh Vân nói. “Vậy anh lên giường em mà nằm. Dưới này bẩn lắm.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh thích nằm ở dưới này hơn.” Anh nhìn cô nhóc. “Anh xin lỗi nha. Tại anh say quá nên mới cư xử như vậy.”

“Dạ không sao đâu anh.” Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh.

“Chiều giờ em ở nhà sao?” Tuấn Phong tò mò.

Thanh Vân gật đầu. “Dạ.”

“Em không đi chơi với Kiệt sao?” Tuấn Phong tiếp tục tò mò.

“Dạ không, Kiệt đi chơi với bạn mà anh.” Thanh Vân xụ mặt xuống. Cô chỉ muốn đi cùng anh, nhưng anh lại bỏ cô đi một mình.

Tuấn Phong cảm thấy nhói lòng. “Vậy mai anh dẫn em đi chơi được không?”

“Dạ được.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Phong thấy cô nhóc cười thì lại muốn đâm đầu đi tự vẫn. Anh vô tình nhìn sang cặp chân trắng toát của cô. Cảm thấy biến thái, anh lại nhìn lên trên trần nhà.

Chiều hôm sau, đúng như lời hẹn, Tuấn Phong chở Thanh Vân đi chơi. Anh chở cô nhóc đi tới cây ước nguyện, đã lâu rồi thì anh và cô chưa đến đây. Anh lại nằm trên bãi cỏ và cô nhóc lại gối đầu lên ngực anh. Mùi thơm từ tóc của cô nhóc khiến anh chỉ muốn ngủ mãi không thôi.

Anh đừng đi sang Mỹ nữa được không, Thanh Vân nói thầm trong đầu.

Em phải sống hạnh phúc nhé. Cô nhóc ngốc nghếch của anh, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Trò chuyện một hồi thì hai người nảy ý đi xem phim. Tuấn Phong chở Thanh Vân đi tới rạp phim C và cùng xem bộ phim “Nguyện Ước Trong Mơ”. Hai người bước ra khỏi rạp và cả hai đều bật khóc. Thanh Vân khóc vì thương tiếc cho các nhân vật, còn Tuấn Phong khóc vì anh sợ cảm giác ở bên cô sẽ không còn nữa.

Chưa ăn tối nên hai người rủ thêm Nhật Thanh tới cùng ăn. Vì ngày mai Tuấn Phong phải sang Mỹ nên đây cũng là cơ hội cuối cùng để anh giải hòa với chị thiết kế khó tính này. Sau một hồi năn nỉ, cộng với sự chêm vào của Thanh Vân thì Nhật Thanh cũng đồng ý đi tới.

“Dạo này công việc của Thanh sao rồi?” Tuấn Phong hỏi.

“Mình quen nhau sao.” Nhật Thanh buông lời một cách thản nhiên.

Tuấn Phong khẽ cười. “Vẫn còn giận Phong à.”

“Tại sao tôi phải giận một người đứng như ông.” Nhật Thanh hứ lên một tiếng.

Tuấn Phong nhú mày. “Phong phải làm gì thì Thanh mới hết giận?”

“Hỏi tôi làm gì.” Nhật Thanh buông lời.

Tuấn Phong lắc đầu. “Vây thôi, Phong không làm phiền Thanh nữa.”

Thanh Vân thấy không ổn nên chêm lời vào. “Anh Thanh đừng như vậy nữa.”

“Vân nghĩ xem, ông ta đi sang Mỹ mà không thèm nói một lời nào. Em nghĩ có tức không kia chứ.” Nhật Thanh liếc mắt nhìn Tuấn Phong.

Anh ấy cũng có nói em đâu, Thanh Vân nghĩ bụng.

“Phong mắc việc nên đâu kịp nói.” Tuấn Phong thanh minh.

Nhật Thanh cười khẩy. “Mắc việc tán tỉnh nhỏ Hân chứ gì.”

“Nếu Thanh nghĩ như vậy thì Phong không còn gì để nói nữa.” Tuấn Phong lắc đầu.

Nhật Thanh nhếch môi cười. “Ghét cửa nào, trời trao của ấy.” Ý anh châm chọc việc Tuấn Phong ngày xưa không thích Bích Hân.

Bữa ăn diễn ra trong nhạt nhẽo, ngày mai Tuấn Phong lại lên đường. Trước khi đi, anh chào từ biệt tất cả mọi người. Anh căn dặn cô nhóc nhớ giữ gìn sức khỏe. Đây là những điều anh nói thật từ tận con tim của mình, chứ không phải làm màu trước mặt ba mẹ.

Cô nhóc cũng chúc anh giữ gìn sức khỏe, từ lúc anh đi đến bây giờ, càng ngày anh càng gầy hơn, mặt anh cũng xanh xao hơn lúc trước. Cô không biết anh có vất vả làm việc hay không nhưng nhìn như vậy, cô thấy không cam lòng.

Thời gian tiếp tục trôi, Thanh Vân ngày càng yêu Tuấn Phong nhiều hơn nhưng cô chỉ giấu kín trong tim. Lâu lâu cô chỉ dám nhắn tin hỏi thăm sức khỏe, còn lại thì cô chỉ biết nhìn ngắm những bức hình hai người chụp chung và hồi tưởng lại những chuyện đã qua.

Tuấn Phong vẫn dần vật bản thân như lúc trước, hằng đêm anh vẫn thức khuya, vẫn nốc bia và rít thuốc liên hồi. Những cơn đau đầu theo đó mà kéo đến nhiều hơn và anh lại uống thuốc giảm đau để cho dễ chịu. Máu mũi anh vẫn chảy và Tuấn Phong cũng chẳng muốn đi khám bệnh. Nếu chết đi thì có lẽ anh còn mừng hơn. Chưa bao giờ mà Tuấn Phong lại cảm thấy hạnh phúc nếu cái chết tìm đến anh vào lúc này.

Lại nói về Tuấn Kiệt, một hôm anh tình cờ bắt gặp Bích Hân ở trung tâm thương mại, nơi anh vừa tụ tập với bạn bè xong. Anh thấy cô vẫn tươi cười vừa bước đi, vừa nói chuyện điện thoại với ai đó.

“Chị Hân.” Tuấn Kiệt giơ tay vẫy chào.

Bích Hân đang nói chuyện điện thoại thì ngẩn ngơ nhìn sang. Cô khẽ nói tạm biệt với người bạn rồi cúp máy. Rồi hai người đi vào trong một cửa hàng cà phê gần đó để nói chuyện.

Một vài phút sau, Tuấn Kiệt khẽ cười. “Sao chị lại ở đây? Chị không sang Mỹ du học sao?”

Bích Hân khẽ cười. Gương mặt của cô ngày càng xinh đẹp hơn. “Mẹ chị bị bệnh nên chị về đây luôn. Anh Phong không nói với em sao?” Cô cảm thấy mình vừa nói hớ.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Không.” Anh tò mò. “Nếu chị ở đây thì anh Phong sang đó làm gì?” Tuấn Kiệt nghĩ anh mình sang Mỹ vì Bích Hân.

“Thì anh ấy sang đó tu nghiệp chứ làm gì.” Bích Hân giả vờ nói láo. “Em với Vân thế nào rồi?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Em thì bình thường. Còn Chị Vân thì.” Mặt anh xụ xuống.

“Sao Kiệt lại kêu bé Vân bằng chị.” Bích Hân thắc mắc.

“Nhỏ giờ em đều kêu như vậy mà.” Tuấn Kiệt hớn hỏ. “Mà chị với anh Phong sao rồi?”

Bích Hân sững sốt. “Em đừng nói với chị.” Cô nghĩ mình phải hỏi thẳng. “Là trước giờ em luôn coi bé Vân là chị mình chứ?”

Tuấn Kiệt cảm thấy ngỡ vực nhưng anh vẫn gật đầu. “Dạ đúng rồi. Mà sao chị lại hỏi?”

“À không có gì, tại chị thấy hơi ngạc nhiên.” Bích Hân nói láo rồi bắt đầu lái sang chuyện khác.

Sau một lúc trò chuyện thì Bích Hân từ biệt đi về lại nhà. Gọi mãi cho Tuấn Phong không được, Bích Hân nghĩ mình nên làm điều đúng đắn cho mọi người. Mặc dù cô thích Tuấn Phong thật, hiện giờ cô vẫn còn thích rất nhiều nhưng cô không thể vì tư lợi của mình, mà đi đánh cắp hạnh phúc của người khác được. Trước giờ cô cũng nghĩ như Tuấn Phong là Tuấn Kiệt yêu Thanh Vân.

Hơn hết là cô muốn mình tranh giành tình yêu một cách quang minh chính đại. Cô không thích hành vi tiểu nhân này, cô càng không chấp nhận cho việc Tuấn Phong hành hạ bản thân anh ấy. Những lần gặp Tuấn Phong bên Mỹ là cô lại bức tức khi thấy người anh gầy gò và nồng nặc đầy mùi bia rượu với thuốc lá. Cô muốn Tuấn Phong phải lịch lãm và phong nhã như ngày xưa. Hơn hết là cô sợ không có mình ở bên cạnh thì Tuấn Phong nghĩ quẩn nữa thì chết.

Sau khi nghĩ kỹ mọi điều, cô hẹn Tuấn Kiệt tới quán bar C để nói thật mọi việc. Nhấp cạn vài ly rượu thì Tuấn Kiệt cũng đến, cô bắt đầu thuật lại mọi chuyện cho cậu ta nghe.

Tuấn Kiệt sững sốt khi nghe xong. Anh nốc cạn ly bia của mình. “Vậy té ra anh ấy tưởng em với chị Vân yêu nhau.” Tuấn Kiệt cay đắng. “Nên anh ấy bỏ sang Mỹ và nhờ chị giả vờ làm người yêu.”

Bích Hân nhếch môi cười. “Em thấy anh ấy ngốc lắm phải không. Chị đã khuyên nhủ đủ cách nhưng vẫn không thể xoay chuyển được anh ấy.”

“Sao anh ấy lại bà điên như vậy chứ.” Tuấn Kiệt thổ nhẹ lên bàn.

Bích Hân khuyên nhủ Tuấn Kiệt. “Em đừng trách anh ấy nữa.” Cô nói thật. “Anh ấy phải gồng mình chịu nhiều đau khổ và hành hạ bản thân mình rồi.” Cô nhớ lại vết thương trên trán của Tuấn Phong. “Phải đập đầu mình vào tường đến chảy máu, rồi giả vờ nói bị vấp ngã. Em thấy anh ấy hay không.” Bích Hân không biết vết thương đó là do gậy bóng chày nẩy lên. “Em qua nói chuyện với anh ấy đi. Khi chị ở bên đó, thì chị còn có thể chăm sóc hoặc cản dận nhiều thứ. Giờ chị về đây rồi, chị sợ anh ấy sẽ nghĩ quẩn.”

Nói chuyện xong, Tuấn Kiệt chạy về nhà với nỗi bức tức trong lòng. Sáng hôm sau, sau khi lấy thông tin của Tuấn Phong ở bên Mỹ, Tuấn Kiệt bắt máy bay sang đó ngay lập tức. Anh phải kêu người anh ngu ngốc của mình quay về.

Một thời gian sau, bị Tuấn Kiệt la mắng một trận xong và hiểu ra mọi chuyện, Tuấn Phong vẫn ái ngại nên liền nói lớn. “Anh không về đâu.”

Tuấn Kiệt ngồi bắt chéo chân nhìn anh mình. “Anh mà không về thì em sẽ nói mọi chuyện cho ba mẹ biết.”

Tuấn Phong nằm xuống giường và trùm chăn lại kín người. “Em có nói thì anh cũng không về đâu.”

“Em sẽ nói mọi chuyện cho chị Vân biết. Để xem chị ấy sẽ đau lòng như thế nào.” Tuấn Kiệt hù dọa anh mình.

Tuấn Phong đá chăn ra khỏi người. Anh ngồi bật dậy. “Tại sao em lại bắt anh về?”

Tuấn Kiệt tức giận. “Anh có biết thời gian vừa qua chị Vân không cười được một cái hay không? Anh bỏ chạy sang đây, anh có biết chị ấy đau khổ như thế nào hay không?”

“Anh muốn em hạnh phúc.” Tuấn Phong chống chế.

Tuấn Kiệt khê cười. “Anh không biết tính em sao. Từ nhỏ đến giờ, bất cứ thứ gì anh nhường cho em.” Tuấn Kiệt đứng dậy chấp tay ra sau lưng. “Em đều sẽ cự tuyệt và tự tìm cho mình thứ tốt hơn.” Anh cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt anh mình. “Chị Vân cũng vậy. Chả phải ngay từ nhỏ em đã gọi chị ấy là chị sao. Em đã xác định ngay từ trước rồi, vậy mà sao anh lại không nhận thấy?”

“Nhưng mà.” Tuấn Phong nói.

“Không nhưng nhị gì cả.” Tuấn Kiệt ra lệnh cho anh mình. “Anh phải đi về, còn không em sẽ vùi lấp cả nước Mỹ này cho anh xem.”

Tuấn Phong liền thoái thác. “Em về trước đi. Anh sẽ thu xếp về sau.”

“Em không phải là một đứa con nít.” Tuấn Kiệt đá chân vào giường. “Anh phải về cùng với em. Không nói nhiều, đứng dậy nào.”

Thế là Tuấn Phong bị em mình bắt ép thu dọn hành lý. Vậy là sau bao nhiêu ngày cách trở, anh cũng hiểu ra mọi chuyện. Tất cả đều do anh nghi hoặc mà ra, tất cả đều tại anh mà mọi người phải đau khổ. Giờ anh phải về và bù đắp lại cho cô nhóc gấp ngàn lần những tổn thương mà anh gieo nên. Miệng Tuấn Phong khẽ nhếch lên khi anh nghĩ về hình ảnh chở cô nhóc đi ăn chè.

28. Chương 28

Bước vào nhà khi trời đã tối, Tuấn Phong không thấy ba mẹ mình và cô nhóc đâu cả. Hỏi dì Tư thì anh biết được ba mẹ bận đi tiếp khách, còn Thanh Vân thì không biết rõ là đi đâu. Chán nản, Tuấn Phong vác hành lý lên phòng rồi tắm rửa thay quần áo.

Sau khi được dì Tư hâm nóng thức ăn, Tuấn Phong nhai ngấu nghiến sau một thời gian để bụng trống không. Tuấn Kiệt nhìn anh mình lắc đầu, cu cậu ăn xong thì điện thoại hẹn bạn đi chơi. Cuối cùng Tuấn Phong phải ngồi bơ vơ một mình giữa phòng khách rộng lớn.

Một lát sau thì ba mẹ anh bước vào. “Con về khi nào vậy?” Bà Kim Xuân bắt ngờ.

Tuấn Phong không thấy cô nhóc đi cùng nên buồn rầu. “Dạ con mới về.”

“Con về có việc gì sao?” Ông Tuấn Anh tò mò.

Tuấn Phong pha trà mời ba mẹ mình. “Dạ con về luôn.”

“Vì sao vậy?” Ông Tuấn Anh cảm thấy thắc mắc.

“Con cảm thấy nhớ nhà, với lại con có ở lại bên đó thì cũng chả học thêm được điều gì.” Tuấn Phong nói thật. “Con không thông minh như ông nội nghĩ.”

Ông Tuấn Anh nhấp ly trà mới pha. “Cũng tại ai đó muốn đi, chứ vợ chồng tôi đâu muốn ai sang đó.”

Tuấn Phong chợt sức nhớ lại chuyện mẹ anh la mắng. Ba mẹ cho phép anh đi vì muốn anh biết điều. Tuấn Phong nhìn mẹ mình. “Vẫn đâu rồi mẹ?”

Bà Kim Xuân trêu chọc. “Bữa nay biết hỏi con gái tôi rồi à.”

Tuấn Phong nhú mày. “Con không thấy Vân đâu cả.”

“Anh quan tâm con gái tôi lúc nào vậy?” Bà Kim Xuân tiếp tục nói móc.

Tuấn Phong nhăn nhó. “Mẹ này. Con hỏi mà mẹ chả thèm trả lời.”

“Vân đi chơi với mấy anh chị đồng nghiệp rồi.” Ông Tuấn Anh đáp.

Cô nhóc bữa nay ghê ta, Tuấn Phong mừng rỡ. “VẬY hả ba.” Anh khẽ cười.

Bà Kim Xuân liếc mắt nhìn. “Thôi để tôi điện con bé về.”

“Dạ thôi, mẹ cứ để Vân đi chơi đi. Con ngồi đợi Vân về cũng được.” Tuấn Phong không muốn chen ngang cuộc vui của cô nhóc.

Tuấn Phong tiếp tục trò chuyện với ba mẹ mình, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt về những vấn đề mình tiếp thu được trong thời gian vừa qua. Thấy ba mẹ mệt nên anh ngỏ lời ba mẹ lên phòng nghỉ trước. Còn anh vẫn tiếp tục ngồi dưới phòng khách đợi cô nhóc. Mệt quá nên anh nằm dài trên ghế sofa.

Thanh Vân không biết Tuấn Phong về nên cô thản nhiên bước vào. Thấy người nằm dài trên ghế, cô tưởng đó là Tuấn Kiệt. Cô nghĩ Tuấn Kiệt chắc mới đi chơi với bạn về. Cô nghe ba mẹ nói anh chàng đi chơi với bạn ở thành phố Đ hay thành phố Q gì đó.

Tuấn Phong đang nằm bấm điện thoại, nghe tiếng chân nên anh vội bật dậy. “Vân.”

Anh thấy cô nhóc nay đã lớn hơn xưa. Cô nhóc mang chiếc áo sơ mi trắng và chiếc váy ngắn màu đen, bộ đồng phục dành cho nhân viên nữ của tập đoàn. Mái tóc cô đen dài óng ả xõa bên vai, đôi môi thì được được đánh một lớp son mỏng màu đỏ. Hai má cô ửng hồng lên, anh không biết là do phấn hay là do cô nhóc mới uống bia nữa.

Thanh Vân thấy Tuấn Phong ngồi dậy nên sững sốt ngạc nhiên. Cô không ngờ anh lại về. Cô chỉ biết thốt ra. “Anh.”

“Em mới đi chơi về à?” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân gật đầu. “Dạ.” Cô cảm thấy thốn thức nên liền nói nhanh. “Thôi em lên phòng trước đây.”

Tuấn Phong bất ngờ nhưng đành miễn cưỡng. “Ồ, em lên nghỉ đi.”

Anh không ngờ gặp phải tình cảnh như vậy, cảm thấy hụt hẫng nhưng nghĩ lại những gì mình đã gây cho cô nhóc, anh liền vui vẻ lên phòng đi ngủ.

Thanh Vân sau khi đi nhanh lên phòng, cô khóa trái cửa lại rồi quay lưng tựa vào đó. Tim cô bỗng đập nhanh khi nghĩ lại việc gặp Tuấn Phong. Cô không ngờ anh lại về, sinh nhật Tuấn Kiệt còn lâu mới đến

kia mà. Sao anh lại nhìn cô cười đầy tình ý như vậy, cô chả hiểu nổi. Từ khi anh sang Mỹ, có bao giờ anh cười với cô như vậy đâu.

Hay là anh mới bị ba mẹ la, Thanh Vân cảm thấy lo lắng.

Sáng hôm sau, cả nhà ngồi quây quần bên nhau ăn sáng như hôm nào. Thanh Vân cảm thấy khó chịu khi lại ngồi đối diện Tuấn Phong. Cứ nghĩ đến cảm giác anh về rồi lại đi, nó khiến cô đau đớn không thể tả. Vừa nín đau được thì anh lại về và khưi vết thương lòng của cô lên. Sau đó thì anh lại bỏ đi và vết thương của cô lại nặng thêm hơn trước.

Tuấn Phong thấy lòng tràn đầy thích thú khi được ngồi đối diện với Thanh Vân. Từ khi đi Mỹ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy vui vẻ khi lại được ngồi gần cô như thế này. Anh lén nhìn và thấy cô nhóc đang cúi mặt xuống.

“Khi nào thì con định đi làm lại?” Ông Tuấn Anh bất ngờ hỏi.

Tuấn Phong thu nụ cười vào rồi nhìn ba mình. “Dạ sáng nay ba ạ.”

“Con không nghỉ mà đi làm lại liên luôn à?” Bà Kim Xuân thấy hơi vội.

Tuấn Phong lắc đầu. “Dạ không.”

“Vậy chút nữa con đi với ba mẹ hay sao?” Bà Kim Xuân tò mò.

Tuấn Phong nghĩ đến cảm giác chạy xe máy cùng cô nhóc nên anh liền nhanh nhẩu. “Dạ con đi xe máy.”

“Con gái ba thì sao?” Ông Tuấn Anh nhìn Thanh Vân.

Đang cầm cúi ăn, nghe ba hỏi nên Thanh Vân ngẩng mặt lên. “Dạ con đi với ba mẹ.”

Em không đi với anh sao, Tuấn Phong ngạc nhiên sững sốt.

Thế là Tuấn Phong dắt chiếc xe máy ra và đành lòng nhìn Thanh Vân với Tuấn Kiệt ngồi chung xe với ba mẹ mình. Anh đoán chắc do cô nhóc mang vấy nên không thích đi chiếc xe này nữa. Lại hệt hăng, Tuấn Phong đành nổ máy chạy xe đến văn phòng. Khổ nỗi, xe lâu ngày không đi nên anh đạp mãi không nổ. Đá chân chống xuống, anh mở nắp xăng ra coi và thấy vẫn còn nhiều xăng trong đó.

Chắc là hư bugi rồi, Tuấn Phong ngẫm đoán.

Chú Chín thấy anh cảm cú nên liền đi tới. “Xe cậu chủ hư rồi đúng không?”

“Dạ vâng.” Tuấn Phong đứng dậy gãi đầu.

Chú Chín khẽ cười. “Cậu chủ đánh xe hơi đi làm đi. Để tôi dắt xe đi sửa cho.”

Tuấn Phong cảm thấy phiền chú Chín nên khẽ cười. “Dạ thôi, để con dắt đi sửa cũng được.”

“Cậu chủ đừng làm vậy. Để tôi dắt cho.” Chú Chín nói. “Cậu đi làm kẻo trễ. Để chiếc xe cho tôi.”

Tuấn Phong đành miễn cưỡng gật đầu e lệ. Đánh xe tới văn phòng, anh bắt đầu cuộc họp với ban trợ lý. Sau một thời gian tạm nghỉ thì anh cần phải nắm bắt được mọi việc đã và đang diễn ra.

Tối trưa, Tuấn Phong tranh thủ chạy xuống bãi đỗ xe. Định chạy qua tìm cô nhóc nhưng nghĩ như vậy sẽ không hay nên anh đành thôi. Đúng như dự đoán, cả nhà anh đang từ từ tiến ra.

Thanh Vân thấy Tuấn Phong đứng vậy tay, cô liền gắng lạnh lùng đi thật nhanh qua anh, rồi mở cửa vào trong xe ngồi đợi ba mẹ. Tuấn Phong nhìn theo và lại sững sốt ngạc nhiên lần thứ hai. Tuấn Kiệt thấy anh mình đi xe hơi nên liền nảy ý muốn ngồi chung.

“Em thực tập thế nào rồi?” Tuấn Phong hỏi em mình khi đang lái xe về nhà.

Tuấn Kiệt vừa bấm điện thoại, vừa đáp. “Dạ cũng bình thường anh. Em đang thực tập ở phòng kế toán.”

“Chắc sau phòng đó thì em sẽ lên phòng nhân sự chứ gì.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Dạ không. Xong phòng đó thì em sẽ lên phòng truyền thông.” Tuấn Kiệt vẫn chăm mắt vào điện thoại.

Tuấn Phong thấy lạ. “Ừa vì sao?”

“Vì em thích như vậy.” Tuấn Kiệt thản nhiên đáp.

Về tới nhà, Tuấn Phong đoán chắc cô nhóc sẽ lại giúp mẹ mình và dì Tư nấu ăn, nên anh liền nhanh trí ngồi sẵn trong phòng nhìn cô đảm nhận công việc nội trợ. Thanh Vân bất ngờ khi thấy Tuấn Phong đang nhìn mình.

Sao anh ấy lại ngồi nhìn mình, Thanh Vân nghĩ thầm.

Khi nghe mẹ nói anh sẽ về đây ở luôn thì cô vừa vui mừng, vừa xen lẫn buồn bã. Vậy là cô có thể nhìn lên anh hằng ngày và cũng đau nhói trong tim hàng giờ khi thấy anh và Bích Hân qua lại với nhau.

Đơn phương thì cũng tốt thật, có thể thầm yêu trộm nhớ mà người ta lại không hề hay biết. Nhưng đơn phương cái người mà mọi cử chỉ và lời nói của họ, đều khiến ta lầm tưởng người ta có tình ý với mình, thì chả khác gì đang tra tấn lấy bản thân. Vừa không biết người ta thật, mà cũng chẳng thể biết người ta có đang đùa giỡn hay không.

Như việc ta thích uống cà phê, có bài báo nói rằng uống cà phê sẽ phòng chống ung thư và cũng có bài báo khác nói uống cà phê sẽ gây ung thư. Ta chẳng biết cái nào xác thực và ta vẫn cứ uống, đơn giản vì ta thích cà phê.

Thanh Vân cũng như vậy, việc Tuấn Phong về nước vừa khiến cô thích, lại vừa khiến cô đau buồn. Cô cũng thừa biết rằng, việc yêu thầm anh sẽ chuốc lấy đau khổ cho chính mình, nhưng cô lại chấp nhận mọi đau khổ để được đơn phương anh.

Bữa trưa bắt đầu, Tuấn Phong ăn ngấu nghiến món cá chiên và món rau luộc của Thanh Vân làm. Bất chấp mọi người đang nhìn mình hoặc đã ăn chưa hay không, anh thể hiện tình yêu mãnh liệt của mình dành cho cô nhóc như cái cách dữ dội anh ăn.

“Đói lắm hả anh kia?” Bà Kim Xuân lại trêu chọc.

Tuấn Phong chống chế. “Ở bên đó không có mấy món này nên con thấy thèm.”

“Công việc sao rồi con?” Ông Tuấn Anh hỏi.

“Dạ mấy bác đang truyền đạt lại cho con.” Tuấn Phong nuốt cái ực. “Chắc vài ngày nữa là con nắm bắt được mọi việc.”

Bà Kim Xuân gấp miếng thịt bỏ cho anh. “Con có cần ba mẹ giúp đỡ gì không?”

“Dạ hiện tại con chưa cần. Sau này cần thì con sẽ nói với ba mẹ.” Tuấn Phong khẽ cười.

Tuấn Kiệt chen vào. “Con cần này mẹ.”

“Con cần gì?” Ông Tuấn Anh tò mò.

“Con muốn được nhậm chức.” Tuấn Kiệt hớn hờ.

Ba mẹ anh đều đồng thanh. “Kệ anh.” Hai ông bà nhìn nhau cười.

Tuấn Kiệt mếu máo. “Con có phải là con của hai người không vậy.”

Ngày qua ngày và Tuấn Phong vẫn thấy Thanh Vân thờ ơ với mình. Ngay cả việc anh rủ cô nhóc đi ăn chè chuối hay đi chơi, thì cô nhóc cũng đều từ chối. Lúc thì bảo mệt, lúc thì bảo bận. Đến cả bữa ăn thì cô nhóc cũng chả thèm nói chuyện với anh.

Bình thường cô nhóc hay chạy lên phòng mình lắm kia mà. Sao mấy bữa nay chả thấy tăm hơi đâu, Tuấn Phong ngồi trong văn phòng suy nghĩ.

Muốn biết Thanh Vân đang làm gì nên Tuấn Phong liền đi xuống phòng mẹ mình. Gõ cửa bước vào trong, anh chỉ thấy mẹ mà không thấy cô nhóc đâu cả. Lại tiếp tục hệt hẵng, Tuấn Phong ngồi thở dài trên ghế.

“Có việc gì mà anh tự nhiên anh lại xuống đây thở dài?” Bà Kim Xuân nhìn vào máy tính hỏi.

Tuấn Phong nhìn mẹ mình. “Vân đâu rồi mẹ?”

“Nó đang làm việc ở văn phòng chứ đâu.” Bà Kim Xuân buông lời.

Tuấn Phong gãi đầu. “Con có thấy đâu.”

“Nó ở phòng thư ký, chứ có ở đây đâu mà anh thấy.” Bà Kim Xuân vẫn nhìn vào màn hình.

Tuấn Phong ngờ vực. “Ủa sao mẹ nói Vân vẫn làm trợ lý của mẹ.”

“Thì nó vẫn làm trợ lý của tôi chứ sao.” Bà Kim Xuân lúc này mới nhìn anh. “Nó ngồi trong phòng thư ký với mấy anh chị khác. Sao anh ngờ ngẩn vậy.” Bà muốn Thanh Vân có người nói chuyện cho vui vẻ.

Tuấn Phong nảy ý trong đầu. “Mẹ.” Anh đột nhiên khẽ cười. “Con cũng muốn có một trợ lý.”

Bà Kim Xuân liếc mắt. “Anh có mười hai người rồi chưa đủ hay sao, mà giờ anh lại đòi thêm.”

Tuấn Phong đi tới ôm cổ mẹ mình từ phía sau để nịnh bợ. “Con muốn có một thư ký riêng.”

Bà Kim Xuân ngẫm hiểu ra ý đồ của thằng con mình. “Anh muốn tiếp cận con gái tôi chứ gì.”

“Mẹ đúng là người mẹ xinh đẹp và thông minh của con.” Tuấn Phong tiếp tục nịnh hót.

“Đẹp.” Bà Kim Xuân lạnh lùng.

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Sao vậy mẹ?”

“Mắc gì tôi phải nghe những lời nịnh nọt của anh.” Bà Kim Xuân giả vờ trêu chọc.

Tuấn Phong nói thật. “Con chỉ muốn gần Vân thêm thôi.”

“Vậy thì càng không.” Bà Kim Xuân nói với giọng quyết đoán.

Tuấn Phong không ôm mẹ mình nữa. “Sao lúc trước mẹ bảo gả Vân cho con. Giờ mẹ lại như vậy.”

“Lúc trước khác.” Bà Kim Xuân tiếp tục gheo. “Giờ thì tôi đổi ý rồi.”

“Đi mà mẹ.” Tuấn Phong đưa bộ mặt năn nỉ nhìn mẹ mình.

Bà Kim Xuân bật cười. “Thôi được rồi, để tôi bàn với ba anh. Chưa chắc tôi đã đồng ý đâu đó.”

“Dạ.” Tuấn Phong buồn rầu đáp.

Anh chào mẹ mình rồi đi sang phòng thư ký. Anh mở cửa hé nhìn vào, cả phòng thư ký đều đang cắm cúi làm việc nên chẳng ai nghe thấy tiếng động nhỏ của cánh cửa. Tuấn Phong chợt tức giận khi thấy một anh nam nhân viên đang đứng trò chuyện với cô nhóc. Định nhảy vào trong nhưng nghĩ làm như vậy sẽ không đúng nên anh liền đóng sầm cửa lại thật mạnh. Sau đó anh lao nhanh về phía thang máy và bước về phòng với bộ mặt đờ ẹt.

Thời gian sau, tình trạng xa cách cứ liên tục tiếp diễn. Tuấn Phong cảm thấy Thanh Vân rất lạ, có lẽ cô nhóc không còn thích anh nữa. Giờ ngồi trong phòng làm việc nhưng Tuấn Phong chẳng còn đầu óc nào nghiên cứu tài liệu. Anh chỉ biết ngả người ra sau ghế rồi thở dài liên tục.

Nếu như Thanh Vân không còn thích anh nữa, nếu như Thanh Vân thích người khác và anh phải đứng nhìn cô nhóc lên xe hoa thì anh sẽ như thế nào. Tuấn Phong bắt buộc phải chấp nhận những sự thật đó. Tất cả đều do anh mà ra, nên giờ anh phải trả giá cho những gì mình đáng được nhận. Tuấn Phong bằng lòng vui vẻ chúc phúc cho Thanh Vân, giống như những gì anh cầu mong cho cô nhóc ở bên Mỹ.

Cảm thấy không nên làm phiền cuộc sống của Thanh Vân nữa, nên Tuấn Phong không muốn hỏi ba mẹ chuyển cô lên làm thư ký cho mình. Anh cũng không muốn nài ép rủ cô nhóc đi chơi. Anh nghĩ mọi việc cứ để xảy ra theo tự nhiên vốn có của nó.

Tình yêu phải xuất phát từ sự chân thành và tự nguyện, Tuấn Phong dặn lòng.

Thanh Vân lúc này đang ngồi trong phòng, cô vừa cắn bút, vừa trầm ngâm về Tuấn Phong. Phải dẫn vật

bản thân và kìm lại lòng mình lắm, thì cô mới từ chối đi chơi cùng với Tuấn Phong được một cách thần nhiên nhất. Cô rất muốn đi lên phòng anh như lúc trước, muốn giúp anh sắp xếp tài liệu và muốn trò chuyện với anh. Thật sự là cô rất muốn, vô cùng muốn ở bên cạnh anh nhưng cô cũng rất lo sợ. Cô sợ cô cứ mở lòng ra thì anh lại ra đi và ném cô vào góc tối. Cô sợ cái cảm giác chưa vui vẻ được bao lâu thì anh lại cửa cho cô một vết thương lòng sâu đậm.

Mẹ nói với cô rằng, anh sẽ về nước luôn nhưng chắc gì anh sẽ mãi ở bên cạnh cô. Biết đâu anh sẽ lại đi Úc, đi Nga hay anh sẽ dọn qua sống cùng với Bích Hân thì sao. Mà cho dù anh có ở bên cạnh cô thì trong tim anh cũng có hình bóng của cô đâu. Thà cứ đơn phương như vậy thì cô đỡ phải đau lòng. Cứ thà xác định trước như vậy để khỏi phải tự chuốc lấy đau khổ cho bản thân.

Trở lại với Tuấn Phong, sau khi tan ca, anh nổ máy chạy xe về nhà. Cảm thấy nhói lòng, anh nảy ý đánh xe qua cây ước nguyện chơi. Anh ngồi dưới gốc, tựa đầu vào thân cây rồi châm điếu thuốc mới mua dọc đường. Hít một hơi sâu, anh phả khói ra không khí. Nhìn những làn khói trắng bay, anh lại chợt nghĩ đến mình.

Tình yêu của anh cũng tựa như làn khói, chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc rồi tan biến vào hư vô. Muốn giữ lại nhưng chẳng thể nắm bắt được. Chỉ biết đoái nhìn trong sự vô vọng của bản thân.

Thà rằng lúc trước anh nói tất cả những tâm tư của mình cho cô biết, thì có lẽ bây giờ anh không còn ngồi đây mà hối hận.

Yêu mà không bày tỏ thì cũng chẳng khác gì đói mà chẳng dám ăn. Một cái thì thể xác, một cái thì tâm hồn, cả hai đều suy sụp vì sự ngu muội của mình.

Chạy xe về nhà, Tuấn Phong ngồi ăn cơm với gia đình. Thanh Vân tối nay lại đi hội họp với các anh chị trong phòng nên không về dùng bữa với mọi người. Chỉ riêng cô nhóc là được ba mẹ đặt cách, thậm chí còn khuyến nhủ nên đi chơi với bạn bè thường xuyên hơn. Tuấn Kiệt nói cũng muốn như vậy thì nhận ngay cái liếc mắt của ba mẹ.

“Lúc này là lúc con không muốn làm con của ba mẹ nhất.” Tuấn Kiệt nói.

Nằm trên giường, cảm thấy sự trống vắng tột cùng trong tâm hồn, Tuấn Phong bật dậy đi ăn chè chuối. Thấy anh chạy xe máy tới một mình, bà Năm bán chè nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

“Bé Vân không đi cùng con hả?” Bà Năm nói.

Tuấn Phong khẽ cười. “Dạ Vân bận đi chơi với bạn rồi thưa bà.”

Bà Năm vẩy chiếc quạt giấy cho “khách hàng cứng” mát. “Lần này con về chơi bao lâu thì qua lại bên Mỹ?” Sau đó bà múc chén chè đưa cho Tuấn Phong.

Chắc Vân tâm sự với bà Năm, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi nói. “Dạ lần này con về luôn.” Anh nhận lấy chén chè từ tay bà Năm.

“Ừ, con về luôn đi. Chứ từ lúc con đi, mỗi lần con Vân tới ăn chè, bà đều thấy nó buồn hiu.” Bà Năm khuyên bảo.

“Vân hay tới đây ăn chè hả bà?” Tuấn Phong tò mò.

Bà Năm gật đầu. “Nó hay tới ăn một mình.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Kiệt em con không đi cùng sao bà?”

Bà Năm lắc đầu. “Thằng Kiệt thì hay ghé qua mua chè đem về. Chứ nó ít khi đi với con Vân lắm.”

“Dạ.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Khi nào thì hai đứa cưới?” Bà Năm tò mò.

Tuấn Phong xém sặc chè. “Cưới gì bà.”

“Yêu nhau gần mười năm như vậy, còn giả bộ với bà nữa.” Bà Năm ngờ vực.

Tuấn Phong ngại ngùng. “Bà cứ chọc con hoài.” Từ lúc nhỏ đến giờ bà Năm vẫn nhớ những lời anh nói.

Ăn chè xong, Tuấn Phong chạy xe về lại nhà. Đạo quanh qua những con phố, anh nhớ lại những ký ức lúc xưa, lúc anh đi bộ với cô nhóc về nhà. Thẳng xe lại, Tuấn Phong bước xuống rồi dắt đi. Có thể anh không thể quay lại được với Thanh Vân nhưng anh có thể tìm lại những ký ức đã qua của hai người.

Ánh đèn vẫn rọi xuống, gió vẫn thoảng thổi qua, những chiếc lá vẫn rơi rụng dưới mặt đường, mọi thứ vẫn như vậy, chỉ có cô nhóc là không có ở đây. Tuấn Phong đá chân chống xe xuống, anh ngồi bệt trên lề đường rồi rút bao thuốc ra. Từ khi bắt đầu biết hút thì anh luôn mang gói thuốc bên mình. Mẹ anh biết được cũng lắc đầu ngao ngán.

“Sang đó, thứ tốt không học, lại đi học những thứ xấu.” Tuấn Phong nhớ lại những lời mẹ anh nói với mình. Lúc bà lần đầu tiên thấy anh hút thuốc.

Thanh Vân sau khi ăn uống cùng với mọi người trong phòng thư ký thì cô được mấy anh chị chở về nhà. Ngồi sau xe, cô nhìn qua cửa sổ và bất ngờ thấy Tuấn Phong đang buồn bã hút thuốc bên vệ đường. Hoảng hốt, lo lắng, Thanh Vân định bụng xuống xe nhưng chưa kịp hành động thì cô lại quyết định từ bỏ. Những suy nghĩ đau thương bắt đầu dấy lên trong đầu cô.

Về đến nhà, tắm rửa thay quần áo xong, Thanh Vân bước xuống phòng khách chờ Tuấn Phong đi về. Nhiều phút trôi qua và vẫn không thấy Tuấn Phong đâu, Thanh Vân càng bồn chồn và lo lắng hơn. Cảm giác của cô lúc này như đang có ngọn lửa bùng cháy dữ dội trong lòng, nó thôi thúc cô cần phải đi tìm anh. Thật sự thì cô chỉ muốn nhìn thấy Tuấn Phong vui vẻ và hạnh phúc. Thấy anh buồn bã và u sầu như vậy, cô lại nhói lòng đau đớn.

Có khi nào anh cãi nhau với chị Bích Hân không ta, Thanh Vân nghĩ ngợi.

Từ khi Tuấn Phong về đây, cô thấy anh rất ít khi đi chơi với Bích Hân. Cô không biết giữa Tuấn Phong và Bích Hân có xích mích gì không, nhưng thời gian gần đây cô lên nhìn nét mặt anh, thì hầu như lúc nào cô cũng thấy tràn đầy sự u sầu trong đó.

Quyết định đi tìm Tuấn Phong, Thanh Vân liền lao ra khỏi nhà với chiếc quần ngắn màu xanh dương và chiếc áo dây màu trắng mỏng tanh. Trời về khuya, gió ngoài trời thổi mạnh hơn và cô quên cả việc khoác thêm quần áo. Cô lo lắng cho Tuấn Phong hơn cả bản thân mình.

Thanh Vân vừa quay người lại bước tới cửa thì cũng là lúc Tuấn Phong bất ngờ đi vào nhà. Hai người đâm sầm vào nhau, cô va đầu vào ngực anh và bị dội ngược ra lại. Sợ cô nhóc ngã nên Tuấn Phong liền đưa tay ôm eo kéo sát cô về phía mình. Thanh Vân lúc này đã lấy lại được sự thăng bằng, cô ngược mặt lên và thấy Tuấn Phong đang nhìn mình.

Lần đầu tiên từ khi Tuấn Phong đi về, cô giờ mới được nhìn kỹ mặt anh như thế này. Mặt hai người cách nhau chỉ vài phân và cô có thể cảm nhận được mùi hương phát ra từ người anh.

Tuấn Phong nhìn xuống Thanh Vân, đôi mắt cô nhóc xoe tròn và đôi môi đỏ hồng dù không đánh son. Anh thấy cô nhóc mặc chiếc áo mỏng tanh, những đường cong của cô nhóc đập thẳng vào mắt anh. Mà không, là anh cố tình nhìn vào khe hở của chiếc áo. Cảm thấy biến thái, Tuấn Phong liền ngẩng mặt nhìn lên trần nhà.

“Em đi đâu vậy?” Tuấn Phong giả vờ lái sang chuyện khác.

Thanh Vân kề mặt tới sát ngực Tuấn Phong để ngửi. “Anh mới hút thuốc đúng không?”

“Đâu có đâu.” Tuấn Phong nói láo.

Thanh Vân biết anh đang dối mình. “Người anh đầy mùi thuốc mà còn nói không.” Cô chấp hai tay ra sau lưng.

Tuấn Phong biết mình bị lật tẩy nên vội lái đánh trống lảng. “Sao khuya rồi mà em còn chưa ngủ?”

“Em mới đi ăn với mấy anh chị về nên chưa buồn ngủ.” Thanh Vân nhìn Tuấn Phong. “Anh đi đâu về vậy?”

“Anh mới đi ăn chè về.” Tuấn Phong vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt cô nhóc. Những nét ngượng ngùng hiện rõ trên mặt anh.

Thanh Vân nhú mày. “Sao anh không mua về cho em?”

Tuấn Phong đáp. “Anh quên mất.”

“Mà thôi.” Thanh Vân nhu miệng ra. “Em no rồi nên cũng đâu ăn được.” Cô đung đưa người mình qua lại. “Thôi em đi ngủ đây.” Cô an tâm khi thấy Tuấn Phong đã về.

“Em ngủ ngon.” Tuấn Phong buộc miệng.

Đi được một đoạn thì Thanh Vân quay lại. “Ngày mai em bắt đầu chuyển lên làm thư ký cho anh đó.”

Tuấn Phong hơi ngạc nhiên. “Ồ, mai gặp.”

Đợi cô nhóc đi thật xa thì anh mới thở phào nhẹ nhõm. Tuấn Phong cảm thấy mình quá biến thái nên tự gõ lên đầu để trừng phạt thay ông trời. Sau đó anh đi về phòng ngủ và hai từ “Thanh Vân” cứ lộn vờn mãi trong đầu.

29. Chương 29

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tuấn Phong nói lớn. “Vào đi.”

Tiếng giày vang lên, anh thấy Thanh Vân chậm chậm bước vào. Cô nhóc mang chiếc áo sơ mi trắng với chiếc váy ngắn màu đen. Mái tóc Thanh Vân được búi cao lên, nên gương mặt xinh đẹp của cô càng nổi bật hơn.

Từng bước đi của Thanh Vân là từng giây phút Tuấn Phong nhìn không chớp mắt, anh như bị hút hồn và chết lặng trong vẻ đẹp đó. Đến nỗi khi Thanh Vân đã bước đến trước bàn làm việc nhưng hồn vía anh vẫn cứ ở nơi đâu.

“Anh.” Thanh Vân nhú mày. “Anh nhìn gì vậy?”

Tuấn Phong giật mình rồi giả vờ chống chế. “Anh nhìn tập hồ sơ em đang ôm. Tài liệu gì mà nhiều vậy?”

Thanh Vân đưa tài liệu bằng hai tay. “Hồ sơ dự án bên quận B mà anh bảo em tìm hôm trước ấy.”

Cầm thấy mình nói hồ nên Tuấn Phong giả vờ đưa tay lên miệng ho nhẹ. “Anh quên mất.” Anh nhận tập hồ sơ rồi để xuống bàn.

“Em ngồi đâu?” Thanh Vân thấy Tuấn Phong nhìn mình ngơ ngác nên liền nói. “Hôm nay em bắt đầu làm thư ký cho anh mà. Anh quên rồi sao.” Thật ra là mẹ bảo cô lên làm thư ký cho anh từ lâu, nhưng vì chưa muốn nên tới hôm nay cô mới trình diện.

Tuấn Phong cầm thấy mình ngốc nghếch. “Em ngồi ở đó đi.” Anh chỉ tay ra bàn tiếp khách.

Thanh Vân gật đầu bước đi thì Tuấn Phong liền nhìn theo sau. Thấy cô bất ngờ quay lại nên anh liền cúi mặt xuống như đang xem tài liệu. Rồi anh giả vờ chống tay lên trán suy nghĩ, sau đó ngược mắt xem thử cô còn nhìn mình nữa hay không. Thấy cô nhóc đang ngồi xuống nên anh liền yên tâm vì không bị phát hiện nhìn lén.

“Em làm gì đây?” Thanh Vân nhìn Tuấn Phong.

Chủ yếu muốn gần cô nhóc, còn việc thì đã có ban trợ lý phụ giúp nên Tuấn Phong luống cuống. “Em sắp xếp đóng hồ sơ này lại giúp anh.” Anh mang một chồng giấy cao để lên bàn cho cô nhóc xử lý.

“Nhiều vậy?” Thanh Vân ngược mắt nhìn anh. Trông cô như một cô mèo dễ thương bị ăn hiếp.

Tuấn Phong nở nụ cười nham hiểm. “Thư ký làm giúp anh nhé.” Anh bước về chỗ trong tràn đầy sự sung sướng, mà quên bống đi mất những gì thời gian qua anh suy nghĩ.

Thế là Thanh Vân vừa nhăn nhó, nhu miệng, vừa sắp xếp chồng hồ sơ mà lão sếp mới giao cho mình. Ngày đầu tiên làm thư ký cho Tuấn Phong, Thanh Vân đã cảm thấy một loạt những điều tồi tệ đang chờ đón mình ở phía trước.

Tuấn Phong cầm cúi làm việc, lâu lâu lại nhìn lén cô nhóc và khẽ cười. Được gần bên cô thế này, anh rất vui. Những lúc cô nhóc ngơ ngác rồi chống cằm nhìn đóng hồ sơ, nó khiến anh cảm thấy rất thích thú. Không phải vì việc anh ăn hiếp được cô, mà là vì sự hồn nhiên và hơn hết là sự xinh đẹp tràn đầy qua những cử chỉ đó.

Đến giờ cơm trưa, bà Kim Xuân hỏi Thanh Vân. “Ngày đầu tiên làm thư ký, con gái mẹ thấy thế nào?”

Tuấn Phong khẽ cười trong lén lút.

Thanh Vân thì buồn bã nhìn mẹ mình. “Dạ cũng bình thường mẹ ạ.”

Bà Kim Xuân thấy Tuấn Phong cười nên thắc mắc. “Thằng Phong nó sai con làm việc gì?”

“Dạ sắp xếp hồ sơ ạ.” Thanh Vân đáp.

“Ngày mai sinh nhật em đó nha mọi người.” Tuấn Kiệt chen vào.

Ông Tuấn Anh lên tiếng. “Kệ anh.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Em có mời Nhật Thanh không?”

Tuấn Kiệt thản nhiên đáp. “Có anh. Mà em mời thêm chị Bích Hân nữa.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Ghê vậy ta.”

Thanh Vân nghe xong chỉ biết cắm cúi vào ăn. Đã lâu rồi cô chưa gặp lại Bích Hân và cô cũng thắc mắc giữa Tuấn Phong và Bích Hân đã xảy ra chuyện gì. Cô không biết vì sao anh lại buồn như vậy.

Sau giờ cơm trưa, Thanh Vân tiếp tục đến văn phòng và làm nốt công việc đang dang dở. Lâu lâu cô nhìn sang và thấy Tuấn Phong đang chăm chú làm việc. Những lúc như vậy, cô càng bị nét lạnh lùng của anh thu hút. Cô cứ mãi nhìn gương mặt đẹp trai của Tuấn Phong, mà quên mất đám hồ sơ trước mặt. Thấy anh cử động, cô liền cúi mặt xuống và giả vờ như đang nhìn tài liệu. Lúc đó tim cô cứ đập thình thịch và bắn loạn cả lên.

Một lát sau, Thanh Vân cố tình đi tới trước bàn làm việc của Tuấn Phong. Cô chấp tay sau lưng. “Em làm xong rồi.”

Tuấn Phong ngược mặt lên. “Em ngồi đợi anh chút. Anh làm xong, anh qua kiểm tra.”

Giờ chả có việc gì làm, Thanh Vân hết đi loanh quanh trong phòng rồi lại ngồi xuống chống cằm nghịch đồng hồ sơ. Cô ước gì có thể nghịch tóc Tuấn Phong như lúc xưa. Bất chợt nhìn sang, thấy Tuấn Phong đang nhìn mình chăm chăm, cô liền hoảng hốt quay mặt đi.

Anh ấy đọc được suy nghĩ của mình sao, Thanh Vân cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Cô càng hoảng hốt và ngại ngùng hơn khi Tuấn Phong bước dần đến bên cạnh. Anh đột ngột ngồi xuống nên cô liền giật phắt mình đứng lên. Cô chả biết làm sao nên chỉ còn cách lao đi.

“Em đi đâu vậy?” Tuấn Phong nói.

Thanh Vân giả vờ nói láo. “Em khát nước.”

“Vậy pha giúp anh ly nước luôn.” Tuấn Phong khẽ cười.

Uống nước xong, cô gắng lấy lại sự bình tĩnh, Thanh Vân tiến về lại bàn. “Nước của anh đây.”

Tuấn Phong đặt tập hồ sơ lại xuống bàn. “Em xếp nhầm rồi.”

“Em xếp đúng rồi mà.” Thanh Vân đáp.

Tuấn Phong muốn trêu cô nhóc. “Anh muốn em xếp văn bản dự toán ra một chồng, văn bản kế hoạch ra một chồng. Văn bản nào thì xếp chung với văn bản đó.”

Thanh Vân nhớ lại chuyện lúc trước. “Nhưng ngày xưa anh bảo em xếp như vậy là sai mà. Với lại em được mấy anh chị hướng dẫn xếp như thế này mới đúng.”

Tuấn Phong ầm ừ. “Thì anh muốn xếp như vậy cho dễ xem. Chứ anh có nói em xếp sai đâu.”

Thanh Vân liếc mắt nhìn. “Anh mới bảo em xếp nhầm rồi còn gì.”

“Anh bảo em xếp nhầm ý anh. Chứ có bảo em xếp sai không.” Tuấn Phong mỉm cười đắc ý.

“Người gì đâu mà kỳ cục.” Thanh Vân nói thầm trong miệng.

Tuấn Phong không nghe thấy gì nên liền hỏi. “Em nói gì vậy?”

Thanh Vân nói láo. “Em nói là em hiểu rồi.” Cô ngồi bịch xuống ghế với bộ mặt nhăn nhó.

Trưa hôm sau, cả nhà Tuấn Phong tổ chức sinh nhật cho Tuấn Kiệt ở nhà hàng C như năm nào. Tuấn Phong tặng cho em mình chai nước hoa. Thanh Vân thì tặng chiếc cà vạt đen. Ba mẹ thì tiếp tục chả tặng gì cho cu cậu. Thế là Tuấn Kiệt lại nhăn nhó và bảo mình không phải là con hai người.

Đến buổi chiều, Thanh Vân đã sắp xếp mọi thứ theo yêu cầu của Tuấn Phong. “Em xếp xong rồi.”

Tuấn Phong ngẩng mặt lên. “Em làm tốt lắm. Giờ thì sắp xếp lại như cũ giúp anh.”

Thanh Vân nói lớn. “Vì sao?”

Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Hôm qua anh cần xem xét một số thứ. Giờ thì anh đã xét duyệt xong hồ sơ nên không cần nữa.” Anh khẽ cười. “Thư ký xếp lại giúp anh đi.”

Thanh Vân mếu máo không nói nên lời. Công sức của cô mấy buổi nay, vậy là xem như công cốc. Cô liếc mắt nhìn sang Tuấn Phong, lúc này thì cô không muốn nghịch tóc anh nữa, cô chỉ muốn nhào tới cào xé cái đầu đó thôi. Rõ ràng là anh trêu đùa với cô, chứ làm gì mà có như vậy. Cô phải tìm cách trả thù mới được.

Hay là mình về méc lại mẹ. Mà không, mắc công mẹ lại la mắng anh ấy nữa, Thanh Vân chợt nghĩ.

Cuối cùng thì cô chỉ biết thở dài và cắm cúi làm việc. Tuấn Phong thấy nét mặt của cô nhóc nên lòng rất vui sướng. Lúc cô giận trong rất dễ thương, anh nhìn mà chỉ muốn nhào tới bấu má cô thôi. Mà anh muốn hôn cô nữa, anh muốn hôn lên bờ má đó, bờ má hồng hào và mịn màng mà anh từng được chạm vào.

Tan ca, anh chạy về nhà tắm rửa thay đồ để đi sinh nhật Tuấn Kiệt. Bình thường mọi năm thì anh không có tham dự sinh nhật em mình. Do năm nay là một trường hợp đặc biệt, cu cậu có mời thêm Nhật Thanh và Bích Hân nên anh phải lết xác tới dự cùng. Khi anh và Thanh Vân tới nơi thì mọi người đã vào tiệc. Chào hỏi xong thì anh về lại bàn mình và nảy ra một ý đồ.

Tuấn Phong khẽ cười nham hiểm. “Em cuốn thịt cho anh đi.” Anh nhìn đĩa thịt và ra lệnh cho cô nhóc.

Thanh Vân ngạc nhiên. “Ủa vì sao?” Cô liếc mắt giả vờ đánh lại không chịu.

Tuấn Phong hơi bất ngờ nhưng vẫn nhanh nhẩu chống chế. “Em là thư ký của anh mà.”

Thanh Vân hứ lên một tiếng rồi cũng cuốn thịt cho “ông cụ sếp” của mình. Thật ra có rất nhiều cách để cô khước từ cái yêu cầu vô duyên đó, nhưng vì cô yêu anh và cô cũng muốn cuốn thịt cho anh nên mới giả vờ ầm ừ cho qua chuyện. Ăn xong cuốn thịt của cô nhóc đưa, Tuấn Phong cũng cuốn cái khác đưa lại cho cô nhóc. Rồi anh gấp bỏ vào chén cô nhóc những món mà cô thích ăn.

Định làm gì vậy, định mua chuộc dụ ngọt em bằng thức ăn sao. Em không còn con nít nữa đâu nhé, Thanh Vân nghĩ thầm.

“Bấy lâu nay Thanh có hay gặp mọi người trong lớp không?” Tuấn Phong tò mò.

Nhật Thanh lắc đầu. “Ngoài bà chẳng Ý, bà Vân, bà Quyên và ông Bình ra, thì tôi chỉ gặp mỗi mình ông.” Nhật Thanh nhếch môi cười. “Ông thì sao, có hay gặp người yêu cũ không?”

Thanh Vân nghe được nên hơi ngạc nhiên nhìn lên Bích Hân. Cô thấy Bích Hân đang nhìn Tuấn Phong mỉm cười.

“Từ khi ra trường đến giờ, Phong đâu có gặp Nhi.” Tuấn Phong nói thật.

À, thì ra là chị Nhi, Thanh Vân nghĩ thầm.

“Hai người không còn liên hệ với nhau nữa à?” Nhật Thanh giả vờ bất ngờ.

Tuấn Phong lắc đầu. “Không.”

Từ khi ra trường và nhất là sau khi đi Mỹ thì Tuấn Phong không còn liên lạc với mọi bạn bè trong lớp nữa. Mặc dù vẫn còn kết bạn với nhau trên mạng xã hội hay số điện thoại vẫn còn lưu trong danh bạ, nhưng mọi người vẫn ít khi nói chuyện với nhau. Ngay cả Nhật Thanh cũng chẳng thèm nói chuyện với anh sau vụ đi Mỹ, phải vật vờ lắm thì anh mới làm hòa được với cậu ta.

“Hai anh em ông khác nhau quá.” Ý Nhật Thanh đang so sánh Tuấn Kiệt với Tuấn Phong.

Đêm nay sinh nhật của Tuấn Kiệt và mọi bạn bè ngày xưa đều góp mặt đông đủ. Lúc mới tới, thật sự Nhật Thanh cũng khá bất ngờ khi thấy gần chục bàn tiệc và tất cả đều chật kín người ngồi. Vì là bạn của Tuấn Phong nên bàn của Nhật Thanh chỉ có bốn người, gồm Tuấn Phong, Thanh Vân, Bích Hân và cậu. Chiếc bàn duy nhất còn rộng chỗ.

“Tình hình sức khỏe của bác đạo này thế nào rồi em?” Tuấn Phong nhìn Bích Hân.

“Bây giờ anh mới nhớ tới em sao.” Bích Hân bĩu môi.

Tuấn Phong bĩu môi lại. “Ai là người mà lúc nào anh điện rủ đi chơi thì cũng bảo bận.”

Bích Hân khẽ cười. “Em bận thật mà.”

Nhật Thanh được Tuấn Phong kể hết mọi chuyện vì sao anh lại đi Mỹ, nên chính vì thế Nhật Thanh mới bỏ qua và không còn giận nữa. Giờ đây nghe cuộc nói chuyện này, Nhật Thanh cũng không có bất ngờ gì mấy. Chỉ có Thanh Vân là bắt đầu xụ mặt xuống, cô nghĩ rằng bấy lâu nay Tuấn Phong buồn bã và hay gần gũi cô, là vì Tuấn Phong và Bích Hân có rắc rối với nhau.

“Chị.” Tuấn Kiệt bước tới nhìn Thanh Vân. “Mọi người kêu chị quá trời kia.”

Thanh Vân nhìn sang các bạn mình ở bên kia. “Lúc này Vân có chào hỏi các bạn rồi mà.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Mọi người nói chị sao không sang đó ngồi chung. Thôi chị đi với em qua bắt chuyện với mọi người đi.”

Tuấn Phong không thích nhưng chẳng dám ngăn cản. Lâu ngày bạn bè mới gặp lại nhau, sao anh nỡ giam cầm cô nhóc ngồi với mình được. Thế là anh tiếp tục trò chuyện với Bích Hân và Nhật Thanh.

Bích Hân thì vừa làm việc ở công ty ba mình, vừa chăm sóc bệnh tình cho mẹ. Một ngày có hai mươi bốn

tiếng đối với cô là không đủ, nên việc gặp gỡ bạn bè và nhất là Tuấn Phong cũng hạn chế đi rất nhiều.

Công việc của Nhật Thanh sau bao nhiêu năm thì giờ ngày càng tiến triển vượt bậc. Cùng với Như Ý, hai người là bộ đôi thiết kế thời trang nổi tiếng ở công ty thời trang V. Việc cãi nhau đã trở thành như cơm bữa với hai người, mặc dù vậy nhưng cả hai luôn đùm bọc và tương trợ lẫn nhau trong công việc lẫn cuộc sống. Đặc biệt là trong các cuộc cạnh tranh với những thiết kế khác.

Tuyết Vân thì đã có những bài viết được giới chuyên môn đánh giá cao và thu hút đông đảo lượng người đọc. Việc kết hợp với Nhật Thanh và Như Ý đã giúp cho cô có những bài viết về chủ đề thời trang luôn nóng hổi và được giới nghệ sĩ quan tâm.

Quang Bình thì vẫn tiếp tục học và mặt khác thì cậu đã tự bắt đầu có định hướng nghề nghiệp cho riêng mình. Vừa làm một blogger nổi tiếng trên mạng, vừa kinh doanh thêm các mặt hàng và nhân tiện viết thêm các bài quảng cáo theo yêu cầu. Tất cả kiếm cho cậu một nguồn thu nhập khá lớn so với bạn bè cùng trang lứa.

Ngọc Quyên thì cũng vừa bán hàng trên mạng, vừa là một nhà vlogger nổi tiếng chuyên nói về các vấn đề nóng hổi. Ngoài ra cùng với Quang Bình, hai người còn đầu tư vào mảng F&B. Mọi người ngẫm đoán có thể hai người này đang yêu nhau. Tuy nhiên cả hai vẫn chưa công nhận mối quan hệ này.

Đang trò chuyện thì Tuấn Phong thấy Thanh Vân đi về. “Em mới uống bia sao?” Anh thấy mặt cô nhóc ửng hồng lên hai bên gò má.

Thanh Vân khẽ đáp. “Dạ có một chút.”

Tuấn Phong nhăn nhó rồi gấp thịt bỏ vào chén cô nhóc. “Em ăn đi.”

“Thôi, em no lắm.” Thanh Vân nhú mày.

“Nãy giờ em có ăn gì đâu.” Tuấn Phong nói.

Thế là Thanh Vân phải cầm mặt vào ăn. Những tưởng chỉ có miếng thịt, ai dè vừa ăn xong thì Tuấn Phong gấp bỏ liên tục những thứ khác, nào là gà, tôm rồi mực, cô đâu phải là heo kia chứ. Bất chợt, Thanh Vân thấy Tuấn Phong quàng tay qua ghế mình và ngón tay của anh chạm vào vai cô. Thanh Vân khẽ liếc mắt nhìn thì thấy Tuấn Phong vẫn đang thản nhiên nói chuyện với Bích Hân và Nhật Thanh.

Khi người con trai thản nhiên quàng tay qua ghế người con gái, tức là anh ta đang có tình cảm đặc biệt với cô ta. Và tất nhiên cử chỉ đó của Tuấn Phong như là đang khẳng định chủ quyền, hay nói cách khác là anh đang khẳng định Thanh Vân là cô gái của anh. Hành động của anh chả khác gì anh đang ôm cô nhóc cả.

Anh lại có ý đồ gì vậy. Vân bây giờ khác Vân ngày xưa rồi nha. Vân bây giờ mạnh mẽ và trưởng thành hơn rồi. Đừng có tưởng bở, Thanh Vân nói thầm trong đầu.

Những tổn thương sẽ khiến người ta mạnh mẽ và khi những thương tổn đi qua, người ta sẽ không còn yếu đuối nữa như trước nữa.

Thanh Vân cũng vậy, cô không còn là cô nhóc của ngày xưa nữa. Những vết thương của Tuấn Phong tạo cho cô, nó chỉ càng khiến cô mạnh mẽ hơn mà thôi. Cô sẽ không vì những cử chỉ hay những lời nói vô tình, hoặc cố ý của Tuấn Phong, mà khiến bản thân đau khổ thêm một lần nữa. Cô thả khép bản thân trong vành đai an toàn đầy buồn sầu của mình, còn hơn bước ra khỏi nó, hạnh phúc trong một giây rồi tuyệt vọng đau khổ đến không ngừng.

“Anh qua chào bạn em đi. Để gì anh tới dự sinh nhật của em.” Tuấn Kiệt hồi thúc anh mình rồi nhìn sang Nhật Thanh. “Anh Thanh cũng tới cùng ly với bạn em luôn đi.”

Thế là hai người bị Tuấn Kiệt lôi đi, giờ thì chỉ còn mỗi Bích Hân và Thanh Vân ngồi với nhau. Cảm thấy ngột ngạt, hai người bảo nhau ra ban công cho thoải mái hơn.

Hít một hơi thật sâu, Bích Hân nhìn sang Thanh Vân. “Em không giận chị chứ?”

“Giận gì ạ?” Thanh Vân ngơ ngác.

“Giận chuyện chị với anh Phong.” Bích Hân khẽ cười.

Thanh Vân hơi buồn nhưng vẫn gượng gạo. “Dạ không.” Cô nhìn xuống quan cảnh bên dưới cho vơi nỗi sầu.

Bích Hân thở dài. “Chị thật sự cũng không muốn giả vờ làm người yêu của anh ấy đâu. Chẳng qua nếu chị không đồng ý, thì anh ấy cũng nhờ người khác thôi. Mà chị thì vẫn còn thích anh ấy nên là vậy đó.”

“Là sao, em không hiểu.” Thanh Vân ngạc nhiên khi nghe xong.

Lúc này thì Bích Hân mới nhận ra Thanh Vân vẫn chưa biết sự thật. “Lại là chị nữa sao. Vậy em thật sự không biết gì và Kiệt cũng không nói với em.”

“Nói gì với em ạ, em không hiểu.” Thanh Vân muốn biết được sự thật tóm lại là gì.

Bích Hân mỉm cười, cô nghĩ đã phóng lao thì phải theo lao. “Sự thật là anh Phong yêu em, nhưng lại nghĩ em với Kiệt yêu nhau. Do vậy anh ấy mới bỏ đi sang Mỹ và nhờ chị giả vờ làm người yêu của anh. Đến khi Kiệt biết chuyện thì mới qua kể lại mọi thứ với anh Phong, rồi lôi anh về nước.”

Thanh Vân vẫn không tin đó là sự thật nhưng nếu nó là lời nói dối thì cô cũng nguyện đắm chìm trong đó.

“Anh Phong rất yêu em, thật đó.” Bích Hân khẽ cười.

Thanh Vân cuối cùng cũng mở được lời. “VẬY mà trước giờ em cứ nghĩ chị với anh Phong.” Yêu nhau, Thanh Vân chỉ dám nói thầm hai từ này trong đầu.

Bích Hân nói thật. “Đúng là chị yêu anh Phong.” Cô quay sang Thanh Vân. “Nhưng anh Phong lại yêu em, ngốc à.”

Anh Phong yêu em, Thanh Vân nói thầm trong sự ngạc nhiên liên tiếp của mình.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Tuấn Phong bước ra nói lớn.

Bích Hân khẽ cười. “Nói xấu anh chứ nói gì nữa.” Bích Hân ôm hờ Tuấn Phong. “Thôi em về trước đây.”

Tuấn Phong nói. “Cho anh gọi hỏi thăm tới hai bác nha.”

Bích Hân quay sang Thanh Vân. “Chị về trước nha. Khi nào rảnh thì hai chị em mình đi uống cà phê tâm sự.”

“Không rủ anh sao.” Tuấn Phong cảm thấy bị bỏ rơi.

Bích Hân nhăn mặt. “Chuyện phụ nữ anh đi theo nghe làm gì.”

Rồi Thanh Vân cũng bảo mệt muốn về nên liền cùng Tuấn Phong vào tạm biệt mọi người. Trong suốt thời gian trên xe, Thanh Vân ngồi chiêm nghiệm lại những điều Bích Hân nói và xâu chuỗi lại mọi chuyện kể từ khi Tuấn Phong bắt đầu thay đổi cảm xúc với cô.

“Để anh mở dây an toàn giúp em.” Tuấn Phong nói khi xe đã dừng trước nhà.

Thanh Vân lúc này thực sự ngượng ngịu, nhất là khi cô biết được Tuấn Phong yêu mình. Mặc dù còn mơ hồ và chưa xác đáng liệu có đúng hay không, nhưng chừng đó cũng đủ khiến cô e thẹn. Nín thở khi giây phút Tuấn Phong nhướn người qua, chưa kịp gì thì cô đã bị anh hôn trộm lên má.

Thanh Vân sững sốt “á” lên một tiếng. “Anh là đồ biến thái.” Cô đẩy anh ra rồi mở cửa xe lao nhanh vào nhà.

Khóa trái cửa phòng lại, cô leo lên giường ôm chú chim cánh cụt vào lòng mỉm cười. Anh đã hôn cô, như vậy là mọi việc đã rõ rồi. Cô cuộn tròn mình trong chăn rồi tựa quây chả khác gì một đứa trẻ con.

30. Chương 30

“Lên xe anh chở đi làm cho.” Tuấn Phong năn nỉ Thanh Vân. Từ lúc cô làm thư ký cho anh thì ngày nào anh cũng nói câu này cả.

Thanh Vân giả vờ không chịu. “Em đi với ba mẹ cũng được.”

“Thư ký phải đi với sếp chứ.” Tuấn Phong giở chiêu cũ ra xài.

Tiếp tục giả bộ đồng ý rồi leo lên xe, Thanh Vân cười thầm trong hạnh phúc. Cô muốn hành hạ Tuấn Phong cho chừa cái tật dám bỏ cô đi, chỉ vì cái suy nghĩ ngốc nghếch của anh. Mà càng ngày cô càng thấy anh bạo dạn, dám hôn trộm cô nữa chứ.

Một lúc sau ở văn phòng.

“Anh, em làm xong rồi.” Thanh Vân nói khi đã làm xong việc Tuấn Phong giao.

Tuấn Phong bất ngờ đứng dậy đi tới. “Để anh kiểm tra thử.”

Bày đặt kiểm tra đồ. Lại định kiểm có bắt bẻ rồi sai người ta làm lại chứ gì. Đồ đáng ghét, Thanh Vân hằn học trong đầu.

Tuấn Phong giả vờ chăm chú kiểm tra, anh đợi lúc cô nhóc không phòng bị thì tiếp tục quay sang hôn trộm lên má cô.

“Đồ biến thái.” Thanh Vân quay sang đánh Tuấn Phong mấy cái rồi đứng dậy lao đi. “Em đi mách mẹ.”

“Sao em lại mách mẹ?” Tuấn Phong gọi với theo.

Lát sau về lại phòng, Thanh Vân liền giả vờ nhăn nhó bước vào. Thật ra lúc này cô xuống phòng mẹ ngồi chơi, chứ đâu dám khai thật với bà. Cô chỉ là đang muốn hành hạ Tuấn Phong mà thôi.

“Em xem giúp đồng tài liệu anh mới để trên bàn đi.” Tuấn Phong đứng dậy.

Thanh Vân liền nhanh nhẩu. “Anh đứng đó, anh không được lại gần em.”

“Why?” Tuấn Phong khẽ cười.

“Anh là đồ biến thái. Anh phải tránh xa em ra mười mét.” Thanh Vân chỉ tay vào Tuấn Phong ra lệnh.

Tuấn Phong khoanh tay trước ngực rồi dựa người vào bàn làm việc phía sau mình. “Phòng này dài lắm cũng tầm khoảng tám mét à em.”

“Vậy thì năm mét.” Thanh Vân liếc mắt.

Tuấn Phong lại giả vờ. “Nếu anh đứng đây thì làm sao anh có thể chỉ việc cho em được.”

“Anh đứng đó nói được rồi.” Thanh Vân bĩu môi.

“Nhưng mà.” Tuấn Phong định bước tới.

Thanh Vân nhất quyết không chịu. “Không nhưng nhị gì cả.”

Cuối cùng Tuấn Phong cũng đành hết cách. Không khéo ép quá thì cô nhóc bỏ việc nữa thì chết. Thế là anh đành ngậm ngùi quay về bàn để suy nghĩ. Đến giờ trưa, hai người về lại nhà dùng cơm với gia đình. Bước vào trong thang máy, vì giờ tan ca, nên trong buồng thang chật kín người. Vô tình Thanh Vân đứng trước Tuấn Phong, thế là anh lại nảy ý chọc ghẹo cô nhóc.

Anh ta đang làm cái gì vậy. Anh ta ngửi đầu mình ư. Ngửi tóc nữa chứ, người gì đâu mà biến thái hết sức, Thanh Vân nghĩ thầm trong khi người cô run lên.

Tuấn Phong hít một hơi thật sâu, mùi hương từ tóc tỏa ra Thanh Vân khiến anh rất thích thú. Anh định cúi xuống hôn lên má cô nhưng vì quá đông người nên anh đành ngậm ngùi từ bỏ. Vô tình thấy tay cô nhóc đang nắm chặt, anh đưa tay mình khẽ chạm lên đó. Định nắm tay Thanh Vân, chưa kịp thì anh bị cô cho ăn ngay một cái cùi chỏ vào bụng.

“Á.” Tuấn Phong hét lên theo phản xạ tự nhiên. Thấy mọi người nhìn mình nên anh vội chống chế. “Để quên đồ trên văn phòng rồi.”

Thanh Vân cắn chặt môi để không phải bật cười. May cho Tuấn Phong là những người đi chung thang máy với anh, họ không biết anh là ai. Chứ nếu không thì anh chả phải biết chui vào đâu. Xem ra việc ba mẹ giấu kín thân phận của anh và Tuấn Kiệt cũng là một điều hay.

Những ngày sau, Tuấn Phong vẫn bị Thanh Vân giới hạn khoảng cách tiếp cận. Thậm chí cô nhóc còn bịt kín khẩu trang mỗi lúc đi chung xe với anh hoặc ngay cả việc đi thang máy cũng thế. Đã không được gần, giờ lại còn không được nhìn, Tuấn Phong cảm thấy như muốn phát điên.

Tức nước thì vỡ bờ, Tuấn Phong chịu không nổi nên một hôm anh liền làm liều. Chở cô nhóc về nhà ăn cơm, nhìn quanh không thấy ai, Tuấn Phong từ phía sau liền đi vội tới trước. Anh nhanh tay giữ mặt

Thanh Vân lại, rồi hôn lên má cô một cái. Sau đó anh chạy nhanh vào nhà. Mặc kệ lớp khẩu trang ngăn cách, anh hôn cô là được rồi.

“Đồ biến thái, em vào mách mẹ.” Thanh Vân nói lớn. Cô bước vào trong thì nhận ra ba mẹ chưa về.

Tủm tủm cười, cô vào bếp chuẩn bị cơm trưa cho mọi người. Đang thái thịt thì bất ngờ nghe tiếng chân. Cô quay lại và thấy Tuấn Phong lù lù xuất hiện, cô nhìn mặt anh rõ gian xảo.

“Anh vào đây làm gì?” Thanh Vân nói lớn.

Tuấn Phong khê cười. “Anh vào xem em nấu ăn.”

“Xem cái gì mà xem.” Thanh Vân liếc mắt. “Mà có xem thì đứng xa ra, anh tới gần đây làm gì.”

Tuấn Phong nói. “Anh có làm gì đâu.”

“Đồ biến thái, anh tránh xa tôi ra.” Thanh Vân giả vờ cầm dao giơ lên. “Anh mà bước tới đây, tôi sẽ.”

Tuấn Phong tò mò. “Em định làm gì anh?”

Thanh Vân nhanh trí. “Tôi sẽ thiến anh chứ sao.” Cô chỉ dao về phía bộ hạ của Tuấn Phong.

“Thật đáng sợ.” Tuấn Phong không tin những gì mình nghe được.

Thanh Vân hất mặt lên. “Biết sợ là vừa đi. Anh coi chừng tôi đó.”

Tuấn Phong đành miễn cưỡng ngồi xuống nhìn Thanh Vân từ phía sau. Anh có thể tiếp cận cô nhưng sợ làm như vậy sẽ không hay. Cô đang cầm dao, lỡ may cô thái vào tay thì anh có nước đâm đầu xuống biển. Anh lo lắng cho cô nhóc nên đành nằm xò lên bàn nhìn. Lát sau thì dì Tư bước vào, rồi ba mẹ anh cũng về. Đông người, Tuấn Phong cảm thấy hết vui.

Vì ngày nào cũng phải cảnh giác sự biến thái của Tuấn Phong, nên hôm nay Thanh Vân thấy lạ khi đã tới giờ đi làm, mà cô vẫn chưa thấy anh xuất hiện. Đứng trước cửa nhìn quanh nhưng vẫn chẳng thấy Tuấn Phong đâu, xe thì vẫn đang đậu trước mặt, Thanh Vân không biết Tuấn Phong đang trốn nơi nào và đang bày trò biến thái gì với cô nữa đây.

“Nhớ anh hả?” Tuấn Phong nói lớn.

Thanh Vân giả vờ nhăn nhó. “Ai thèm nhớ loại biến thái như anh.” Cô chợt thấy một vệt đỏ dài dưới mũi

Tuấn Phong. “Mặt anh dính vết đỏ gì vậy?”

Tuấn Phong vội che giấu. “À không có gì. Chắc là vết mực của con dấu ấy mà.” Anh không muốn cô nhóc biết mình chảy máu cam. Anh định chiều nay sẽ lên đi khám bệnh một mình.

“Con dấu để ở văn phòng mà.” Thanh Vân nói.

Tuấn Phong ầm ờ giấy lát. “À con dấu hư anh để ở nhà ấy mà. Thôi lên xe đi em. Sắp trễ giờ làm rồi.”

“Biết trễ giờ sao không lo đi sớm.” Thanh Vân đá xéo.

Bước lên xe, Tuấn Phong khẽ cười. “Để anh cài dây an toàn giúp em.”

“Đồ biến thái.” Thanh Vân đẩy Tuấn Phong ra.

Tuấn Phong thanh minh. “Anh chỉ có ý tốt muốn giúp em thôi mà.”

Thanh Vân liếc mắt. “Ý đồ biến thái thì có.” Cô bịt khẩu trang lại và cảnh giác cao độ với những chiêu trò của Tuấn Phong.

Tuấn Phong cảm thấy bất lực trước sự đề phòng của Thanh Vân, đã mấy ngày rồi và anh vẫn chưa hôn cô được cái nào. Ngay cả việc gần cô thì còn không thể, huống gì là những chuyện khác.

Tối văn phòng và hoàn thành nốt công việc đang dở lúc sáng. Thanh Vân cầm xấp văn bản tối đưa cho Tuấn Phong. “Em làm xong rồi, anh kiểm tra lại xem thử.”

Tuấn Phong khẽ cười, nhân tiện việc cầm xấp giấy tờ, anh liền lợi dụng nắm bàn tay của Thanh Vân. Anh thích nắm bàn tay của cô nhóc và vút ve nó, chỉ nghĩ đến việc đó là anh đã thích thú cùng cực.

“Đồ biến thái.” Thanh Vân rút nhanh tay lại khi nhận ra ý đồ của Tuấn Phong.

Cầm thấy mình nắm tay cô nhóc hơi lâu nên đã bị phát hiện. “Sao em cứ mắng anh là đồ biến thái hoài vậy.” Tuấn Phong nói với vẻ mặt như đứa nhóc bị hàm oan.

Thanh Vân bặm môi rồi giơ tay lên hù dọa như định đánh Tuấn Phong. Cô hứ lên một tiếng rồi quay về chỗ ngồi. Tuấn Phong kiểm tra lại xấp văn bản và thấy cô nhóc còn thiếu sót một vài chỗ. Định kêu cô nhóc tới hướng dẫn lại như mọi hôm, thì anh bất ngờ thấy cô nhóc đang ngồi nghịch chân. Cô chống hai tay xuống ghế, đưa hai chân lên cao, miệng nhu ra, rồi lại hạ chân xuống và mím môi khẽ cười. Khoảnh khắc đấy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần khiến Tuấn Phong như chết ngộp trước vẻ đẹp hồn nhiên ấy của Thanh Vân.

Thấy Tuấn Phong cầm xấp văn bản đi tới, Thanh Vân hoảng hốt. “Anh tới đây làm gì?”

Tuấn Phong giơ xấp giấy tờ lên. “Anh tới chỉ lại em những chỗ sai chứ làm gì.”

Thanh Vân giơ tay ra như bảo Tuấn Phong đứng lại. “Anh về bàn ngồi đi. Em sẽ đi tới đó.” Cô muốn lấy chiếc bàn làm vật cản giữa hai người.

Tuấn Phong nghĩ đến cảnh cô nhóc đứng nghe anh hướng dẫn như mọi hôm thì lại ngán ngẫm. “Anh thấy em đứng mệt quá nên anh tới đây hướng dẫn cho khỏe.” Không đợi cô nhóc phản bác, anh ngồi nhanh xuống ghế.

Thanh Vân liền phản ứng xịch ra xa. “Anh lại giở trò gì nữa đây.”

“Sao em cứ nghĩ xấu anh vậy.” Tuấn Phong buồn bã rồi lôi những văn bản sai sót ra. “Chỗ này em đánh máy thiếu này.” Anh nhìn qua Thanh Vân. “Em ngồi xa vậy thì làm sao thấy. Anh có ăn thịt em đâu, mà em sợ vậy.”

Thanh Vân hất mặt lên. “Anh không ăn thịt, anh chỉ biến thái thôi.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Vậy em ngồi đó thì có thấy những từ anh khoanh này không.” Anh xoay ngang tờ giấy lại để đánh đố cô nhóc.

Thanh Vân có rất nhiều cách để từ chối, cũng như có nhiều cách để nghe Tuấn Phong hướng dẫn và sửa sai. Nhưng cô vẫn nhích tới gần, vì cô cũng thích sự biến thái của Tuấn Phong. Chẳng qua là cô vẫn đang muốn hành hạ anh mà thôi. Cái tội bỏ đi Mỹ để cô phải đau buồn trong một thời gian dài.

Thanh Vân đưa hai tay lên che mặt mình lại. “Anh nói lại cho em nghe đi.” Cô quay qua nhìn anh.

Bản chất chiếm đoạt của đàn ông vốn dĩ rằng, thứ gì càng khó, họ càng muốn có được.

Tuấn Phong cũng vậy, cô nhóc càng che mặt, anh càng muốn hôn cô. Nghĩ là làm, anh liền nhanh chóng lấy tay mình ấn chặt lên hai bàn tay của cô nhóc, điều đó khiến hai má của cô nhóc bị ép vào trong và miệng cô chu ra. Tuấn Phong không nghĩ ngợi, anh liền đặt một nụ hôn nhẹ nhàng và đầy thắm thiết vào đôi môi đầy quyến rũ đó. Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người và cũng là lần đầu tiên hai người hôn nhau.

“Đồ biến thái, dê xồm.” Thanh Vân đẩy Tuấn Phong ra.

Cô lao ra khỏi phòng và bấm thang máy chạy xuống phòng của mẹ. Đứng một mình bên trong, cô đưa tay sờ lên môi mình rồi bặm môi cười túm túm trong hạnh phúc. Cảm giác được Tuấn Phong hôn rất tuyệt, cô vừa hình dung, vừa đung đưa người qua lại.

Anh ấy đã hôn mình, Thanh Vân vẫn không tin đó là sự thật.

“Mẹ.” Thanh Vân giả vờ meo máo bước vào trong. “Anh Phong ăn hiếp con.”

Bà Kim Xuân ngược mắt nhìn lên. “Nó làm gì con?”

“Anh cưỡng hôn con.” Thanh Vân đưa tay lên sờ miệng.

Bà Kim Xuân khẽ cười. “Tưởng gì, mẹ còn muốn nó làm hơn thế nữa.”

Tuấn Phong biết cô nhóc chắc chắn sẽ chạy xuống phòng mẹ mình như bao lần trước. Anh đuổi theo Thanh Vân nhưng không kịp nên đành đi thang máy khác xuống. Vừa bước vào trong thì anh đã bị mẹ mình la mắng.

Bà Kim Xuân nói lớn. “Sao anh lại ăn hiếp con gái tôi? Dám quấy rối tình dục nơi công sở sao.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Con xin lỗi nhưng con sẽ chịu trách nhiệm ạ.”

“Anh thì chịu trách nhiệm cái gì.” Bà Kim Xuân liếc mắt nhìn con mình.

“Con sẽ cưới Vân làm vợ.” Tuấn Phong nói thật những suy nghĩ của mình.

Bà Kim Xuân mừng rỡ trong lòng. “Nếu vậy thì được.”

“Mẹ.” Thanh Vân meo máo nhìn mẹ mình.

Bà Kim Xuân vẫy tay đuổi đi. “Hai đứa dắt nhau về phòng giải quyết đi. Đừng quấy rầy tôi làm việc nữa.”

Thế là Thanh Vân giả vờ hậm hực đi về. Tuấn Phong chào mẹ mình rồi lẻo đẻo theo sau. Hai người bước vào thang máy, Tuấn Phong định sắp tới thì liền bị cô nhóc ra lệnh đứng cách ra. Anh chống tay lên buồng thang nhìn cô nhóc đang cúi mặt xuống nhún nhó rất dễ thương.

Sau vụ cưỡng hôn đó, mấy ngày sau Tuấn Phong bị Thanh Vân cách ly còn hơn cả dịch bệnh. Nếu lúc trước anh còn được đứng gần thì bây giờ mọi thứ đã rất cách biệt. Ngay cả việc đưa đón đi làm thì cô nhóc cũng ngồi ở ghế sau. Bàn giao công việc thì anh bị cô nhóc bắt nói lớn lên hoặc nói qua điện thoại, mặc dù hai người chỉ ngồi cách nhau khoảng hai, ba mét.

Hết cách này thì Tuấn Phong bày cách khác, anh giả vờ phải đi gặp đối tác làm ăn nên Thanh Vân phải đi theo tiếp chuyện. Thế là chả có đối tác nào cả, chỉ có hai người ngồi trong nhà trang nghiêm nhĩ rệu

vang giống như một cặp tình nhân đang hẹn hò. Thanh Vân biết tẩy của Tuấn Phong nhưng cô vẫn giả vờ không hay biết gì. Lâu lâu cô lại đánh tiếng hỏi vì sao không thấy đối tác, để xem Tuấn Phong nói láo như thế nào.

“Sao không thấy ai đến vậy anh?” Thanh Vân giả vờ.

Tuấn Phong vừa cắt thịt, vừa nói. “Chắc ông ta bận gì đó.” Anh lấy nĩa gắp miếng thịt đưa qua cho cô nhóc. “Em ăn đi.”

Thanh Vân liếc mắt giả vờ không thích. “Em cũng có và em cũng tự làm được.” Ý cô muốn nói mình cũng có thể cắt thịt và ăn tự nhiên.

“Miếng thịt bò của anh ngon hơn.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Ừa, vì sao?” Thanh Vân thắc mắc, cô thấy bò nào lại chả như bò nào.

Tuấn Phong hăng hái. “Vì miếng thịt của anh chứa đựng tràn đầy tình yêu trong đó.”

Thanh Vân vui sướng trong lòng nhưng cố gắng kìm chế và vẫn biểu hiện thái độ lạnh lùng. “Chứa đầy sự biến thái thì có.”

Tuấn Phong vẫn cầm nĩa như vậy. “Vậy anh sẽ gắp hoài như thế này cho em xem.” Anh gắp chiêu cuối cùng.

Thanh Vân lúc này mới gắp tay lên cằm. “Nhiều chuyện.” Thấy Tuấn Phong lợi dụng nắm tay mình nên cô liền trợn mắt. “Em đút miếng thịt này vào miệng anh giờ.”

“Sao em dữ dằn vậy.” Tuấn Phong nhắc lại chuyện xưa. “Bé mụ của anh ngày xưa đâu như vậy.”

“Tuấn Phong ngày xưa của em cũng đâu biến thái như bây giờ.” Thanh Vân nhanh miệng đáp trả ngay lập tức.

Tuấn Phong khẽ cười. “Bé mụ ngày xưa thích anh. Bé hung dữ bây giờ còn thích anh nữa không?”

Thanh Vân nói láo. “Ai nói em thích anh chứ.”

Tuấn Phong tiếp tục chọc ghẹo Thanh Vân, hai người ngồi thêm một chút nữa thì ra về và ông đối tác chẳng thấy ai nhắc đến. Trời dần về khuya, đoạn đường trong khu phố nhà Tuấn Phong trở nên vắng tanh. Khung cảnh cũ xưa bắt đầu tràn về và Tuấn Phong chợt nảy ý muốn đi dạo cùng cô nhóc.

“Em muốn đi dạo một chút rồi về không?” Tuấn Phong nhìn cô nhóc qua gương.

Thanh Vân thích điều đó nên liền nói. “Cũng được.”

Tuấn Phong dừng xe lại, Thanh Vân mở cửa xuống trước. Cô dang hai tay ngang vai và hít một hơi thật sâu, cảm giác này khiến cô vô cùng thích thú. Cô tung tăng đi tới rồi xoay tròn người như đang tận hưởng không gian xung quanh mình. Tuấn Phong đút hai tay vào túi quần đi theo sau và chỉ biết mỉm cười.

Không chịu nổi vẻ đẹp hồn nhiên đó thêm một giây phút nào nữa, Tuấn Phong liền đi nhanh tới xoay người Thanh Vân lại và ôm chặt cô vào lòng. Thanh Vân khá bất ngờ vì điều đó, mặt cô áp sát vào ngực của Tuấn Phong, miệng cô khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

“Đồ biến thái, dê xôm.” Thanh Vân giả vờ nói.

Tuấn Phong đáp. “Yên nào, để anh ôm em một chút thôi.”

“Thả em ra, ai cho anh ôm chứ.” Thanh Vân e thẹn.

Tuấn Phong nhanh nhẩu. “Em không nghe định luật Newton nói sao.” Anh khẽ cười. “Khi vật A tác dụng lên vật B một lực, thì vật B cũng tác dụng lại vật A một lực như vậy. Hai lực này có cùng giá trị, cùng độ lớn, nhưng ngược chiều với nhau.”

Thanh Vân không hiểu. “Thì sao?”

Tuấn Phong nói. “Thì anh yêu em như vậy, em cũng phải yêu anh như thế chứ.”

“Vô duyên.” Thanh Vân nói trong ngại ngùng.

Tuấn Phong nói nhanh. “Em mắng anh biến thái hay vô duyên gì cũng được. Để anh ôm em thêm một chút nữa thôi.”

Thanh Vân bẽn lẽn đứng yên cho Tuấn Phong ôm mình. Cô có thể cảm nhận làn hơi ấm lan tỏa từ người của Tuấn Phong, mùi hương dễ chịu của loại sữa tắm anh hay dùng. Tại sao cô và anh đều dùng chung một loại nhưng mùi thơm lại khác nhau.

“Thả em ra.” Thanh Vân nói.

Tuấn Phong không chịu. “Một chút nữa thôi.”

“Thả em ra đi.” Thanh Vân khẽ cười. “Em phải nghe điện thoại.”

Giờ thì Tuấn Phong mới để ý điện thoại của cô nhóc reo lên này giờ. Thanh Vân nghe điện thoại xong thì bảo Tuấn Phong là mẹ gọi. Thế rồi cả hai lại lên xe đi về nhà. Tuấn Phong đang sung sướng nên không để ý, Thanh Vân lúc này đang ngồi ghế trước cùng với anh. Cô nhìn ra đường tùm tùm cười trong hạnh phúc.

Vài ngày sau, lúc này thì ông đối tác điện gặp Tuấn Phong thật. Vì lần đầu tiên gặp mặt và được ban trợ lý cổ vấn chiến lược từ trước, nên anh phải đi một mình và để cô nhóc ở lại văn phòng. Theo như những gì ban trợ lý góp ý, việc Thanh Vân đi theo sẽ khiến Tuấn Phong phân tâm, mà đây là việc tiếp xúc với đối tác lớn nên anh không thể có sự sai sót được. Xem ra thì việc Tuấn Phong lơ là trong công việc đã được ban trợ lý đánh hơi, tất cả là từ khi Thanh Vân xuống làm thư ký cho anh.

“Em xuống phòng mẹ chơi đi.” Tuấn Phong dặn cô nhóc trong lúc đi ra thang máy.

“Dạ.” Thanh Vân khẽ cười.

Xem ra cô nhóc đã hiểu tâm tình của mình, Tuấn Phong chợt nghĩ.

Mấy ngày qua Thanh Vân đã thay đổi một thái độ khác với Tuấn Phong, cô không muốn hành hạ anh nữa. Tuấn Phong cũng biết cô nhóc đã chấp nhận mình, những bữa nay anh hôn trộm cô hoặc nắm tay cô lâu đến thế nào, thì anh cũng không bị mắng là biến thái nữa.

Thanh Vân thấy thang máy chuẩn bị dừng ở tầng mẹ mình làm việc, cô liền nhanh chóng nhún chân lên hôn vào má Tuấn Phong một cái, rồi lao đi trong sự bất ngờ của anh.

Em ấy hôn mình, Tuấn Phong suy nghĩ.

Cửa thang máy khép lại và Tuấn Phong vẫn chưa hết thờ thẩn. Anh đưa tay lên sờ vào má rồi mỉm cười trong sung sướng. Tuấn Phong “yeah” một tiếng lớn rồi nhảy nhót điên cuồng một mình trong buồng thang. Chưa kịp gì thì thang dừng lại, Tuấn Phong liền nhanh chóng đứng nghiêm túc khi mọi người bước vào.

Sau khi gặp đối tác xong, trên đường về nhà, Tuấn Phong nảy ý trong đầu định chạy xe tới trung tâm thương mại V. Bước vào trong, anh liền đi tới cửa hàng trang sức. Anh định cầu hôn cô nhóc và trước tiên là phải mua nhẫn. Đáng cay thay, đời không giống như phim, anh không biết kích cỡ để lựa chiếc nhẫn cho phù hợp.

Sau một hồi được tư vấn và mô tả chiều cao cho nhân viên, cuối cùng anh cũng mua được thứ mình muốn. Một cặp nhẫn dành cho anh và cô nhóc được đựng trong chiếc hộp nhỏ màu đen. Nếu như cô nhóc mang không vừa, anh có thể quay lại đổi cái khác cho phù hợp hơn. Giờ có nhẫn rồi, anh chỉ cần nghĩ đến nơi diễn ra tiết mục cầu hôn nữa thôi. Tuấn Phong có hai lựa chọn trong đầu, nhà hàng hoặc trường học.

Nếu nhà hàng thì anh sẽ nhờ người ta bài trí một cách lãng mạn nhất. Còn nếu trường học thì anh chỉ cần

nắm tay cô nhóc về lại trường cũ, rồi hai người vừa đi, vừa hàn huyên lại chuyện xưa. Sau đó anh chỉ bắt ghế quỳ xuống và ngỏ lời cầu hôn với Thanh Vân.

Vì trung tâm thương mại gần văn phòng nên Tuấn Phong định ghé qua lấy chút vật dụng. Bước vào trong và lấy những thứ mình cần xong, Tuấn Phong vui vẻ nghĩ đến cảnh về nhà. Trời vẫn sáng nhưng Tuấn Phong cảm thấy xung quanh mình tối um, chưa kịp định hình thì anh ngã rầm xuống đất, máu từ mũi anh bắt đầu chảy ra. Những hình ảnh bắt đầu mờ đi, mắt anh khép lại và mọi thứ chìm hẳn vào trong bóng tối.

Trong giây phút hạnh phúc nhất của đời mình, cái giây phút anh tìm được tình yêu. Cái giây phút mà Tuấn Phong nghĩ đến một gia đình nhỏ bé, nơi anh cùng Thanh Vân và những đứa trẻ của hai người đang quây quần trong đó, thì cũng là giây phút anh nhận ra một sự thật. Một sự thật mà anh vô tình bỏ quên từ lâu.

31. Chương 31

Lúc ta cứ ngỡ hạnh phúc nhất, biết đâu đó lại lúc mọi buồn đau và bất hạnh chuẩn bị ập đến. Tuấn Phong không ngờ rằng, giây phút mà anh cứ ngỡ mình là kẻ hạnh phúc nhất thế giới, là người may mắn nhất trên đời, khi anh tìm được tình yêu đích thực của đời mình, tìm được người con gái, người vợ và sẽ là người mẹ của những đứa con bé bỏng của anh. Thì đó cũng là lúc Tuấn Phong nhận ra một sự thật, một sự thật đau buồn, rằng anh sắp chết.

Giờ đây Tuấn Phong đang ngồi khóc một mình trên chiếc ghế đá, chiếc ghế nằm trước trung tâm y tế R ở Mỹ. Bên cạnh anh là một tập hồ sơ bệnh án, mà trong đó kết luận anh bị ung thư máu giai đoạn cuối và đã di căn lên não.

Tuấn Phong vẫn không tin đó là sự thật, chính vì chối bỏ điều đó nên anh không tin vào kết luận của các bác sĩ ở bệnh viện V, nơi anh đi khám sau khi bị ngất ở văn phòng. Chính vì không tin nên anh đã lên nói gia đình sang Mỹ thăm bạn để lên đi khám bệnh. Và rồi sau khi khám xong, sự thật vẫn là sự thật, cái chết là điều anh không thể tránh khỏi.

Tuấn Phong không hiểu tại sao trời đất lại đối xử với anh như vậy. Tại sao anh mới tìm thấy hạnh phúc của mình, thì giờ anh phải đối mặt với cái chết và phải rời xa vĩnh viễn Thanh Vân. Tại sao anh không thể được hạnh phúc, tại sao anh chỉ còn sống được mấy tháng nữa thôi, tại sao và tại sao. Có rất nhiều câu hỏi tại sao nảy lên trong đầu của Tuấn Phong và tất cả đều không có câu trả lời.

Tuấn Phong vẫn ngồi bật khóc trong nỗi tuyệt vọng của mình. Anh không sợ đối mặt với cái chết, anh chỉ sợ mình không thể được nhìn thấy Thanh Vân nữa. Không còn được thấy nụ cười của cô, không thể nghe cô nói, không còn được ngửi mùi hương tỏa ra từ tóc cô và không thể rất nhiều thứ khác nữa. Có rất nhiều thứ mà anh dự định sẽ thực hiện với cô nhóc, để rồi tất cả giờ đây đều tan thành mây khói và anh đành bất lực trước số phận.

Có quá nhiều cơ hội để Tuấn Phong nhận ra mọi việc, có quá nhiều biểu hiện để cho anh biết và nhắc anh đi khám bệnh. Tất cả đều tại anh quá chủ quan và do sự thiếu trách nhiệm đối với bản thân, mà giờ đây, anh phải gánh chịu lấy hậu quả. Giả như anh đi khám và phát hiện sớm căn bệnh thì có lẽ anh đã chữa trị khỏi rồi. Tất cả đều tại anh và Tuấn Phong chỉ biết cảm hận bản thân mình. Anh cứ nghĩ và xem thường

cơn đau đầu, xem thường bị chảy máu cam, rồi tự huyền hoặc bản thân đó chỉ là một cơn bệnh nhẹ. Rồi đến việc anh giấu gia đình, giấu ba mẹ mình mỗi khi bị gì đó. Có rất nhiều lúc Tuấn Phong định đi tới bệnh viện nhưng anh lại hoãn đi, không vì bận tiệc tùng thì là vì cái khác, anh luôn kiếm ra một cái cớ, một cái lý do để anh thoái thác việc đi khám của mình.

Tất cả đều tại mình mà ra cả, Tuấn Phong oán trách bản thân.

Tuấn Phong chợt nhớ rằng, không phải là anh từng muốn chết sao. Chả phải lúc ở bên Mỹ, lúc căn bệnh đang phát triển, là lúc anh biết rõ nhất và anh quyết định không đi khám. Đúng là anh từng muốn chết nhưng tại sao sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay vào lúc này. Tại sao lúc anh đau khổ và buồn bã nhất, căn bệnh lại không đến, như vậy thì có phải là tốt hay không. Tại sao giờ đây anh đang đắm mình trong màu hồng cuộc sống thì tử thần lại gọi tên.

Tuấn Phong ước gì căn bệnh đến sớm hơn thì anh khỏi phải thổ lộ tình cảm của mình với Thanh Vân. Giờ đây anh phải biết nói sao với cô nhóc đây, anh phải nói gì để cô nhóc khỏi buồn phiền và đau lòng vì anh. Nếu như lúc trước anh giữ vững quyết định để yên cho Thanh Vân, để cô đi tìm hạnh phúc mới, thì giờ đây có khi cô nhóc đã yên bình và hạnh phúc rồi.

Khóc cạn nước mắt, Tuấn Phong buồn bã tuyệt vọng lên máy bay về lại thành phố H. Ngồi trên máy bay suy nghĩ, cuối cùng Tuấn Phong quyết định, anh sẽ giấu việc mình bị ung thư với mọi người. Và anh sẽ làm mọi cách khiến cô nhóc rời xa và ghét bỏ anh. Thà anh làm đau cô một lần, còn hơn việc cô mang vết thương lòng này đi đến suốt cuộc đời. Nếu thật sự Thanh Vân không yêu anh sâu đậm như anh nghĩ, thì ít ra anh nghĩ cô cũng sẽ đỡ đau lòng khi chứng kiến anh ra đi.

Trở lại với Thanh Vân, mấy ngày nay cô không gặp Tuấn Phong, cô cảm thấy buồn và nhớ anh da diết không nguôi. Cô nhớ anh, nhớ gương mặt, nhớ nụ cười và nhớ cái cách anh biến thái với cô. Sao anh chưa về nhỉ, cô định tặng anh bộ quần áo mà cô may từ lâu, bộ quần áo mà cô cất kín trong tủ thời gian qua.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Thanh Vân đi tới. “Kiệt.”

“Tối nay em hẹn đi cà phê với chị Bích Hân, chị muốn đi chung với em không?” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Cảm thấy lâu ngày chưa đi chơi với Tuấn Kiệt nên Thanh Vân liền gật đầu. Hai người sau đó gặp Bích Hân và tâm sự nhiều chuyện với nhau. Tuấn Phong được đem ra làm chủ đề, Thanh Vân ngồi nghe hai người kia trách móc và phán xét sự ngốc nghếch của anh lúc xưa. Thanh Vân chỉ biết khẽ cười vì sự ngây ngô đó. Không sao, đối với Thanh Vân thì quãng thời gian đau buồn đó chỉ càng làm cô yêu Tuấn Phong thêm mà thôi. Và cô nhận ra được một điều, thiếu anh, cô như mất đi cả thế giới và cô không còn muốn sống trên đời này nữa.

Về lại nhà, Thanh Vân đi sang phòng ba mẹ để hỏi thăm tin tức về Tuấn Phong. Câu trả lời vẫn như cô ngầm đoán trước, anh vẫn chưa về. Cô không biết tại sao anh lại đi lâu như vậy, sao anh không về với cô kia chứ. Buồn bã, Thanh Vân leo lên giường ôm chú chim cánh cụt đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thanh Vân đi xuống phòng ăn. “Anh Phong khi nào về hả mẹ?” Mới sáng mà cô đã cảm

thấy nhớ Tuấn Phong.

Bà Kim Xuân quay ra sau nhìn con gái mình. “Nó về lúc khuya rồi con. Sáng sớm nay nó xin phép ba mẹ mò đi đâu đó rồi.”

Thanh Vân thật sự rất bất ngờ. “Sao anh không nói gì với con?” Cô cảm thấy buồn.

Bà Kim Xuân biết ý nên vội an ủi. “Thôi con gái mẹ ăn sáng đi. Chắc thằng điên đó bận chuyện đột xuất ấy mà. Chút nữa mẹ sẽ mắng nó cho con.”

Thanh Vân sợ Tuấn Phong bị mắng nên vội nhanh nhẩu. “Dạ thôi, mẹ đừng mắng anh. Chắc anh về khuya quá nên sợ quá nên sợ đánh thức con ấy mà.” Cô tự huyễn hoặc bản thân.

“Chuyện gì vậy mẹ?” Tuấn Kiệt đi vào thắc mắc.

Bà Kim Xuân đáp. “Chuyện anh con chứ chuyện gì.”

“Anh ấy sao hả mẹ?” Tuấn Kiệt gắng hỏi.

“Thì nó về rồi chứ sao.” Bà Kim Xuân trả lời hời hợt.

Tuấn Kiệt hớn hở. “Anh ấy về rồi hả, để con lên kêu anh ấy xuống ăn sáng.”

Bà Kim Xuân thở dài. “Nó rúc đi rồi.”

Tuấn Kiệt nhú mày nhìn Thanh Vân. “Sao mới về đã đi lại rồi. Cái nhà chứ đâu phải cái chợ.”

Bà Kim Xuân vội nháy mắt với con mình, như ra hiệu bảo đừng đánh động đến Thanh Vân. “Ăn sáng đi con.” Bà vội lái sang chuyện khác.

Thanh Vân sau đó đi làm cùng với ba mẹ, vừa bước vào phòng thì cô đã thấy mùi thuốc nồng nặc đang ngập tràn trong không khí. Cô thấy Tuấn Phong vừa hút thuốc, vừa nhìn vào màn hình làm việc.

“Sao phòng mở điều hòa mà anh lại hút thuốc?” Thanh Vân nói lớn.

Tuấn Phong thản nhiên đáp. “Không thích thì thôi.”

“Anh về khi nào vậy?” Thanh Vân giả vờ hỏi. Cô đang đứng trước bàn nhìn anh.

Tuấn Phong vẫn mang bộ mặt không cảm xúc và chẳng đếm xỉa gì đến cô nhóc. “Lúc tối.”

Thanh Vân hơi bất ngờ trước bộ dạng của Tuấn Phong. Cô gắng hỏi. “Sáng nay anh muốn em làm việc gì?”

“Làm thư ký bao lâu rồi, mà giờ còn đi hỏi câu đó.” Tuấn Phong tiếp tục cục súc.

Thanh Vân cảm thấy Tuấn Phong khó chịu với mình. Tuấn Phong biến thái của mấy bữa của cô đâu rồi. “Sáng nào anh cũng phân công em làm việc mà.” Cô không biết vì sao mình phải lại nhận cái thái độ đó của anh.

Tuấn Phong lạnh lùng. “Em lấy giúp tôi hồ sơ dự án khu phức hợp ở bên quận B. Giấy CO, CQ của tất cả máy móc mới nhập về hồi tháng trước.”

Thanh Vân buồn bã. “Dạ.”

Cô vừa bước đi ra khỏi phòng thì Tuấn Phong bật khóc trong đau đớn. Anh không hề muốn mắng nhiếc hay chì chiết Thanh Vân nhưng anh phải bắt buộc làm vậy. Anh cần cô phải ghét anh, như thế thì anh mới yên lòng ra đi và cô nhóc sẽ đỡ phải đau buồn thảm thiết vì anh.

Thanh Vân không biết vì sao Tuấn Phong lại khác lạ như vậy. Cô không rõ công việc có trắc trở gì không, nhưng cô nhìn thấy Tuấn Phong trông rất bức bối, mà cô lại không thích điều đó. Mới hôm qua anh còn vui vẻ nói yêu cô, vậy mà giờ thì lại cư xử lạnh nhạt như chẳng quen biết. Lấy xong những giấy tờ Tuấn Phong yêu cầu, Thanh Vân về lại và văn phòng và chẳng thấy Tuấn Phong đâu cả. Cô đành u sầu ngồi xuống bàn nghịch đồng giấy tờ mới mang về. Chợt nhớ chưa pha cà phê cho Tuấn Phong, thế là cô lật đật đứng dậy lao đi.

Thanh Vân đem cà phê vào lại phòng thì thấy Tuấn Phong đã ngồi ở trong. “Nãy giờ anh đi đâu vậy?”

“Hút thuốc.” Tuấn Phong đáp ngắn gọn.

Sao bữa nay anh lại hút thuốc nhiều vậy, Thanh Vân nghĩ thầm.

Thực ra thì Tuấn Phong không phải đi hút thuốc như anh nói. Lúc này đang ngồi nghĩ về Thanh Vân thì máu mũi anh bất ngờ chảy xuống. Hoảng hốt, không có khăn tay lẫn khăn giấy, Tuấn Phong đưa tay áo lên lau nhanh. Sực nhớ mình đang mang áo trắng, thế là anh vội chạy tới nhà vệ sinh để rửa sạch. Anh nghĩ mình cần phải thay đổi cách ăn mặc.

“Cà phê của anh này.” Thanh Vân đưa ly cà phê về phía Tuấn Phong.

“Đỡ đó đi.” Tuấn Phong tiếp tục giả vờ bức bối với cô nhóc.

Thanh Vân đặt ly xuống rồi mang đồng giấy tờ lại. “Đây là những thứ anh yêu cầu em tìm lúc nãy.” Cô vẫn gượng cười, cô hy vọng anh sẽ thấy điều đó mà bớt đi sự cục súc của mình.

Tuấn Phong tiếp tục nhìn vào màn hình và lẩn chuột. “Đặt xuống đi, tôi cần gì thêm thì sẽ gọi.”

Thực chất thì những công việc này chỉ là Tuấn Phong muốn chọc Thanh Vân mà thôi. Anh sai cô đi lấy tài liệu, sắp xếp giấy tờ hay đánh văn bản nào đó, tất cả chỉ là anh muốn cho cô có việc gì đó làm, để anh có thể nhìn ngắm và ở gần bên cô. Chứ thực ra nếu anh cần tìm giấy tờ gì thì chỉ cần một cú điện thoại, giấy tờ sẽ được lập tức mang lên cho anh. Thậm chí anh muốn họ scan rồi gửi qua mail xem cho tiện thì cũng rất là bình thường. Chưa kể là ban trợ lý của anh luôn hỗ trợ và chuẩn bị trước mọi việc.

Không khí im lặng tiếp tục trôi qua, gần tới giờ trưa, đồng nghĩa Tuấn Phong phải chở cô nhóc về nhà dùng cơm như mọi bữa. Tuấn Phong không muốn điều đó, vì anh cảm thấy rất đau đớn mỗi khi Thanh Vân kề bên. Kiếm cớ, Tuấn Phong đứng dậy lao đi.

“Anh đi đâu vậy?” Thanh Vân ngược đôi mắt u sầu lên nhìn Tuấn Phong.

“Có việc.” Tuấn Phong đáp.

Thanh Vân gặng hỏi. “Việc gì vậy anh?”

Tuấn Phong tiếp tục bước đi. “Hỏi làm gì, lo làm việc đi.” Anh cố tình đóng cửa thật mạnh.

Thanh Vân giật phảng người trước thái độ đó của Tuấn Phong. Cô vẫn không hiểu tại sao anh lại đối xử như vậy với mình. Rồi cô chợt nhớ lại chuyện xưa, cô nghĩ có khi nào Tuấn Phong lại giả vờ cư xử như vậy để rời xa cô hay không. Giống như lúc trước Tuấn Phong bỏ đi Mỹ vì tưởng lầm cô và Tuấn Kiệt thích nhau.

Lần này là vì việc gì đây. Hay là do việc mình hành hạ anh, rồi anh nghĩ lầm là mình không yêu anh nên anh muốn rời xa. Mà mình đã hôn anh rồi cơ mà. Thanh Vân nghĩ thầm

Cô ngồi trong phòng và liên tục nghĩ ra mọi lý do để khiến Tuấn Phong cư xử như vậy. Cô lật lại trí nhớ mọi việc xảy ra trong thời gian qua, cô không biết mình có làm sai điều gì không, có nói gì khiến Tuấn Phong phật lòng hay vô tình làm gì đó khiến anh tổn thương không.

Nghĩ mãi vẫn không ra kết quả, cô đành lủi thủi đi về chung xe với ba mẹ. Nếu mà cô đi chung xe với Tuấn Kiệt thì e rằng Tuấn Phong sẽ hiểu lầm hơn nữa. Bữa cơm trôi qua nhanh chóng và Tuấn Phong chỉ trò chuyện với Tuấn Kiệt và ba anh. Tranh thủ thời gian, cô xuống nhà trước để đợi Tuấn Phong chở đi làm và mọi chuyện lại không như cô nghĩ.

“Em đi với ba mẹ đi. Tôi phải đi đây có việc.” Tuấn Phong lạnh lùng nói.

Thanh Vân bất ngờ nhìn thấy Tuấn Phong đánh xe đi, cô không ngờ mình lại bị anh hắt hủi như thế. Cô đã làm gì sai kia chứ, sao anh lại đối xử với cô như vậy. Thời gian qua, ngoài Tuấn Kiệt ra, thì cô đâu cười đùa với chàng trai nào khác ngoài anh. Mà chẳng phải là giữa cô và Tuấn Kiệt chẳng có gì rồi đó sao. Vậy thì là vì lý do gì.

Mới một giây trước anh còn vui vẻ, thì một giây sau anh đã thay đổi một trăm tám mươi độ với cô. Thanh Vân cảm thấy sợ hãi cảm giác đó, cái cảm giác giống như Tuấn Phong vừa đưa cô lên mây rồi lại thần nhiên đạp cô rớt lại xuống vực thẳm. Mà cô nghĩ có khi như vậy thì càng tốt, ít nhất rớt xuống chết rồi, thì khỏi phải hứng chịu những giây phút dằn vặt mà Tuấn Phong gieo cho cô.

Vút nhanh xe ra ngoài, Tuấn Phong nhìn lại Thanh Vân qua gương. Anh thấy cô nhóc cầm túi xách cúi mặt xuống đất, hình ảnh trông rất quen, hình ảnh cô nhóc đau buồn mà anh hay bắt gặp. Nước mắt khẽ chảy xuống trên gò má, Tuấn Phong cảm lòng không nổi, anh định đánh xe quay vào nhà nhưng thoáng chốc lại từ bỏ ý định.

Tuấn Phong chạy xe rẽ vào một con đường khác gần đó. Anh dừng lại bên lề, bắt đầu đập tay liên tục lên vô lăng và gào thét. Những tiếng hét của anh chứa đầy sự căm phẫn và tuyệt vọng của bản thân. Rồi tiếng hét chuyển thành tiếng nấc, anh vừa khóc, vừa nấc trong xe như một đứa trẻ. Anh không muốn làm cô nhóc đau lòng, sao anh lại nhẫn tâm đối xử với cô nhóc như vậy chứ. Anh đã không mang lại hạnh phúc cho Thanh Vân, vậy mà sao anh còn đối xử tệ bạc với cô kia chứ.

Tuấn Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng, anh sợ rằng nếu như cô nhóc không ghét bỏ anh và đến lúc khi anh ra đi, thì cô nhóc đã đau khổ trong một thời gian dài, vậy những gì mà anh đang cố làm có phải là vô nghĩa không. Tuấn Phong không biết mình nên làm gì, anh có nên đưa tập hồ sơ bệnh án của mình cho Thanh Vân xem hay không. Nếu anh nói ra mọi sự thật thì liệu Thanh Vân có đau khổ hơn không. Anh không biết, không biết gì hết.

Chiều đó, Tuấn Phong không đi làm mà chạy xe thẳng tới nghĩa trang. Anh vào thấp nhang mộ ông bà và nói ra mọi nỗi lòng của mình. Anh hy vọng ông nội sẽ dẫn lối cho anh, sẽ giúp anh tìm ra một giải pháp để có thể ra đi nhẹ nhàng.

Lại nói về Thanh Vân, giờ đây cô ngồi một mình trong văn phòng và suy nghĩ về Tuấn Phong. Chờ mãi không thấy anh, cảm thấy chán nản nên cô xuống phòng mẹ mình. Mẹ cô bận đi họp, thế là cô lại mò tới phòng của ba, rồi cô quên mất là ba mẹ đi họp cùng nhau. Tuấn Kiệt thì đang thực tập nên cô đành xuống phòng thư ký trò chuyện với mấy anh chị cho đỡ buồn.

Thanh Vân đem chuyện của mình ra để hỏi. “Bồ của bạn em đột nhiên sau một vài ngày thì bỗng thay đổi thái độ với cô ấy một cái đùng. Vừa mới tình cảm thì giờ tự nhiên anh ta ghét bỏ bạn em vô cớ. Theo chị thì anh ta bị gì và em nên khuyên bạn em như thế nào?”

Anh Thư, chị thư ký hay trò chuyện với Thanh Vân đáp. “Chị đoán chắc là thằng đó hết yêu bạn em rồi. Làm gì mà chỉ sau một vài ngày lại trở mặt nhanh như vậy. Em nên bảo bạn em dứt khoát với thằng đó đi.” Cô nàng tỏ vẻ mình am hiểu.

Thanh Vân sửng sốt. “Hết yêu hả chị? Vì sao lại hết yêu?” Cô không hiểu và cũng không muốn như vậy.

Anh Thư nhếch môi. “Mới nói tiếng yêu, giờ lại thay đổi thái độ như vậy với bạn em. Chẳng qua là thằng đó kiếm cái lý do để chia tay thôi, nó yêu con khác rồi. Chị ghét những thằng đàn ông như vậy, muốn chia tay thì nói đại ra đi. Bày đặt.”

“Còn lý do nào không chị?” Thanh Vân muốn một kết quả khác.

Anh Thư ầm ờ giây lát. “Bạn em có chung thủy với thằng đó không?” Thấy Thanh Vân gật đầu nên cô nàng nói tiếp. “Vậy chỉ có thể là thằng đó hết yêu bạn em thôi.”

“Vậy em phải nói gì với bạn em đây?” Thanh Vân nói giọng buồn bã.

“Em nói với bạn em ấy. Nếu thằng đó đã cư xử như vậy thì bạn em cũng không nên cần nó nữa. Cứ thản nhiên như kiểu, mày thích thì bà chiều.”

Thanh Vân nghe xong rồi trò chuyện sang vấn đề khác.

Những ngày sau, cô mặc dù không muốn làm theo những gì chị Anh Thư khuyên bảo, nhưng cô cũng mặc kệ Tuấn Phong như lúc cô hành hạ anh. Cô chủ động không đi chung xe với Tuấn Phong nữa, mà đi cùng với ba mẹ. Cô cũng không gặng hỏi Tuấn Phong, anh giao việc thì cô làm, không giao thì cô ngồi vẽ bậy hoặc lấy điện thoại ra bấm. Cô hy vọng Tuấn Phong sẽ thay đổi và trở lại bản tính như lúc xưa.

Nào ngờ cái Tuấn Phong thay đổi không phải là tính tình mà lại thay đổi phong cách thời trang của mình. Thanh Vân bất ngờ khi thấy Tuấn Phong không mang áo sơ mi trắng nữa, mà thay vào đó là áo sơ mi đen. Nguyên một tông đen trên người, trông anh chả khác gì con cầy mực.

Thực chất Tuấn Phong thay đổi sang áo đen cũng bởi vì anh muốn che giấu sự thật mà thôi. Mũi anh ngày càng chảy máu nhiều hơn và anh lại không muốn ai thấy việc đó. Dùng khăn thì quá bất tiện và mất thời gian, nên Tuấn Phong mới nảy ra ý mang áo đen để dễ bề tiện lợi. Cứ mỗi lần mũi anh chảy máu thì anh nhanh chóng đưa tay áo lên quệt một phát. Máu được lau sạch và màu đen che giấu được màu đỏ của máu.

Tuấn Phong không còn dẫn dắt Thanh Vân nữa, thay vào đó anh chọn cách im lặng, chỉ mỗi khi cô làm sai cái gì đó thì anh mới nặng lời với cô. Đây là cách duy nhất khiến anh dễ chịu vào thời điểm này và cũng là cách ít gây đau buồn cho Thanh Vân nhất. Thấy cô nhóc chủ động không đi xe với mình, Tuấn Phong cảm thấy nửa buồn, nửa vui. Anh vui vì sẽ không khó chịu khi đi chung với cô nhóc và anh buồn vì mình phải rời xa cô. Anh không còn sống được bao nhiêu ngày nữa.

32. Chương 32

Vào một buổi chiều mát mẻ, Thanh Vân đi lấy những thứ mà Tuấn Phong yêu cầu như mọi hôm. Bước về phòng, không thấy anh, cô đành đặt đồng giấy tờ xuống bàn. Nhìn mọi thứ quá lộn xộn, nên cô nảy ý sắp xếp lại cho ngăn nắp.

Khi Thanh Vân bỏ con dấu khắc chức vụ của Tuấn Phong vào trong ngăn bàn, cô tình cờ thấy một chiếc hộp nhỏ màu đen. Tò mò mở ra xem và cô thật sự bất ngờ khi thấy bên trong là một cặp nhẫn.

Đúng lúc đó thì Tuấn Phong bước vào. “Em làm gì vậy?” Anh trợn mắt hét lên.

“Không gì hết.” Thanh Vân giật mình đóng chiếc hộp và bỏ lại vào trong ngăn bàn.

“Ai cho em đựng vào đồ của tôi?” Tuấn Phong nói lớn. Tất cả chỉ là anh không muốn cô biết sự thật. Sự thật là anh sẽ cầu hôn cô.

“Em xin lỗi.” Thanh Vân hoảng hốt, cô nói giọng run run. Chưa bao giờ cô thấy sắc mặt đáng sợ của Tuấn Phong như lúc này.

Tuấn Phong nghiêm mặt lại. “Đừng bao giờ đựng vào đồ của tôi một lần nữa.” Ánh mắt của anh như đe dọa lấy cô.

Thanh Vân sợ hãi. “Dạ.” Cô đi về lại vị trí của mình nhưng nửa chừng thì quay lại. Cô muốn biết rõ, rốt cuộc thì Tuấn Phong muốn gì ở cô. “Sao anh lại cư xử như vậy với em?”

Tuấn Phong im lặng không đáp.

Thanh Vân tiếp tục nói với đôi mắt đỏ hoe. “Em đã làm gì sai chứ?”

“Nói nhiều quá, về chỗ làm việc đi.” Tuấn Phong cảm thấy đau nhói nên không muốn nghe nữa.

“Em vẫn muốn nói đấy.” Thanh Vân rơi nước mắt. “Em đã làm gì sai hả? Ngày xưa, dù em có sắp xếp nhầm hồ sơ hay làm sai chuyện gì, thì anh vẫn luôn mỉm cười chỉ bảo và nói không sao. Em có đựng vào bất cứ thứ gì của anh, thì anh cũng mỉm cười. Vậy mà giờ đây, cứ mỗi lần em làm sai việc gì đó, dù chỉ là một việc nhỏ thôi, thì anh lại nổi cáu la mắng em. Tại sao chứ?”

“Tôi bây giờ không giống ngày xưa.” Tuấn Phong nắm chặt tay của mình lại.

Thanh Vân ừm một tiếng. “Anh của ngày xưa.” Cô quay mặt đi khi nước mắt đang rơi. “Anh của ngày xưa lúc nào cũng cưng em. Anh của hôm qua thì luôn miệng nói yêu em. Vậy sao anh của hôm nay lại như vậy. Tóm lại thì anh muốn gì? Sao anh cứ trêu đùa tình cảm với em vậy?”

“Tôi chả trêu đùa gì cả.” Tuấn Phong nói trong đau đớn.

Thanh Vân nghẹn ngào. “Em đâu cần anh phải đáp trả lại tình cảm của em. Em đâu cần anh phải nói yêu em.” Cô cảm thấy tim mình tan vỡ. “Em chỉ muốn yêu đơn phương anh và mãi mãi giấu kín nó trong lòng.”

Cô đưa tay lên quệt nước mắt. “Sao anh lại kéo em ra khỏi thế giới đó. Khiến em cứ ngỡ mình đang ở trên thiên đường hạnh phúc, rồi lại nhấn tâm đẩy em xuống vực sâu. Anh không thể để em yên được sao. Phải dần vật, dần dọa em thì anh mới chịu hả.”

“Tất cả là do em tự ảo tưởng lên mà thôi.” Tuấn Phong cảm thấy mình nên chết đi thì tốt.

Thanh Vân không ngờ Tuấn Phong lại nói như vậy. “Anh là đồ đáng ghét.” Cô hét lên. “Em ghét anh.” Dứt lời, cô lao nhanh ra khỏi văn phòng.

Tuấn Phong như chết lặng khi nhìn thấy hình ảnh Thanh Vân đau khổ bước đi. Anh cảm thấy hận bản thân mình và bức tức đến cực độ. Anh đứng dậy nghiêng rặng, tay nắm chặt lại và không ngừng dồn dập hít thở. Anh vận hết sức lực đâm thật mạnh vào tường. Anh tiếp tục đánh đến khi tay mình toát máu ra và in hằn lên bức tường màu trắng. Đau đớn và buồn bã, anh lao ra khỏi phòng và tìm đến thầy Quang.

Một lát sau thì thầy Quang cũng tới quán nhậu mà hai thầy trò hay ngồi. Thầy thấy khuôn mặt của học trò mình đầy u sầu, cái hình ảnh mà thầy không bao giờ muốn nhìn thấy một lần nào nữa. Nó chẳng khác gì vẻ mặt của Tuấn Phong lúc ông nội mất, thờ thẫn và chứa đầy sự tuyệt vọng.

“Có chuyện gì vậy em?” Thầy Quang lo lắng.

Tuấn Phong nhìn sang thầy mình với đôi mắt đỏ hoe. “Dạ không có gì.”

“Mặt vậy mà bảo không có gì. Nói thầy nghe coi.” Thầy Quang hỏi thúc.

Tuấn Phong cúi mặt xuống cười khẩy rồi ngẩng mặt lên thở dài. “Em phải làm gì đây hả thầy. Em không biết mình nên làm gì nữa.”

Câu nói chẳng khác lúc trước là bao, thầy Quang nghĩ rồi nói. “Em gặp phải chuyện gì sao?”

Tuấn Phong nốc cạn ly bia rồi nhìn thầy mình với ánh mắt cầu xin sự thương xót. “Em bị ung thư máu giai đoạn cuối. Đã di căn lên não.” Anh không biết tại sao thầy Quang là người duy nhất mình có thể tâm sự mọi ưu phiền.

Thầy Quang bất ngờ và không muốn tin. “Em nói gì vậy?” Thầy nói lớn.

Tuấn Phong nhìn ra đường. “Em bị ung thư máu thầy ạ.”

“Đây không phải là chuyện đùa nha Phong” Thầy Quang cảm thấy bức tức.

“Em ước gì nó không phải là sự thật.” Tuấn Phong nói khẽ rồi lại nốc bia. “Nhưng khổ nỗi.” Anh lại nhìn

xa xăm và thở dài trong ngao ngán.

“Em im đi.” Thầy Quang nghen ngào.

“Là thật thầy ạ.” Tuấn Phong cười trong đau đớn.

Thầy Quang dù cố không muốn tin điều đó và thầy ước rằng đây chỉ là một trò đùa của học trò mình. Nhưng dù vậy thì thầy vẫn không ngăn cản được những giọt nước mắt rơi xuống. Lặng lặng tháo chiếc kính mắt đang đeo, thầy Quang đưa tay lên lau nước mắt. Nghe tin cậu học trò, người mà thầy xem như là con trai của mình sắp phải chết, thì còn điều gì đau buồn hơn nữa.

Thầy Quang mang kính vào lại. “Em đã khám kỹ chưa? Các bác sĩ có khi nào chẩn đoán lầm không?” Thầy vẫn không muốn tin.

Tuấn Phong khẽ cười. “Không có sự lầm lẫn nào đâu thưa thầy. Em đã sang Mỹ khám và kết quả vẫn như vậy.”

Thầy Quang u sầu. “Em còn bao nhiêu thời gian nữa?”

Tuấn Phong đốt điếu thuốc và hút một hơi. “Dạ khoảng vài tháng gì đó.”

“Gia đình đã tìm bệnh viện nào khác chưa?” Thầy Quang hy vọng với gia thế của Tuấn Phong thì có thể kéo dài thêm sự sống cho cậu được lâu hơn.

Tuấn Phong lắc đầu. “Em vẫn chưa nói với ba mẹ.”

“Tại sao?” Thầy Quang ngạc nhiên.

“Em sợ họ đau buồn, sợ họ không chịu nổi được sự thật, khi biết con trai mình sắp chết.” Tuấn Phong nói thật.

Thầy Quang bỗng lớn tiếng. “Em là thằng khùng. Ai cho em cái quyền quyết định chuyện đó.” Thầy nói với giọng nghen ngào.

“Em không muốn họ đau khổ.” Tuấn Phong nói ra suy nghĩ của mình. “Thà như họ không biết, đến khi em mất thì có phải họ đỡ đau buồn hơn không.”

“Em có chắc rằng em sẽ chết ngay lập tức không? Hay em sẽ nằm liệt giường một thời gian rồi mới ra đi. Lúc đó họ sẽ thế nào? Em đã nghĩ đến việc đó chưa?” Thầy Quang bật khóc. “Ai cho em tước đi cái quyền yêu thương của cha mẹ?”

Tuấn Phong nói. “Em sợ.”

Thầy Quang nhìn học trò mình. “Thầy biết em lo lắng, thương họ, nhưng em đừng ấu trĩ như vậy. Trước sau gì em cũng chết, vậy sao em không để họ dùng chút thời gian ngắn ngủi đó để chăm sóc cho em.” Thầy Quang phần nộ vì suy nghĩ ích kỷ của học trò mình. “Em giấu ba mẹ em như vậy, thì khi ba mẹ em phát hiện ra, họ muốn chăm lo cho em, muốn bù đắp, muốn làm gì đó cho em thì liệu có còn kịp không? Hay họ sẽ tự dằn vặt, ân hận và trách bản thân mình quá vô tâm trong suốt quãng đời còn lại.” Thầy nốc cạn ly bia của mình. “Nghe lời thầy đi, đừng giấu gia đình mình nữa.”

Tuấn Phong nghe những lời giáo huấn của thầy xong thì hiểu ra mọi chuyện. Anh cảm thấy mình quá ngu ngốc. “Dạ vâng.”

Lại nói về Thanh Vân, giờ đây cô đang nằm trong phòng và bật khóc đau đớn. Không phải là cô ảo tưởng, những lời nói yêu thương của Tuấn Phong, định luật Newton, những hành động biến thái của anh, tất cả đều là sự thật. Chỉ là giờ đây như lời chị Anh Thư nói, anh không còn yêu cô nữa thôi. Cũng chẳng sao, cô quen với việc đó rồi, hết Phương Nhi rồi đến Bích Hân, giờ thì ai nữa cũng vậy thôi.

Trở lại với Tuấn Phong, anh và thầy Quang tâm sự đến khi say thì mới đi về. Vừa bước vào nhà, ba mẹ thì đi vắng, chỉ còn Tuấn Kiệt đang đi ra nhìn anh đầy giận dữ.

“Anh hay lắm.” Tuấn Kiệt nói với giọng đầy bức bối. “Vì anh mà chị nằm khóc một mình trong phòng. Đến cả giờ cơm, chị cũng chẳng xuống ăn. Sao anh không đi Mỹ luôn đi?” Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn anh mình khi đi ngang qua. “Nếu biết trước như vậy thì em đã không lết xác qua đó để gọi anh về. Cứ để mặc xác anh chết dần, chết mòn bên đó cho khỏe.” Cậu tiếp tục bước đi và ra lệnh cho anh mình. “Anh liệu mà lên chăm sóc chị đi.”

Tuấn Phong im lặng nghe Tuấn Kiệt la mắng. Anh nghĩ cũng đáng thôi, có người nào mà tàn nhẫn như anh chứ. Lặng lẽ bước vào phòng Thanh Vân, anh thấy thức ăn và nước uống đặt trên bàn, cô nhóc thì đang trùm kín chăn phủ người mình lại. Tuấn Phong đoán chắc ba hoặc mẹ anh lấy chìa khóa mở cửa vào, chứ cô nhóc thì luôn khóa trái cửa phòng mình lại mỗi khi buồn bực chuyện gì đó.

Tuấn Phong ngồi trên giường đối lưng lại với Thanh Vân. “Em giận anh à?”

Ai thêm giận anh chứ, Thanh Vân nghĩ thầm. Cô có thể ngửi thấy mùi bia rượu nồng nặc bốc ra từ người của Tuấn Phong.

“Anh xin lỗi, em tha lỗi cho anh nha. Anh hứa sẽ không như vậy nữa đâu.” Tuấn Phong ngược nhìn lên trần nhà thở dài.

Lại muốn dụ ngọt em hả, xưa rồi nhé, Thanh Vân bĩu môi trong lúc nghĩ ngợi.

Tuấn Phong không thấy cô nhóc đáp lại, nên anh nghĩ cô nhóc chắc đang giận mình rất nhiều. “Anh biết anh đã cư xử không đúng với em. Anh phải làm gì thì em mới hết giận?”

Anh chẳng cần làm gì cả, vì em có giận anh đâu. Em chỉ giận bản thân mình ngu ngốc vì yêu anh thôi, Thanh Vân tiếp tục nghĩ thầm.

Cảm thấy hết cách, Tuấn Phong đành nói sự thật cho Thanh Vân biết. Anh không muốn cô buồn. “Anh bị ung thư máu giai đoạn cuối. Chính vì thế nên anh mới cư xử như vậy với em. Để em có thể ghét anh và anh có thể nhẹ nhàng ra đi.” Tuấn Phong vừa nói, vừa khóc. Những giọt nước mắt cay đắng lăn xuống trên khuôn mặt của anh.

“Anh nói xàm cái gì vậy. Sao lại đem chuyện đó ra đùa.” Thanh Vân cảm thấy bức bối. Cô đâu cần Tuấn Phong đem cái chết ra để hòa giải với mình.

“Anh nói láo em để làm gì.” Tuấn Phong nhếch môi cười.

Thanh Vân nói lớn. “Anh im đi, em không muốn nghe nữa.” Cô không muốn trò đùa này tiếp tục diễn ra.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em tha lỗi cho anh nha.”

“Anh có lỗi gì mà phải xin chứ.” Thanh Vân nói ra suy nghĩ của mình.

Tuấn Phong nghĩ rằng cô nhóc vẫn đang giận mình nên anh liền đi về phòng. Lấy chìa khóa mở ngăn bàn ra, anh cầm hai xấp hồ sơ bệnh án của mình đi sang lại phòng Thanh Vân. Hai xấp hồ sơ mà đã nhiều lần anh muốn vứt đi nhưng lại không thể. Có gì đó trong anh thôi thúc bảo nên giữ lại.

“Bệnh án của anh đây, em xem đi.” Tuấn Phong đặt hai xấp hồ sơ bên cạnh cô nhóc.

Thanh Vân thật sự không muốn trò đùa này tiếp diễn nên cô liền lấy những xấp giấy đó lên xem. Dưới ánh đèn ngủ phẳng phất, tuy không sáng lắm nhưng cô có thể đọc rõ những hàng chữ kết luận của bệnh viện V. Còn bệnh án ở trung tâm y tế R của Mỹ, tiếng anh của cô không giỏi, nên cô chẳng thể hiểu được những từ ghi trong đó.

“Những thứ hồ sơ này anh làm giả đúng không?” Thanh Vân không muốn tin đó là sự thật. “Anh làm ra để lừa em đúng không?” Cô bắt đầu cảm thấy hai mắt mình cay xè. Cô nghĩ Tuấn Phong lừa bệnh án tiếng anh ra để lừa cô.

Tuấn Phong lắc đầu. “Là thật.”

Thanh Vân bật khóc. “Không, không thể nào. Có khi bệnh án này là của một người khác, họ đánh nhầm tên anh thôi.” Tim cô như thất lại và cô vẫn không muốn tin. “Hoặc nhầm lẫn trong khâu xét nghiệm chẳng hạn.”

“Anh cũng ước gì tất cả những thứ đó là giả và căn bệnh anh chỉ là một sự nhầm lẫn nào đó.” Tuấn Phong

vẫn ngồi quay lưng lại với cô nhóc. “Nhưng sự thật thì vẫn là sự thật.”

Thanh Vân vội ôm chầm lấy Tuấn Phong từ phía sau. “Mấy cái bệnh viện đó là bệnh viện dỏm. Anh đi khám bệnh viện khác đi. Biết đâu kết quả sẽ khác.”

“Ngốc à.” Tuấn Phong ôm lấy tay cô nhóc. “Bệnh viện đó ở Mỹ là bệnh viện tốt nhất thế giới rồi. Sẽ không còn bệnh viện nào tốt hơn nữa đâu.”

Thanh Vân vẫn lắc đầu không tin, cô nói trong nghẹn ngào. “Nói với em đi, nói với em đây chỉ là giấc mơ đi. Nói với em đây chỉ là một trò đùa của anh thôi. Em sẽ không giận anh nữa đâu. Em sẽ không buồn và không làm anh tức giận nữa. Anh nói gì em cũng sẽ nghe, bảo gì em cũng sẽ làm. Nói với em đi, nói anh đang đùa với em đi.”

Tuấn Phong gỡ tay cô nhóc ra khỏi người mình rồi quay người lại. Anh đưa tay lên lau nước mắt cô nhóc. “Em đừng khóc nữa. Em như vậy thì anh sẽ đau lòng lắm.”

Thanh Vân đâm liên tiếp vào ngực Tuấn Phong. “Anh đừng đùa nữa được không. Anh nói thật với em đi. Là anh.”

Tuấn Phong chỉ biết ôm cô nhóc vào lòng. “Đừng như vậy nữa mà em.” Anh bật khóc. “Nghe lời anh đi, đừng khóc nữa.”

Thanh Vân vẫn tiếp tục vỡ òa lên. Cô không tin và cũng không muốn tin những gì mình vừa biết được. Tại sao ông trời lại lấy Tuấn Phong của cô đi. Giờ cô phải làm sao, cô phải sống làm sao khi không có anh bên cạnh. Thà rằng anh tiếp tục rời xa cô, anh không thêm yêu cô, hay anh yêu người khác cũng được. Cô sẽ lẳng lặng chấp nhận mọi thứ đó, chỉ là cô xin đừng bắt Tuấn Phong phải ra đi, phải rời xa cô vĩnh viễn.

Tuấn Phong chẳng biết làm gì, anh chỉ biết vút ve tấm lưng của Thanh Vân để dỗ dành cô. Anh biết sự thật này sẽ khiến cô và mọi người khó chấp nhận. Anh cũng biết nó sẽ khiến mọi người phải đau khổ nhưng anh chẳng thể làm được gì. Một lúc sau thì Thanh Vân đã hết khóc, hoặc có khi cô đã khóc hết cạn nước mắt của mình.

Tuấn Phong lúc này mới khẽ nói. “Em ăn gì chưa? Anh chở em đi ăn nha.” Anh sợ cô nhóc đói bụng và lẻ người đi.

Thanh Vân dụi mắt rồi nhìn Tuấn Phong gật đầu. Trời cũng chưa về khuya nên trung tâm thương mại vẫn còn mở. Tuấn Phong đánh xe chở Thanh Vân vào nhà hàng Hàn Quốc để ăn. Anh lẳng lặng đút thịt cho cô nhóc như ngày xưa.

Thanh Vân vừa ăn, vừa bật khóc. Cô cảm thấy những giây phút này sẽ tồn tại được bao lâu nữa đây. Cứ nghĩ đến việc Tuấn Phong chết thì cô lại muốn vỡ òa lên, mặc cho bản thân muốn kìm hãm lại. Cô muốn nghe lời anh không khóc, nhưng tại sao cô không thể ngừng rơi nước mắt của mình lại được.

Tuấn Phong cảm thấy chạnh lòng vì Thanh Vân, anh khẽ đưa tay sang gạt nước mắt của cô. “Em đã hứa với anh là không khóc nữa rồi mà.”

Thanh Vân gạt đầu rồi nói trong nghẹn ngào. “Dạ.” Cô muốn giữ lời nhưng lại không thể.

“Chính vì anh sợ em đau buồn như vậy, nên anh mới cư xử khó chịu với em trong thời gian qua. Anh muốn em ghét anh, như vậy khi anh ra đi, anh sẽ bớt lo lắng về em, lo lắng cho cô nhóc ngốc nghếch của anh.” Tuấn Phong nói thật.

Thanh Vân chợt thấy những ngón tay phải của Tuấn Phong rớm máu. “Tay anh chảy máu kìa. Đừng nói với em là anh tự làm đau mình chứ.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Lúc chiều thấy em khóc nên anh không kìm lòng mình lại được. Bởi vậy, nếu em thương anh thì đừng khóc nữa nha.”

Hai người sau đó ăn xong thì ra về. Trên đường đi, Thanh Vân bỗng thắc mắc. “Anh biết mình bị bệnh lâu chưa?”

“Chỉ mới đây à.” Tuấn Phong đáp. “Lúc đợt vừa rồi anh sang Mỹ và nói láo thăm bạn ấy.”

Thanh Vân sợ Tuấn Phong giấu mình bị bệnh từ lâu nhưng không nói. “Thế còn lúc trước anh đi Mỹ thì sao. Có khi nào lúc đó anh đã biết mình mắc bệnh rồi không?”

“Không, lúc đó anh sang Mỹ là vì anh tưởng nhầm em và Tuấn Kiệt quen nhau. Anh không muốn phá rối hạnh phúc sau này của hai đứa nên mới trốn sang đó.” Tuấn Phong khẽ cười.

Vậy chuyện đó là thật, Thanh Vân nghĩ ngợi rồi nói. “Anh ngốc lắm. Anh là đồ ngốc.”

“Sao em lại mắng anh?” Tuấn Phong ngạc nhiên.

Thanh Vân nói thật. “Nếu như anh không ngốc thì có lẽ chúng ta đã hạnh phúc với nhau một thời gian dài. Chúng ta không phải bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy.”

“Anh xin lỗi.” Tuấn Phong cảm thấy mình đáng chết.

“Xin lỗi gì chứ.” Thanh Vân nói. “Lúc nào anh cũng sau này, sau này. Sau này để làm gì khi hiện tại chúng ta chả có nhau. Sau này để làm gì khi hiện tại chúng ta chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa.”

Tuấn Phong chẳng biết nói gì nên im lặng.

Về đến nhà, Thanh Vân lao vào trong phòng tắm và tiếp tục khóc một mình trong đó. Cô vẫn không tin sự thật Tuấn Phong sắp lìa xa mình. Thế giới của cô sẽ còn lại gì khi không có anh. Đắm mình trong nước mắt một thời gian, cô cầm gối đi sang phòng Tuấn Phong.

Thanh Vân bước vào, cô thấy anh đang ngồi trên giường hút thuốc. “Em có thể sang ngủ với anh được không?” Dù cửa ban công đang mở nhưng cô vẫn thấy mùi thuốc khá nồng nặc.

Tuấn Phong liền dập điếu thuốc đang hút dở. “Để anh đi bật đèn.” Anh biết cô nhóc sợ bóng tối.

Thanh Vân chui vào chăn. “Thôi, em không sợ đâu.” Còn điều gì khiến cô sợ bằng việc anh ra đi nữa.

Tuấn Phong cũng nằm xuống ôm Thanh Vân. “Em đừng khóc nữa được không?”

“Em chả muốn khóc nhưng nước mắt cứ rơi.” Thanh Vân òa lên.

Tuấn Phong cũng khóc theo. “Điều anh lo sợ nhất không phải là cái chết, mà chính là em.”

“Em xin lỗi, em sẽ không làm anh lo nữa đâu.” Thanh Vân thút thít.

“Hứa với anh nha, hãy luôn hạnh phúc và vui vẻ dù không có anh ở bên cạnh.” Tuấn Phong hy vọng Thanh Vân sẽ luôn cười. Dù khi anh ra đi thì nụ cười vẫn nở trên khuôn mặt của cô.

33. Chương 33

Vừa mở mắt ra thì Tuấn Phong đã thấy Thanh Vân đang ngồi nhìn mình chằm chằm. Anh chưa kịp nói gì thì cô nhóc đã nhanh chóng nằm xuống gục đầu lên ngực anh. Mím cười, Tuấn Phong đưa tay lên vuốt ve lưng cô nhóc. Cứ mỗi sáng thức dậy và được nhìn thấy Thanh Vân, đó chính là niềm hạnh phúc mỗi ngày của anh, những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Ăn sáng cùng với gia đình xong, Tuấn Phong định đánh xe hơi chở Thanh Vân đi làm nhưng rồi lại thôi. Anh vào trong gara và dắt chiếc xe 67 xưa cũ của mình ra, anh muốn cùng cô nhóc vi vu trên đường như ngày xưa.

“Ý, em thích đi xe máy.” Thanh Vân mừng rỡ.

Tuấn Phong khẽ cười. “Vậy sao trước giờ không nói với anh?” Anh ghét đánh xe hơi chở cô đi làm.

Thanh Vân lắc lư người mình qua lại. “Tại ai đó ngốc nên em mới không nói.”

Tuấn Phong giả vờ buồn bã. “Sao em cứ mắng anh hoài vậy.”

“Anh chàng ngốc chở em đi làm nào.” Thanh Vân đá vào chân Tuấn Phong.

“Tình cảm ghê ha.” Tuấn Kiệt đi ra mĩa mai.

Tuấn Phong liền đánh lại. “Kệ chúng tôi.” Anh đá nhẹ vào mông em mình.

“Mẹ ơi, anh Phong đánh con.” Tuấn Kiệt nói lớn.

Tuấn Phong giả vờ đưa nắm đấm lên để hù dọa Tuấn Kiệt. Sau đó anh nỏ máy nhưng mãi vẫn không được. Vì lâu ngày không đi nên Tuấn Phong nghĩ chắc do bugi hoặc xăng bị vấn đề. Anh tiếp tục gắng sức đạp liên hồi, mồ hôi bắt đầu toát ra và cuối cùng chiếc xe cũng nổ. Tuấn Phong vẫn như thói quen cũ, anh đội mũ bảo hiểm lên cho Thanh Vân rồi gõ nhẹ lên đó.

Vì mang váy nên Thanh Vân phải ngồi một bên, cô ôm chặt Tuấn Phong rồi nép đầu mình vào lưng anh. Những ký ức lúc xưa bắt đầu tràn về và mắt Thanh Vân bỗng đỏ hoe khi nghĩ đến. Đây có thể là những khoảnh khắc cuối cùng mà cô có thể trải qua cùng với Tuấn Phong.

Lúc sau ở văn phòng làm việc, Thanh Vân vẫn như thói quen mọi hôm. “Cà phê của anh này, chàng ngốc.”

“Em để bên đó giúp anh.” Tuấn Phong chỉ tay về phía bàn tiếp khách.

Thanh Vân liền làm theo, cô vừa ngồi xuống thì ngạc nhiên khi thấy Tuấn Phong đi tới. “Anh không làm việc sao?”

Tuấn Phong lắc đầu. “Công việc lúc này đối với anh còn nghĩa gì đâu. Bây giờ thứ quan trọng nhất với anh.” Anh đưa tay bấu nhẹ má cô. “Đó chính là em.”

Thanh Vân đỏ mặt. “Dám tán tỉnh em hả?” Cô đấm nhẹ vào ngực anh.

Tuấn Phong bỗng bất ngờ hôn Thanh Vân. “Anh còn muốn biến thái với em nữa kia.”

“Ồ dê xôm.” Thanh Vân ngượng ngùng.

Tuấn Phong khẽ cười. “Dám mắng anh ư.” Anh cù lét cô.

Đang đùa giỡn với nhau thì Thanh Vân thấy Tuấn Phong đưa tay áo lên lau máu chảy ra từ mũi. Cô chợt nhận ra. “Thì ra anh mang áo đen là vì việc này?”

Tuấn Phong gật đầu. “Anh sợ em và mọi người biết.”

“Anh ngốc lắm.” Thanh Vân lấy khăn giấy ở trên bàn lau những vết máu còn đọng lại trên mặt của Tuấn Phong. “Lần sau anh mà chảy máu thì gọi em nha.”

Tuấn Phong cầm tay cô nhóc đưa lên miệng hôn nhẹ. “Anh biết rồi.”

“Anh nói với ba mẹ chưa?” Thanh Vân xụ mặt xuống.

Tuấn Phong lắc đầu. “Chưa, anh sợ họ sẽ buồn.”

“Anh nói với ba mẹ đi.” Thanh Vân khuyên nhủ. “Nghe lời em nha.” Cô sợ ba mẹ sẽ càng đau khổ hơn nếu không phát hiện ra sự thật này. Ít nhất thì ba mẹ cũng còn một chút thời gian để bên cạnh anh.

Tuấn Phong nằm xuống, anh đặt đầu trên đùi Thanh Vân. “Anh sẽ nghe theo lời em.”

Thanh Vân đưa tay bóp mũi Tuấn Phong. “Ngoan lắm chàng ngốc.”

Trưa đó nghe theo lời Thanh Vân, Tuấn Phong cầm xấp hồ sơ bệnh án ngồi đợi ba mẹ mình về. Khi hai người vừa bước vào nhà, anh liền xin phép được nói chuyện với họ đôi lời.

Tuấn Phong đẩy xấp hồ sơ về phía ba mẹ mình. “Con có chuyện muốn thưa với ba mẹ.”

Bà Kim Xuân nhếch môi cười. “Đừng nói con lỡ làm bậy gì đó nha.” Bà nhìn xấp hồ sơ và nghĩ đó là kết quả khám thai của Thanh Vân.

Ba mẹ Tuấn Phong lúc đầu còn khẽ cười thì chỉ vài chục giây sau, sắc mặt họ liền thay đổi chớp nhoáng. Tay bà Kim Xuân bắt đầu run lên bần bật, bà vội đưa tay lên che miệng mình lại để kìm lại sự đau đớn. Cả hai người đều không tin vào mắt mình, không tin vào những dòng chữ kết luận của bệnh viện và càng không tin đây là sự thật.

Thanh Vân nhìn ba mẹ mình rồi nhìn sang Tuấn Phong. Cô thấy anh đang khóc, cô liền đưa tay mình sang nắm chặt tay Tuấn Phong, cô như muốn nói anh bình tĩnh, muốn anh biết rằng, cô sẽ luôn ở bên cạnh anh, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

“Đây là trò đùa của con phải không?” Bà Kim Xuân vẫn không tin đây là sự thật.

Tuấn Phong lắc đầu. “Ba mẹ nghe con nói được không.”

“Tôi không muốn nghe anh nói gì cả.” Bà Kim Xuân hét lên.

“Mẹ đừng như vậy mà.” Tuấn Phong khóc theo mẹ mình.

Bà Kim Xuân tiếp tục gào lên. “Anh im đi. Ai cho anh đem mấy chuyện này ra đùa giỡn. Ai cho phép anh chứ.”

Ông Tuấn Anh đưa tay lên mắt mình như muốn ngăn nước mắt chảy ra. “Hãy nói với ba đây không phải là sự thật đi.” Mặc dù ông biết rằng, những dòng chữ kết luận tiếng anh đó, nó khá giống với những kết luận của em trai ông.

Tuấn Phong lắc đầu nhìn ba mình. “Là sự thật ba à.”

Ông Tuấn Anh lắc đầu không đáp. Ông không ngờ mình gặp lại tình huống này, cái tình huống đáng ghét nhất trên đời mà ông không muốn nhìn thấy. Lặng lặng đứng dậy, ông bước ra cửa và đứng chống nạnh nhìn xa xăm về phía trước. Tuấn Phong dõi theo và thấy ba mình đi ra ngoài sân.

“Sao anh lại nhấn tâm với chúng tôi như vậy chứ.” Bà Kim Xuân gào khóc.

Tuấn Phong liền đi sang ôm mẹ mình. “Mẹ đừng như vậy mà.”

“Sao lại như vậy được hả.” Bà Kim Xuân đánh vào ngực Tuấn Phong. Những cú đánh yếu ớt như tượng trưng cho sự bất lực của bà. Sự bất lực của người làm mẹ khi phải nhìn đứa con thân yêu của mình chết, trong khi mình chẳng thể làm được gì.

Âm thanh vỡ nát vang lên, tiếng của những người giúp việc van xin ông Tuấn Anh ngưng đập phá mọi thứ. Thanh Vân lo lắng nên bước ra, cô thấy ba mình đang đập phá tanh bành chậu cây và vườn hoa ngoài sân. Xung quanh ông là những người trợ lý và giúp việc đang can ngăn lại.

Một lúc sau khi tình hình dịu xuống, Tuấn Phong và Thanh Vân ngồi nhìn ba mẹ thẫn thờ trong phòng ăn. Ông Tuấn Anh thì đắm chiêu, ngồi nốc rượu liên tục, một hình ảnh mà Tuấn Phong hiếm thấy. Lần cuối cùng anh nghe mẹ mình kể, ba anh uống rượu như vậy là lúc ông nội mất.

“Ấy chết, bà chủ đứt tay rồi kìa.” Dì Tư hốt hoảng la lên.

Thanh Vân liền đi tới lấy bông băng giúp mẹ mình. Cô thấy tay mẹ chảy máu rất nhiều, vết cắt khá sâu. Dù vậy nhưng bà Kim Xuân lại chẳng thấy đau, sao có thể đau bằng nỗi đau mà bà đang gánh chịu lúc bấy giờ được. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, giờ thì bà mới thấm thía câu nói đó. Phận làm mẹ phải nhìn đứa con mình thân yêu sắp chết, liệu nỗi đau này trời xanh có thấu.

Tuấn Kiệt đi vào thấy quan cảnh nhà mình đầy mùi tang tóc. “Chuyện gì vậy?”

Ông Tuấn Anh khẽ đáp. “Chuyện của anh trai con.”

“Anh Phong lại gây ra chuyện gì nữa sao?” Tuấn Kiệt cười khẩy.

Ông Tuấn Anh thản nhiên đáp. “Giờ ba muốn anh con gây chuyện cũng chả thể được.” Ông nốc cạn ly rượu của mình.

Tuấn Kiệt nhìn xấp hồ sơ trên bàn và thấy ngỡ ngợ. Anh ngồi xuống rồi mở ra xem. “Nói với em đây là trò đùa của anh đi?” Tuấn Kiệt rơi nước mắt khi đọc xong.

“Sao nhóc lại khóc? Bình thường nhóc cứng rắn lắm mà. Sao hôm nay lại mít ứot vậy?” Tuấn Phong giả vờ chọc em mình.

“Ba, mẹ.” Tuấn Kiệt muốn ba mẹ mình cho anh một câu trả lời. Câu trả lời bảo đây chỉ là một trò đùa nào đó. “Chuyện này không có vui.” Tuấn Kiệt lay người anh mình. “Nói với em đây là trò đùa đi anh.” Anh chàng cầu cứu Thanh Vân. “Chị Vân, chị nói đi.”

Thanh Vân đáp. “Là thật đó Kiệt. Anh Phong bị ung thư máu giai đoạn cuối. Và anh ấy chỉ sống khoảng được vài tháng nữa thôi.”

“Không, chắc chắn đây là trò đùa rồi. Không thể nào. Đùa như vậy đâu có vui.” Tuấn Kiệt vẫn chối bỏ sự thật.

“Nhóc đừng như vậy nữa. Cả ba mẹ nữa, mọi người đừng như vậy được không. Con không muốn những ngày cuối cùng của mình phải chứng kiến mọi người đau buồn. Mọi người có thể vui lên giúp con được không?” Tuấn Phong nói.

Tuấn Kiệt hét lên. “Anh nghĩ việc anh chết là vui lắm hả.” Tuấn Kiệt lao đi.

“Kiệt.” Tuấn Phong nói lớn.

Tuấn Kiệt chạy ra sân, cậu bập nấp xe sau lên rồi lấy nhanh một thanh gậy đánh golf ra. Cậu dùng hết sức lực của mình đánh mạnh lên xe. Tuấn Kiệt vừa đánh, vừa hét, chiếc xe hơi đang mới toanh bỗng trở nên dập móp và vỡ kính khắp nơi. Những người giúp việc lại than vãn và không ngừng van xin cậu dừng lại. Đến khi Tuấn Phong ra ngăn cản và ôm chầm lấy em mình lôi vào nhà thì mọi việc mới ngưng.

Bữa trưa cuối cùng cũng được diễn ra trong không khí ảm đạm. Bà Kim Xuân gấp thức ăn cho Tuấn Phong trong khi nước mắt không ngừng chảy. Tuấn Kiệt thì cắm mặt vào chén cơm mà không nói một lời nào. Ông Tuấn Anh thì liên tục uống rượu mà không đụng đũa.

Bà Kim Xuân nói trong ghen ngào. “Vẫn còn nhiều bệnh viện khác mà. Đức, Pháp và nhiều nơi nữa. Ba

mẹ sẽ đưa con đi.”

Tuấn Phong nói. “Thôi mà mẹ, chả có ích gì đâu.” Anh không muốn lãng phí thời gian.

“Anh im đi, tôi và ba anh sẽ đưa anh sang đó chữa bệnh.” Bà Kim Xuân kiên quyết.

Ông Tuấn Anh chêm vào. “Nghe lời mẹ con đi.”

Thanh Vân liền khuyên nhủ Tuấn Phong. “Anh đừng như vậy.” Cô quay sang ba mình. “Ba ăn gì đi, này giờ ba cứ uống hoài.”

Ông Tuấn Anh gượng cười. “Ba biết rồi.”

Tuấn Phong nhìn sang em mình. “Em nói gì đi, sao im lặng vậy?”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Anh nghe lời ba mẹ sang nước ngoài chữa bệnh đi.”

Một lát sau ngồi trong phòng ngủ, bà Kim Xuân nhìn chồng mình. “Ung thư máu có di truyền không anh?”

“Theo anh biết thì không.” Ông Tuấn Anh đáp.

“Hết chú Sơn, đến mẹ, giờ thì là thằng Phong. Sao căn bệnh quái quỷ này cứ bám lấy gia đình mình hoài vậy.” Bà Kim Xuân bực tức.

Ông Tuấn Anh thở dài. “Anh cũng chẳng biết nữa. Lúc cầm bệnh án của thằng Phong, anh thấy nó khá giống với em anh.” Ông hồi tưởng lại chuyện năm xưa. Chuyện em trai ông cũng ra đi vì bị ung thư máu.

Bà Kim Xuân lại bật khóc. “Sao em sống nổi đây.”

Ông Tuấn Anh buồn bã. “Anh sẽ đưa nó sang nước ngoài chữa trị. Em cứ yên tâm.”

Thế là Tuấn Phong đi theo ba mình sang nước ngoài để chẩn đoán lại bệnh và tìm ra phương cách chữa trị. Nhiều ngày trôi qua, cuối cùng ông Tuấn Anh lại bay về nhà trong nỗi vô vọng của bản thân. Chỉ có Tuấn Phong là hớn hờ hơn cả, vì anh sắp gặp lại được cô nhóc. Xe vừa chạy về nhà thì Tuấn Phong liền mở cửa ra, anh thấy cô nhóc đang đứng đợi mình.

“Vân.” Tuấn Phong nói lớn.

“Anh.” Thanh Vân mừng rỡ đáp lại.

Tuấn Phong đi tới ôm chặt lấy cô nhóc. “Sao em không ở trong nhà mà lại đi ra đây? Trời ngoài này lạnh lắm.”

“Em không thấy lạnh.” Thanh Vân mỉm cười títt mắt.

Tuấn Phong bấu nhẹ má cô nhóc. “Vào nhà thôi em.”

“Sao rồi anh?” Bà Kim Xuân lo lắng nhìn chồng mình.

Ông Tuấn Anh ngồi xuống lắc đầu. “Hết cách rồi em à.”

“Sao lại hết cách.” Bà Kim Xuân bật khóc. “Không sao, vẫn còn nhiều nước có y học phát triển mà. Anh cứ để em tính.”

Tuấn Phong chạnh lòng khi thấy mẹ mình như vậy. “Thôi mà mẹ. Đừng như vậy nữa. Mẹ cứ như vậy thì làm sao con có thể yên lòng ra đi.”

“Sao anh có thể tùy tiện nói như thể mình có quyền ra đi vậy. Anh nghĩ việc anh chết là sướng lắm hả. Anh có nghĩ những người làm cha, làm mẹ như tôi đây cảm thấy và phải sống như thế nào không?” Bà Kim Xuân cảm thấy đau đớn.

Tuấn Phong nói thật. “Họ bảo nếu con nhập viện thì có thể kéo dài sự sống thêm được mấy tuần nữa, nhưng như vậy thì có ích gì. Trước sau gì con cũng chết, thì tại sao con không dành những giây phút cuối cùng này để ở bên cạnh gia đình, ở bên cạnh những người mình thương yêu.” Anh nhìn mẹ mình. “Mẹ tưởng con muốn chết lắm sao. Mẹ tưởng con mỉm cười như thế này là con vui lắm sao. Trời đất gọi tên con thì con biết phải làm gì ngoài việc phải mỉm cười và chấp nhận.” Anh gượng cười khi nước mắt đang rơi. “Có rất nhiều cách chết và con muốn lựa chọn cho mình một cái chết thật nhẹ nhàng và hạnh phúc nhất có thể. Chính vì vậy, con xin ba mẹ, xin mọi người cứ vui vẻ lên được không. Đừng khiến con phải ra đi trong đau buồn và vương vấn.”

Ông Tuấn Anh nhìn cảnh em mình điều trị một thời gian dài trong bệnh viện rồi cũng ra đi. Ông nghĩ có lẽ những điều Tuấn Phong nói cũng không sai. Ông Tuấn Anh ôm vợ mình. “Con mình nói đúng đó em. Hãy cố vui vì con đi. Giúp ý nguyện cuối cùng của nó được hoàn thành đi.”

“Em không thể.” Bà Kim Xuân òa khóc. “Em không muốn nó chết. Sao ông trời không bắt em đi thay nó đi? Sao ông ấy lại nhẫn tâm bắt nó đi kia chứ? Nó còn trẻ mà, nó xứng đáng có một sống tốt đẹp hơn kia mà.”

“Nếu ba mẹ hiểu thì đây chính là số phận của con phải gánh chịu. Tất cả là do con, không ai có thể thay đổi được luật nhân quả cả.” Tuấn Phong đột nhiên nói ra những lời mà anh chưa bao giờ nghĩ tới. Anh đi

tới ôm ba mẹ mình.

Những ngày sau không khí ảm đạm như tang tóc tiếp tục được diễn ra. Cứ mỗi lần tới giờ cơm thì bà Kim Xuân lại nhìn Tuấn Phong bật khóc. Ông Tuấn Anh mặc dù đã ăn cơm nhưng chai rượu vẫn đặt bên cạnh. Từ ngày ông biết căn bệnh của Tuấn Phong thì ông lại uống nhiều rượu như năm xưa. Tuấn Kiệt vẫn ít nói, việc Tuấn Phong ra đi là thật sự quá lớn đối với cu cậu.

Giờ đây đang nằm trên giường, Tuấn Phong vừa ôm Thanh Vân, vừa nói. “Anh cứ thấy mẹ như vậy thì lại đau lòng. Biết vậy thì anh đã không nói cho rồi.”

“Anh đừng nói vậy, mẹ thương anh mà.” Thanh Vân đáp.

Tuấn Phong thuật lại. “Em không biết đâu, lúc sang nước ngoài khám bệnh. Đêm nào ba cũng ngồi nhìn anh, vừa hút thuốc, vừa uống rượu liên tục cho tới sáng. Nhiều lúc anh bất ngờ thức giấc thì thấy ông bật khóc. Nói thật là anh vô cùng đau lòng khi chứng kiến như vậy.”

“Ba mẹ cũng cố thực hiện theo di nguyện của anh rồi. Chỉ là họ cần phải có thời gian để chấp nhận chuyện này thôi.” Thanh Vân lái sang chuyện khác. “Mà anh còn di nguyện gì nữa không?”

Tuấn Phong ầm ừ giấy lát. “Mình đi du lịch đi. Anh muốn đi du lịch cùng với em.”

“Em cũng thích đi du lịch cùng với anh.” Thanh Vân mỉm cười.

Thế là hai người liến nắm tay nhau sang phòng ba mẹ và thưa chuyện lại với họ. Sau khi nghe Tuấn Phong nói xong thì mẹ anh liền lập tức phản đối.

“Không được, anh không được đi đâu hết, anh ở nhà cho tôi.” Bà Kim Xuân trợn mắt.

Tuấn Phong nắm chặt tay Thanh Vân. “Con muốn đi chơi cho khuây khỏa thôi mà mẹ.”

“Không.” Bà Kim Xuân nói lớn.

Ông Tuấn Anh chen vào. “Thôi mà em, cho tụi nó đi chơi đi. Tụi nó còn bao nhiêu thời gian với nhau nữa đâu.”

Bà Kim Xuân nhìn chồng mình. “Nhưng.”

Ông Tuấn Anh nhắm mắt gật đầu. “Nghe lời anh đi.”

Thế là hai người đồng ý cho Tuấn Phong và Thanh Vân đi chơi với nhau. Đợi hai đứa ra khỏi phòng, bà Kim Xuân vội nói. “Em không muốn những ngày cuối cùng này lại xa vắng thằng Phong.”

“Anh biết nhưng mà hai đứa nó cần nhau hơn là mình.” Ông Tuấn Anh khẽ cười. “Tụi nhỏ cần có không gian riêng. Chứ ở nhà hoài, anh cũng thấy ngán hưởng gì tụi nó.”

“Nhưng em muốn hai đứa phải gọi điện thoại liên tục về nhà.” Bà Kim Xuân muốn biết tình hình và muốn nghe giọng con mình.

“Rồi, anh sẽ dặn nó gọi video về cho em được chưa. Gắng vui vẻ vì thằng Phong nha em.” Ông Tuấn Anh ôm vợ mình.

Cứ nghĩ đến việc con mình ra đi thì người làm mẹ như bà Kim Xuân lại muốn vỡ òa lên. Bà không thể tin được vì sao con mình lại dễ dàng đầu hàng số phận như vậy. Sao nó có thể thản nhiên xem cái chết như một trò đùa, như một chuyến đi xa như thế. Bà không thể hiểu và bà cũng không muốn hiểu. Tất cả những gì bà muốn là Tuấn Phong tiếp tục sống mãi cho tới khi bà ra đi.

34. Chương 34

“Đi nào.” Tuấn Phong hôn hờ. Anh đội mũ bảo hiểm lên cho cô nhóc.

Bà Kim Xuân đứng cạnh chồng mình. “Hai đứa đi cẩn thận nha. Nhớ gọi điện về cho ba mẹ đó.” Từ ngày biết con mình bị bệnh thì hai người ở mãi trong nhà và không đi làm nữa.

“Dạ.” Tuấn Phong nói lớn.

Tuấn Kiệt chen vào. “Nhớ mua quà về cho em đó nha.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Biết rồi thằng nhóc.”

“Con đi luôn ba mẹ.” Thanh Vân nói xong thì tới ôm ba mẹ mình. Cô vẫy tay. “Vân đi nha Kiệt.”

Thế là Tuấn Phong cùng Thanh Vân chạy xe máy đi thành phố V. Hai người dự định ở đó khoảng hai, ba ngày thì về. Một thời gian sau thì hai người tới nơi. Tuấn Phong chở Thanh Vân đi dọc bờ biển để ngắm nhìn quan cảnh. Cô nhóc vừa nhắm mắt, vừa dang tay đón nhận ánh mặt trời.

“Thích thật.” Thanh Vân nói.

Tuấn Phong khẽ cười. “Em thấy vui không?”

“Vui lắm anh.” Thanh Vân ôm chặt Tuấn Phong.

Thế là anh chở cô đi một vòng quanh thành phố V để ngắm nhìn cảnh biển, rồi hai người chạy tới khách sạn I để bỏ hành lý. Tuấn Phong tiếp tục chở Thanh Vân lên ngọn hải đăng của thành phố tham quan, cùng nhau chụp những bức hình làm kỷ niệm.

“Em muốn làm ngọn hải đăng.” Thanh Vân chấp tay sau lưng nhìn Tuấn Phong.

“Vì sao?” Tuấn Phong cảm thấy thắc mắc.

“Vì em sẽ soi sáng và dẫn đường cho chàng ngốc của em.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Phong giả vờ đưa bộ mặt phụng phịu nhìn cô nhóc rồi bất thành linh lao tới cù lét cô. “Dám nói anh là chàng ngốc hả?”

Thanh Vân vừa chạy, vừa nói. “Anh là đồ ngốc, là đồ ngốc.”

Hai người đuổi nhau chạy quanh, Tuấn Phong không muốn chạy nhanh, vì sợ cô nhóc gặp nguy hiểm nên anh cứ tà tà đi tới. Càng ngày thì sức khỏe của Tuấn Phong càng yếu nên mới một tý anh đã vã mồ hôi và thở dốc. Thanh Vân thấy vậy nên liền đi tới hỏi han. Tuấn Phong sợ Thanh Vân lo lắng cho mình, nên liền giả bộ như mình đang giả vờ mệt để đánh lừa cô nhóc.

Tuấn Phong bất ngờ ôm choàng lấy Thanh Vân. “Dám nói anh là đồ ngốc sao.”

Buổi chiều, Tuấn Phong cùng Thanh Vân đi tắm biển. Anh mặc chiếc quần ngắn màu đen, còn cô cũng mang bộ đồ bơi màu đen nhưng kiểu kín đáo. Hai người nắm tay nhau dắt bộ đi trên biển.

“Anh sẽ là biển, mãi đánh vào bờ như việc anh luôn tìm đến em.” Tuấn Phong nhái lại câu nói lúc sáng của cô nhóc.

Thanh Vân liền nhanh nhẩu đáp lại. “Người ta có thể là vậy nhưng anh thì không phải. Anh là đồ ngốc và anh là một dòng sông.”

“Vì sao?” Tuấn Phong lại thắc mắc.

“Vì sông không phải là biển.” Thanh Vân vội buông tay Tuấn Phong. “Anh luôn bỏ em đi nên làm gì có sóng đánh vào bờ.” Cô bật cười ha hả rồi toan chạy.

Tuấn Phong biết mình bị trêu chọc nên liền đuổi theo. “Em dám nói khịa anh sao.”

Thanh Vân lè lưỡi ra. “Lêu lêu, anh là đồ ngốc.”

Tuấn Phong mỉm cười. “Em đứng lại đó cho anh. Anh mà bắt được em thì coi chừng.”

“Giỏi bắt em đi.” Thanh Vân tiếp tục lè lưỡi trêu chọc Tuấn Phong.

Đúng như lời cô nhóc nói, anh luôn bỏ cô đi, không vì lý do này thì lại là lý do khác. Anh tốn quá nhiều thời gian để chạy trốn, để giờ đây anh phải hối hận vì những quyết định ngu ngốc của mình trong thời gian qua. Giả như anh được sống thêm vài năm nữa tốt biết mấy, anh có thể bù đắp lại những gì tổn thương mà anh gây cho Thanh Vân.

Tuấn Phong đang ngồi trên bờ biển, anh lại trầm ngâm nhìn lên trời cao và suy nghĩ những điều đã xảy ra, luyến tiếc những gì mình chưa làm được. Anh thấy Thanh Vân đang nô đùa với biển, cô vừa đạp chân lên bờ cát mịn, vừa dẫm lên mặt nước tung tăng. Sóng biển bất ngờ đánh mạnh vào, cô liền toan chạy và bật cười ha hả. Cứ như vậy, cô lại đi xuống đạp chân vào nước rồi lại chạy nhanh lên khi sóng biển đánh vào. Hình ảnh khiến Tuấn Phong vô cùng thích thú và mỉm cười vì sự ngây ngô của cô nhóc.

Chợt nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ thấy lại được những hình ảnh xinh đẹp này của Thanh Vân. Nghĩ đến mình luôn làm cô nhóc đau khổ và chưa bao giờ khiến cô sống trong vui vẻ và hạnh phúc, thì Tuấn Phong lại rơi nước mắt. Anh càng yêu Thanh Vân bao nhiêu thì lại càng hận bản thân mình bấy nhiêu. Liệu anh có xứng đáng đón nhận tình cảm của Thanh Vân dành cho anh hay không. Nước mắt tiếp tục rơi, Tuấn Phong nhìn Thanh Vân trong sự đau buồn không nguôi.

Thấy cô nhóc nhìn mình, Tuấn Phong gượng cười rồi gạt ngang cảm xúc dần vạt sang một bên. Anh nhanh chóng chạy xuống nô đùa cùng với Thanh Vân. Anh tát nước vào người cô rồi nhảy ùm xuống biển. Thanh Vân hét lên rồi chỉ tay vào Tuấn Phong la mắng. Hai người tiếp tục té nước vào nhau, lợi dụng Thanh Vân đang nhắm mắt và quay mặt đi tránh nước, Tuấn Phong liền lao tới ôm chầm lấy cô. Anh nâng cô lên xoay mấy vòng rồi nhẹ nhàng hôn lên má. Sau đó Tuấn Phong công Thanh Vân đi xuống biển, hai người bơi với nhau một lúc, rồi anh lại công cô đi dạo trên bờ.

“Anh đi chậm lại coi. Đi gì mà nhanh vậy?” Thanh Vân giả vờ la lối.

Tuấn Phong méo máo. “Suốt ngày cứ la mắng anh.”

“Chưa đánh anh là may rồi. Kêu ca cái gì nữa.” Thanh Vân nói nhanh.

Về lại khách sạn, Tuấn Phong nhường cho cô nhóc tắm trước, còn anh đứng trước ban công rít một hơi thuốc nhìn xa xăm. Nhớ lại phải gọi điện về cho ba mẹ nên anh liền bật điện thoại lên. Trò chuyện một hồi thật lâu, anh đưa máy lại cho Thanh Vân rồi đi tắm.

“Em nói chuyện xong rồi sao?” Tuấn Phong tắm xong bước ra thì thấy cô nhóc đang lau khô tóc.

Thanh Vân gật đầu. “Dạ, mẹ đang mệt nên em chỉ hỏi thăm một chút rồi để mẹ nghỉ.”

Tuấn Phong biết mẹ mình lâm bệnh là vì anh. “Em đói bụng chưa?” Anh giả vờ lái sang chuyện khác.

“Dạ chưa.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Phong liền leo giường nằm xuống rồi áp mặt mình vào đùi Thanh Vân như hôm nào. “Anh nằm một chút rồi mình đi ăn nha.” Anh thích sự mát lạnh toát ra từ cặp đùi của cô nhóc.

“Dạ.” Thanh Vân lấy tay nghịch tóc của Tuấn Phong.

Hai người sau khi ăn xong thì nắm tay đi dạo trên bờ biển. Sau đó ngồi trên bờ đá vừa tâm sự, vừa ngắm nhìn biển đêm. Trăng trên cao, những vì sao bên cạnh, cơn gió thoảng qua cùng với âm thanh sóng biển rì rào, Tuấn Phong lại chợt nghĩ anh còn được bao nhiêu thời gian nữa đây.

“Em vui không?” Tuấn Phong lại hỏi.

“Lần này là lần thứ mấy chục anh hỏi em câu này rồi đó.” Thanh Vân khẽ cười vì sự ngây ngô của anh chàng ngốc.

Tuấn Phong chỉ muốn biết mình đang làm cho Thanh Vân hạnh phúc. “Vui không em?”

Thanh Vân bấu nhẹ bụng Tuấn Phong. “Vây thì có khác gì nhau.”

Tuấn Phong hôn nhẹ lên má cô nhóc. “Em thấy bầu trời đêm nay đẹp không?” Anh chỉ tay lên.

“Dạ đẹp.” Thanh Vân khẽ đáp.

“Nhưng lại không đẹp bằng em.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân đỏ mặt. “Ai bày anh nói những lời sến rện này vậy?”

“Nếu anh mà sến thì anh sẽ nói.” Tuấn Phong ầm ờ giây lát. “Vì sao kia dầu có lấp lánh, nhưng lại chẳng sáng bằng em. Mặt trăng kia dầu có đẹp lung linh, nhưng chẳng thể sánh bằng nét đẹp của người anh yêu.”

Thanh Vân tựa đầu vào vai Tuấn Phong. “Anh là đồ đáng ghét.”

Tuấn Phong nắm tay cô nhóc đưa lên miệng hôn nhẹ. “Em là đồ dễ thương.”

Sau đó hai người đi về lại khách sạn, Thanh Vân đi trên bờ đá cao, còn Tuấn Phong thì tản bộ bên dưới, vừa đi, hai người vừa nắm tay nhau.

Được một lúc thì Tuấn Phong lo lắng. “Em đi như vậy lỡ té ngã thì sao. Thôi xuống đây anh công.”

Sáng mai, hai người đổi kế hoạch và chạy xe máy về lại nhà. Tuấn Phong chợt nghĩ đến thành phố Đ và anh muốn cùng cô nhóc lên trên đó. Sợ đi nhiều ba mẹ không cho nên anh và cô phải về sớm rồi lại xin đi tiếp. Với lại anh cũng muốn xem thử bệnh tình của mẹ như thế nào, anh cảm thấy lo lắng khi nghe ba nói mẹ cứ nằm suốt trong phòng.

Về đến nhà, Tuấn Phong thấy ba mình đang ngồi uống rượu trong phòng khách. “Thưa ba, tụi con mới về. Mẹ đâu rồi ba?”

Ông Tuấn Anh khẽ cười. “Mẹ con đang nằm trên phòng, con lên thăm mẹ đi.”

Mở cửa phòng, Tuấn Phong nói lớn. “Con về rồi mẹ ơi.”

Bà Kim Xuân bật dậy nhìn con mình với khuôn mặt đầy nước mắt. “Con về rồi sao.”

Tuấn Phong hoảng hốt. “Mẹ sao vậy?”

Bà Kim Xuân vội lau nước mắt. “Mẹ có sao đâu. Hai đứa đi chơi vui không, sao về sớm vậy?” Bà nhìn Thanh Vân. “Phong có ăn hiếp con không?”

“Dạ không.” Thanh Vân leo lên giường ôm chầm lấy mẹ.

“Hai đứa đói bụng chưa, để mẹ xuống nấu gì đó cho hai đứa ăn.” Bà Kim Xuân khẽ cười.

Tuấn Phong cảm thấy lo lắng. “Thôi mẹ nằm nghỉ đi, tụi con mới ăn nên chưa thấy đói.”

“Mẹ có bệnh gì đâu mà nằm. Đi, để mẹ xuống nấu cơm cho hai đứa ăn. Cũng trưa rồi mà.” Bà Kim Xuân nhất quyết đi xuống. Việc gặp lại Tuấn Phong khiến mọi cơn đau và mệt mỏi của bà tiêu tan.

Tuấn Phong đang phụ mẹ và dì Tư dọn cơm thì Tuấn Kiệt đi vào. “Quà em đâu?”

“Anh quên mất tiêu rồi.” Tuấn Phong gãi đầu.

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Hay quá ha.”

“Anh xin lỗi, do về sớm nên anh quên mất.” Tuấn Phong nói thật.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Pha cho em ly nước thì em tha lỗi cho anh.”

Tuấn Phong nháy mắt. “Có ngay.”

Mọi người ngồi vào bàn, bà Kim Xuân gấp thức ăn cho Tuấn Phong. “Con ăn đi, mẹ nấu toàn những món con thích không đó.”

“Dạ.” Tuấn Phong gấp thức ăn lại cho mẹ mình. “Mẹ cũng ăn nhiều vào. Con thấy mẹ ốm hẳn đi nhiều.”

“Sao hai đứa chơi có một ngày thì về sớm vậy?” Ông Tuấn Anh nốc cạn ly rượu.

Tuấn Phong hớn hở. “Tụi con thay đổi kế hoạch, tụi con định đi lên thành phố Đ chơi.”

Bà Kim Xuân bắt ngờ. “Con lại đi nữa sao?”

Tuấn Phong gật đầu. “Dạ.”

“Không đi gì hết. Sao con đi hoài vậy.” Bà Kim Xuân muốn ở cạnh con trai mình.

Ông Tuấn Anh hiểu ý nên liền chen vào. “Nó đã đi chơi được đâu em.”

“Mới ngày hôm qua đó còn gì.” Bà Kim Xuân phân bua với chồng mình.

Ông Tuấn Anh khẽ cười. “Vì nghe em bệnh nên tụi nó phải đi về, em không thấy à.” Ông nháy mắt với vợ mình.

“Hay mẹ đi cùng với tụi con cho vui.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Để tôi làm con kỳ đà cản mũi hai đứa à.” Bà Kim Xuân nhanh miệng.

Tuấn Phong mừng rỡ. “Vậy là ba mẹ đồng ý cho tụi con đi chơi rồi đúng không?”

Ông Tuấn Anh gật đầu. “Với một điều kiện là không được đi xe máy.”

“Dạ con biết rồi ạ. Con cũng định đánh xe hơi lên đó, chứ đi xe máy con sợ đi không nổi.” Tuấn Phong

nhANH NHẪU.

Ông Tuấn Anh nói thêm. “Chưa hết, phải gọi điện về nhà nhiều hơn.”

“Mua quà cho em nữa.” Tuấn Kiệt chen vào.

“Dạ con biết rồi.” Tuấn Phong bểu nhẹ lỗ tai Tuấn Kiệt. “Biết rồi thằng nhóc.”

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Anh không nghe người ta nói, trời đánh tránh bữa ăn hả?”

Chiều hôm đó, Tuấn Phong chở Thanh Vân sang thăm thầy Quang rồi hẹn đi cà phê với Nhật Thanh. Mấy bữa giờ anh không gặp cậu ta để hàn huyên với nhau. Ban đầu thì Nhật Thanh bận làm đi không được, sau đó Tuấn Phong gọi một cú điện thoại và cậu ta được sắp cho nghỉ giải lao ngay lập tức.

“Lâu ngày không gặp Vân. Em càng ngày, càng xinh đẹp nha. Bữa nào tới văn phòng, Thanh sẽ thiết kế cho em một trang phục thật lộng lẫy.” Nhật Thanh vừa ngồi xuống đã nói liên tục.

“May cho Phong với.” Tuấn Phong chen vào.

Nhật Thanh bĩu môi. “Còn lâu.” Bỗng cậu chợt nhận ra. “Chiếc áo sơ mi ông đang mang là ai may vậy?”

Tuấn Phong nhìn xuống áo mình rồi khẽ cười. “Đâu có, áo mua mà.”

“Đừng xạo, tôi nhìn đường chỉ là biết ngay. Thiết kế nào may cho ông hả? Nói nhanh.” Nhật Thanh nghiêm mặt lại ra lệnh.

Tuấn Phong bật cười nhìn Thanh Vân. “Là Vân may cho Phong.”

Nhật Thanh ngạc nhiên. “Thật không?” Cậu nhìn Thanh Vân “Em may đẹp vậy Vân.”

Thanh Vân khẽ cười. “Xấu mà anh.”

“Thôi anh xin rút lại lời nói mới nãy.” Nhật Thanh đỏ mặt vì ngượng.

Tuấn Phong hiểu ý nên liền nói. “Sao vậy, sao Thanh lại không may cho bà nhà tôi nữa.” Anh khẳng định cô nhóc là người của mình, là vợ của anh.

“Không may nữa. Hồi nhiều thế.” Nhật Thanh trợn mắt.

Tuấn Phong năn nỉ. “Đi mà Thanh, may cho Phong với Vân một bộ quần áo đi.”

“Sao tôi phải may?” Nhật Thanh đành lại.

“Để Phong với Vân có đồ cặp mang đi chơi.” Tuấn Phong nói thật. Anh muốn hai người có một thứ gì đó kỷ niệm.

Nhật Thanh ầm ờ giấy lát. “Kiểu như thế nào?”

Tuấn Phong nhìn sang Thanh Vân rồi khẽ cười. “Phong thì áo sơ mi trắng, quần đen. Vân thì váy đen, áo sơ mi trắng.”

“May đồng phục à.” Nhật Thanh nhếch môi lên.

Thanh Vân lúc này chêm vào. “Để em với anh Phong có thể mang hàng ngày.”

Cảm thấy đồ mình được người ta nâng niu nên Nhật Thanh mỉm cười vì sung sướng. “Cũng được, nể Vân nên Thanh mới may đó.” Rồi Nhật Thanh tò mò. “Sao không may đồ cưới đi, để tôi may cho.”

Tuấn Phong thay đổi sắc mặt, anh buồn rầu. “Phong với Vân.” Anh nhìn cô nhóc.

“Sẽ không có đám cưới nào đâu anh.” Thanh Vân nói nhanh. Cô đưa tay sang nắm chặt tay Tuấn Phong và mỉm cười.

Nhật Thanh bỗng tức giận. “Ông nghĩ cái quái gì trong đầu vậy. Vân vừa xinh đẹp, vừa tốt như vậy, ông không lấy làm vợ thì lấy con đéo nào nữa.”

“Không phải như Thanh nghĩ đâu.” Tuấn Phong muốn thanh minh.

“Ông im đi.” Nhật Thanh càng tức giận hơn.

Thanh Vân lúc này đành lên tiếng nói ra sự thật. “Không phải như anh Thanh nghĩ đâu. Anh Phong.” Cô nhìn sang Tuấn Phong như muốn xin phép rồi nói. “Anh Phong bị ung thư máu, anh không sống được bao lâu nữa.”

Nhật Thanh không tin vào tai mình. “Em nói cái gì vậy.”

“Là sự thật.” Tuấn Phong nhìn Nhật Thanh gật đầu. “Nên không có đám cưới nào đâu.”

Nhật Thanh cay mắt. “Đừng có đùa điên khùng như vậy được không.”

“Phong hẹn Thanh ra cà phê, đâu phải để nhìn Thanh khóc.” Tuấn Phong giả vờ trêu chọc.

“Là thật sao Vân.” Nhật Thanh không muốn tin.

Thanh Vân gật đầu. “Dạ anh, là sự thật.”

Nhật Thanh tiếp tục bật khóc, anh không tin lời Tuấn Phong nói, nhưng anh tin những gì Thanh Vân lên tiếng. Tuấn Phong sợ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh nên đành qua ngồi bên cạnh dỗ dành cậu ta. Nhật Thanh ôm Tuấn Phong khóc nức nở, đến nỗi chiếc áo của anh thấm đẫm nước mắt của anh chàng.

Một lúc sau, khi nghe Tuấn Phong và Thanh Vân nói rõ mọi chuyện hơn. Nhật Thanh lúc này đã ngừng khóc. “Tại sao lại như vậy?” Anh cảm thấy ông trời thật bất công.

“Thôi mình nói chuyện vui đi. Thời gian qua Thanh có liên lạc gì với lớp mình không?” Tuấn Phong lái sang chuyện khác.

Nhật Thanh không muốn nhưng đành miễn cưỡng theo Tuấn Phong. “Bữa trước có hẹn mọi người đi cà phê đó.”

Tuấn Phong sức nhớ lại. “À bữa đó Phong đi Mỹ để khám bệnh mà quên mất. Mọi người tới đông không?”

“Vài người à, tôi, nhỏ Vân, nhỏ Ý, bà Quyên, bà Nhi, ông Bình và ông Long.” Nhật Thanh kể lại.

“Mọi người ra sao rồi? Kể Phong nghe với.” Tuấn Phong tò mò.

Nhật Thanh hít một hơi rồi nói. “Bà Nhi thì nghe nói bỏ ông An lâu rồi, đang cặp với thằng nào đó, tôi không quan tâm. Ông Bình thì đã công khai quen bà Quyên. Ông Long thì cũng đang quen con nào đấy ở ban nhạc.”

“Rồi sao nữa?” Tuấn Phong nói.

Nhật Thanh đáp. “Ông biết tôi không thích chơi với mấy người đó mà. Nên tôi chỉ nói chuyện với nhỏ Vân và nhỏ Ý thôi. Sau đó tôi với hai nhỏ ấy sang thăm thầy Quang.”

Ủa thầy Quang giữ bí mật cho mình hả ta, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi nói. “Phong cũng mới sang thăm thầy Quang xong.”

“Hèn gì bây giờ tôi mới để ý. Thầy luôn miệng nói về ông rồi bật khóc. Nhưng lúc đó ba người tụi tôi chẳng hiểu gì, cứ tưởng thầy nhớ ông.” Nhật Thanh sực nhớ lại. “À bà Nhi có hỏi ông. Đạo này ông làm gì, ở đâu, ông có bạn gái chưa.”

Tuấn Phong mỉm cười. “VẬY Ờ.”

Nhật Thanh trêu chọc. “Nghe bạn gái cũ hỏi thăm mình, cái là vui lên liền.”

“Thế Thanh nói sao?” Tuấn Phong tò mò muốn biết câu trả lời.

Nhật Thanh đáp. “Ông Phong sắp cưới vợ rồi. Nghe đâu chuẩn bị để.”

Tuấn Phong trố mắt ngạc nhiên. “Thật vậy luôn.”

“Ông biết tôi ghét bà Nhi mà. Nói vậy cho khỏi phải mơ mộng.” Nhật Thanh nhếch môi cười khẩy.

“Tự nhiên vì Phong mà Thanh không chơi với bà Nhi nữa.” Tuấn Phong cảm thấy tiếc.

Nhật Thanh liếc mắt. “Ông không định đi chữa trị sao?”

Tuấn Phong lắc đầu. “Bệnh này bác sĩ bó tay, khả năng sống sót chỉ có khoảng 5%.”

“Cũng đáng để thử mà.” Nhật Thanh nói.

“Vô ích thôi, Phong không muốn lãng phí thời gian.” Tuấn Phong nói thật rồi quay sang cô nhóc mỉm cười.

Thời gian tiếp tục trôi qua và Tuấn Phong càng nhận rõ sức khỏe của mình ngày càng yếu đi. Những cơn đau đầu, những đợt chảy máu cam ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Chưa kể hằng đêm, những cơn đau nhức xâm lấn toàn bộ cơ thể của anh, cộng với việc mất ngủ, người Tuấn Phong ngày càng hốc hác và gầy gò. Cũng chính vì việc mất ngủ nên một hôm anh chợt nhận ra một điều.

Đang gác tay lên trán trầm tư suy nghĩ thì Tuấn Phong thấy Thanh Vân thức dậy. Anh giả vờ nhắm mắt lại như đang ngủ. Lúc này Thanh Vân vẫn như thói quen cũ, cô áp tai mình lên ngực Tuấn Phong để lắng nghe nhịp tim còn đập hay không. Rồi cô ngồi dậy nhìn anh, một vài phút sau thì lại áp tai xuống rồi lại ngồi dậy nhìn. Cứ như vậy, cô lặp lại liên tục hành động đó.

Tuấn Phong chứng kiến toàn bộ quá trình đó qua đôi mắt khép hờ của mình. Anh chợt thấy đau lòng, anh phải làm gì với tình yêu cao cả của Thanh Vân đây. Nước mắt anh khẽ lăn trên khóe mi, khi anh nghĩ về việc mình ra đi và Thanh Vân đau buồn chứng kiến điều đó. Suốt cuộc đời của cô nhóc, anh chưa bao giờ thấy cô vui cả.

Sợ Thanh Vân thấy mình khóc nên khi cô nhóc áp tai xuống lại thì anh liền ôm chăm lấy. “Cho anh ôm em một chút nha.” Anh gắng gượng nói giọng bình thường nhất có thể.

“Mới sáng mà đã biến thái.” Thanh Vân giả vờ trêu chọc.

Một tay ôm Thanh Vân, một tay lên lau nước mắt. Sau đó Tuấn Phong giả vờ như chưa có chuyện gì, anh liền cù lét cô. “Dám nói anh biến thái hả.”

Thanh Vân “á” lên một tiếng. “Dám ăn hiếp em sao.” Cô toan ngồi dậy rồi cầm lấy gối phang vào người Tuấn Phong.

Thế là hai người cầm gối đánh nhau, hết đứng trên giường thì ví nhau chạy quanh phòng. Cả hai đều bật cười trong sự hạnh phúc của bản thân, khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi còn lại.

35. Chương 35

“Lần này thì có quên mua quà cho em nữa không?” Tuấn Kiệt nhếch môi.

Tuấn Phong khẽ cười. “Nhớ rồi nhóc con.” Anh quay sang ba mẹ. “Con đi nha ba mẹ.”

“Nhớ gọi điện về cho mẹ đó nha.” Bà Kim Xuân dặn dò con mình.

Ông Tuấn Anh khẽ cười. “Con gái ba đi chơi vui về nha.”

“Dạ.” Thanh Vân tới ôm ba mẹ mình. “Con đi nha ba mẹ.” Cô quay sang Tuấn Kiệt. “Vân đi nha Kiệt.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Chị nhớ nhắc ai kia mua quà cho em đó.”

“Vân sẽ nhắc giúp Kiệt.” Thanh Vân khẽ cười.

Sau một thời chạy xe thì cũng tới nơi và thành phố Đ đón chào hai người bằng một trận mưa rào. Thanh Vân hôn hờ liên tục mỉm cười nhìn ra cửa, còn Tuấn Phong thì gắng nở nụ cười trên môi. Anh biết sức khỏe của mình ngày càng yếu đi và việc ngồi lâu lái xe khiến anh càng mệt mỏi hơn.

Tuấn Phong vẫn tới hostel C ở lại như lúc trước. Sau khi cất hành lý, hai người bắt đầu thuê xe máy để vi vu tới các điểm du lịch. Vẫn là những chỗ trước kia anh đi với lớp, anh dẫn cô nhóc đi lại thêm một lần nữa. Vừa nắm tay, anh vừa chỉ và giới thiệu cho Thanh Vân về điểm du lịch mình đến.

Khoảnh khắc lúc chạy xe là khoảnh khắc mà Tuấn Phong thích nhất, anh có thể lái chiếc xe chạy tới nơi mình muốn, anh có thể điều khiển nó theo ý mình thích và Thanh Vân luôn ôm chặt anh ở phía sau. Cái cảm giác đó không chỉ biểu hiện như sự tự do, mà còn mang nhiều hàm ý khác. Tuấn Phong ước cuộc đời của mình cũng như vậy, để anh có thể cùng Thanh Vân đi tới nơi hai người muốn và hơn hết là anh có thể điều khiển cuộc đời của mình, anh có thể sống lâu hơn và không bị gọi tên bởi tử thần.

Nước mắt của Tuấn Phong khẽ rơi, anh mỉm cười vì cuộc đời chẳng như mơ. Cắn chặt môi, anh lái xe một tay, còn tay trái thì nắm lấy tay Thanh Vân đang ôm mình. Anh cầm tay cô đưa lên miệng hôn nhẹ rồi nắm chặt tay cô để trước ngực mình. Có thể khoảnh khắc này chỉ tồn tại trong một quãng thời gian và anh muốn mình sẽ cảm nhận và đắm chìm trong từng giây, từng phút đó.

Anh yêu em, Tuấn Phong nói thầm trong đầu.

Nhớ lại lời Tuấn Kiệt, Tuấn Phong cùng Thanh Vân đi chợ đêm để mua quà cho cu cậu. Hai người lựa chọn một hồi rồi quyết mua cho Tuấn Kiệt một chiếc áo len hai màu, trắng và xanh dương. Sau đó hai người đi ăn vặt, bất cứ thứ gì thì hai người chỉ mua một, vì cả hai muốn cùng nhau thưởng thức chung.

Tuấn Phong mua cây kem, anh cắn một miếng nhỏ rồi đưa sang cho Thanh Vân. Cô vừa há miệng ra thì anh lại đưa lên miệng mình. Anh tiếp tục chọc cô như vậy thêm một lần nữa và bị cô phát hiện. Tuấn Phong cầm cây kem vừa chạy và vừa ăn. Thanh Vân mếu máo đuổi theo đòi đánh anh cho bằng được.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong lúc này đã ăn mặc chỉnh tề. “Hôm nay chúng ta lên đồi T nha.”

“Không.” Thanh Vân ngồi trên giường phồng má lên.

Tuấn Phong ngạc nhiên đứng nhìn cô nhóc. “Sao vậy?”

Thanh Vân lắc đầu. “Em không muốn đi.”

Tuấn Phong năn nỉ. “Đi đi mà.”

“Không.” Thanh Vân tiếp tục phồng má lên.

Tuấn Phong bấu nhẹ má Thanh Vân rồi cúi xuống mang tất cho cô. Thanh Vân ngồi trên giường vui sướng, cô dùng đưa đôi chân không cho Tuấn Phong mang tất và đập vào người anh. Rồi cô lại nghịch tóc anh, xoa xoa đầu, khiến tóc anh rối bời lên chẳng khác gì ổ rơm.

“Yên cho anh mang nào.” Tuấn Phong nói.

Mang tất xong thì anh mang giày vào cho cô, rồi cột luôn dây giày lại. Anh lấy áo khoác của Thanh Vân, chiếc áo khoác màu đỏ đô mà hai người mua giống nhau ở thành phố H. Thanh Vân tiếp tục chọc phá, thọt

tay vào bụng Tuấn Phong khi anh đang kéo khóa dây lên giúp cô.

“Xong rồi, đi nào.” Tuấn Phong hớn hởi.

Thanh Vân đá liên tiếp vào chân của Tuấn Phong. “Xong này, xong hả này.”

Tuấn Phong khê cười rồi đội mũ bảo hiểm lên giúp cô nhóc. Thanh Vân leo lên xe ôm chặt Tuấn Phong chẳng muốn rời. Hai người tiếp tục tham quan những điểm du lịch còn lại trước khi về lại thành phố H.

Sau vài ngày ở thành phố Đ thì Tuấn Phong và Thanh Vân trở về nhà. Người mong chờ hai người nhất chính là ba mẹ. Ngoài ra còn phải kể đến “kẻ hay đòi quà” nữa. Mà nhận được quà rồi cũng lên tiếng vì sao chiếc áo quá xấu. Tuấn Phong chẳng biết phải xử lý thằng em mình như thế nào, anh chỉ biết lắc đầu mỉm cười chịu thua.

Cứ mỗi chuyến đi chơi xong thì sức khỏe của Tuấn Phong lại giảm đi rất nhiều. Mỗi ngày anh phải uống rất nhiều thuốc, ngoài thuốc bổ mà ba mẹ anh đưa, thì anh còn lén uống thêm thuốc giảm đau. Anh sợ ba mẹ và Thanh Vân biết được sẽ không cho anh tự do nữa, sẽ phải bắt anh vào viện và anh chẳng thích điều đó chút nào. Tất nhiên là anh không thể kháng cự mãi, người anh ngày càng xanh xao hơn, gương mặt anh hốc lại và mình mẩy ê ẩm nhiều hơn. Nhiều buổi sáng anh không thể gượng dậy được, phải mất một lúc và phải gắng nhiều sức lực thì anh mới có thể ngồi lên.

Chiều nay Thanh Vân muốn ngỏ ý đi chùa và anh gắng mỉm cười vui vẻ để chở cô nhóc đi. Tới ngôi chùa bên quận B mà gia đình anh hay đi, bước vào trong, Tuấn Phong và Thanh Vân quỳ xuống thành tâm đánh lễ cầu nguyện.

Hai người sau đó bỏ tiền vào thùng phước sương, sau đó đi ra bên ngoài chánh điện nói chuyện với chú tiểu như mọi lúc. Bất ngờ thấy Tuấn Kiệt đi vào, Tuấn Phong dấy lên trong lòng nhiều sự tò mò.

Chú tiểu bất ngờ lên tiếng. “Em anh lại đến nữa rồi.”

Tuấn Phong ngạc nhiên. “Em con hay đến chùa lắm hả thầy.”

Chú tiểu gật đầu. “Ngày nào cũng đến, có ngày đến hai, ba lần. Anh ấy vào trong lạy Phật rất nhiều. Nhiều lúc em thấy anh ấy lạy rất lâu, có lúc đứng lên không nổi.”

Thì ra tối nào Kiệt cũng về muộn, người thì biểu hiện mệt mỏi. Phải chăng là vì việc này, Tuấn Phong nghĩ thầm rồi chào chú tiểu bước đi.

“Kiệt, em đi đâu vậy?” Tuấn Phong nói.

Tuấn Kiệt ngạc nhiên. “Sao anh chị lại đến đây?”

“Em hay đến đây lắm sao?” Tuấn Phong nói thật.

Tuấn Kiệt khẽ đáp. “Dạ.”

Tuấn Phong không muốn thấy em mình khổ. “Em đừng nói với anh, là em đến chùa cầu xin cho anh hết bệnh chứ.”

“Cũng gần như vậy.” Tuấn Kiệt cúi mặt xuống với đôi mắt đỏ hoe.

Tuấn Phong bực tức. “Em vốn biết rõ, đó là điều không thể mà.”

“Em không phải cầu xin cho anh hết bệnh. Em chỉ muốn xin cho anh được sống lâu hơn. Được kéo dài thời gian thêm một chút nữa thôi.” Tuấn Kiệt bất ngờ khóc.

Tuấn Phong ôm em mình. “Anh cảm ơn em, nhưng đừng hành hạ mình vì anh như vậy được không?”

Tuấn Kiệt cũng ôm chặt lấy Tuấn Phong. “Em biết, nhưng đây là điều nhỏ bé duy nhất, mà em có thể làm được cho anh.”

Thanh Vân chỉ biết rưng rưng nước mắt khi chứng kiến hai anh em như vậy. Cô chẳng biết mình phải làm gì và nên làm gì. Sau đó Tuấn Phong ngỏ ý chở cô đi tới cây ước nguyện, cũng đã lâu rồi anh và cô chưa đến. Tới nơi, Tuấn Phong ngồi dựa lưng vào cây, còn Thanh Vân thì ngồi dựa vào anh.

Tuấn Phong khẽ nắm bàn tay của Thanh Vân vút ve rồi đưa lên miệng hôn nhẹ. “Em nhớ lúc xưa chúng ta hay đến đây không?”

“Dạ có.” Thanh Vân khẽ đáp.

“Anh thích lúc đó dễ sợ.” Tuấn Phong khẽ cười.

Thanh Vân tò mò. “Vì sao?”

Tuấn Phong thản nhiên đáp. “Vì lúc đó anh chưa biết mình chết và anh còn rất nhiều thời gian.”

“Em không thích lúc đó. Vì lúc đó chỉ có mỗi em thích anh, còn anh lại chẳng thích em.” Thanh Vân phụng phịu nói.

Tuấn Phong mỉm cười rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cô nhóc. “Lúc đó anh cũng thích em, chỉ có điều anh không nói ra thôi.”

Thanh Vân thỏ nhệ vào ngực Tuấn Phong. “Anh đừng có nói điều.”

“Thật mà.” Tuấn Phong nhớ lại. “Em nhớ cái lúc mà em hỏi anh thích gì không? Lúc đó anh định nói thích em nhưng anh ngại nên mới nói.”

Thanh Vân cướp lời Tuấn Phong. “Anh nói, anh giữ bí mật ấy hả?”

Tuấn Phong gật đầu. “Đúng rồi, lúc đó đó. Anh biết mình thích em từ cái đêm văn nghệ kia.”

Thanh Vân nhăn mặt lại. “Chỉ tại anh là đồ ngốc, mà chúng ta mất biết bao nhiêu thời gian.” Cô lại đánh vào ngực Tuấn Phong. “Sao anh thích người ta mà không nói?”

Tuấn Phong liên tục van xin Thanh Vân tha lỗi, một người trách mắng, một người van xin đến khi trời chập tối thì ra về. Vẫn như thói quen cũ, Thanh Vân tắm xong thì ngồi trên giường lau khô tóc mình. Cô định rủ Tuấn Phong đi ăn chè chuối nhưng thấy anh ngủ say, nên cô định bụng chờ thêm một lúc nữa. Cô vừa lau khô tóc, vừa nhìn anh tằm tằm cười.

Lau tóc xong, Thanh Vân nằm xuống bên cạnh chống tay nhìn Tuấn Phong, cô thấy cả lúc ngủ mà anh cũng đẹp trai nữa. Tối lúc ngứa ngáy tay chân, cô bắt đầu nghịch ngợm chọc phá. Cô chống hai ngón trỏ và ngón giữa xuống bụng anh, rồi giả làm đôi chân người đi, cứ thế cô đi từ bụng lên tới cổ thì ngừng lại. Rồi lại thêm cái kiểu gõ nhẹ ngón tay lên đầu mũi Tuấn Phong, bóp mũi anh lại không cho thở. Phá phách đủ kiểu nhưng Tuấn Phong vẫn không thức dậy, cô đành nãy ý khác.

Thanh Vân lay người Tuấn Phong. “Anh ơi, dậy chở em đi chè chuối đi.” Thấy anh vẫn không nhúc nhích nên cô lay mạnh hơn. “Anh ơi.”

Cảm thấy bất an, Thanh Vân ngồi bật dậy. “Anh ơi, đừng chọc em nữa. Em đói bụng rồi, anh chở em đi ăn đi.”

Tuấn Phong vẫn nhắm mắt như vậy.

“Anh ơi.” Thanh Vân đưa tay lên mũi Tuấn Phong và thấy nhịp thở có vấn đề. “Anh.” Cô lay người Tuấn Phong mạnh hơn nhưng vẫn không đánh thức được anh.

Thanh Vân hoảng hốt chạy sang phòng ba mẹ la lớn. Xe cứu thương chạy tới và Tuấn Phong được đưa vào bệnh viện V của tập đoàn. Ngồi bên cạnh băng ca, Thanh Vân bật khóc trong lo lắng. Nhìn cái cảnh Tuấn Phong thở oxy, rồi các bác sĩ, y tá vây quanh bên người anh, tất cả mọi thứ khiến cô chỉ muốn gào thét lên xin trời đất đừng mang anh đi.

Một lúc sau.

Đây là đâu, Tuấn Phong nói thầm khi vừa mở mắt ra.

Trước mặt anh là những bức tường phong nền màu trắng, rồi anh cảm nhận được mùi khử trùng nồng nặc, cái mùi đặc trưng của bệnh viện. Anh thấy Thanh Vân bên cạnh mình, cô nhóc ngồi trên ghế và gục đầu lên giường anh ngủ thiếp đi. Tuấn Phong cảm thấy toàn thân mình ê ẩm khi anh định đưa cánh tay lên. Rồi anh chợt nhận ra mình đang được truyền thứ dung dịch nào đó vào người.

Mình ghét phải ở bệnh viện, Tuấn Phong nghĩ thầm.

Tuấn Phong không thích ở bệnh viện, anh ghét cay, ghét đắng nó. Đến cả cái mùi của bệnh viện anh còn ghét không muốn ngửi nữa chả là. Ghét của nào, trời trao của ấy, câu nói đó rất đúng vào trường hợp này và Tuấn Phong cũng phải thừa nhận.

Sở dĩ anh ghét bệnh viện cũng bởi vì anh từng chứng kiến nhiều cuộc chia ly, sự đau khổ khi nhìn người thân của mình ra đi. Và hơn hết anh ghét bệnh viện vào lúc này, là vì nó giống như sự báo hiệu rằng anh sắp chết. Thà như anh tự do ở bên ngoài, anh sẽ không biết cái chết đến với mình lúc nào.

Tuấn Phong không muốn đánh thức Thanh Vân, anh chỉ lẳng lặng nằm nhìn cô như vậy. Anh định đưa tay sờ vào tóc cô nhưng lại sợ làm cô thức giấc. Nhìn cô ngủ trong rất thư thái, anh ước gì sau khi anh chết thì cô cũng sẽ vậy, an nhiên trong cuộc sống của mình.

Thanh Vân bất ngờ tỉnh dậy, cô dụi mắt nhìn Tuấn Phong. “Anh dậy rồi sao?” Cô hớn hở khẽ cười.

“Anh dậy lâu rồi.” Tuấn Phong đưa tay bấu má cô nhóc.

“Sao anh không kêu em dậy?” Thanh Vân nhăn nhó.

Tuấn Phong giả vờ chống chế. “Anh muốn nhìn em ngủ.”

Một lát sau thì ba mẹ Tuấn Phong bước vào, bà Kim Xuân lo lắng đến nỗi bật khóc. Ông Tuấn Anh thì gượng cười nhìn cậu con trai mình. Tuấn Kiệt cũng chạy đến, cậu nhăn nhó la mắng, trách móc anh trai vì làm mọi người hết hồn.

“Con không ở bệnh viện đâu. Con muốn về nhà.” Tuấn Phong nhăn mặt lại tỏ vẻ không thích.

Bà Kim Xuân quát. “Về nhà làm gì. Bác sĩ bảo con ở đây để điều trị cho tốt. Sức khỏe của con ngày càng yếu đi rồi.” Bà định nói nữa nhưng lại bật khóc.

“Con ở đây tịnh dưỡng cho khỏe rồi về lại nhà.” Ông Tuấn Anh khuyên nhủ.

“Ồ đây chán lắm.” Tuấn Phong nói chả khác gì đứa con nít.

Tuấn Kiệt chen vào. “Mọi người sẽ ở đây với anh mà.”

Thanh Vân nhìn Tuấn Phong. “Anh ở đây đi.” Cô đánh anh mấy cái. “Nói thì nghe đi, về cái gì mà về.”

“Sao em đánh anh?” Tuấn Phong mếu máo.

“Im đi, ở đây, không nói nhiều nữa.” Thanh Vân trợn mắt ra lệnh.

Cuối cùng Tuấn Phong phải chào thua. Mọi người trò chuyện với nhau một lúc thì đi về. Giờ chỉ còn Thanh Vân và Tuấn Phong ở trong phòng. Nảy ý muốn chọc ghẹo cô nhóc, Tuấn Phong quay lưng nằm xoay mặt vào tường, cô nhóc hỏi gì anh cũng không trả lời.

“Anh giận em hả?” Thanh Vân ngồi trên giường lay người Tuấn Phong.

“Em đánh anh.” Tuấn Phong khẽ đáp.

Thanh Vân khẽ cười. “Vậy là anh giận em à?”

Tuấn Phong ừm một tiếng. “Anh giận.”

“Đừng giận em nữa.” Thanh Vân thấy Tuấn Phong vẫn vậy nên đành nói. “Em phải làm gì thì anh mới hết giận?”

Tuấn Phong quay qua nở một nụ cười nham hiểm. “Hôn anh đi.” Anh chỉ tay lên môi mình. “Anh sẽ không giận em nữa.”

“Đồ biến thái.” Thanh Vân tiếp tục đánh Tuấn Phong.

“Đi mà.” Tuấn Phong nắm tay cô nhóc năn nỉ.

Thanh Vân khẽ cười rồi cúi đầu xuống, cô chưa kịp hôn thì Tuấn Phong đã chồm người lên hôn cô. Sau đó hai người nằm trên giường ôm nhau trò chuyện. Dường như mọi cơn đau của Tuấn Phong đều tiêu tan khi anh được nhìn thấy nụ cười của Thanh Vân. Chắc có lẽ anh quên mất mình đang ở trong bệnh viện và các bác sĩ có khi cho anh một liều giảm đau.

Nhật Thanh nghe được tin nên tới bệnh viện cùng với Tuyết Vân và Như Ý. “Ông khỏe chưa?”

Tuấn Phong ngạc nhiên khi thấy hai cô bạn mình đi vào. “Vân, Ý, hai người cũng tới sao?” Bữa cà phê anh đã dẫn Nhật Thanh dừng nói với ai nhưng xem bộ đã công cốc.

Như Ý bật khóc. “Sao Phong lại giấu mọi người? Phong có xem Ý với Vân là bạn nữa không?”

“Phong đáng ghét lắm.” Tuyết Vân chen vào.

Tuấn Phong khẽ cười. “Phong vẫn xem mọi người là bạn mà.”

“Vậy sao Phong không nói. Nếu Thanh không kể thì liệu Vân với Ý có biết không.” Tuyết Vân tiếp tục trách móc.

Tuấn Phong nói thật. “Phong không muốn mọi người biết chuyện.”

“Ông nghĩ gì vậy?” Như Ý lại bù loa lên.

Tuấn Phong giả vờ lái sang chuyện khác. “Thanh hứa may quần áo cho Phong với Vân đâu?”

Nhật Thanh bĩu môi. “Đây ông cụ.” Anh chàng lôi thước dây từ trong túi xách ra. “Đứng đây tôi lấy số đo nào.”

Nhật Thanh vừa đo, vừa đọc cho Như Ý ghi chép. Nhật Thanh bỗng bật khóc, anh có thể nhận thấy căn bệnh đã khiến Tuấn Phong gầy gò đi rất nhiều. Thân thể cường tráng năm xưa của Tuấn Phong, giờ chỉ một mớ da bọc lấy xương. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng Nhật Thanh được may quần áo cho Tuấn Phong. Những cảm xúc đó khiến anh chàng nghẹn ngào và không cầm được nước mắt.

“Bữa nay có vụ lấy số đo, khuyến mãi thêm nước mắt à?” Tuấn Phong giả vờ trêu chọc.

“Ông im đi.” Nhật Thanh liếc mắt.

Tuấn Phong đáp. “Sao lại la mắng bệnh nhân. Công ty thời trang V không dạy nhân viên cách ứng xử sao?”

Thanh Vân bật cười. “Anh đừng chọc anh Thanh nữa.”

Lấy số đo hai người xong, Nhật Thanh hỏi thật. “Bệnh tình của ông sao rồi? Bác sĩ bảo còn bao nhiêu thời gian nữa?”

“Bác sĩ không nói.” Tuấn Phong khai thật.

Thanh Vân chêm vào. “Bác sĩ chỉ nói với ba mẹ em, họ không nói với anh Phong.”

“Công việc của Ý với Vân thế nào rồi? Có cần Phong giúp đỡ gì nữa không?” Tuấn Phong khẽ cười.

Tuyết Vân lắc đầu. “Chúng tôi nợ Phong như vậy là đủ rồi. Nếu Phong muốn giúp chúng tôi thì ráng sống lâu lên là được.”

“Hai người có hay gặp mấy bạn trong lớp không?” Tuấn Phong tò mò.

“Ý có gặp vài người. Đa số giờ họ bận làm việc hoặc bận chơi với bạn mới.” Như Ý đáp.

Nhật Thanh chêm vào. “Ai cũng có thông tin liên hệ và mạng xã hội của tôi, mà có ai nhớ đến đâu.”

“Đường lâu ngày không đi, sẽ mọc đầy cỏ dại. Người lâu ngày không gặp, sẽ trở thành người dưng.” Tuyết Vân thản nhiên buông lời.

“Xém chút nữa ông Phong xem chúng ta là người dưng rồi.” Nhật Thanh mĩa mai.

Thời gian tiếp tục trôi qua, sức khỏe của Tuấn Phong ngày càng yếu hơn. Thanh Vân vẫn ở bên cạnh anh, từ sáng đến chiều, rồi từ chiều lại đến sáng hôm sau. Thấy tình cảnh như vậy, thấy sự khổ cực của Thanh Vân, Tuấn Phong chỉ biết bật khóc trong lặng lẽ.

Ba mẹ Tuấn Phong thấy cô như vậy cũng phải chạnh lòng, phải năn nỉ và nói mãi thì Thanh Vân mới chịu về nhà nghỉ. Thanh Vân không muốn xa rời Tuấn Phong, dù chỉ là nửa bước. Cô sợ anh sẽ bất ngờ ra đi, nên cô không muốn xa rời anh một giây phút nào cả.

Mỗi ngày Thanh Vân đều hỏi Tuấn Phong thích ăn món gì và câu trả lời của anh bao giờ cũng là “muốn ăn cô”. Thật ra thì khẩu vị của Tuấn Phong không còn như trước nữa, miệng anh ngày càng cảm thấy nhạt nhưng anh không dám nói. Việc ăn mỗi bữa, cũng giống như việc anh nín thở cố nuốt vào bụng cho xong. Vì không muốn gia đình buồn lòng, muốn làm cô nhóc vui, nên anh chỉ biết giả vờ trả lời như vậy.

Buổi sáng và buổi trưa thì mẹ anh nấu ăn rồi đem vào. Thanh Vân sẽ đút từng muỗng cho anh. Buổi chiều thì Thanh Vân nghe lời ba mẹ về nhà nghỉ, rồi buổi tối cô sẽ nấu ăn đem vào cho Tuấn Phong. Những lúc cô đút cơm cho anh, là những lúc cô hạnh phúc nhất. Anh lúc nào cũng nũng nịu như đứa trẻ con, cô phải năn nỉ, trộn mắt rồi lại dụ ngọt thì anh mới chịu ăn. Những hình ảnh của hai người lúc đó chẳng khác gì hình ảnh của một cặp vợ chồng.

Biết mình ngày càng yếu đi và đang cận kề cái chết. Nhìn thấy Thanh Vân cực khổ ngày đêm như vậy, Tuấn Phong chạnh lòng và không ngừng thương xót cho cô. Anh muốn làm gì đó khiến cô nhóc vui vẻ trước khi anh ra đi.

“Không.” Bà Kim Xuân nói lớn khi nghe Tuấn Phong trình bày muốn đi tỉnh P với Thanh Vân.

Tuấn Phong nũng nịu. “Đi mà mẹ. Tụi con chỉ đi vài ngày thôi.”

“Không là không. Con có biết các bác sĩ nói sức khỏe của con như thế nào không.” Bà Kim Xuân không muốn ra sự thật về việc con mình sắp chết.

Tuấn Phong cầu cứu ba mình. “Ba, cho con đi chơi với Vân đi ba. Ba cũng thấy Vân cực khổ như thế nào mà.” Vì Thanh Vân đã đi về nhà nghỉ nên Tuấn Phong nói thật. “Nhiều đêm con đau nhức cựa quậy khiến cho Vân thức giấc liên tục. Ngày nào Vân cũng vất vả và cực khổ vì con, mà con không thể làm được gì cả. Con chỉ muốn thấy Vân vui vẻ và hạnh phúc hơn thôi. Ba cho con đi chơi đi ba.”

Ông Tuấn Anh hiểu được tình cảnh. “Ba đồng ý, để ba nói với mẹ con.” Ông ôm vợ mình. “Em thấy con Vân tều tụy như thế nào mà. Chẳng phải em từng nói tình cảm của Vân dành cho thằng Phong còn lớn hơn cả em sao. Em muốn làm gì đó cho nó vui mà. Giờ là cơ hội để em thực hiện đó.”

“Nhưng bác sĩ.” Bà Kim Xuân ấp úng.

“Anh biết.” Ông Tuấn Anh thì thầm vào tai vợ mình. “Nhưng đây có thể là lần cuối hai đứa được vui vẻ bên nhau.” Ông nói lớn lại. “Chẳng lẽ em muốn cướp đi điều đó.”

Tuấn Phong tò mò. “Ba nói gì với mẹ vậy?”

“Nói anh nhiều chuyện chứ nói gì.” Bà Kim Xuân cười trong khi nước mắt đang rơi. “Anh phải hứa với tôi, anh phải khiến con gái tôi vui.”

“Dạ.” Tuấn Phong hớn hờ.

36. Chương 36

Đáp xuống sân bay, Tuấn Phong và Thanh Vân bắt taxi đến khu liên hợp của tập đoàn V ở tỉnh P. Sau đó hai người mượn chiếc mô tô của một nhân viên làm việc ở đó, điều mà hai người đã liên hệ từ trước. Vì chỉ được cho phép đi ít ngày nên Tuấn Phong buộc phải rút ngắn hành trình của mình lại.

Điểm đầu tiên hai người tham quan đó là bãi X, nơi đồng cỏ trải dài xanh mướt cùng với sóng biển rì rào. Tuấn Phong ôm Thanh Vân nhìn xa xăm về phía chân trời, nơi những đám mây trắng và màu biển trong xanh đang hòa quyện với nhau tạo thành một bức tranh hùng vĩ và tuyệt đẹp. Cảnh vật ở đây khiến cho anh chỉ muốn ngắm nhìn mãi chẳng rời.

“Đẹp anh ha.” Thanh Vân khẽ cười.

Tuấn Phong ôm chặt Thanh Vân từ phía sau. “Em ơi.”

“Sao anh?” Thanh Vân khẽ đáp.

Tuấn Phong khẽ cười khi nước mắt đang rơi. “Em cứ mãi mỉm cười và hạnh phúc như thế này nha.”

Sao em có thể hạnh phúc được khi thiếu vắng anh, Thanh Vân nghĩ thầm rồi nói. “Chàng ngốc, em yêu anh.” Cô không muốn nói về chủ đề này nữa.

Sau đó Tuấn Phong tiếp tục chở Thanh Vân tới ngọn hải đăng nổi tiếng của tỉnh P. Anh muốn cùng cô ngắm hoàng hôn, nguyện ước cuối cùng của anh. Nhưng có lẽ cũng giống như cuộc đời của Tuấn Phong, nguyện ước của anh chẳng thể thành hiện thực khi trời bất ngờ chuyển sang âm u và đổ một cơn mưa thật lớn.

Hai người cùng nhau trú trong chiếc lều mới thuê, may mắn là mọi thức ăn và thức uống đã chuẩn bị sẵn. Tuấn Phong ngồi trong lều thở dài đầy tiếc nuối, xem ra ước nguyện của anh đã vụt mất theo cơn mưa. Tối đó, mưa vẫn tiếp tục rơi và sấm chớp không ngừng rền vang. Tuấn Phong ôm chặt Thanh Vân vào lòng.

“Em ơi.” Tuấn Phong khẽ nói.

Thanh Vân đáp. “Dạ.”

“Hứa với anh nha, hứa với anh.” Tuấn Phong vút ve tấm lưng cô nhóc. “Sau khi anh đi thì em sẽ luôn mỉm cười và sống hạnh phúc.”

Thanh Vân bật khóc. “Không đâu, em không muốn nghe anh nói như vậy.”

“Em đừng khóc mà.” Tuấn Phong khóc theo.

Thanh Vân nghẹn ngào. “Anh sẽ chờ em chứ.”

“Anh sẽ chờ em, nhưng anh muốn chờ em lâu nhất có thể.” Tuấn Phong nói thật những suy nghĩ của mình.

Thanh Vân bấu má Tuấn Phong. “Anh là đồ ngốc.”

Hai người sau đó ngủ thiếp đi, mưa cũng bắt đầu tạnh. Một vài giờ sau, Thanh Vân choàng tỉnh và mở lều đi ra ngoài. Cô thấy bình minh đầy rạng rỡ đang lên. Hón hử, cô đi vào trong để đánh thức Tuấn Phong dậy.

“Anh ơi, dậy xem bình minh nào.” Thanh Vân lay người Tuấn Phong.

Một giây lát sau thì Tuấn Phong mới tỉnh dậy. “Anh dậy đây.” Toàn thân anh đầy nhức mỏi.

Thanh Vân khưi lon cà phê đưa cho Tuấn Phong. “Anh uống đi.” Cô dựa đầu vào vai anh. “Anh thấy bình minh đẹp không?”

“Đẹp lắm em.” Tuấn Phong quàng tay ôm eo Thanh Vân rồi nhấp nhẹ chút cà phê.

“Không ngắm hoàng hôn được thì chúng ta có thể ngắm bình minh.” Thanh Vân mỉm cười như muốn an ủi tình cảnh của hai người.

Tuấn Phong lắc đầu. “Anh không thích bình minh.”

Thanh Vân ngạc nhiên. “Vì sao?”

Tuấn Phong khẽ cười. “Anh thích hoàng hôn. Bởi vì đó là khoảnh khắc cuối cùng anh có thể nhìn thấy mây.” Cũng giống như đó là khoảng thời gian cuối cùng anh có thể nhìn thấy em.

Tuấn Phong hôn nhẹ lên đỉnh đầu Thanh Vân. Hai người cứ ngồi như vậy ngắm nhìn bình minh đang lên cao. Đó là khoảnh khắc tuyệt đẹp mà Tuấn Phong không bao giờ muốn quên.

Một lúc sau. “Đưa em chở cho.” Thanh Vân chấp tay sau lưng mỉm cười.

Tuấn Phong khẽ cười. “Của em này.” Anh giao chìa khóa xe cho cô.

Thanh Vân vừa nhóm ga thì chiếc xe vọt tới. “Á.” Cô bật cười.

“Cẩn thận em.” Tuấn Phong lo lắng.

“Dạ, em nhớ những lời hôm qua anh bày cho em rồi.” Thanh Vân khẽ cười.

Sau đó thì cô cũng nhíp nhàng vút xe đi. Tuấn Phong ngồi phía sau ôm chặt lấy Thanh Vân. Khoảnh khắc hai người vi vu trên đường khiến anh rất thích. Thanh Vân liên tục bật cười, Tuấn Phong thấy vậy nên rất vui, anh khẽ nép đầu mình lên vai cô nhóc.

Những cơn gió nhẹ thoảng qua mặt, ánh mặt trời, mùi của biển, tiếng rì rào của những cơn sóng, một cảm giác phiêu bồng khiến anh chỉ muốn cảm nhận mãi không thôi. Tuấn Phong cảm thấy đôi mắt mình nặng trĩu, anh không thể khống chế nên đành mặc tự nhiên cho bờ mi khép lại.

“Anh ơi.” Thanh Vân nói lớn.

Tuấn Phong im lặng không đáp.

“Anh ơi.” Thanh Vân cảm thấy lo lắng.

Sau một thời di chuyển về thành phố H bằng chuyên cơ riêng của tập đoàn mình. Xe cứu thương phanh đứng lại ngay cổng bệnh viện V, Tuấn Phong nằm trên băng ca và được đẩy vào phòng hồi sức cấp cứu. Khi tỉnh dậy thì anh bị mẹ mình mắng cho một trận. Bất cứ ước nguyện nào của anh cũng không bao giờ được bà chấp thuận nữa. Tuấn Phong sau đó lại ngủ thiếp đi.

“Chị ấy về nhà nghỉ rồi.” Tuấn Kiệt lên tiếng khi thấy anh mình thức dậy nhìn quanh. Cậu biết anh mình đang tìm Thanh Vân.

Tuấn Phong khẽ đưa cặp mắt lơ đãng nhìn em mình, sau khi anh ngủ một giấc sâu. “Vân về rồi hả em?”

“Dạ.” Tuấn Kiệt ngồi bắt chéo chân khẽ cười. “Em phải nói dữ lắm, phải giả vờ bảo anh chỉ thích ăn đồ chị nấu thì chị ấy mới đồng ý đi về.”

Tuấn Phong gượng cười. “Cảm ơn em nha.”

Tuấn Kiệt nói. “Đó là điều duy nhất mà em có thể làm được.”

Tuấn Phong nhìn em mình tha thiết. “Em hứa với anh một chuyện được không?”

“Nếu là chuyện của chị Vân thì em không thể.” Tuấn Kiệt lắc đầu.

Tuấn Phong hơi ngạc nhiên. “Sao lại không?”

Tuấn Kiệt nói thật lòng mình. “Nếu anh lo lắng cho chị Vân thì hãy cho chị ấy một danh phận đi.”

“Anh sắp chết rồi, làm sao anh có thể cho Vân danh phận được. Vân xứng đáng có được nhiều thứ tốt đẹp hơn.” Tuấn Phong nhủ mảy.

Tuấn Kiệt lắc đầu như chê bai anh mình. “Anh sai rồi.” Tuấn Kiệt rưng rưng nước mắt. “Người duy nhất xứng đáng với chị Vân chính là anh. Và người duy nhất có thể làm cho chị ấy hạnh phúc, cũng chính là anh. Chỉ có anh, người duy nhất và cũng là người mà chị ấy yêu nhất.”

Nhiều ngày sau, phải năn nỉ dủi dẫm thì bà Kim Xuân mới cho Tuấn Phong đi gặp bạn bè. Tuấn Kiệt phải

đứng ra bảo trợ làm tài xế cho anh mình thì mới nhận được sự đồng ý đó. Nhật Thanh, Như Ý và Tuyết Vân đã bí mật gửi lời mời cho thầy Quang và mọi bạn bè để làm một bữa tiệc họp lớp. Nói đúng ra là bữa tiệc để chia tay Tuấn Phong, điều mà ba người giấu kín không nói.

Chở Tuấn Phong và Thanh Vân tới nhà hàng C ở quận A, Tuấn Kiệt ngỏ ý ngồi ở dưới lầu chờ. Cu cậu bảo muốn để hai người tự nhiên và cu cậu giả vờ bảo mắc hẹn cà phê với bạn bè. Thanh Vân dìu Tuấn Phong đi lên lầu, nơi mọi người đã đến khá đông. Căn lầu được trang trí bởi những chiếc bong bóng màu trắng và xanh dương, cộng với những bức hình kỷ yếu mà năm xưa mọi người chụp.

Tuấn Phong thấy ai nấy đều chừng chạc và xinh đẹp hơn xưa. Thấy anh bước tới, thầy Quang liền đứng dậy. Anh thấy thầy càng ngày già, tóc bạc xuất hiện ngày càng nhiều hơn.

“Em chào thầy.” Tuấn Phong gượng cười.

Thanh Vân cũng khẽ chào.

Thầy Quang đáp. “Em ngồi xuống đi.” Thầy tiến tới thì thăm vào tai học trò mình. “Trong em hơi mệt thì phải.”

“Em khỏe như voi mà thầy.” Tuấn Phong nói đùa.

“Voi gì, mà lúc nào thầy vào thăm cũng nằm ngủ.” Thầy Quang đáp.

Sau đó mọi người bắt chuyện chào hỏi với nhau. Tuấn Phong thấy Phương Nhi ngày càng già hơn, nét ngây thơ ngày xưa hầu như không còn nữa. Đêm nay cô xoa tóc một bên vai, khuôn mặt trang điểm sắc sảo. Ngọc Quỳnh thì mang thêm chiếc kính cận, vẫn hoạt bát như cô lớp trưởng ngày xưa. Quang Bình thì Tuấn Phong vẫn thấy không khác lúc gặp gần đây là mấy. Ngọc Quỳnh thì bữa nay đã cắt tóc ngắn, cô trách móc Tuấn Phong dạo này đã quên luôn cô.

Hữu Nhân thì người càng đen hơn, lặn lội ngoài công trường suốt ngày nên khiến làn da trắng năm xưa bay mất. Quang Tùng bận việc cá nhân nên không đến. Hồng Nga thì bận đi công tác nên bay về không kịp. Thúy An thì mắc bận làm việc. Bích Ly thì phải ở nhà chăm con. Văn Dũng đang du học ở Mỹ nên không về được. Quý Long thì ngày càng hài hước, bữa nay cậu đang đánh đàn cho ban nhạc ở các phòng trà. Và những người khác thì bảo bận nên không đến.

Tuấn Phong nhìn mọi người trò chuyện mà trong lòng đầy tiếc nuối. Quãng thời gian cấp ba, đúng là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong đời học sinh. Anh ước gì mình có thể quay lại lúc đó, để anh có thể đắm chìm trong hồi ức của tuổi học trò. Đưa cặp mắt lơ đãng nhìn quanh mọi người, anh chợt rơi lệ trong vô thức khi nghĩ về những hồi ức xưa cũ. Thanh Vân thấy được nên nhanh chóng lấy khăn giấy lau nước mắt cho anh.

“Trời nóng chết bà, mà sao ông lại mặc áo khoác kín vậy?” Quý Long tò mò.

Tuấn Phong gượng nói. “Phong lạnh.”

“Ông ấy bị cảm.” Nhật Thanh chen vào.

“Hèn gì nhìn mắt ông ấy cứ lơ lơ như người sắp chết.” Quang Bình bật cười.

Như Ý quay sang Tuyết Vân bật khóc. Thầy Quang chỉ biết thở dài rồi nốc bia liên tục. Nhật Thanh đứng dậy ra ngoài ban công để kìm hãm sự xúc động. Duy chỉ có Tuấn Phong vẫn cố nở nụ cười trên môi. Sau khi chụp những bức hình kỷ niệm, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau. Thanh Vân nghe lời Tuấn Phong sang trò chuyện với Như Ý và Tuyết Vân.

“Phong khỏe chứ.” Phương Nhi bắt ngồi xuống bên cạnh.

Thầy Quang tinh ý. “Hai đứa nói chuyện đi, thầy ra tâm sự với Nhật Thanh một chút.”

“Phong vẫn khỏe, còn Nhi thì sao?” Tuấn Phong lại gượng cười.

“Nhi khỏe. Nghe nói Phong sắp cưới vợ.” Phương Nhi tò mò.

Tuấn Phong cúi đầu xuống khẽ cười. “Cũng sắp rồi.” Anh nhìn Phương Nhi. “Nhi sao rồi, có dự định gì chưa?”

“Dự định gì đâu. Chỉ chờ ai đó tới rước thôi.” Phương Nhi đáp. Thấy Tuấn Phong im lặng nên cô nói tiếp. “Phong nhớ lúc xưa không?”

“Nhớ chứ.” Tuấn Phong khẽ đáp. “Sao Phong có thể quên được những kỷ ức đẹp đó.”

“Liệu Nhi có nằm trong những kỷ ức đẹp đó không?” Phương Nhi tò mò.

Tuấn Phong nói thật. “Có chứ. Sao lại không được.”

“Nhi thỉnh thoảng vẫn muốn quay lại quãng thời gian đi học. Lúc chúng ta còn quen nhau.” Phương Nhi xoay tròn ly bia của mình.

Tuấn Phong biết Phương Nhi muốn nói gì. Anh nhìn sang Thanh Vân, cô nhóc đang nhắm tít mắt nhìn anh mỉm cười, anh thấy cô nhóc mới đẹp làm sao. “Phong cũng muốn quay lại quãng thời gian đó.” Ý Tuấn Phong là quãng thời gian anh chở Thanh Vân đi học. “Có điều quá khứ là chuyện đã qua và chúng ta chẳng thể đi lùi.”

“Chúng ta vẫn có thể viết tiếp quá khứ với một kết cục khác mà.” Phương Nhi mỉm cười.

Tuấn Phong lắc đầu. “Chúng ta có thể viết tiếp câu chuyện của quá khứ nhưng chúng ta không thể tìm lại được những cảm xúc năm xưa. Thay vì vậy, chúng ta nên bắt đầu viết một câu chuyện cho tương lai thì hơn.”

Phương Nhi nhanh nhẩu. “Vậy Phong có muốn bắt đầu viết câu chuyện đó không?”

Cảm thấy Phương Nhi không hiểu ý mình, Tuấn Phong định nói thật thì bất ngờ Nhật Thanh bước nhanh đến. “Hai người nói chuyện gì mà vui vậy?”

Hiểu ý định của anh chàng nên Tuấn Phong khẽ cười cảm kích. “Đang nói về chuyện thời đi học.”

Thế là mọi người lại tụ tập với nhau kể về những chuyện xưa. Phương Nhi buộc về chỗ khi Thanh Vân quay lại. Tuấn Phong lại nhìn quanh mọi người, anh nhớ lại những lúc còn đi học, lúc mắng chửi nhau trong lớp, lúc bị kêu lên dò bài, lúc kiểm tra, lúc học thể dục hay lúc thi văn nghệ. Từng hình ảnh cứ thế được tua qua trong đầu của Tuấn Phong và tất cả đều gợi lên sự tiếc nuối trong anh. Giá như năm xưa anh hòa đồng hơn với mọi người, anh chắt chiu từng giây phút gần gũi bên nhau, thì có lẽ những năm tháng đó sẽ tươi đẹp hơn rất nhiều. Kết thúc buổi tiệc trong vui vẻ, Tuấn Phong đợi mọi người ra về thì cảm ơn Nhật Thanh, Như Ý và Tuyết Vân đã đứng ra tổ chức bữa tiệc này vì anh.

Về lại bệnh viện, Tuấn Phong mượn điện thoại Thanh Vân và điện cho Tuấn Kiệt. “Anh đây nhóc con.”

“Có chuyện gì không anh?” Tuấn Kiệt hỏi.

Tuấn Phong ầm ờ giấy lát. “Giúp anh một chuyện được không?”

“Chuyện gì vậy anh?” Tuấn Kiệt cảm thấy lo lắng.

“Giúp anh tổ chức lễ cầu hôn với Thanh Vân.” Tuấn Phong đáp.

Tuấn Kiệt rơi lệ. “Dạ được anh. Tất nhiên là được rồi anh.” Tuấn Kiệt nói trong sự đau khổ.

Vì cặp nhẫn mua lúc trước đã bị vứt xuống sông khi anh đi gặp thầy Quang, nên Tuấn Phong đành phải mua cặp nhẫn khác. Lợi dụng việc nắm tay Thanh Vân, đợi cô nhóc ngủ say, anh lén lấy một mảnh ni lông, cái mảnh bao bọc chiếc ống hút mà lúc nãy anh giả vờ khưi ra để uống sữa. Tuấn Phong quấn chiếc bao quanh ngón tay áp út mang nhẫn của Thanh Vân để làm dấu, rồi sau đó bứt đi đoạn dư thừa.

Nửa đêm, Tuấn Phong bỗng thức giấc. Anh lẳng lặng lén đi ra ngoài sân một mình. Châm điều thuốc lên, anh hút một hơi rồi phà ra không khí một làn khói. Đang mơ mộng thì anh nghe thấy tiếng Thanh Vân.

“Anh.” Thanh Vân hoảng hốt. “Sao anh lại trốn ra đây? Anh có biết là em lo lắng không?” Cô không chịu được sự thiếu vắng của Tuấn Phong.

Tuấn Phong quay sang. “Anh xin lỗi. Anh sợ em thức giấc nên mới ra đây một mình. Mà sao em biết anh ở đây?”

Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh Tuấn Phong. “Lúc nào anh chả ra đây ngồi. Anh lại hút thuốc nữa sao?”

Cô lấy điếu thuốc của Tuấn Phong hít một hơi. Lần này thì cô điêu luyện rồi, lần đầu cô tập hút thuốc thì ho sặc sụa. Lúc đó, cô thấy Tuấn Phong hút thuốc nên không thích, cô cũng muốn xem thử có gì mà anh ghiền đến mức như vậy. Từ lần đó thì anh sợ cô hút theo nên cũng chẳng dám hút nữa.

“Em hứa với anh một chuyện được không?” Tuấn Phong khẽ nói.

“Không.” Thanh Vân hiểu ý của Tuấn Phong nên đáp nhanh.

Tuấn Phong hết cách nên đành nói. “Em với anh đánh cược đi.”

“Cược gì vậy anh?” Thanh Vân tò mò.

Sáng hôm sau, Tuấn Phong đưa cho em mình mảnh ni lông để đặt nhẫn. Rồi dặn dò em mình thuê khán phòng của trường, nơi năm xưa cu cậu và cô nhóc biểu diễn văn nghệ. Anh chỉ cần mượn chiếc đàn piano, trang trí hai hàng bong bóng màu trắng dọc lối đi là xong. Về trang phục thì anh nhờ Tuấn Kiệt chạy qua văn phòng của Nhật Thanh và lấy bộ áo quần cậu ta may cho hai người.

Mọi chuyện được Tuấn Kiệt hoàn thành nhanh chóng. Đúng như kế hoạch dự định từ trước. Thanh Vân ở nhà đang định nấu ăn đem cho Tuấn Phong thì nghe anh gọi bảo chạy tới trường. Cô cũng không biết vì sao anh bắt cô mang bộ quần áo được xếp sẵn trên giường. Bộ quần áo được đặt ở trong phòng của cô, cái phòng mà khá lâu cô không sang đó.

Lúc này Tuấn Phong được Tuấn Kiệt dìu đi, cu cậu đang dắt anh đi lên bục sân khấu, nơi chiếc đàn piano đang ở đó và ánh sáng phảng chiếu đầy lấp lánh. Điện thoại vang lên, Tuấn Kiệt biết Thanh Vân đã tới trường. Cu cậu ôm chặt anh trai mình và chúc phúc cho hai người.

Rơi nước mắt trong hạnh phúc, Tuấn Kiệt nhanh chóng lao đi để không phải cản trở màn cầu hôn của anh trai. Giờ đây Tuấn Phong đang vịn vào chiếc piano để gắng đứng vững. Vì biết giây phút mình ra đi đang cận kề nên anh mới hồi hải tổ chức lễ cầu hôn này. Anh sợ sẽ không kịp.

Thanh Vân mang chiếc áo sơ mi trắng, chiếc váy ngắn màu đen, cô trang điểm nhẹ và búi cao tóc mình lên. Cô chạy đến khán phòng của trường học, nơi Tuấn Phong nói đang tham dự một buổi lễ trọng đại và anh không nói rõ là buổi lễ gì. Mặc dù thắc mắc nhưng cô không hỏi, vì cô lo lắng khi thấy Tuấn Phong dùng điện thoại của Tuấn Kiệt điện cho mình.

Mở cánh cửa phòng ra, trước mặt cô là hai hàng bong bóng và phía xa kia, trên sân khấu là hình bóng của Tuấn Phong, anh đang mỉm cười đứng bên cạnh chiếc piano. Thanh Vân đi nhanh tới, mặc cho trong lòng cô dấy lên nhiều sự nghi vấn về đêm nay.

Tuấn Phong bước xuống, chưa kịp nói thì Thanh Vân đã ôm chầm lấy anh. “Sao hôm nay anh mặc lạ vậy, mang găng tay trắng, còn thắt cà vạt đen nữa chứ?”

Tuấn Phong khẽ cười. “Vì hôm nay anh muốn cầu hôn em.”

Thanh Vân ngạc nhiên sững sốt nói không nên lời. “Hả?”

Tuấn Phong mỉm cười. “Em ngồi xuống đi.”

Thanh Vân làm theo lời Tuấn Phong nói. Cô quay ra sau ngồi lên dãy ghế ở hàng đầu tiên gần sân khấu.

Tuấn Phong lúc này quỳ xuống một chân, anh gắng gượng móc hộp nhẫn từ trong túi áo ra. “Em có đồng ý lấy anh làm chồng không? Cô nhóc đáng yêu của anh.”

Lúc này thì Thanh Vân mới hiểu ra việc Tuấn Phong mang găng tay là vì che đi chiếc nhẫn anh đang mang. “Dạ em đồng ý.” Cô bật khóc và gật đầu trong sự hạnh phúc tột cùng của bản thân.

Tuấn Phong mở hộp nhẫn ra và đeo cho Thanh Vân. “Anh yêu em, cô vợ đáng yêu của anh.” Anh hôn nhẹ lên bàn tay của cô.

“Em cũng yêu anh, chồng ngốc của em.” Thanh Vân bật cười.

Sau đó Tuấn Phong ngồi bên cạnh Thanh Vân, anh nhẹ nhàng hôn cô một nụ hôn đầy thắm thiết. Một nụ hôn của tình yêu chân thành và hạnh phúc của hai người. Tuấn Phong sau đó ngỏ ý muốn nghe Thanh Vân hát cho mình nghe. Mỉm cười, cô bước lên sân khấu và ngồi xuống chiếc đàn piano. Cô nghĩ mình sẽ hát bài “Một Ngày Hay Trăm Năm” của ca sĩ Văn Mai Hương.

Thanh Vân hát với tâm trạng đầy hạnh phúc của mình, còn Tuấn Phong thì cảm nhận bằng sự đau khổ tột cùng của bản thân.

“Nhớ lại nhớ, khi ta vừa mới quen. Hy vọng tan theo ánh dương chiều. Nhớ lại nhớ, khi ta vừa mới yêu. Tro tàn nhen lên ánh bình minh.” Thanh Vân ngân nga.

Tuấn Phong cảm thấy mắt mình nặng trĩu. Những lời hát của Thanh Vân khiến anh nhớ lại những kỷ niệm xưa, lúc anh chở cô đi học. Những lúc cùng cô ăn chè chuối hay cùng nhau vi vu trên đường tới cây ước nguyện.

“Dù một ngày hay trăm năm. Dù gần kề hay xa xăm. Nguyên yêu người đến muôn đời, đến muôn đời. Dù đời xô mình có ra sao, có thế nào.” Thanh Vân rưng rưng nước mắt trong hạnh phúc.

Tuấn Phong cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh đưa đôi mắt lơ đãng nhìn cô nhóc. Anh tiếp tục nhớ về những hình ảnh lúc xưa, lúc cô nhóc nũng nịu với anh, lúc anh cùng cô đi du lịch ở thành phố V và thành phố Đ. Anh nhớ đến lúc mình cõng cô nhóc trên biển, lúc nắm tay hay chạy xe máy vòng vòng trên đường.

“Dù địa đàng hay nhân gian. Dù hình hài hay tro than. Nguyên đi cùng đến muôn đời, đến muôn đời. Dù đời xô mình có xa nhau, có mất nhau. Chẳng phai màu.” Thanh Vân rơi lệ, những giọt nước mắt xen lẫn hạnh phúc và bi thương.

Tuấn Phong bất ngờ gục dần xuống chiếc ghế bên cạnh. Máu từ mũi anh bất ngờ chảy ra và anh vẫn cố gắng nhìn Thanh Vân. Anh nhớ nụ cười của cô nhóc, nhớ lúc cô chở anh, nhớ lúc cô xinh đẹp rạng ngời ở nhà hàng C. Nhưng rồi mọi ký ức đều bỗng vụt mất, đôi mi khẽ khép lại mặc cho mọi nỗ lực cố gắng của anh. Những giọt nước mắt rớt xuống và anh không còn cảm nhận được gì cả. Hình ảnh và âm thanh, tất cả giờ chỉ còn một màn đêm và sự tĩnh lặng.

Thanh Vân ngân những nốt cuối cùng, cô mỉm cười quay sang nhìn Tuấn Phong thì thấy anh đang nằm gục bất động trên ghế.

“Anh.” Thanh Vân chết lặng.

37. Chương 37

Nhiều ngày trôi qua và Tuấn Phong vẫn mê man liên tục. Thỉnh thoảng, anh chỉ tỉnh dậy một vài phút rồi lại thiếp đi ngay sau đó. Thanh Vân vẫn túc trực bên cạnh anh, mặc cho ba mẹ van xin cô về nhà nghỉ. Thanh Vân biết thể trạng lúc này của Tuấn Phong đã cận kề cái chết. Cô sợ anh có thể ra đi bất cứ lúc nào và cô không muốn mình bỏ lỡ khoảnh khắc đó.

“Vũ ca.” Tuấn Phong thều thào. Anh chợt tỉnh giấc và gắng gượng mở mắt trở ra.

Vì Tuấn Phong động dậy nên Thanh Vân thức giấc. “Anh tỉnh rồi sao?” Cô dụi mắt.

Tuấn Phong gắng gượng lên tiếng. “Anh xin lỗi.”

Thanh Vân hiểu ý Tuấn Phong đang nói về việc lỡ đánh thức cô dậy. “Không sao đâu anh.” Cô mỉm cười.

“Sao trong phòng đông người vậy em?” Tuấn Phong khẽ nói.

Thanh Vân nhìn quanh và cảm thấy lo lắng khi căn phòng chỉ có anh và cô. “Em có thấy ai đâu.”

“Đồng người lắm. Ông ấy nhìn em cười kìa.” Tuấn Phong thều thào từng chữ.

Thanh Vân nghĩ chắc là do tác dụng phụ của thuốc an thần nên mới gây ra như vậy. “Ông ấy có nói gì với em không?” Cô muốn chiều theo ý anh.

Tuấn Phong khẽ nhếch môi. “Ông ấy chào em.”

“Ông ấy như thế nào?” Thanh Vân tò mò.

Tuấn Phong nói thật. “Ông ấy mang đồ trắng, râu tóc cũng trắng luôn. Những người khác cũng mang đồ trắng.”

Thanh Vân nắm tay Tuấn Phong đưa lên miệng mình. “Chàng ngốc của em.”

Tuấn Phong sực nhớ. “Lúc này anh mơ thấy một chuyện.” Giọng anh vẫn thều thào.

“Anh mơ thấy gì vậy? Kể em nghe với.” Thanh Vân tò mò muốn biết.

“Anh mơ thấy mình là Tuấn. Còn em là Vũ. Em và anh đang cưới ngựa.” Tuấn Phong gắng nói.

“Rồi sao nữa.” Thanh Vân nói.

Tuấn Phong khẽ nhếch môi cười. “Anh chỉ mơ thấy vậy thôi.” Anh chợt nảy ý. “Em hát cho anh nghe được không? Cái bài đêm đó anh chưa nghe hết.”

Thanh Vân rơi lệ. Cô cố gắng mở lời. “Dạ.” Cô bắt đầu ngân nga. “Dù một ngày hay trăm năm. Dù gần kẻ hay xa xăm. Nguyện yêu người đến muôn đời, đến muôn đời. Dù đời xô mình có ra sao, có thế nào.”

Tuấn Phong khẽ cười, anh gắng đưa tay sờ lên khuôn mặt của Thanh Vân. “Anh xin lỗi.”

“Dù địa đàng hay nhân gian. Dù hình hài hay tro than. Nguyện đi cùng đến muôn đời, đến muôn đời. Dù đời xô mình có xa nhau, có mất nhau. Chẳng phai màu.” Thanh Vân vẫn cố gắng bình tĩnh hát, mặc cho nước mắt cô tuôn rơi.

“Anh xin lỗi, cô nhóc của.” Tuấn Phong mấp máy môi và rơi nước mắt. Chưa nói hết câu thì miệng anh đã ngừng lại.

Bàn tay của Tuấn Phong khẽ rơi xuống, đôi mi anh khép lại, những giọt nước mắt cuối cùng lăn trên má. Thanh Vân nhanh chóng cầm bàn tay của Tuấn Phong đưa lên mặt mình như muốn chối bỏ sự thật. Cả

khoảng trời như sụp đổ trước mắt cô.

Thanh Vân mỉm cười. “Chàng ngọc chờ em nhé.” Cô đặt một nụ hôn lên môi của Tuấn Phong. “Em yêu anh.”

Tuấn Phong đã ra đi và Thanh Vân vẫn đứng đó mỉm cười. Cô đang muốn cho anh thấy, cô sẽ luôn mỉm cười và sẽ luôn gắng hạnh phúc. Cô sẽ nghe theo những gì anh căn dặn, sẽ an nhiên để anh không phải buồn lòng và lo lắng.

“Tạm biệt anh, chàng ngọc của em.” Thanh Vân nói trong hạnh phúc.

38. Chương 38

Đúng như di nguyện của Tuấn Phong, tang lễ của anh được diễn ra trong im lặng. Gia đình anh cũng không công bố với truyền thông và nhiều người khác. Một tang lễ đơn giản được diễn ra và chỉ có thầy Quang, Nhật Thanh, Bích Hân, Như Ý và Tuyết Vân là được thông báo để đến tiễn biệt Tuấn Phong.

Một bầu không khí ảm đạm và buồn bã. Bà Kim Xuân khóc sụt sùi và ngắt đi nhiều lần. Ông Tuấn Anh thì như người mất hồn. Tuấn Kiệt vẫn không tin anh mình đã ra đi, anh chỉ biết đứng lặng người và nhìn chiếc quan tài nằm dưới đất. Tất cả mọi người đều bật khóc, duy chỉ Thanh Vân là vẫn lặng lặng như những gì cô đã hứa với Tuấn Phong.

Những ngày sau khi Tuấn Phong mất, cả gia đình đều mang bầu không khí rất nặng nề. Thanh Vân vẫn như vậy, cô vẫn cố sinh hoạt theo những thói quen lúc trước. Cô vẫn ngủ ở phòng Tuấn Phong, cô không sợ bóng tối nữa, vì cô biết Tuấn Phong sẽ luôn ở bên cạnh và bảo vệ cô.

Thanh Vân cũng bắt đầu đi tới văn phòng làm việc lại, vẫn có thói quen pha cà phê mỗi bữa sáng cho Tuấn Phong. Vẫn ngồi vẽ bậy và cắn bút như mọi khi. Tối bữa ăn, cô vẫn về nhà giúp mẹ mình như xưa. Cô vẫn ngồi chỗ cũ, vẫn để một chén cơm đối diện mình, vẫn gấp thức ăn bỏ vào chén, giống như Tuấn Phong lúc trước ngồi đối diện với cô. Mọi người thấy vậy nên đều rất lo lắng cho Thanh Vân, ai cũng biết cô đau buồn như thế nào.

Mỗi khi tắm xong, Thanh Vân vẫn ngồi trên giường lau khô tóc. Cô vẫn đeo tai phone một bên tai và mở bài nhạc mà hai người hay nghe. Vẫn đi xe máy tới bà Năm ăn chè chuối và gọi hai chén. Một chén cô ăn, chén còn lại để bên cạnh. Ăn xong chén của mình thì cô lại ăn nốt chén kia. Tất cả mọi thứ từ sau khi Tuấn Phong ra đi, vẫn được cô lặp lại mỗi ngày như bình thường.

Thanh Vân rất thích gió, bởi vậy mỗi khi gió thoảng qua thì cô lại thấy như Tuấn Phong đang đến với mình. Cô hay đứng ngoài ban công và hút thuốc vào mỗi đêm. Giờ thì cô đã hiểu vì sao ngày xưa Tuấn Phong lại thích hút thuốc như vậy.

Vẫn một mình chạy xe tới cây ước nguyện và Thanh Vân vẫn mua những thứ Tuấn Phong năm xưa hay

mua. Chiếc áo mưa để trải lót, những lon bia và những món để ăn vặt. Cô cũng hút thuốc và lại tâm sự vu vơ một mình. Cô có cảm giác Tuấn Phong như đang ở bên cạnh và anh đang lắng nghe mọi nỗi ưu phiền của cô.

“Anh vẫn ở bên cạnh em chứ. Chàng ngọc của em.” Thanh Vân mỉm cười.

39. Chương 39

Buổi chiều tại nghĩa trang thành phố, Thanh Vân mặc bộ đồng phục đi làm, cô lẳng lặng tiến đến ngôi mộ của Tuấn Phong. Chiếc mộ được xây trên bãi đất trống, nơi mà lúc nhỏ anh vô thức nói mình sẽ chôn ở đó sau khi chết.

Thấp nén nhang cho Tuấn Phong, Thanh Vân ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ và rót rượu ra hai chiếc ly, một chiếc cho anh và một chiếc cho cô. Thanh Vân đốt hai điếu thuốc, một điếu cô cầm trên bát nhanh của Tuấn Phong, còn một điếu thì cô đưa lên miệng.

“Chàng ngọc của em ngạc nhiên chứ? Hôm nay là lần đầu tiên em đến thăm anh đó.” Thanh Vân khẽ cười.

Sau khi chôn cất Tuấn Phong xong thì đây là lần đầu tiên Thanh Vân đến thăm mộ anh lại. Cô nốc cạn ly rượu của mình rồi đổ ly rượu của Tuấn Phong sang ly cô. Sau đó cô lại châm rượu lại vào ly của Tuấn Phong.

Thanh Vân hít một hơi thật sâu. “Anh nhớ lần đầu gặp em không?” Cô rít một hơi thuốc. “Em thì vẫn nhớ. Lúc đó em theo ba mẹ tới nhà anh. Hình như vào khoảng sáu, bảy tuổi gì đó. Ngay lần đầu tiên, em đã thấy mến anh rồi. Tự nhiên anh đứng trước cửa nhìn em mỉm cười. Sao lại có người vô duyên như anh vậy nhỉ.”

Thanh Vân nhìn vào bia mộ của Tuấn Phong. Cô lắc đầu mỉm cười.

“Không quen, không biết, tự nhiên nhìn em cười. Rồi sau đó khi em bị chú chó nhà anh đuổi theo. Em hoảng hốt khóc bù lu, bù loa lên. Anh nghe được nên liền chạy ra sân đuổi chú chó đó đi. Tự nhiên khi đó em lại ôm chặt lấy anh. Và đó cũng là lúc.” Thanh Vân quay sang nhìn mộ Tuấn Phong. “Mà em biết anh sẽ là người bảo vệ và yêu thương em.”

Cô hít một hơi thuốc rồi nhìn xa xăm về phía trước.

“Hình như sau đó nhà anh biết em sợ chó nên không nuôi chó nữa. Lúc nào em cũng mong cho đến cuối tuần. Vì em biết ba mẹ sẽ dẫn em tới nhà anh. Và anh sẽ dắt em đi quanh vườn, mở bánh cho em ăn, rồi đưa nước cho em uống.” Thanh Vân sờ tay lên tấm bia như cái cách cô sờ lên mặt Tuấn Phong. “Lúc đó em chỉ mến anh thôi. Ngoài ba mẹ em ra thì anh là người duy nhất thương em như vậy.”

Cô tiếp tục nốc cạn ly rượu và lặp lại việc rót như cũ.

Thanh Vân rưng rưng nước mắt. “Rồi đột nhiên ba mẹ em bị tai nạn, hai người qua đời và ba mẹ anh đem em về nuôi. Lúc đầu hai người giấu em là ba mẹ đi công tác. Sau khi em vô tình biết chuyện.” Cô dừng lại giây lát. “Em chỉ biết chôn trong phòng khóc nức nở. Lúc đó em trẻ con, em chỉ đòi nặng nặc đi theo ba mẹ, em chả biết chết là như thế nào. Em cứ nghĩ chết tức là đi đâu đó xa thật là xa. Em cứ nghĩ ba mẹ bỏ rơi mình.”

Cô lại nhìn mộ Tuấn Phong.

“Rồi anh lại là người đỡ dành em. Anh nói em đừng buồn, nói em cứ vui lên đi. Biết đâu ba mẹ em thấy như vậy sẽ quay trở về thì sao.” Thanh Vân khẽ cười. “Xem ra lúc nhỏ thì anh đã thông minh hơn người rồi.”

Cô đốt hai điều thuốc khác. Điều thuốc trên bát nhang của Tuấn Phong vẫn còn nên cô cầm điều thuốc mới bên cạnh.

“Thời gian cứ thế qua đi. Em vẫn kêu ba mẹ anh là cô và chú. Tối nào ba mẹ anh cũng đọc truyện cho em nghe, rồi bày em hát và hướng dẫn em học. Sau khi em biết được sự thật ba mẹ sẽ không bao giờ quay lại, thì anh chính là người đã níu kéo em tiếp tục sống tiếp. Em bắt đầu gọi và xem ba mẹ anh như là ba mẹ của mình.” Thanh Vân hít một hơi thuốc. “Thật ra chứng sợ bóng tối của em có từ nhỏ kia. Chỉ là sau vụ tai nạn thì em càng sợ hơn. Em sợ cô đơn, sợ phải lẻ loi một mình. Đó chính là lý do khi nhà cúp điện, em kêu mọi người nhưng chả ai trả lời lại. Thế là em hốt hoảng và bật khóc. Đến khi anh cầm chiếc bánh kem vào phòng thì mọi chuyện mới vỡ lẽ ra.”

Thanh Vân lại nốc rượu và rót rượu.

“Khi em lớn lên, cái ngày đột nhiên anh về nhà và bảo mình có bạn gái. Em thật sự không biết vì sao mình buồn. Có cái gì đó cứ khiến em bức tức, mặc dù ba mẹ luôn nói em được quyền cưới anh, nhưng em vẫn không biết vì sao mình buồn. Nó giống như em sợ chị Nhi cướp đoạt anh ra khỏi em vậy đó.” Thanh Vân nhìn mộ Tuấn Phong khẽ cười. “Em cứ sợ anh sẽ không thương em nữa. Anh sẽ quên em, bỏ rơi em, nên em mới không nói chuyện với anh. Mà anh lại không biết em giận anh vì chuyện gì. Anh cứ đi theo hỏi vì sao các kiểu. Cuối cùng thì em mới biết rằng, là vì em thích anh nên mới như vậy.”

Thanh Vân ngược mặt lên trời hít một hơi thật sâu. “Khi nghe anh với chị Nhi chia tay, em tự nhiên cảm thấy mình rất vui. Mặc dù em đã xác định sẽ yêu anh đơn phương rồi, nhưng lòng em lại cứ thôi thúc. Giống như em sẽ có cơ hội đến với anh vậy đó.” Cô mỉm cười trong cay đắng. “Em rất thích quãng thời gian anh chở em đi học. Khi anh nói, anh sẽ chở em đi học mãi mãi, anh không biết lúc đó em vui như thế nào đâu.”

Cô lại nốc rượu và rót rượu.

“Anh luôn hỏi em rằng, em thích gì. Trước giờ em chỉ thích có một.” Thanh Vân khẽ cười. “Em thích gió, bởi vì anh tên Phong.”

Thanh Vân gạt ngang nước mắt.

“Chả được bao lâu thì anh hiểu lầm em với Tuấn Kiệt. Sao anh có thể nghĩ ra được những chuyện như vậy nhỉ.” Thanh Vân lắc đầu trong cay đắng. “Thế là chúng ta xa nhau một thời gian dài và anh lại giả vờ yêu chị Bích Hân. Nhắc mới nhớ, hôm đám tang của anh, chị Hân rất buồn. Chị bảo hận anh vì anh giấu chị. Em cũng không biết vì sao chị ấy lại biết mà tới. Mà anh đừng lo, em nói với chị ấy rồi. Rằng mẹ chị ấy đang lâm bệnh nặng và anh không muốn chị ấy đau buồn thêm. Nhưng chị vẫn nhất quyết bảo hận anh.” Thanh Vân khẽ cười. “Anh đừng buồn nha, chị ấy nói vậy thôi, chứ em biết chị ấy vẫn thương anh nhiều lắm.”

Cô hít một hơi thuốc rồi lại nốc rượu. Mặt cô bắt đầu đỏ lên.

“Em kể tới đâu rồi nhỉ?” Thanh Vân trầm ngâm giây lát. “À nhớ rồi. Sau khi anh làm em đau khổ một thời gian dài. Tự nhiên anh đi về nói yêu em. Thật ra thì dù anh không có tỏ tình, thì em vẫn yêu anh vậy thôi. Anh có biết không chàng ngốc của em?” Thanh Vân bật khóc. “Chưa được bao lâu thì anh lại phát hiện ra căn bệnh và anh lại khiến em đau khổ một lần nữa khi cố tình mắng em.” Cô nhìn sang mộ Tuấn Phong. “Nhưng nỗi đau đó lại không bằng một phần nỗi đau mà em biết được, rằng anh sẽ chết. Giá như anh cứ ở bên Mỹ, để em có thể nhớ và đứng từ xa nhìn anh. Còn hơn bây giờ em muốn nhìn mặt anh, muốn sờ lên khuôn mặt của anh cũng không thể được.”

Cô tiếp tục nốc rượu.

“Tại sao chúng ta lại bất hạnh như vậy?” Thanh Vân nghen ngào. “Em ước gì chúng ta có thể bên nhau lâu hơn một chút nữa. Mà em nghĩ, có lẽ mọi chuyện đều do trời đất sắp đặt cả rồi.” Cô mỉm cười vì quyết định của mình. “Không phải là em mạnh mẽ hay kiên cường. Cái đêm mà em biết anh sắp chết, đêm đó em gần như tuyệt vọng. Nhưng sau khi em quyết định mình sẽ chết theo anh, thì em bỗng cảm thấy người mình nhẹ nhõm và vui trở lại. Nếu anh có thể sống được vài tháng, em sẽ sống vài tháng đó với anh. Nếu anh sống được một tuần, thì em cũng sẽ sống một tuần cùng với anh. Đó là lý do tại sao anh luôn thấy em bình tĩnh như vậy. Bởi vì đối với em, việc không được nhìn thấy anh, thì đó cũng là lúc em không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.”

Cô nhìn xa xăm và thở dài.

“Rồi khi anh biết được em sẽ đi theo anh. Em cũng không biết vì sao anh lại đoán ra được. Thế là anh và em đã đánh cược.” Thanh Vân nhớ lại. “Anh có nhớ cái đêm đánh cược đó không? Cái đêm em bắt đầu trở thành người phụ nữ của anh. Cái đêm mà em không còn là con gái nữa.” Cô mỉm cười. “Em biết là anh muốn giữ sự trong trắng cho em, để em có thể tới với người khác. Em biết là vì tình thế nên anh mới bắt buộc làm như vậy.” Thanh Vân hít một hơi thuốc. “Chúng ta đã đánh cược với nhau.” Cô nhìn mộ Tuấn Phong. “Nếu như em có thai, em sẽ tiếp tục sống và nuôi con của chúng ta. Còn nếu không thì em sẽ đi tìm anh. Giờ em không biết mình đã có thai hay không nữa. Em cũng không muốn đi khám.” Cô buồn bã trầm ngâm giây lát. “Em mệt mỏi vì phải sống một mình chờ anh rồi.” Cô không thể chịu đựng được cái cảm giác phải chờ đợi tới ngày xuống gặp Tuấn Phong.

Nước mắt tiếp tục chảy và cô mỉm cười trong đau đớn.

“Sao anh lại bắt em sống trong đau khổ chứ?” Thanh Vân lắc đầu. “Anh đi rồi, thế giới của em chẳng còn lại gì ngoài sự cô đơn và lạnh lẽo.” Cô nốc cạn ly rượu. “Anh nói em nên đi tìm hạnh phúc khác, sẽ có người khác yêu em hơn anh. Nhưng anh đâu biết rằng.” Thanh Vân nói trong nghẹn ngào. “Anh chính là hạnh phúc của em, là người duy nhất khiến em hạnh phúc và cũng là người duy nhất, mà em cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh.” Cô tiếp tục bật khóc. “Chỉ có anh yêu em và em cũng chỉ yêu có mỗi mình anh. Sẽ không có tình yêu và cũng sẽ chẳng có người nào có thể thay thế được tình yêu của chúng ta.” Cô lắc đầu. “Anh là nguồn động lực sống của em. Là người cho em một lý do để tiếp tục sống. Không có anh thì em đã không tồn tại đến bây giờ rồi.”

Thanh Vân bắt đầu cảm thấy mình say.

“Anh là đồ đáng ghét, là đồ ngốc.” Thanh Vân định đốt điều thuốc mới nhưng rồi lại thôi. “Không như anh, Tuấn Kiệt khiến cho em có một cảm giác khác. Nếu như em phải gồng mình thay đổi, phải giả vờ nũng nịu, phải cố gắng mình là người lớn, phải cố gắng làm mọi thứ để phù hợp với anh. Ngay cả màu sắc quần áo, em cũng bắt mình phải thích giống anh. Nhưng anh đâu có biết.” Cô nhếch môi khẽ cười. “Em chẳng bao giờ nũng nịu cả. Vì anh, em phải lên mạng đọc và tìm hiểu. Người ta nói con trai thích con gái nũng nịu, và em cũng nghe anh hay nói về chị Nhi nũng nịu như thế nào. Do vậy em mới giả vờ nũng nịu với anh, cũng bởi muốn anh thích em mà thôi. Em phải luôn khiến mình thay đổi, phải khiến mình trong mắt anh là người lớn. Vì em biết anh không thích những người trẻ con và cũng vì anh là người lớn, nên em mới muốn mình như vậy để xứng đôi với anh.”

Cô rót rượu và tiếp tục uống.

“Kiệt khác anh. Kiệt khiến em có cảm giác luôn thoải mái. Em không phải gồng mình lên, hay giả vờ thành một người khác mỗi khi bên cạnh Kiệt.” Thanh Vân đưa tay lên quệt nước mắt. “Vì Kiệt biết em như thế nào, tính em ra sao và biết em muốn gì. Kiệt luôn chuẩn bị trước mọi thứ vì em. Kiệt biết em ngại đám đông, nên Kiệt không như anh, Kiệt không dẫn em tới chỗ đông người. Kiệt chấp nhận ngồi bên cạnh em mỗi khi đến giờ ra chơi. Biết em thích im lặng nên Kiệt cũng không khơi chuyện nhiều. Kiệt thấy em buồn thì luôn dẫn em đi đâu đó cho khuây khỏa. Kiệt không bao giờ khiến em phải thay đổi mình. Em vẫn sẽ mãi là chính em khi ở bên cạnh Kiệt.” Thanh Vân nói một mạch.

Cô lắc đầu nhìn mộ Tuấn Phong.

“Nhưng Kiệt lại thua anh một việc, đó là em yêu anh.” Thanh Vân nói thật. “Không phải em trách anh, mà là vì em muốn cho anh thấy. Rằng em luôn yêu anh và em sẽ không bao giờ yêu người khác. Em muốn nói anh là đồ ngốc. Bởi vì là đồ ngốc, chỉ có ngốc nên anh mới không biết em yêu anh nhiều như thế nào.” Cô nhìn lên trời thì thầm. “Em yêu anh hơn những gì anh biết và em nghĩ.”

Nước mắt cô tiếp tục chảy xuống trên gò má.

“Gió đến, gió đi, gió lại đến. Anh đến, anh đi, anh đi mãi. Nhớ anh, mong anh, lại nhớ anh. Ngày này, năm nọ, vẫn yêu anh.” Thanh Vân nhìn sang mộ Tuấn Phong. “Anh biết là em không giỏi văn như anh mà.”

Thanh Vân đứng dậy rồi nhìn mộ Tuấn Phong mỉm cười. “Em chỉ muốn nói với anh như vậy thôi. Đây là lần cuối em nói nhiều như vậy và em sẽ không tâm sự với anh những chuyện này nữa. Em về đây.” Cô vẫy

tay. “Tạm biệt chàng ngọc của em. Hẹn gặp lại.”

40. Chương 40

Ba mẹ thân mến,

Đầu tiên con xin ba mẹ tha lỗi cho đứa con bất hiếu này. Con chưa làm gì được cho ba mẹ thì đã tự tiện quyết định ra đi. Xin ba mẹ hãy tha lỗi cho con.

Con biết ba mẹ thương con như thế nào, từ cái ngày nhận con về nuôi cho đến bây giờ, ba mẹ luôn cưng chiều và cho con một cuộc sống sung túc nhất trên đời. Con cần bất cứ thứ gì thì ba mẹ cũng đều đáp ứng cho con cả. Do vậy, thứ con cần lúc này là anh Phong, con muốn ở bên cạnh anh ấy, muốn được chăm lo và hơn hết là con không muốn anh ấy phải cô đơn và lạnh lẽo vì đợi con.

Con biết ba mẹ sẽ rất đau lòng khi con ra đi. Anh Phong mới mất, giờ lại đến lượt con, chẳng có thể từ ngữ nào để con có thể diễn tả được nỗi đau của ba mẹ. Nhưng xin ba mẹ đừng buồn, con không thể thiếu sống anh Phong được. Cứ nghĩ đến việc không còn được gặp anh ấy, không được nhìn thấy gương mặt của anh ấy, thì con lại muốn ra đi.

Thứ lỗi cho con bất hiếu, khi con chưa đền đáp được công lao cho ba mẹ, chưa khiến ba mẹ vui vẻ một ngày nào. Con thật sự chẳng biết phải nói gì. Con chỉ muốn ba mẹ đừng đau khổ và con xin ba mẹ hãy sống vui vẻ vì con và anh Phong.

Nếu có kiếp sau, con vẫn muốn làm con của ba mẹ. Những người ba mẹ tốt nhất trên đời và đáng yêu của con. Ba mẹ hãy vui lên, vì con và anh Phong sẽ ở bên nhau và hạnh phúc, điều mà con và anh Phong không có được khi còn sống. Một lần nữa, xin ba mẹ tha lỗi cho con. Chúc ba mẹ luôn luôn mạnh khỏe và an vui.

Tạm biệt ba mẹ, con đi gặp anh Phong đây.

Đứa con gái bất hiếu của ba mẹ.

Hoàng Thị Thanh Vân.

41. Chương 41

Tuấn Kiệt thân mến,

Xin lỗi Kiệt vì Vân không nói một lời nào mà đã ra đi. Vân biết Kiệt thương Vân như thế nào và Kiệt sẽ đau khổ ra sao khi đọc bức thư này. Nhưng xin Kiệt hãy tha lỗi cho Vân, vì Vân cần phải đi tìm anh

Phong.

Vân biết Kiệt từ nhỏ đến giờ luôn luôn quan tâm che chở cho Vân. Mỗi khi Vân buồn, hay Vân có chuyện gì thì Kiệt luôn ở bên cạnh. Vân thật sự rất thương Kiệt và rất muốn Kiệt tìm được một người con gái xinh đẹp, xứng đáng ở bên Kiệt, điều mà Vân không thể.

Vân đi rồi, xin Kiệt giúp Vân chăm sóc cho ba mẹ. Điều mà anh Phong và Vân không làm được. Vân chẳng biết nói gì ngoài những lời sáo rỗng chúc Kiệt luôn vui vẻ, hạnh phúc và gặp nhiều may mắn trong cuộc sống. Vân có rất nhiều điều muốn nói với Kiệt nhưng Vân không thể. Chắc Kiệt hiểu Vân phải không.

Xin lỗi Kiệt.

Tạm biệt Kiệt, Vân đi đây.

Hoàng Thị Thanh Vân.

42. Chương 42

Sau khi viết xong hai bức thư, Thanh Vân lặng lặng để chúng trên bàn. Thay bộ quần áo mới, bộ quần áo mà Tuấn Phong mua tặng cô vào ngày sinh nhật năm xưa.

Thanh Vân leo lên giường nằm, cô cầm chú chim cánh cụt nhồi bông đặt trước ngực. Cô nở một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện. Những giọt nước mắt lăn nhẹ xuống từ khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Em đến với anh đây, chàng ngốc của em. Đợi em nhé.” Thanh Vân mỉm cười.

Đôi mắt của cô nhắm lại, cũng giống như chuyện tình của cô kết thúc theo đó. Một chuyện tình đầy bi thương và nước mắt.

Trong cuộc sống, chúng ta có rất nhiều thời gian để thương yêu và bên cạnh nhau. Nhưng nếu chúng ta không trân quý tình yêu của mình, chúng ta có thể đánh mất nó. Và khi nhận ra được mọi việc, thì liệu có còn kịp cho chúng ta nữa hay không.

Đừng để sự vị kỷ của mình, những suy nghĩ ngốc nghếch của ta, mà đánh mất đi một tình yêu đẹp đẽ của đôi lứa.

Hãy trân trọng thời gian bên nhau, vì chúng ta đâu biết rằng, hôm nay có thể là ngày cuối cùng ta được gặp nhau.

43. Chương 43

Thanh Vân mở mắt ra và ngồi dậy nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy Tuấn Phong đâu cả. Mặt trời đang dần lặn, hoàng hôn dần buông xuống, Thanh Vân đang ngập tràn cảm giác lo lắng và sợ hãi, thì cô nghe thấy tiếng của Tuấn Phong.

“Em dậy rồi sao?” Tuấn Phong nói vọng xuống.

Thanh Vân đưa mắt dõi theo tiếng nói, cô thấy Tuấn Phong đang ngồi trên cành cây nhìn xuống. “Sao anh lại ở trên đó?”

“Anh đợi em thức dậy.” Tuấn Phong từ trên cành cây nhảy xuống. Khoảng cách không cao lắm.

Thanh Vân dụi mắt nhìn Tuấn Phong. “Anh đợi em lâu chưa?” Cô muốn nhìn anh kỹ hơn, muốn biết chắc chắn rằng đó là anh.

Tuấn Phong khẽ cười. “Chẳng lâu gì cả, anh còn có thể đợi lâu hơn nữa.” Anh nằm xuống lại đồng cỏ, một tay gối đầu, tay còn lại thì đưa ra.

Thanh Vân hiểu ý nên lại kê đầu lên ngực Tuấn Phong. “Anh thích hoàng hôn không?” Thanh Vân thắc mắc muốn biết sự thật.

“Không. Anh thích mây.” Tuấn Phong đáp nhanh.

“Vì sao?” Thanh Vân ngơ ngác.

“Vì em tên Vân.” Tuấn Phong khẽ cười.

“Anh chọc em, anh là đồ đáng ghét.” Thanh Vân mỉm cười trong e thẹn.

“Chả phải em nói thích gió, vì anh tên Phong đó sao.” Tuấn Phong cầm tay Thanh Vân đưa lên miệng hôn nhẹ. “Anh thích em, cô nhóc ạ.”

Hai người tiếp tục trò chuyện với nhau, dường như mọi vật trở nên diệu kỳ trong ánh mắt họ khi tình yêu lại tìm thấy nhau. Gió nhẹ thoảng qua và mây trôi dần về phía chân trời. Một sự kết thúc cho Tuấn Phong và Thanh Vân bắt đầu tình yêu của mình.

44. Chương 44: Ngoại Truyện - Hết

Tuấn Kiệt - Hẹn Gặp Lại

Tại nghĩa trang thành phố, Tuấn Kiệt cầm cây đàn guitar và chai rượu bước đi trong u sầu. Nếu lúc trước anh luôn rất ghét tới nghĩa trang, thì bây giờ đây lại là nơi anh muốn đến nhất. Hai người anh yêu nhất trên đời lại nằm cả ở đây.

Thấp nén nhang cho Tuấn Phong và Thanh Vân, Tuấn Kiệt bỗng rưng nước mắt. Cậu rót rượu ra ba cái ly và bưng một ly lên uống.

“Lâu ngày không gặp anh chị.” Tuấn Kiệt cay đắng. “Anh chị hạnh phúc chứ?”

Cậu đốt một điếu thuốc và hít một hơi.

“Em giận hai người lắm, hai người bỏ đi và để em lại một mình.” Tuấn Kiệt nhìn mộ Thanh Vân. “Nhất là chị, chị bỏ em đi vào cái ngày mà em không thể ngờ tới. Ngay cái ngày sinh nhật của mình.”

Cậu lắc đầu ngao ngán.

“Cái ngày mà em định tặng chị hũ kẹo chocolate như năm nào. Chị biết vì sao em lại tặng chị kẹo chocolate không?” Tuấn Kiệt nhìn mộ Thanh Vân. “Không phải là vì chị thích kẹo chocolate đâu, mà là vì nó tượng trưng cho tình yêu.” Anh mỉm cười. “Chắc chị không bao giờ biết, những hạt kẹo chocolate màu đỏ luôn được in hai chữ K và V. Hai chữ viết tắt tên của em và chị, mà em đặt họ làm.”

Cậu nốc cạn ly rượu rồi rót lại.

“Chị có biết lúc nhỏ em ghét chị lắm không? Em cũng chẳng biết vì sao lại ghét chị.” Tuấn Kiệt nước mắt lưng tròng. “Nhưng rồi em lại thầm thích chị. Em cũng chả hiểu vì sao nữa. Ghét và yêu, xem ra, em chả biết lý do là gì.” Anh hút một hơi thuốc. “Em chỉ biết lẳng lặng và âm thầm ở bên chị. Bảo vệ chị. Nhưng rồi khi biết chị yêu anh Phong, em đành cam lòng chấp nhận điều đó.” Tuấn Kiệt cay đắng. “Khi anh Phong đi Mỹ, thấy chị đau khổ, em cũng đau buồn theo. Anh Phong bị bệnh, em thương xót cho chị vô cùng. Em ước gì chị đừng yêu anh Phong nhiều như vậy, thì có khi, chị sẽ bớt đau khổ và dần vật bản thân mình hơn.”

Tuấn Kiệt tiếp tục uống rượu.

“Em cứ ngỡ sau khi anh Phong đi.” Tuấn Kiệt ngừng lại giây lát. “Em biết chị luôn yêu anh ấy.” Anh bật khóc. “Em chỉ muốn được thay thế anh ấy chăm sóc cho chị thôi. Em nghĩ chị cứ yêu và nhớ anh ấy đi, thậm chí chị có thể ở bên em và gọi tên anh ấy cũng được. Em chấp nhận mọi thứ, em chỉ muốn chị được hạnh phúc. Nhưng rồi cái ngày.” Tuấn Kiệt nghẹn ngào. “Cái ngày em hôn hờ mua quà sinh nhật để mai tặng chị. Nhưng em đâu ngờ tối đó chị lại đại đột như vậy. Đến trưa hôm sau, khi mọi người không thấy chị, họ lấy chìa khóa mở cửa vào thì.” Tuấn Kiệt khóc trong đau đớn, cậu ngước mặt lên trời. “Mọi chuyện

đã quá muộn. Chị có biết ba mẹ đau buồn như thế nào không? Đến giờ mẹ vẫn đang lâm bệnh. Mẹ vẫn không tin chị và anh Phong đã ra đi. Ba thì đau buồn và chìm trong men say để muốn quên đi tất cả.”

Tuấn Kiệt nốc rượu liên tục.

“Em phải làm gì đây? Ngôi nhà giờ bỗng hiu quạnh và trống vắng. Mỗi khi đêm về thì em lại càng cảm thấy cô đơn và nhớ hai người trong da diết.” Tuấn Kiệt nhìn mộ anh mình. “Còn anh nữa, em cũng ghét anh lắm. Từ nhỏ đến giờ, anh luôn hơn em mọi thứ. Em không muốn mình là cái bóng của anh, nên em luôn nỗ lực không ngừng để hơn anh cho bằng được. Cứ môn thể thao, môn học nào em thua anh, thì em sẽ kiếm thứ khác học cho hơn anh. Bất cứ cái gì cũng vậy.” Tuấn Kiệt lắc đầu trong cay đắng. “Đến bây giờ em muốn làm cái bóng của anh thì lại không được. Em ước gì chị có thể xem em là anh thì tốt biết mấy.” Anh tiếp tục bật khóc.

Tuấn Kiệt gảy vài nhịp đàn.

“Em hát cho hai người nghe nha.” Tuấn Kiệt bắt đầu gảy đàn. Anh định hát bài “Một Phút” của ca sĩ Andiez.

Điều chỉnh lại dây đàn cho phù hợp, Tuấn Kiệt nốc cạn ly rượu rồi bắt đầu ngân nga.

“Đã bao lâu, lòng này anh chẳng nói. Nói với em, ngàn lời anh cất giữ trong tim. Lần này đến lần khác, đôi môi cứ lảng phí chẳng nói gì. Chỉ biết cạnh em, dù cho em chẳng để ý.” Tuấn Kiệt rơi lệ.

Anh vừa hát, vừa nhớ lại những ký ức lúc xưa. Hình ảnh lúc anh còn đi học với Thanh Vân. Anh cứ đi bên cạnh cô trong sân trường, hay ngồi bên cạnh cô trong lớp học. Lúc anh và cô đùa giỡn xịt nước vào nhau. Cứ lẳng lặng như vậy, anh âm thầm nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp của cô.

“Và rồi em đã có người em yêu. Mỉm cười cho qua hết đi. Phải chăng là do người đến sau, yêu em thật nhiều, đã nói thay anh những lời anh mong ước.” Tuấn Kiệt hát trong đau đớn.

Anh lại nhớ đến hình ảnh Thanh Vân mỉm cười với Tuấn Phong. Rồi lúc Tuấn Phong chở cô đi học, lúc cô nhìn Tuấn Phong trong mỗi bữa cơm, hay những lúc hai người đùa giỡn với nhau. Những lúc đó anh chỉ biết cúi đầu bật khóc trong đau khổ.

“Vẫn chúc cho em thật vui, mặc anh bên lề của hạnh phúc. Những phút giây ta đã qua, anh sẽ giữ như thước phim. Để khi nhớ em anh xem và ước rằng thực tế sẽ như vậy. Ở nơi đó thời gian như ngừng trôi, hỏi em.” Tuấn Kiệt tiếp tục đau đớn.

Anh nhớ lại cuộc điện thoại của Tuấn Phong gọi điện muốn nhờ anh giúp làm lễ cầu hôn. Lúc anh bật khóc sau bức màn nhung, khi thấy Tuấn Phong quỳ xuống cầu hôn cô.

“Một phút đứng trước mặt em, một phút nói ra lời chưa nói. Một phút mạnh mẽ từ anh, ta vẫn sẽ chung

lối đi. Anh chẳng thể nào quay lại, để bây giờ chẳng nói giá như. Giá như em hiểu rằng, giá như em một lần nhìn được, từ ánh mắt anh.” Tuấn Kiệt hát trong sự đau xót của bản thân.

Hình ảnh anh và Thanh Vân cùng nhau ở nhà hàng lại gọi lên. Rồi anh và cô cùng ca hát. Tuấn Kiệt ước gì lúc đó anh tỏ tình với cô thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Có rất nhiều lúc hai người ở bên nhau và chỉ anh nhìn mỗi cô, vì ánh mắt và trái tim của cô luôn hướng về một người, đó là Tuấn Phong.

“Vì trái tim anh cần em, vì với anh, em là duy nhất.” Tuấn Kiệt bật khóc khi nghĩ đến việc Thanh Vân ra đi.

Vì đối với anh, cô là người, là thế giới duy nhất mà anh muốn đắm chìm trong đó. Anh nhớ lại những hình ảnh Thanh Vân mỉm cười, nụ cười khiến anh khắc sâu trong tim mình.

“Thế nhưng bây giờ đây, chẳng thể đến được với nhau. Anh đã sai thật rồi, anh sai thật rồi. Vì cứ mãi giữ lời yêu em trong trái tim.” Tuấn Kiệt hát những lời cuối cùng.

Anh ước gì mình ích kỷ thì có lẽ mọi chuyện sẽ không như ngày hôm nay. Biết đâu Thanh Vân vẫn còn sống và đang mỉm cười bên cạnh anh. Tuấn Kiệt ước gì điều đó thành hiện thật nhưng khi nhìn qua bên phải, trước mặt anh lại là một khoảng không. Sự thật vẫn là sự thật và anh không thể cứu vãn được những gì đã xảy ra.

“Chị là mục đích sống của em, là hạnh phúc, là người duy nhất khiến cho em có cảm giác muốn bảo vệ.” Tuấn Kiệt nhìn mộ Thanh Vân. “Giờ chị đi rồi, mục đích sống của em cũng không còn nữa, em cũng chẳng còn ai để bảo vệ. Thế giới này cũng trở nên vô nghĩa với em khi thiếu vắng chị.”

“Gió thoảng, mây trôi trong niềm thương nhớ. Em ngồi đây đau khổ trong niềm bi sầu của bản thân.” Tuấn Kiệt đứng dậy nhìn mộ anh mình nói đùa. “Em thua anh tất cả nhưng em sẽ hơn anh một chuyện. Đó là em sẽ sống lâu hơn anh, lâu hơn nhất có thể. Để anh mãi mãi không bao giờ bắt kịp được em.” Tuấn Kiệt mỉm cười. “Thôi em về đây, bữa sau em lại ra thăm hai người. Hai anh chị đáng ghét của em.”

Tuấn Kiệt đặt cây đàn lên vai rồi bước đi, gió thoảng qua lay nhẹ mái tóc của anh. Tuấn Kiệt quay lại thì thăm. “Em yêu hai người.” Anh mỉm cười khi nước mắt đang rơi.

Có thể nhìn thấy Tuấn Phong và Thanh Vân hạnh phúc bên nhau, đó có thể là niềm hạnh phúc duy nhất của anh lúc này, niềm hạnh phúc trong nỗi trống vắng, đau khổ và cô đơn của bản thân.

- _____

Tác phẩm đến đây là kết thúc. Các bạn có thể đọc tiếp phần tiếp theo với tựa đề “Hạnh Phúc Bi Thương”. Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi và ủng hộ mình trong thời gian qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-va-gio>